

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE · LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

*Ex**Praefectura*

—

T O M V S VII

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X X.

8-11

I-Ga-4/7.

1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100, 2101, 2102, 2103, 2104, 2105, 2106, 2107, 2108, 2109, 2110, 2111, 2112, 2113, 2114, 2115, 2116, 2117, 2118, 2119, 2120, 2121, 2122, 2123, 2124, 2125, 2126, 2127, 2128, 2129, 2130, 2131, 2132, 2133, 2134, 2135, 2136, 2137, 2138, 2139, 2140, 2141, 2142, 2143, 2144, 2145, 2146, 2147, 2148, 2149, 2150, 2151, 2152, 2153, 2154, 2155, 2156, 2157, 2158, 2159, 2160, 2161, 2162, 2163, 2164, 2165, 2166, 2167, 2168, 2169, 2170, 2171, 2172, 2173, 2174, 2175, 2176, 2177, 2178, 2179, 2180, 2181, 2182, 2183, 2184, 2185, 2186, 2187, 2188, 2189, 2190, 2191, 2192, 2193, 2194, 2195, 2196, 2197, 2198, 2199, 2200, 2201, 2202, 2203, 2204, 2205, 2206, 2207, 2208, 2209, 2210, 2211, 2212, 2213, 2214, 2215, 2216, 2217, 2218, 2219, 2220, 2221, 2222, 2223, 2224, 2225, 2226, 2227, 2228, 2229, 2230, 2231, 2232, 2233, 2234, 2235, 2236, 2237, 2238, 2239, 2240, 2241, 2242, 2243, 2244, 2245, 2246, 2247, 2248, 2249, 2250, 2251, 2252, 2253, 2254, 2255, 2256, 2257, 2258, 2259, 2260, 2261, 2262, 2263, 2264, 2265, 2266, 2267, 2268, 2269, 2270, 2271, 2272, 2273, 2274, 2275, 2276, 2277, 2278, 2279, 2280, 2281, 2282, 2283, 2284, 2285, 2286, 2287, 2288, 2289, 2290, 2291, 2292, 2293, 2294, 2295, 2296, 2297, 2298, 2299, 2300, 2301, 2302, 2303, 2304, 2305, 2306, 2307, 2308, 2309, 2310, 2311, 2312, 2313, 2314, 2315, 2316, 2317, 2318, 2319, 2320, 2321, 2322, 2323, 2324, 2325, 2326, 2327, 2328, 2329, 2330, 2331, 2332, 2333, 2334, 2335, 2336, 2337, 2338, 2339, 2340, 2341, 2342, 2343, 2344, 2345, 2346, 2347, 2348, 2349, 2350, 2351, 2352, 2353, 2354, 2355, 2356, 2357, 2358, 2359, 2360, 2361, 2362, 2363, 2364, 2365, 2366, 2367, 2368, 2369, 2370, 2371, 2372, 2373, 2374, 2375, 2376, 2377, 2378, 2379, 2380, 2381, 2382, 2383, 2384, 2385, 2386, 2387, 2388, 2389, 2390, 2391, 2392, 2393, 2394, 2395, 2396, 2397, 2398, 2399, 2400, 2401, 2402, 2403, 2404, 2405, 2406, 2407, 2408, 2409, 2410, 2411, 2412, 2413, 2414, 2415, 2416, 2417, 2418, 2419, 2420, 2421, 2422, 2423, 2424, 2425, 2426, 2427, 2428, 2429, 2430, 2431, 2432, 2433, 2434, 2435, 2436, 2437, 2438, 2439, 2440, 2441, 2442, 2443, 2444, 2445, 2446, 2447, 2448, 2449, 2450, 2451, 2452, 2453, 2454, 2455, 2456, 2457, 2458, 2459, 2460, 2461, 2462, 2463, 2464, 2465, 2466, 2467, 2468, 2469, 2470, 2471, 2472, 2473, 2474, 2475, 2476, 2477, 2478, 2479, 2480, 2481, 2482, 2483, 2484, 2485, 2486, 2487, 2488, 2489, 2490, 2491, 2492, 2493, 2494, 2495, 2496, 2497, 2498, 2499, 2500, 2501, 2502, 2503, 2504, 2505, 2506, 2507, 2508, 2509, 2510, 2511, 2512, 2513, 2514, 2515, 2516, 2517, 2518, 2519, 2520, 2521, 2522, 2523, 2524, 2525, 2526, 2527, 2528, 2529, 2530, 2531, 2532, 2533, 2534, 2535, 2536, 2537, 2538, 2539, 2540, 2541, 2542, 2543, 2544, 2545, 2546, 2547, 2548, 2549, 2550, 2551, 2552, 2553, 2554, 2555, 2556, 2557, 2558, 2559, 2560, 2561, 2562, 2563, 2564, 2565, 2566, 2567, 2568, 2569, 2570, 2571, 2572, 2573, 2574, 2575, 2576, 2577, 2578, 2579, 2580, 2581, 2582, 2583, 2584, 2585, 2586, 2587, 2588, 2589, 2590, 2591, 2592, 2593, 2594, 2595, 2596, 2597, 2598, 2599, 2600, 2601, 2602, 2603, 2604, 2605, 2606, 2607, 2608, 2609, 2610, 2611, 2612, 2613, 2614, 2615, 2616, 2617, 2618, 2619, 2620, 2621, 2622, 2623, 2624, 2625, 2626, 2627, 2628, 2629, 2630, 2631, 2632, 2633, 2634, 2635, 2636, 2637, 2638, 2639, 2640, 2641, 2642, 2643, 2644, 2645, 2646, 2647, 2648, 2649, 2650, 2651, 2652, 2653, 2654, 2655, 2656, 2657, 2658, 2659, 2660, 2661, 2662, 2663, 2664, 2665, 2666, 2667, 2668, 2669, 2670, 2671, 2672, 2673, 2674, 2675, 2676, 2677, 2678, 26

C

Προσλαλιά, ἡ Διόνυσος.

Οτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὰς στρατιὰν ἤλασε
(κωλύει γὰρ ἄδεν, οἶμαι, καὶ μῦθον ὑμῖν
διηγήσασθαι Βακχικόν) Φασὶν ἔτω καταφρο-
νῆσαι αὐτῆ τὰ πρῶτα τὰς ἀνθρώπους τὰς ἐκεῖ,
ὥς καταγελαῖν ἐπιόντος, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν
τόλμαν, ὥς αὐτίκα μάλα συμπατηθησομένου
ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον
γὰρ, οἶμαι, τῶν σκοπῶν ἀλλέκοτα ὑπὲρ τῆς
στρατιᾶς αὐτῆ ἀγγελλόντων, ὥς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἐκφρονεῖς καὶ
μεμη-

Praefatio, seu Bacchus.

Cum exercitum contra Indos duceret Bacchus,
nihil enim, opinor, prohibet etiam Bac-
chicam vobis fabulam enarrare; ita aiunt con-
temta esse ab illis hominibus ipsius principia, ut
aduentantem deriderent, vel potius ipsius auda-
ciae misererentur, qui statim ab elephantis con-
culcandus esset, si aciem contra auderet instrue-
re. Audierant enim, puto, exploratores absur-
da quaedam de illius exercitu narrare, Phalan-
gem ipsius et ordines esse mulieres insanas et fu-
rentes,

Luc. Op. T. VII.

A

μεμηνῆαι, κιττῶ ἐστειμέναι, νεβρίδας ἐνημέναι,
 δόρυτά τινα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδηρα, κιττο-
 ποιήτα καὶ ταῦτα, καὶ τινα πελτάρια κοῦφα,
 βομβᾶντα, εἴ τις μόνον προσάψαιτο (ἀσπίσι
 γὰρ εἶλαζον καὶ τὰ τύμπανα) ὀλίγας δὲ τινὰς
 ἀγροίκας νεανίσκας ἐνείναι γυμνὰς, κόρδακα ὀφ-
 χεμένους, ἄρας ἔχοντας, κερᾶσας, οἷα 1) τοῖς
 ἄρτι γεννηθεῖσιν ἐρίφοις ὑποφύεσθαι.

Καὶ τὸν μὲν στρατηλάτην αὐτῶν, ἐφ' ἄρμα-
 τος ὀχέεισθαι παρδάλεων ὑπερευγμένων, ἀγέ-
 νειον ἀκριβῶς, ἔδ' ἐπ' ὀλίγον χροῶντα τὴν πα-
 ρειάν,

rentes, hedera coronatas, praecinctas binnulo-
 rum pellibus, hastis quibusdam paruis instructas,
 sine ferro, hedera ornatis et ipsis, leuibisque
 parmulis, bombos, si quis modo attingeret, red-
 dentibus; nempe clypeis assimulabant etiam tym-
 pana: paucos autem quosdam inter eos versari
 rusticos iuvenes, nudos, saltantes cordacem, qui
 caudas haberent, cornutos *corniculis*, qualia re-
 cens natis haedis subnascuntur.

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi iun-
 ctis pardalibus, plane imberbem, ne parua qui-
 dem lanugine vestitum genas, cornutum, coro-
 natum

1. κερᾶσας, οἷα.] Κερᾶσας iungendum cum
 accusatiuis reliquis: οἷα perisynesis s. sylle-
 psin dicere malis aut ellipsin; adeo, refertur
 ad κέρατα quae in κερᾶσας latent. *Gesner.*

ρῆαν, καρασφόρον, βοτρυόεις ἐξεφανωμέναν,
 μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδεμένον, ἐν πορφυρίδι,
 καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποσρατηγεῖν δὲ δύο, ἕνα
 μὲν τινα βραχὺν πρεσβύτην, ὑπόπαχυν, πρα-
 γάτορα, ξινόσιμον, ὧτα μεγάλα ὄφθια ἔχοντα,
 ὑπότρομον, νάρθηκι ἐπερείδόμενον, ἐπ' ὄνκ τὰ
 πολλὰ ἰππεύοντα, ἐν κροκίῳ, καὶ τέτον πά-
 νυ πιθανόν τινα συνταγματάρχην αὐτῷ. ἕτε-
 ρον δὲ τεράσιον ἄνθρωπον, τράγῳ τὰ νέρθεν
 εἰκότα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχοντα,
 βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν, θατέρω
 μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ ῥάβδον καμ-
 πύλην ἐπηρμένον, καὶ περισκιρτῶντα ὅλον τὸ
 σρατόπεδον. καὶ τὰ γυναῖκα δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν,
 καὶ

natum vuīs, mitra reuinctum comas, amictum
 purpura, et auro calceatum: duces sub ipso duos,
 vnum breuem, senem, crassiusculum, ventri-
 cosum, simum naribus, auribus longis et erectis,
 tremulum, innixum baculo, asino vectum ple-
 rumque, crocota indutum, atque adeo congruen-
 tem plane agminis sub illo ductorem; alterum
 porro prodigiosum hominem, capro inferiori
 parte similem, cruribus hirsutis, cornutum, bar-
 ba proluxa, iracundum et vehementem, qui al-
 tera manu ferat fistulam, dextra vero baculum
 incuruum intentans, exercitum totum circum-
 saltet: texitas autem ab illo mulierculas, iactare

καὶ σείειν ἡνεμαμέναις τὰς κόμας, ὁπότῃ προσίει,
καὶ βοᾶν, εὖ οἱ· τῆτο δ' εἰκάζειν καλᾶσθαι
αὐτῶν τὸν δεσπότην 2)· τὰς δ' ἐν ποίμνας,
διηρπάσθαι ἤδη ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διεσπᾶ-
σθαι ἔτι ζῶντα τὰ θρέμματα· ὠμοφάγας γάρ
τινας αὐτὰς εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ἀκούον-
τες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἄδ' ἀντεπαχάρησαν,
ἢ παρατάττεσθαι ἤξιον· ἀλλ' εἶπερ ἄρα τὰς
γυναῖκας ἐπαφήσειν αὐτοῖς, εἰ πλησίον γίνεοντο,

σφίσα

permissos ventis capillos ad illius aduentum, et
clamare Eue; suspicari autem, hac voce appel-
lari ab illis dominum. Greges porro iam dire-
ptos a mulieribus, et dilaceratas viuas adhuc pe-
cudes; esse enim illas crudiuioras.

3. Audientes ista Indi et rex illorum, ridebant,
vt probabile est, neque contra educere exercitum,
aut aciem struere, operae pretium censebant.
Sed, (si modo omnino educere contra eos placeat)
mulieres iis immittere, si prope venissent; ipsis
autem

2. εὖ οἱ — δεσπότην] Omissa Bocharto atque
Huetio observatio. Nempe ipsum nomen
יהוה hic latere dicerent, tetragrammatum
et ipsum. Qui εὖ οἱ vel εἰ οἱ scripsere; illi
votum forte, Bene illi! interpretati sunt,
qua ratione cum nobili illo נְי — יְהוה
conueniret, quod in Iudaica illa thyrsopho-
ria ingeminatum nouimus. Gesner.

σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν εἶδοκει, καὶ Φονεύσαν
 γυναῖκα μεμνηνότα, καὶ θηλύμιτρον ἄρχοντα, καὶ
 μεθύον σμιμνρόν γερόντιόν, καὶ ἡμιστρατιώτην
 ἄλλον, καὶ γυμνήτας ὀρχησᾶς, πάντας γελοίας·
 ἐπεὶ δὲ ἠγγέλετο πυρπολῶν ὁ θεὸς ἤδη τὴν
 χώραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρες καταφλέγων, καὶ
 ἀνάπτων τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεῖ πᾶσαν τὴν
 Ἰνδοκτὴν πυρὸς ἐμπεπληκώς (ὅπλον γάρ τοι Διο-
 νυσιακὸν τὸ πῦρ πατρῴον αὐτῷ, καὶ τῷ κε-
 ραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπεδῇ ἀνελάμβανον τὰ
 ὅπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ἐπισάξαντες, καὶ ἐγ-
 χαλινώσαντες, καὶ τοὺς πύργους ἀναθήμενοι,
 ἐπ' αὐτοὺς ἀντεπεξήεσαν, καταφρονοῦντες μὲν
 καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ ὅμως, καὶ συντρίψαι
 σπεύ-

autem *viris* etiam vincere indecorum videbatur,
 et interficere mulieres furentes, et mitratum mu-
 liebriter ducem, et ebrium paruum seniculum,
 et alium semimilitem, et saltatores nudos, omnes
 ridiculos. Cum vero nunciaretur iam igne va-
 stare regionem Deus, et cum ipsis hominibus
 cremare vrbes, et filuas incendere, et Indiam
 vniuersam breui tempore implere incendiis (nam
 Bacchi arma ignis, patrius illi et de fulmine)
 hic iam festinanter sumere arma, et ornatis ele-
 phantis, atque frenatis, impositisque in illos tur-
 ribus, contra illos educere, contemnentes illi
 quidem tum quoque, sed irati tamen, et atte-

σπεύδοντες αὐτῷ στρατοπέδῳ τὸν ἀγόνιστον ἐκένον στρατηλάτην.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλήλας, οἱ μὲν Ἴνδοι προτάξαντες τὰς ἐλέφαντας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυσος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τῷ κέρως δὲ αὐτῷ τῷ δεξιῷ μὲν ὁ Σειληνός, τῷ εὐωνύμῳ δὲ ὁ Πάν, ἄγοντα· λοχαγοὶ δὲ καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθεισθήκεισαν. καὶ τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, εὐοί. εὐθύς δὲ τὰ τύμπανα ἐπαταγεῖτο, καὶ τὰ κύμβαλα τὸ πολεμικὸν ἐσήμανε, καὶ τῶν Σατύρων τις λαβὼν τὸ κέρας ἐπήυλει τὸ Ὀρθιον, καὶ ὁ τῷ Σειληνῷ ὄνος ἐνυάλιον τι ὠγκήσατο, καὶ αἱ Μαιναῖδες σὺν ἐλολυγῇ ἐνεπήδησαν αὐταῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι, καὶ τῶν θυρσῶν αἰρων ἀπο-

rere festinantes suo cum exercitu imberbem istum imperatorem.

4. Cum vero prope et in conspectum venissent, Indi constitutis in prima acie elephantis, phalangem inducunt. At Bacchus mediam ipse tenet aciem, dextrum illius cornu Silenus ducit, Pan sinistrum: ordinum vero et agminum ductores constituti Satyri: tessera omnibus illud Euoe. Simul pallantur tympana, ac Satyrorum aliquis cornu sumto incinit orthium, et Sileni asinus Martium quiddam rudit, et insultant illis cum vlulatu Maenades, succinctae draconibus, et de summis

ἀπαρμυμῆσαι τὸν σίδηρον. οἱ Ἴνδοι δὲ καὶ ἐλ-
 Φαντες αὐτῶν αὐτίκα ἐκκλίναντες, σὺν ἔδρῳ
 κόσμῳ ἔφευγαν, ἐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπο-
 μέναντες, καὶ τέλος κατὰ κράτος ἐαλώμεσαν,
 καὶ αἰχμάλωτοι ἀπήγοντο ὑπὸ τῶν τέως κα-
 ταγεκωμένων, ἔργῳ μαθόντες ὡς ἐκ ἐχρῆν ἀπὸ
 τῆς πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων στρατο-
 πέδων.

Ἄλλὰ τί πρὸς τὸν Διόνυσον ἔτος ὁ Διόνυσος;
 εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκᾷ (καὶ, πρὸς Χαρί-
 των, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τελέως μεθύειν
 ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰμάζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον
 τι πάσχειν οἱ πολλοὶ πρὸς τὰς καινὰς τῶν λόγων
 τοῖς Ἴνδοις ἐκείναις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἡμᾶς. αἰό-
 μενοι

summis thyrsis ferrum nudantes. At Indi et il-
 lorum elephantēs, inclinato statim agmine, sine
 more et modo fugiunt, nec intra teli iactum ve-
 nire ausi, ac tandem vi superati captique abdu-
 cuntur ab his, quos modo deriserant, experi-
 mento docti, non esse ex prima fama deridendos
 externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste
 Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi vide-
 tur, (et per ego vos Gratias oro, ne me fanati-
 co furore agi aut plane ebrium esse putetis, si
 me cum Diis comparem) simili ratione quosdam,
 atque Indos illos, ad nouitatem disputationum
 affectos esse, vt ad mearum quoque. Nam cum

μενοι γὰρ Σατυρικά, καὶ γελοῖά τινά, καὶ κο-
μῶδη κωμικά παρ' ἡμῶν ἀκέσθαι 3), τοιαῦτα
πεπιστεύκασιν, ἐκ οἷδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπὲρ
ἡμῶν. οἱ μὲν ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὥς ἂν
δὲν δέον παρέχεν τὰ ὧτα κώμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάοντας 4) ἀπὸ
τῶν

audiunt Satyrica, et ridicula quaedam, et plane
Comica a nobis recitari, talia ea esse credant,
nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim
quidem eorum plane non veniunt, quasi non
oporteat descendentes de elephantibus aures prae-
bere comissionibus muliebribus, et Satyricis
salta-

3. οἰόμενοι — ἀκέσθαι] Quae ista est
connexio: *dum putant a nobis audiri ridicu-
la, talia credunt?* quis sic loquitur de vna
quadam re, *dum putant, credunt?* Corrupta
haec esse, mihi non est dubium, ac lenissima
mutatione posse restitui οἰόμενοι *dum au-
diunt* ex aliis, *credunt*. Audacter recipi sua-
derem, si praesto esset vel libri vnius aucto-
ritas, vel succurreret saltem, Lucianum aut
aliud bonum scriptorem verbo αἶσμαι, pro
αἶω, quod ipsum poeticon est, usum esse.
Sed ideo non damno coniecturam. Praesto
caussa est, ob quam verbo alio quam ἀκέν
usus esse potest Lucianus; quia statim sequi-
tur ἀκέσθαι. Ipsa deinde raritas verbi
fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. *Gesner.*

4. καταβάοντας] Cum allusione ad Indos in-
telligit

τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ἐπὶ τοιῦτό τι ἤκου-
 τες, ἀντί τ' ἔκιντ' ἑσθ' ἐκείνους εὐρόντες, ἔδ' ἔτι
 ἐπαινεῖν τολμῶσι 5) τῷ παραδόξῳ τ' ἔργου
 τοῦ τεθορυβημένοι· ἀλλὰ θάρρῶν ἐπαγγέλλο-
 μαί αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς πρότερόν ποτε
 τὴν τελευτὴν ἐθελήσωσιν ἐπιδεῖν πολλάνικς, καὶ
 ἀναμνησθῶσιν οἱ παλαιοὶ συμπόται κώμων κοῖ-
 νῶν

*saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant,
 inuento pro hedera ferro, neque sic redire au-
 dent, inopinata re perturbati. Verum audacter
 illis denuntio, si nunc etiam, vt. prius olim, ce-
 rimoniam inspicere voluerint saepius antiqui no-
 stri conuiuiae, et recordati fuerint commissatio-*

A 5

num

telligit superbo quodam fastidio quosdam
 venire nolle ad audiendas suas recitationes
 vel declamationes. *Gesner.*

5. ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de
 laudibus, sed simpliciter de audiendi studio.
 Queritur Luc. quosdam, audito, ludicra a
 se dici, plane non venire: alios, qui ludi-
 cra audiendi consilio veniant, seriis praeter
 spem turbatos, non audere quid ex-
 pectamus? *laudare* ne an *redire*? *Redire*
 profecto. Legendum ergo ἐπαινεῖναι vel
 ἐπαινεῖναι. Certe sine fraude fuerit inter-
 pretationem dedisse, quae ex ἐπαινεῖναι tra-
 cta sit. Reditum hic peti, ex frequentiore
 reditu demum laudem sperari, sequentia sa-
 tis declarant. *Gesner.*

νῶν τῶν τότε καιρῶν, καὶ μὴ καταφρονήσασθαι
τῶν Σατύρων καὶ Σειληνῶν, πίωσι δὲ ἐς κόρον
τῷ κρατῆρος τέττα, ἐμβαλχεύσειν καὶ αὐτὰς,
καὶ πολλάκις μεθ' ἡμῶν ἐρεῖν τὸ, εὖ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἔν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιούν-
των ὅ, τι καὶ Φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδὴ περ ἔτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆσα-
σθαί τι τῶν ἐκεῖθεν, ἐκ ἀπροσδιόνυσον οὐδ'
αὐτὸ, εἰδ' ὧν ποιῶμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰνδοῖς
τοῖς Μαχλαίοις 6), οἱ τὰ λαῖα τῷ Ἰνδῷ ποτα-
μῷ, εἰ κατὰ ῥῆν αὐτῷ βλέπεις, ἐπινεμόμενοι,
μέχρι

num illius temporis communium, neque con-
temserint Satyros ac Silenos, biberintque ad fa-
tietatem de hoc cratere; futurum, ut ipsi quo-
que occupentur Baccho, et saepe nobiscum Euoe
illud ingeminent.

6. Atque hi quidem, liberum enim audire,
faciant, quidquid placuerit. Ego vero, quando
adhuc inter Indos versamur, volo etiam aliud
vobis de illis rebus enarrare, nec ipsum abhor-
rens a Baccho, nec ab instituto nostro alienum.
Apud Indos Machlaeos, qui ad sinistra Indi
amnis, si secundum flumen respicias, pascentes
ad

6. τοῖς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen Geo-
graphis: non puto tamen a Nostro confi-
ctum. *Gesner.*

μέχρι πρὸς τὸν Ὠκεανὸν καθήκῃσι· παρὰ τοῦ-
 τοις ἄλσας ἐστὶν ἐν περιφράκτῳ, ἔ πανυ μεγά-
 λω χωρίῳ, συνηρεφεῖ δέ. κηττὸς γὰρ πολὺς,
 καὶ ἄμπελοι, σύσκιον αὐτὸ ἀκριβῶς ποιῶσιν.
 ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς καλλίσαι καὶ διειδεσά-
 τε ὕδατος, ἥ μὲν Σατύρεια, ἥ δὲ Πανὸς, ἥ δὲ
 Σειληνῆ. καὶ εἰσέρχονται εἰς αὐτὸ οἱ Ἴνδοι ἄ-
 παξ τῇ ἔττει, ἐορτάζοντες τῷ θεῷ· καὶ πίνουσι
 τῶν πηγῶν ἔχ ἀπασῶν ἅπαντες, ἀλλὰ καθ'
 ἡλικίαν, τὰ μὲν μεράκια τῆς τῶν Σατύρων· οἱ
 ἄνδρες δὲ τῆς Πανικῆς· τῆς δὲ τῆς Σειληνῆ οἱ
 κατ' ἐμέ.

Ἄ μὲν γὰρ πάσχουσιν οἱ παῖδες ἐπειδὴν πίνου-
 σιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι κατεχόμενοι τῷ
 Πανί,

ad Oceanum usque perueniunt: apud hos igitur
 nemus est in conspecto, regione non admodum
 magna, sed opaca, hedera enim multa et vites
 plane illam inumbrant. Hic fontes sunt tres,
 pulcherrimae et pellucidissimae aquae, Satyri
 vnus, alter Panis, tertius Sileni. Intran illud
 nemus Indi quotannis semel, sacrum facientes
 Deo, bibuntque de fontibus non omnibus omnes,
 sed pro diuersa aetate, adolescentes nimirum de
 Satyrorum fonte, de Panico viri, de Sileni au-
 tem mei aequales.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt,
 conueniant, aut quae viri audeant occupati a Bac-
 cho,

Πανί, μακρὸν ἂν εἰη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες
 ποιῶσιν, ὅταν μεθύσθῳσι τῷ ὕδατος, καὶ ἀλ-
 λότριον εἰπεῖν· ἐπειδὴν πῆν ὁ γέρων, καὶ κατ-
 ἀσχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτίκ᾽ ἐπιπολὺ ἄΦω-
 νός ἐστι, καὶ καρηβαρῆντι καὶ βαβαπτισμένῳ ἑοι-
 κέν, εἴτα ἄΦωνῳ Φωνή τε λαμπρὰ, καὶ φθόγ-
 μα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίνεται αὐτῷ,
 καὶ λαλίστατος ἐξ ἄΦωνοτάτε ἐστίν· ἐδ' ἂν ἐπι-
 σομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχι συνεχῇ λαλεῖν,
 καὶ ῥήσεις μακρὰς συνείρειν. συνετὰ μέντοι πάν-
 τα καὶ κόσμια, καὶ κατὰ τὸν Ὅμηρον ἐκείνων
 ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίησι διεξ-
 ἔρχονται. ἐδ' ἀποχρήσει σοι κύκνοις-κατὰ τὴν
 ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτοὺς, ἀλλὰ τεττιγῶδες τὸ
 πικνὸν

cho, longum fuerit dicere. Sed quæ senes fa-
 ciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum
 bibit senex, et occupavit illum Silenus, primo
 aliquamdiu mutus est, et crapula laboranti atque
 bene madido similis. Deinde subito vox splendi-
 da, et loquela vehemens, et spiritus modulatus
 illi contingit, et est ex plane muto loquacissimus,
 quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne
 perpetuo loquatur, et longos sermones conti-
 nuer: prudentia tamen omnia, et decentia, et,
 ad Homerici illius oratoris exemplum, *niuibur
 similia bibernis*, proferunt. Neque satis fuerit
 cyncis illos propter ætatem comparare, sed ci-
 cada-

πυκνὴν καὶ ἐπίτροχον συνάπτουσιν ἄκρι βαθείας
 ἐσπέρας. τέντεῦθεν δὲ ἤδη ἀφθεύσης αὐτοῖς
 τῆς μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ ἀρχαῖον ἀνα-
 τρέχουσι. τὸ μέντοι παραδοξότατον εἰδέναι εἶ-
 πον. ἦν γὰρ ἀτελὴ ὁ γέρον μεταξὺ καταλίπη
 ὃν διεξήει τὸν λόγον, δύντος ἡλίε κωλυθεὶς ἐπὶ
 πέρας αὐτὸν ἐπεξελεθεῖν, ἐς νέωτα πιὼν αὐθις
 ἐκείνα συνάπτει, ἃ πέρυσιν λέγοντα ἡ μέθη αὐ-
 τὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι κατὰ τὸν Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε-
 σπείφθω, καὶ, μὰ τὸν Δία, οὐκ ἂν ἔτι ἐπαγά-
 γωμι τὸ ἐπιμῦθον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη καθότι τῷ
 μύθῳ ἔοικα· ὥς ἢ μὲν τι παραπαίωμεν, ἡ
 μέθη

cadarum more confertum quiddam et volubile
 ad feram usque vesperam perpetuant. Inde au-
 tem, iam dimissa ebrietate, tacent, et ad pri-
 stinam rationem redeunt. Verum, quod maxi-
 me admirabile est, nondum dixi. Si enim se-
 nex imperfectam abrumpat, quam explicare coe-
 pit, orationem, occidente sole impeditus illam
 ad finem suum perducere: altero anno bibens
 rursus illa adnectit, quae superiore anno dicen-
 tem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsam di-
 cta sunt, nec ego, ita me Iupiter, quorum per-
 tineat fabula adiunxero: iam enim videtis quae in
 re similis illi sum. Itaque si quid deliramus, cau-

μέθῃ αἰτία· εἰ δὲ πίνυτὰ δόξεις τὰ λεγόμενα,
ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν ἰλεως.

sa ebrietas: si prudentia quae diximus videantur,
Silenus erat propitius.

Προσλαλιά, ἢ Ἡράκλῃς.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμιον ὀνομάζουσι
Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ εἶδος τοῦ θεοῦ,
πάνυ ἀλλόκοτον γράφουσι. γέρον ἐστὶν αὐτοῖς
ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναΦαλαντίας, πολὺς ἀκρι-
βῶς, ἔσαι λοιπαὶ τῶν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρ-
μα, καὶ διακεκαυμένος ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί
εἰσιν οἱ θαλαττεργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χά-
ρων, ἢ Ἰαπετόν τινα τῶν ὑποταρταρίων, καὶ
πάν-

Praefatio, seu Hercules.

Herculem Galli Ogmium sua voce appellant:
sed figuram Dei plane monstruosam pingunt.
Ultimae aetatis senex illis est, recaluus, plane
canis qui supersunt capillis, rugosa cute, et ad
nigerrimum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charontem
quendam aut Iapetum de tartareis specubus, et
omnia

πάντα μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκασίας.
 ἀλλὰ καὶ τοιαῦτα ὦν, ἔχει ὁμῶς τὴν σκευὴν τῷ
 Ἡρακλέει. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνῆπται τὴν
 τῷ λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δεξιᾷ,
 καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρηται, καὶ τὸ τόξον ἐν-
 τεταμένον ἢ ἀριστερὰ προδείκνυσι, καὶ ὅλως Ἡ-
 ρακλῆς ἐστὶ.

Ταῦτά γε ὥμην ἐν ἐφ' ὕβρει τῶν Ἑλληνίων
 θεῶν τοιαῦτα παρανομεῖν τοὺς Κελτοὺς ἐς τὴν
 μορφὴν τὴν τῷ Ἡρακλέους, ἀμυνομένους αὐτὴν
 τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χώραν ποτὲ αὐ-
 τῶν ἐπῆλθε λείαν ἐλαύνων, ὁπότε τὰς Γηρυό-
 νου ἀγέλας ζητῶν, κατέδραμε τὰ πολλὰ, τῶν
 ἐσπερίων γενεῶν.

Καί-

omnia potius quam Herculem, esse suspiceris.
 Verum talis cum sit, habet tamen paratum Her-
 culis. Etenim pellem leonis suspensam gerit,
 et clauam dextra praefert, et pharetra appensa,
 et intentum arcum sinistra ostendit: atque in vni-
 versum est Hercules.

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent
 Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Hercu-
 lis designasse, quem tali pictura vicisci vellent,
 qui suam quondam regionem inuasit, ac prae-
 das ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges
 multas per occidentem gentes percurreret.

3. Ve-

Καίτοι τὸ παραδοξότατον ἄδελπω ἔφην τῆς
 εἰκότος, ὃ γὰρ δὴ γέρων Ἡρακλῆς ἐκείνος ἀν-
 θρώπων πάμπόλυ τι πλῆθος ἔλκει ἐκ τῶν ὤ-
 των ἅπαντας δεδεμένους. δεσμὰ δέ εἰσιν αἱ σερ-
 ραὶ λεπταὶ χρυσῆ καὶ ἡλέκτρα εἰργασμένα, ὅρ-
 μοις-εοικῶσι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὁμως ἀφ' οὗ-
 τως ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἅτε δρασμὸν βλεύσαι,
 δυνάμενοι ἂν εὐμαρῶς, ἅτε ὅλως ἀντιτείνεσιν,
 ἢ τοῖς ποσὶν ἀντερείδωσι, πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς
 ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ Φαῖδροι ἔπονται
 καὶ γεγηθότες, καὶ τὸν ἄγοντα ἐπαινῶντες ἐπ-
 εργόμενοι ἅπαντες, καὶ τῷ Φθάνειν ἐθέλειν
 τὸν δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εοικότες ἀχθεσθη-
 σομένοις, εἰ λυθῇσονται. ὃ δὲ πάντων ἀτοπώ-
 τατον

3. Verum quod insolentissimum in illa pictu-
 ra, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules,
 hominum magnam multitudinem trahit, auri-
 bus omnes reuinctos. Vincula autem illi sunt
 tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae,
 monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab in-
 firmis adeo *carellis* tracti, neque fugam molun-
 tur, cum possint facile, neque omnino contra
 tendunt, aut obnituntur pedibus, resupinati in
 contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequun-
 tur hilares, et gaudentes, et ductorem suum lau-
 dant, atque virgent omnes, et dum praeuenire
 student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si
 soluantur. Quod vero omnium maxime porten-
 tosum

τατον εἶναί μοι ἔδοξεν, ἐκ ἀκνήσω καὶ τῷτο
εἰπεῖν. ἔ γάρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψει
ταῖς σειραῖς *) τὰς τῶν ἱεσμῶν ἀρχὰς, αὐτὴ τῆς
δεξιᾶς μὲν ἦδη τὸ ῥέπαλον, τῆς λαίᾶς δὲ τὸ τῶ-
ξον ἐχάσσης, τρυπήσας τῷ θεῷ τὴν γλῶτταν. ἄ-
κραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένους αὐτὰς ἐποίησε, καὶ
ἐπέσραπταί γε εἰς τὰς ἀγομένους μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσηήκειν ὄρων, καὶ
θαυμάζων, καὶ ἀπορῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κε-
τὸς δὲ τις παρῆς ἐκ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερά,
ὥς

tosum mihi videtur, non pigrabor ipsum quoque
dicere. Cum non haberet pictor vnde principia
catenae suspenderet, quippe cum dextra clauam,
arcum vero sinistra haberet: perforata Dei lingua
extrema, tractos ex illa fecit; et retorquet *Her-
cules* ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admira-
tione, dubius simul, et indignatus. Sed Gallus
aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris lite-
ris,

* ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio,
propter quam aliquando optabam τῆς σει-
ραῖς. Sed plurali numero ante extulit: et
potest Dativus hic intelligi pro Genitivus.
Certe non opus esse putabam, interpretatio-
nem ad hanc difficultatem accommodari.
Gesner.

ὡς ἔδειξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα Φωνὴν ἀΦιεῖς, Φιλόσοφος, οἶμα, τὰ ἐπιχώρια, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένε, λύσω τῆς γραφῆς τὸ αἰνίγμα, πάντῃ γὰρ ταραττομένῳ ἔοικας πρὸς αὐτὴν· τὸν λόγον ἡμεῖς οἱ Κελτοὶ, ἔχῃ ὥσπερ ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκάζομεν, ὅτι παραπολὺ τῷ Ἑρμῇ ἰσχυρότερος ἔστος. εἰ δὲ γέρων πεποίηται, μὴ θαυμάσης· μόνος γὰρ ὁ λόγος ἐν γῆρα Φιλεῖ, ἐντελὴ ἐπιδέκνυσθαι τὴν ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῆ ὑμῶν οἱ ποιήται λέγουσιν,

Ὅττι μὲν αἱ τῶν ὀπλοτέρων φρένες ἡρεσθονται.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Οὕτω

ris, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, *Ego vero*, inquit, *solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poetae,*

Suspensa incerto est iuuenum sententia motu:
Dicit senex meliora iunioribus.

Ἰσα

Οὕτω γέ τοι καὶ τῷ Νέστορος ὑμῖν ἀπορρέει ἐκ
τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν
Τρώων τὴν ὅπα τὴν λειριόεσσαν ἀφῖασιν εὐαν-
δῇ τινι. λείρια γὰρ καλεῖται, εἶγε μέμνημαι,
τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τῶν ὧτων ἐκδεδεμένους τὰς ἀνθρώπους
πρὸς τὴν γλώτταν ὁ γέρων ἔτος Ἡρακλῆς ὁ λό-
γος ἔλκει, μὴδὲ τῷ θαυμάσης, εἰδὼς τὴν τῶν
ὧτων καὶ γλώττης συγγένειαν· ἔδ' ὕβρις εἰς
αὐτὸν, εἰ ταύτῃ τετρυπῆται. μέμνημαι γοῦν
ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν ἰαμβείων, παρ' ὑμῶν
μαθὼν,

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἅκρας ἡ γλώττα πᾶσιν ἐστὶν τετρυπη-
μένη.

Τὸ

*Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel de-
fluit. Et concionatores Troianorum vocem emit-
tunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar
suauem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.*

5. *Itaque neque illud mireris, si auribus reuin-
ctos hic Hercules, b. e. eloquentia trahit, qui no-
ris illam aurium atque linguae cognationem. Ne-
que vero contumelia in ipsum est, hac parte perfo-
ratum esse. Memini enim, pergebat, etiam quo-
rundam de comoedia iamborum, quos a vobis didici,*

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

B 2

6. In

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τὸν Ἡρακλέα λό-
γῳ τὰ πάντα ἡγάμεθα ἐξεργάσασθαι, σοφὸν
γενόμενον, καὶ πειθοῖ τὰ πλεῖστα βιάσασθαι.
καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰσὶν, αἶμα, ὀξεία,
καὶ εὖστοχοι, καὶ ταχεῖς, καὶ τὰς ψυχὰς τιτρώ-
σκοντες· πτερόεντα γὰρ τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς Φα-
τε εἶγα. τοσαῦτα μὲν ὁ Κελτός.

Ἐμοὶ δὲ ἡνίκα περὶ τῆς δεῦρο παρῶδε ταύτης
ἐσκοπήμην πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι καλῶς ἔχοι,
τηλικῶδε ὄντι καὶ πάλα τῶν ἐπιδείξεων πεπαυ-
μένῳ, αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτῷ ψῆφον διδόναι τοσά-
τοις δικασαῖς, κατὰ καιρὸν ἐπῆλθεν ἀναμνη-
σθῆναι τῆς εἰκότος. τέως μὲν γὰρ ἐδεδείκνυε, μὴ
τινὶ ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ μετρωσιώδη ταῦτα
ποιεῖν,

6. In uniuersum autem putamus, oratione Her-
culem perfecisse omnia, sapientem virum, et clo-
quentiae viribus pleraque expugnasse. Et tela ipsius
orationes puto sunt, acutae, collineantes ad scopum,
celeres, quibusque vulnerentur animi. Alata nem-
pe verba vos quoque esse dicitis. Haec iam Gallus.

7. Mihi vero, cum apud me considerare,
deceretne huc me progredi, hoc aetatis homi-
nem, quique hoc declamandi genus olim desiff-
sem, et rursus de me calculum dare tot iudici-
bus; opportune in mentem venit eius imaginis
memoria. Ante enim metuebam, ne cui vestrum
viderer plane adolescentuli more istuc facere, et
praeter

ποιεῖν, καὶ πᾶρ' ἡλικίαν νεανιεύεσθαι· κατὰ τις
Ὀμηρικὸς νεανίσκος ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Σὴ δὲ βίη λελυται. καὶ,

Χαλεπὸν γῆρας κατείληφέ σε,

Ἦπεδανὸς δὲ νύτοι θεράπων, βραδέες δε
τοι ἵπποι·

ἐς τὰς πέδας τῆτο ἀποσιώπτων. ἀλλ' ὅταν
ἀναμνησθῶ τῆ γέροντος ἐκείνου Ἡρακλῆς, πάν-
τα ποιεῖν προάγομαι, καὶ ἂν αἰδῶμαι τοιαῦτα
πολυῶν, ἡλικιωτῆς ὢν τῆς εἰκόνης.

Ὡς ἐῖς ἰσχύς μὲν καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ
ὅσα σώματος ἀγαθὰ χαιρέτω, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς
ὦ Τῆιε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον,
χρυσοφαέννων εἰ βέλεται πτερύγων, ἢ ἀετοῖς
παραπετέσθω, καὶ ὁ Ἴπποκλείδης ἔφροντιεῖ.
τῷ

praeter aetatem iuuenari; ac deinde Homericus
aliquis iuuenis increparet mihi illud,

Iam periit tua vis, grauis arripuitque senectus,

Inuolidusque tibi famulus, tardique caballi,

In pedes hoc ultimum iaciens. Sed ubi recordor
senis illius Herculis, ad agenda omnia prouehor,
nec me pudet talium auctorum, qui imaginis pro-
positae aequalis sim.

8. Itaque robur, et celeritas, et pulchritudo,
et quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac
tuus, Teie Poëta, Cupido, *intuens me, sensim*
canente memento, auratis uetus, si voluerit, alis,
aut aquilis praeteruolato: ac non curabit Hippocli-

τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἂν μάλιστα ἀνηβᾶν, καὶ ἀνθεῖν,
καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκεν τῶν ὤ-
των, ὅσας ἂν πλείους δύνηται, καὶ τοξεύειν
πολλάκις, ὡς εἰδέν γε δέος, μὴ κενωθείς λάθῃ
ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως παραμυθοῦμαι
τὴν ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ διὰ
τῷτο ἐτόλμησα, πάλαι νενεωλκημένον τὸ ἀκά-
τιον κατασπάσας, καὶ ἐκ τῶν ἐνόντων ἐπισκευά-
σας, αὐθις ἀφείναι εἰς μέσον τὸ πέλαγος. εἶη
δ', ὦ θεοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι θεξιάς,
ὡς νῦν γε μάλιστα πλησιζέτε, καὶ ἐσθλῶ, καὶ
ἐταίρῳ ἀνέμῳ δεόμεθα, ἵνα, εἰ ἄξιοι φαίνοίμεθα,
καὶ ἡμῖν τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἐπιφθέγγηται τις,

Οἶν ἐκ ῥακέων ὁ γέρον ἐπιγχνίδα φαίνει.

des. At dicendi facultate vel maxime reiuuene-
scere, et florere, et vigere tempestivum fuerit,
et auribus trahere, quam fieri possit, plurimos,
et sagittas emittere saepius, cum metus non sit,
ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quo-
modo meam ipse aetatem senectutemque conso-
ler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum o-
lim nauigiolum iterum deducere, et pro copia
instructum, in medium mare dimittere. Adspi-
ret modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim
vel maxime implente vela, et bono, et secundo
vento indigemus, vt, si quidem digni videamur,
etiam nobis Homericum illud inclamet aliquis,

Quod semur e pannis senior tam vilibus effert!

Περὶ

Περὶ τῆς ἡλέκτρος, ἢ τῶν κύκνων.

Ηλέκτρος πέρι καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ μῦθος πέ-
πεικεν, αἰγείρας ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ ποτα-
μῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνέσας τὸν Φαέθοντα, καὶ
ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγείρας ἐκεῖνας τῆς Φαέ-
θοντος, εἶτα ὀδυρομένας τὸ μειράκιον, ἀλλαγῇ-
ναι ἐς τὰ δένδρα, καὶ ἀποσάζειν ἔτι αὐτῶν δά-
κρυον δῆθεν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει
καὶ αὐτὸς ἀκίων τῶν ποιητῶν ἀδόντων ἡλπιζον,
εἴ ποτε γενοίμην ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν
μὲν τῶν αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον,
ὑποδέξασθαι τῶν δακρύων ὀλίγα, ὡς ἡλεκτρον
ἔχοιμι.

Καλ

De electro, seu cynis.

De electro nimirum nobis etiam fabula per-
suasit, populos ad Eridanum flumen eam
stillare lacrimam, quae deplorent Phaëthontem,
et sorores quidem esse populos illas Phaëthontis,
deinde dum deflent adolescentulum mutatas esse
in arbores, et stillare adhuc de illis lacrimam, ni-
mirum electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poëtis canentibus, sperabam, si quan-
do essem ad Eridanum, me subitarum populo-
rum unam, et expanso sinu excepturum paucas
lacrimas, ut electrum habeam.

Καὶ δὴ ἔπρὸ πολλῶ, κατ' ἄλλο μέντοι χρέος,
 ἡκόν δὲ ὁμῶς ἐς τὴν χωρίαν ἐκείνην, καὶ ἔδει γὰρ
 ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἑριδανόν, ἕτ' αἰγείρας εἰ-
 δόν, πάνυ περισκοπῶν, ἕτε τὸ ἡλεκτρον, ἀλλ'
 ἔδὲ τῆνομα τῷ Φαέθοντος ἦδυσαν οἱ ἐπιχώριοι.
 ἀναζητῶντος γὰρ ἐμῶ καὶ διαπυνθανομένῃ, πό-
 τε δὲ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφιστόμεθα, τὰς τὸ ἡλε-
 κτρον ἐκδιδάσας; ἐγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἡξίαν
 εὐαφέερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλοισι· καὶ γὰρ τὸν
 μῦθον διηγέμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέσθαι
 Ἠλίου παῖδα, καὶ τῆτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα,
 αἰτῆσαι παρὰ τῷ πατρὶ εἶλσαι τὸ ἄρμα, ὡς
 ποιήσεις καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸν δὲ δῶναι,
 τὸν δὲ ἀπολέσθαι ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς ἀδελ-
 Φάς

2. Et sane non ita diu est, cum alterius qui-
 dem rei causa, sed veni tamen in loca illa: oport-
 tebat enim aduerso Eridano nauigare, sed nec
 populos vidi, diligenter licet circumspiciens, ne-
 que electrum. quin neque nomen Phaëthontis
 nouerant incolae. Requirente enim me atque
 interrogante, quando veniremus ad populos, ele-
 ctrum reddentes? ridebant nautae, postulabant-
 que, vti clarius, quid mihi vellem, dicerem.
 Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaëthontem fuisse
 Solis filium, et hunc, adultus cum esset, pe-
 tiisse a patre currus ipsius agendi facultatem, vt
 et ipse diem vnum faceret: illum dedisse, hunc
 excussum curru periisse, et sorores ipsius dum
 luge-

Φὰς αὐτῶ πενθέσας ἐνταῦθα πᾶ, ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα περ καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ Ἑριδανῶ, αἰγείρας γενέσθαι, καὶ δακρύειν ἐπ' αὐτῶ τὸ ἤλεκτρον.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγήσατο ἀπα-
 τῶν καὶ ψευδολόγος ἄνθρωπος; ἡμῖς δὲ ὅτε
 ἠνίσχον τινα ἐπιπτόντα εἶδομεν, ὅτε τὰς αἰ-
 γείρας, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι τοιοῦτον,
 οἶσι ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέττειν αὖ, ἢ ἔλ-
 κειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξῆν
 πλατύν, ἀναλέγοντας τῶν αἰγείρων τὰ δακρυα;
 τὲτο λεχθέν ἔμετρίως μὲ καθίκετο· καὶ ἐσιώ-
 πησα διασχυνθείς, ὅτι παιδίε τινὸς ὡς ἀλη-
 θῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πεισθεύσας τοῖς ποιηταῖς
 ἐπίθανα οὕτω ψευδομένοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς
 ἀρέ-

lugerent hic circiter, dicebam, apud nos, vbi
 etiam cecidit, apud Eridanum, populos factas
 esse, et lacrimari propter eam luccina.

3. *Quis haec tibi, dicebant, narravit impostor
 et mendax homo? Nos vero neque aurigam quem-
 quam excidere vidimus, neque habemus, quas, ais
 populos. Si vero quid esset tale, putasne nos duo-
 rum obolorum causa remigaturos, aut tracturos
 aduerso flumine nauigia, cum diuitibus nobis esse
 liceret, legendis populorum lacrimis? Hic sermo
 non mediocriter me momordit. Et tacui cum
 puderet me, cui re vera accidisset quod puero,
 vt poëtis crederem improbabilia adeo mentienti.*

ἀρέσκεισθαι αὐτοῖς. μιᾶς μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἔ μικρᾶς ἐψευσμένοις ἠνιώμεν, καθάπερ ἐκ τῶν χειρῶν τὸ ἤλεκτρον ἀπολωλεκώς· ὅσῃ ἤδη ἀνέπλαττον ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάντῃ ἀληθῶς ὥμην εὐρήσειν παρ' αὐτοῖς, κύκνους πολλὰς ἄδοντας ἐπὶ ταῖς ὄχθαις τῆ ποταμῷ. καὶ αὐθις ἡρώτων τὰς ναύτας (ἀνεπλέομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἱ γεκύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδασιν ἐφεσῶτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρσέδρας αὐτὰς ὄντας, ὠδίκας ἀνθρώπων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ διὰ τοῦτο ἄδεν ἔτι, οὐκ ἐκλαθομένους τῆς μεσικῆς.

Οἱ

bus, vt sanum nihil illis placeat. Vna igitur hac spe non parua falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui iam imaginatus fueram, ad quot res et quomodo illo vsurus essem.

4. Illud tamen, et quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii; ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc aduerso flumine nauigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc et hinc fluuii? Aiant enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, et propterea adhuc canere, non oblitos Musicae.*

5. At

Οἱ δὲ σὺν γέλωτι, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, ἔ παύσῃ τήμερον καταψευδόμενος τῆς χώρας ἡμῶν, καὶ τῆ ποταμῆ; ἡμεῖς δὲ ἀεὶ πλέοντες, καὶ σχεδὸν ἐκ παίδων ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγας μὲν κύκνους ἐκίοτε ὀρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τῆ ποταμῆ, καὶ κρώσασιν ἄτοι πάνυ ἄμυστον καὶ ἀσθενές, ὥς τὰς κόρχας ἢ τὰς κολοιᾶς Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτὰς· ἀδόντων δὲ ἡδὺ, καὶ οἷον σὺ Φῆς, ἔδε' ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥς θανυμάζομεν πόθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο περὶ ἡμῶν.

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ἔην, πειθεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μᾶζεν ἕκαστα ἐξηγαμένοις. ὥς κἀγὼ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαυτοῦ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι ἀφίγμε-

5. At illi cum risu, Tu homo, inquiunt, non defines bodie mentiri de regione nostra atque fluuiio? Nos vero semper nauigantes, et a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, et crocitant hi quiddam plane alienum a Musis, et imbecillum, adeo ut corui vel grasuli Sirenes sint ad illos. Canentes autem suauiter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audiuiimus. Itaque mirari subit unde ista de nobis ad vos peruenerint.

6. Multum decipi in talibus potest, si quis credat iis, qui in maius extollunt narrando omnia. Itaque ego etiam pro me nunc sum sollicitus, ne
qui

ἀφ' ὧν, καὶ τὸ πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡ-
μῶν, ἤλεκτρα τινα καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐ-
ρήσειν παρ' ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγον ἀπέλθου-
ντες καταχθελῶντες τῶν ὑποσχομένων ὑμῖν, ποιε-
ῖν αὐτὰ πολλὰ καὶ μὲν ἐν τοῖς λόγοις. ἀλλὰ
μαρτύρομαι, ὡς ἐμὲ τοιούτῳ μεγαλαυχούμενῳ
περὶ τῶν ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλος πῶς ἀκη-
κοεν, ἔδ' ἂν ἀκῆσαι ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
ἐκ ὀλίγοις ἐντύχοις ἂν Ἡριδανοῖς τισι, καὶ οἷς
ἐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τῶν
λόγων, πολὺ τῶν κύκνων τῶν ποιητικῶν λιγυ-
ροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁρᾷτε ἤδη ἐποῖον ἀπλοῖκον
καὶ ἄμικτον, ἔδε τις ὠδὴ πρόσθεν. ὥς ὅρα μὴ
τοιούτῳ τι πάθης μείζω περὶ ἡμῶν ἐλπίσας, οἷόν

τι

qui modo venistis et iam primum nos auditis,
electra quaedam et cycnos inuenire apud nos cum
speraretis, discedatis paullo post irridentes illos;
qui pretiosa id genus multa inesse nostris in ora-
tionibus, vobis fuerant polliciti. At ego testor,
taliam me de meis rebus gloriantem neque vos,
neque alium quemquam vnquam audiuisse, ne-
que auditurum vnquam esse. Alios quidem in-
uenias non paucos, Eridanos quosdam, quibus
non electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
multum poetis cynis modulatiores. Ego vero
qualis sim iam videtis, simplex, literarum ex-
pers; neque cantus adest. Igitur vide, si quis
maiora de nobis speras, ne tibi accidat, quod
his,

τι πάσχουσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὀρώντες· οἷοι
 μενοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διαφαίνεται
 αὐτοῖς ἄνωθεν, εὐσυνομένης τῆς σκιᾶς πρὸς τὴν
 αὐγὴν 1), ἐπειδὴν ἀνασπᾶσωσι, πολλῶ μικρό-
 τερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη ἂν σοι προλέ-
 γω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ 2), καὶ ἀποκαλύψας τὰ
 μα,

his, qui aquis submersa vident. Arbitrati enim,
 tanta esse illa, quanta desuper adspicientibus vi-
 debantur, dilatata a radiis umbra; cum extracta
 multo minoraprehendunt, indignantur. Iam
 igitur tibi praedico, effusa aqua, et detegens me,
 ne

1. σκιᾶς — αὐγὴν] Non satis opticarum ra-
 tionum peritum fuisse nostrum, non nega-
 verim. Sed nec obesse illi debet usus ho-
 rum nominum. Nempe σκιᾶ est species
 in oculos incurrens, praesertim, cui nihil
 solidi subest, ut illa εἰδῶλα tum Opticorum,
 tum quae apud inanes, quas etiam Latine
 umbras vocari notum est: αὐγὴ sunt radii va-
 rie reflexi et refracti, quibus augetur illa
 umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Eu-
 clides in principio opticarum; εἰδῶλον au-
 tem et ἑμφασιν hic et Heliodorus Larissaeus
 dicunt eam, quae hic σκιᾶ est. Plin. 36.
 26. f. 67. imaginem, quam reddit Obsidia-
 nus lapis, umbram vocat, et magis diserte
 Isidor. Orig. 16, 4. imaginum umbras.
 Gesner.

2. ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad iu-
 dicia-

μὰ, μηδὲν μέγα προδοκῆσης ἀνιμήσεσθαι, ἢ
 σαυτὸν αἰτιάσθαι τῆς ἐλπίδος.

ne quid magni te haustum speres, aut spei va-
 pae culpam in te ipse conferas.

dicialem clepsydram hoc pertinet. Dixerat,
 quae sub aqua sunt, ea apparere maiora: ac
 simili ratione iudicare quosdam de operibus
 ingenii. Iam subiicit, se hac ingenua pro-
 fessione, velut illam aquam effundere, quae
 hominum iudiciis officere posset, et nudum
 se praebere spectandum. *Gesner.*

Μύιας ἐγκώμιον.,

Ἡ Μῦα ἔστι μὲν ἔ τὸ σμικρότατον τῶν ὀρνέων,
 ἔσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι 1), καὶ τοῖς ἔτι
 λεπτο-

Muscae Encomium.

Non est minima volucrum musca, in quan-
 tum culicibus diuersi generis, et minoribus
 etiam

1. ἐμπίσι καὶ κώνωψι.] Non inueniebam di-
 versa nomina horum insectorum. Igitur
 contentus fui *culicum genera* indiscretim, di-
 cere. *Gesner.*

λεπτοτέροις παραβάλλειν· ἀλλὰ τοσῶτον ἐκείνων
μεγέθει πρᾶχει, ὅσον αὐτὴ μελίττης ἀπο-
λείπεται. ἐπτέρωται δὲ κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς
ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τοῦ
σώματος, τοῖς δὲ ὠκυπτέροις χρῆσθαι· ἀλλὰ
κατὰ τὰς ἀκρίδας, καὶ τέττιγας, καὶ μελί-
τας, ἔσι μὲν ὑμενόπτερος, τοσῶτον ἀπακώτε-
ρα ἔχουσα τὰ πτερὰ, ὅσον τῆς Ἑλληνικῆς ἐσθῆ-
τος ἢ Ἰνδικῇ λεπτοτέρα, καὶ μαλακωτέρα· καὶ
μὴν διήνθισαι κατὰ τὰς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν
ἥλιον, ἐκπτερύσσηται.

Ἡ δὲ πτήσις ἄτε κατὰ τὰς νυκτερίδας εἰρε-
σίᾳ συνεχεῖ τῶν πτερῶν, ἄτε κατὰ τὰς ἀκρί-
δας

etiam insectis comparatur: sed tantum istaec ma-
gnitudine superat, quantum ipsa ape minor est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae volu-
cres, ut plumis toto corpore velut comata sit,
maiores autem pennas habeat in alis; verum in-
star locustarum, et cicadarum, apiumque, pin-
nas habet e membrana, tanto quidem molliores
alis aliis, quanto Graeca veste Indica est tenuior
et delicatior. Et sane floeos pavonum instar
colores habet, si quis intente illam respiciat, cum
expansis ad solem pennis volatum meditatur.

2. Volatus illius est non qualis vespertilionum
in perpetuo alarum remigio, neque locustarum
instar

δας μετὰ πηδήματος, ἔδὲ ὡς οἱ σφῆκες μετὰ
 ροιζήματος, ἀλλ' εὐκαμπῆς πρὸς ὃ, τι ἂν μέρος
 ὀρμήσῃ τῷ αἴερος. καὶ μὴν κἀκεῖνο πρόσθεν αὐ-
 τῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν, ἀλλὰ μετ' ὥδης πέ-
 ττεσθαι, ἐκ ἀπηνῶς οἷα κωνώπων, καὶ ἐμπίδων,
 ἔδὲ τὸ βαρύβρομον τῶν μελιττῶν, ἢ τῶν σφη-
 κῶν τὸ φοβερόν, καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμέ-
 νης· ἀλλὰ τοσῆτόν ἐστι λιγυρώτερα, ὅσον σάλ-
 πιγγος καὶ κυμβάλων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτότατα
 τῷ αὐχένι συνέχεται, καὶ ἔστιν εὐπεριάγωγος,
 ἔ συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἡ τῶν αἰκρίδων· ὀφθαλ-
 μοὶ δὲ προπαγῆς, πολὺ τῷ κέρατος ἔχοντες.
 γέρον εὐπαγῆς, καὶ ἐκπεφύκασιν αὐτῇ οἱ πό-
 δες,

instar cum saltu coniunctus, neque cum perstre-
 pero impetu, ut vesparum, sed flexilis in quam-
 cumque partem aëris tendat. Etiam hoc illi in-
 est, quod non silentio, verum cum cantu quo-
 dam volat, non infesto, qualis est culicum, ne-
 que graues fremitus apum, aut terribiles mina-
 cesque vesparum imitante, sed in tantum est mo-
 dulatior, quantum tuba atque cymbalis tibiae
 sunt placidiores.

3. Quantum ad reliquum corpus, caput te-
 nuissimo canali continetur ceruicibus, et circum-
 actum est facile, non adnatum quale locustarum:
 oculi autem solide eminentes multum habentes
 de cornu: pectus compactum, e quo enati pe-
 des

δες, ἔ' κατὰ τὰς σφῆκας πάνυ ἐσφυγμένοι. ἡ γαστήρ δὲ ὠχύρωται καὶ αὐτὴ, καὶ θώρακι ἔοικε ζώνας πλατείας, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνεται μέντοι ἔ' κατὰ τὸ ὀρρόπυγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ σώματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτὴ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ἐπιλαμβάνεται, καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι κατὰ τὸ ἄκρον ἑοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντᾶσα πίνει τᾶ αἵματος, πίνει μὲν γὰρ καὶ γαλακτος, ἡδὺ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἔ' μετὰ μεγάλῃς ὀδύνῃς τῶν κενταμένων. ἐξάπας δὲ οὔσα, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθετοῖς δυοῖ καὶ ὅσα χερσὶ χρῆται. ἰδοὺς αὖ οὖν

des non omnino vt in vespis adstricti. Aluus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonae latas et squamas habens. Vlciscitur se non circa nouissimam alui partem, vti vespa, et apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo quo elephanti instructa et ante se pascitur, et comprehendit, et adhaerescens continet, quum acetabulo extrema parte fit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit, anterioribus autem duobus, velut manibus utitur.

Luc. Op. T. VII.

C

Videas

οὖν αὐτὴν ἐπὶ τεττάρῃαν βεβηκυῖαν, ἔχασάν τι
ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδώδιμον ἀνθρωπίνως
πάνυ, καὶ καθ' ἡμᾶς.

. Γίνεται δὲ ἐκ εὐθύς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ
τὸ πρῶτον ἦτορ ἐξ ἀνθρώπων, ἢ ἄλλων ζώων
ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκ-
φέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρ-
νεον γίνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει
σκώληκα μικρὸν τὴν μυῖαν ὕστερον. σύντροφος
δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχουσα, καὶ ὁμοδίατος, καὶ
ὁμοτράπεζος ἀπάντων γεύεται πλὴν ἐλαίου.
θάνατος γὰρ αὐτῇ τῷτο πιστὸν· καὶ μέντοι ὠκύ-
μορος ἔσα (πάνυ γὰρ ἐς σενὸν ὁ βίος αὐτῆς συμ-
μεμέρηται) τῷ Φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶν τὰ τῷ
πολι-

Videas igitur illam quadrupedem ingredi, feren-
tem manibus sublatum esculentum quiddam hu-
mano plane more, atque vt nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis pri-
mum, siue ex hominibus, siue animalibus aliis
demortuis. Deinde paullatim et pedes profert,
et pinnas gignit et ex repente fit volucris: fit et-
iam grauida et vermiculum parit, muscam paulo
post futurum. Cum autem nutriatur cum ho-
minibus, eorumque contubernio et mensa uta-
tur, omnia gustat praeter oleum, quippe quod
bibisse illi mors est. Verum brevis aevi cum sit,
omnino enim arcis vita illius terminis circum-
scripta est; luce gaudet maxime, et in ea versa-
tur.

πολιτεύεται. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἄγει, καὶ ἄτε πέτεται, ἄτε αἶδει ἀλλ' ὑπέπτηχε, καὶ ἀτρεμεῖ.

Σύνεσιν δὲ ἔμικράν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅπο-
ταν τὸν ἐπίβηλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τὸν ἀρά-
χην διαδιδράσκη· λοχῶντά τε γὰρ ἐπιτηρεῖ,
καὶ ἀντίον αὐτῷ ὄρεα, ἐκκλίνουσα τὴν ὁρμὴν ὥς
μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ περιπεσῶσα
ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκτάναις. τὴν μὲν γὰρ ἀν-
δρίαν καὶ τὴν ἀλκὴν αὐτῆς, ἔχ' ἡμᾶς χρὴ λέγειν,
ἀλλ' ὁ μεγαλοφρονότατος τῶν ποιητῶν Ὀμη-
ρος· τὸν γὰρ ἄριστον τῶν ἡρώων ἐπαινέσαι ζη-
τῶν, ἔλέοντι, ἢ παρδάλει, ἢ ἢ τὴν ἀλκὴν αὐ-
τῷ εἰκάζει, ἀλλὰ τῷ θάρσει τῆς μυίας, καὶ τῷ
ἀτρεσῶ, καὶ λιπαρεῖ τῆς ἐπιχειρήσεως· οὐδὲ
γὰρ

tur: noctu autem quietem agit, et neque volat,
neque canit, sed contrahit se et nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo dico
in^{esse}, cum insidiatorem et hostem suum araneum
effugiat. Infidiantem enim observat, et contra
intuetur, devitans impetum, ne reti illius capia-
tur, et in cirros bestiae incidat. Fortitudinem
illius et robur nos dicere nihil attinet, sed poe-
tarum magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni, aut
pardali, aut apro robur illius comparat, sed au-
daciae muscae, et intrepidis illius improbisque

γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος 2). Φησὶν αὐτῇ προσ-
εἶναι. καὶ γὰρ εἰργομένη, φησὶν, ὅμως ἐν ἁ-
φίσταται, ἀλλ' ἐφίσταται τῷ δῆγματός. ἔτω δὲ
πάνυ ἐπαινεῖ καὶ ἀσπάζεταιται τὴν μυῖαν, ὥς ἐχ-
ἄπαξ, καὶ ἐν ὀλίγοις μέμνηται αὐτῆς, ἀλλὰ
πολλάκις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἔπη μνημονευομένη,
ἄρτι μὲν γὰρ τὴν ἀγελαιάν πτήσιν αὐτῆς ἐπὶ
τὸ γάλα διέρχεται, ἄρτι δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ὁπότε
τῷ

conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse,
sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, ta-
men non desistit, sed morsum appetit. Ita au-
tem omnino laudat atque amplectitur muscam,
vt non semel, neque paucis mentionem illius in-
iiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius
ornantur versiculi. Nunc enim gregarium illius
ad lac volatum enarrat; nunc Mineruam, cum
defen-

2. καὶ δὲ γὰρ θράσος, ἀλλὰ θάρσος.] Firmat ita-
que etiam Lucianus discrimen inter θράσος
et θάρσος, idque ait antiquissimum esse, et
Homero iam obseruatum Il. ε, 570. quam
accurate non dixerim. Obseruauit hoc dis-
crimen *Thucydides*, qui I, 121. θράσος ἀ-
πίσω ἐπαίρεσθαι dicat, fallaci audacia, et
2, 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ
ὄκνον φέρει. contra ea, 6, 68. θάρσος πα-
ρασχεῖν, de honesta fiducia. Obseruauit
Aristoph. et, puto, vt quisque est accu-
ratissimus, *Gesner*.

τῷ Μενέλῳ τὰ βέλος ἀποκρέται, ὡς μὴ ἐπὶ
τὰ καιριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων. μητρὶ κηδ-
μένη κοιμωμένην αὐτῇ. τῷ βρέφει, τὴν μητέρα
αὐτῆς ἐπείσχει τῷ παραδειγματι. καὶ μὴν καὶ
ἐπιθέτω καλῶν αὐτὰς ἐκόσμησεν, ἀδινὰς προσ-
ειπὼν 3), καὶ τὴν ἀγέλην αὐτῶν ἔδνη καλῶν.

Οὕτω

defendit a Menelao telum, ne in vitalia illius
labatur, comparans matri dormientem infantem
suum curanti, muscam rursus comparationi in-
ducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas
ornauit, dum *fréquentes* dixit; et turbam illa-
rum vocauit *genres*.

C 3.

6. Ad-

3. ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est no-
tio huius epitheti. *Eustarb.* Od. Ω, 326. p.
817, 35. *Bas.* ad verba προῖταε Σειρήνων ἀδι-
νῶν, Ἐνθα Φασὶν οἱ καλαιοὶ τὸ ἀδινῶν
ἀντὶ τῷ ἡδυφώνων, ὡδικῶς. παρὰ τὸ ἄ-
δειν, ἢ μάλλον παρὰ τὸ ἡδύ. πέντε γὰρ
Φασὶ τὸ ἀδινῶν σημαίνει, ἄθρόον, ὡς ἐν τῷ
μελισσῶν ἀδινῶν. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ
ἀδινὸν σοι χῆσαι ἡδίων, ἢ γὰρ ἡδὺ γλυκύ,
ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινῶν πυκνὸν καὶ
ἰσχυρὸν, οἷοι ἀμφ' ἀδινὸν κῆρ. καὶ ἡρέμα,
ὡς ἐν τῷ ἀδινῶς ἀνενεύκατο Φωνήσεν τε.
Inter haec ipse *Eustarb.* ad locum, quem
trahat Lucianus, nempe Il. B, 469. p. 194.
48. *Bas.* eligit, ἢ τὰς λεπτάς, ἢ τὰς πυ-
κνάς καὶ ἄθρόον πετομένας. Posterior in-
tellectus ad Luciani mentem aptior: nisi ta-
men

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐσιν, ὥσθ' ὀκότεαι τι δά-
 πνη, τιτρώσκει ἐκ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλ-
 λά καὶ βοὸς, καὶ ἵππε, καὶ ἐλέφαντα λυπεῖ
 ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῷ παρεισδυομένη, καὶ τῇ
 αὐτῆς προνομαίᾳ κατὰ λόγον τῷ μεγέθει ἀμύσ-
 σασα. μίξεως δὲ καὶ Ἀφροδισίων, καὶ γάμων
 πολλή τις αὐταῖς ἢ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρεν οὐ
 κατὰ τὰς ἀλεκτρούνας ἐπιβάς εὐθύς ἀπεπήδη-
 σεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ἐπιπολύ· κα-
 κείνη φέρει τὸν νυμφίον, καὶ συμπέτονται τὴν
 ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσει μὴ διαφθείρε-
 σαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὴν κεφαλὴν μυῖα, ἐπι-
 πολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνεες ἐσίν.

οὐ δέ

6. Adeo autem robusta est, vt morfu vulneret
 non hominis modo cutem, sed bonis etiam et
 equi. Quin elephantem dolore afficit intra ru-
 gas illius dum repit, et sua proboscide proportio-
 ne magnitudinis suae sauciat. Coitus, et Vene-
 ris, et nuptiarum multa illis est libertas: ac mas
 non, vt in genere gallinaceo, cum inscendit,
 statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae,
 atque illa fert sponsum, volantque vna, neque
 illum in aëre coitum volatu disturbant. Praeci-
 so capite musca diu vivit corpore reliquo, et spirat.

7. Quod

men malis *canoras*, quod praeferrem, nisi
 de fortitudinis laude agereter, cuius etiam
 est, densare ordines. *Gesner.*

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῶν ὑπάρχει, τὲτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ περὶ ψυχῆς καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῆσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίσταται, καὶ παλιγγενεσία τις αὐτῇ καὶ βίος ἄλλος ἐξ ὑπαρχῆς γέγνηται· ὡς ἀκριβῶς πεπείσθαι πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατός ἐστιν ἡ ψυχὴ, εἴ γε καὶ ἀπελθῆσα ἐπανέρχεται πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ πέτεσθαι τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐκάληθεύει τὸν περὶ Ἑρμοτίμῃ τῷ Κλαζομενίῳ μῦθον, ὅτι παλλάνις ἀφείσα αὐτὸν ἡ ψυχὴ ἀπέδημι καὶ ἐκυτὴν· εἴτα ἐπανελθῆσα ἐπλήρω αἵθις τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὸν Ἑρμοτίμον.

Ἄργος

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc iam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praeteruidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere refurgit, et instaurata illi nativitas, atque alia de nouo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, et agnoscit et fuscitat corpus, et, ut volet musca, efficit, et fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem impleuisse corpus, fuscitasse Hermotimum.

Ἄργος δὲ αὐτὴ καὶ ἄνετος ἔσται, τὰ ὑπὸ τῶν
 ἄλλων ποιούμενα καρποῦται, καὶ πλήρης αὐτῇ
 πανταχῶς τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλ-
 γονται, καὶ ἡ μέλιττα ἔχει ἡμισυ μύαις ἢ ἀν-
 θρώποις ἐργάζεται, καὶ οἱ ὄψοποιοὶ ταύτῃ τὰ
 ὄψα ἡδύνεσι, καὶ βασιλέων αὐτῶν προγεύεται,
 καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπριπατῶσα συνεσιᾶται
 κυτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοττιανὸν δὲ ἡ καλιὰν ἔχει ἐνὶ τόπῳ κατεσῆ-
 σατο, ἀλλὰ πλάνητα τὴν πτῆσιν κατὰ τοὺς
 Σκυθὰς ἐπανηρημένη, ὅπερ αὖ τύχη ὑπὸ τῆς νυ-
 κτὸς καταληφθεῖσα, ἐκεῖ καὶ ἐσίαν καὶ εὐνήν
 ποιεῖται. ὑπὸ σκότῳ μέντοι, ὡς ἔΦην, ἔδὲν
 ἐργάζεται, ὅτε ἀξιοῖ λανθάνειν τι πράττεισα, ἔδδὲ
 ἡγεῖ-

8. Iam ipsa musca vacua opere et solum alieno
 labore partis fruitur, ac plena illi vbique mensa.
 Nam et caprae illi mulgentur, et non minus
 muscis quam hominibus laborat apis: et coqui
 huic condiunt opsonia, et regibus ipsis praegu-
 stat, mensisque inambulans cum illis epulatur,
 et vna fruitur omnibus.

9. Pullitiem vero suam aut nidum non vno
 loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum
 more suscipiens, vbicumque a nocte depre-
 henditur, ibi et larem sibi et cubile facit. Ve-
 rum noctu, vti dixi, nihil agit, neque occulte
 cupit agere quidquam; neque putat quidquam
 se

ἡγείται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὃ ἐν Φωτὶ δρῶμενον
αἰσχυρεῖ αὐτήν.

Φησὶ δὲ ὁ μῦθος καὶ ἀνδρωπὸν τίνα Μυῖαν τὸ
ἐρχαῖον γενέσθαι πᾶν καλὴν, λαλὸν μέντοι γὰρ
καὶ σωμύλην, καὶ ῥοδίκην, καὶ ἀντρεασθῆναι γὰρ
τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῷ Ἐνδυ-
μίωνος· εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μερῶν κλον
συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεσσεύεσθαι, καὶ ᾤδεσθαι, καὶ
κωμάεσθαι ἐπ' αὐτὸν, τὸν μὲν ἀγανακτήσας, τὴν
δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῆτο τὴν Μυῖαν
μεταβαλεῖν· καὶ διὰ τῆτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμώ-
μενοις αὐτήν τῷ ὕπνῳ φθονεῖν, μεμνημένην εἶναι
τῷ Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπα-
λοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὸ, καὶ ἡ τοῦ αἵμα-
τος

se turpe facere, quod in luce factum pudori esse
sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam,
Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem
vero eandem atque argutam, et cantus amantem;
riualet autem Lunae in amando Endymione
fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem
subinde ludibriis suis, et cantionibus, et comi-
sationibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam
vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque
ideo omnibus illam nunc invidere somno, En-
dymionis nimirum memorem, maxime vero iu-
nioribus, tenexioribusque. Morsus autem ipse,
C 5 et

τος ἐπιθυμία, ἐκ ἀγριότητος, ἀλλ' ἔρωτός ἐστι
σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὥς γὰρ δυνατόν ἀ-
πολαύει, καὶ τῇ κάλλεος τι ἀπανθίζεται.

Ἐγένετο δὲ κατὰ τὰς παλαιὰς καὶ γυνὴ τῆς
ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ σο-
φὴ· καὶ ἄλλη ἐταῖρα τῶν Ἀττικῶν ἐπιφανὴς
περὶ ἧς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ Μυῖα
ἔδαικνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτως ἔδὲ ἡ
κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἔδὲ ἀπέκλεισε τῆς
σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἔδ' οἱ γονεῖς ἠδύντο
ταῖς θυγατράς ἔτω καλῶντες. ἡ μὲν ἐν τρα-
γωδίᾳ καὶ σὺν μεγάλῳ ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς
μυίας, ὥς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γὰρ τὴν μὲν μυῖαν ἀλκίμῳ σθένει

Πηδᾶν

et illa sanguinis cupiditas, non feritatis signum,
sed amoris est, atque humanitatis. Quantum
enim potest fruitur, et de pulchritudine decerpit
aliquid.

II. Fuit autem apud antiquos etiam mulier
quaedam illi cognominis Poëtria, pulchra sano,
et docta; et alia nobilis apud Athenienses mere-
trix, de qua Comicus poeta dixit, *Istaec momor-
dit Musca ad usque cor viri*. Ita neque Comica
venustas dedignata est, aut scena exclusit nomen
muscae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae memo-
riam usurpat, ut in illis.

Probat dedecus, si musca forti robore

Cor-

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώμαθ', ὡς πλησθῆ Φόνε'
 Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.
 Πολλὰ δ' ἔχον εἰπεῖν καὶ περὶ μυίας τῆς Πυθα-
 γορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἄπασιν ἢ κατ' αὐ-
 τὴν ἱστορίαν.

Γίνονται δὲ καὶ μέγιστὴ τινες μυῖαι, ἃς στρα-
 τιώτιδας οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύνας, τρα-
 χύταται τὸν βόμβον, καὶ τὴν πτῆσιν ὠκύτα-
 ται. αἷγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ τοῦ
 χειμῶνος ὅλας αἰετοὶ διακρηστεῖσιν, ὑπεπτη-
 χυῖαι τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν καὶ κεῖνο
 θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θηλειῶν
 καὶ τὰ ἀρρένων δρῶσι, βαίνοντες ἐν τῷ μέρει,
 κατὰ τὸν Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸν μικτὸν
 τὴν

Corpus uirorum amore caedis infilix:

Armatus bastam sed ueretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia) etiam
 Pythagorica, nisi nota omnibus esset illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam mu-
 scae, *militares* vulgo vocant, alii vero *canes*, bom-
 bo asperrimo, velocissimo volatu, quae etiam
 longaeuae admodum sunt, et tota hieme sine di-
 bo durant, lacunaribus se infinusantes maxime,
 in quibus illud praesertim mirabile est, quod
 utrumque et marium opus et feminarum pera-
 gunt, mutuo se incendentes, ut Veneris ille et
 Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura,
 pul-

τὴν Φύσιν, καὶ διττὸν τὸ κάλλος. πολλὰ δ' ἔτι ἔχων εἰπεῖν καταπαύσω τὸν λόγον, μὴ καὶ δόξω κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

pulchritudine duplici. Multa cum supersint quae dicam, definam, ne, quod est in proquerbio, *elephantem facere ex musca* videar.

Πρὸς ἀπαίδευτον, καὶ πολλὰ βιβλία ὠνέμενον.

Καὶ μὴν ἐναντίον ἐστὶν ἡ ἐθέλεις, ἢ νῦν ποιεῖς. οἶμαι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπᾶδῇ συνωνέμενος τὰ κάλλιστα τῶν βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ κάτω χωρεῖ, καὶ ἔλεγ-

Aduersus indoctum, et libros multos ementem.

Quin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter

ἄνευ γίγνεται τῆς ἀπαλδευσίας πως τοῦτο·
 μάλισα δὲ ἔδδ' τὰ κάλλιστα ὦνῃ, ἀλλὰ πιστεύεις
 τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπανῆσι, καὶ Ἑρμαῖον εἰ τῶν
 τὰ τοιαῦτα ἐπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ
 θησαυρὸς ἕτοιμος τοῖς καπῆλοις αὐτῶν. ἢ πό-
 θεν γάρ σοι διαγνῶναι δυνατόν, τίνα μὲν πα-
 λαῖα, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ Φαῦλα, καὶ ἄλ-
 λως σαπρὰ, εἰ μὴ τῷ διαβεβρωῖσθαι, καὶ κα-
 ταπεκίφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλῃς
 τὴν σέας ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν παραλαμβάνοις; ἐπεὶ
 τὴν ἀκριβῆς, ἢ τῇ ἀσφαλῆς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ
 ποία διάγνωσις;

Ἴνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κεκρυμένα, ὅσα
 ὁ Καλλῖνος ἐς κάλλος, ἢ ὁ ἀσίδιμος Ἀττικὸς
 σὺν

quiter tibi euenit, et ipsum valet quodammodo
 ad conuincendam ignorantiam tuam. In primis
 vero, quod nec emis optimos, sed credis temere
 laudantibus: et Mercurio immolant te inuento,
 qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus pa-
 ratus es eorum manganibus. Aut vnde tu di-
 gnoscere posses, qui sint veteres et multi pretii,
 qui autem viles et temere futiles: nisi ex eo,
 quod exesi et pertusi sunt, iudices, et confilia-
 rias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-
 doquidem curae exquisitae, et certae fidei, quae
 aut qualis a te profiscatur diiudicatio?

2. Vt autem tibi dem, ipsa illa te iudicare
 posse, quae Callinus pulchre, aut celebris ille
 Atti-

σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γράψκειν, σοὶ τί ὄφε-
 λος, ὦ θαυμάσιε, τῷ κτήματος, ἔτε εἰδότε
 τὸ κάλλος αὐτῶν, ἔπε χρησαμένῳ ποτὲ ἔδεν
 μᾶλλον, ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλους
 παιδικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμένοις μὲν τοῖς ὀφθαλ-
 μοῖς ὄρας τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, κατακόρως,
 καὶ ἀναγιγνώσκεις ἓνια πάνυ ἐπιτρέχων, φθά-
 νοντος τῷ ὀφθαλμῷ τὸ σῶμα. ἔδέπω δὲ τῷτό
 μοι ἰκανόν, ἣν μὴ εἰδῆς τὴν ἀρετὴν, καὶ κακίαν
 ἐκάσθε τῶν ἐγγεγραμμένων, καὶ συνίης ὅσις μὲν
 ὁ νῦν σύμπασι, τίς δὲ ἡ τάξις τῶν ὀνομάτων;
 ὅσα τε πρὸς τὸν ἑρμῆν κανόνα τῷ συγγραφεῖ
 ἀπηκριβώται, καὶ ὅσα κίβδηλα καὶ νόθα, καὶ
 παρακεκομμένα.

Τί

Atticus summa cura scripserint: quid tibi prodest,
 mirabilis homo, *eorum* possessio, qui nec pul-
 chritudinem illarum noris, neque vnquam illis
 vfurus sis, non magis quam caecus forma frua-
 tur amorum suorum? Tu vero apertis quidem
 oculis inspicis libros, et sane ad satietatem; alios
 etiam cursim oculo os praeueniente perlegis. Il-
 lud vero mihi nondum satis est, nisi virtutem
 etiam vitiumque vniuscuiusque eorum, quae scri-
 pta sunt agnoscas, atque intelligas, quae sit sen-
 tentia vniuersis, quis ordo verborum, quae ad
 rectam regulam scriptor exegerit, quae sublesta
 fidei, parum genuina, adulterata.

3. Quid

Τί ἔρ Φῆς, καὶ ταῦτα μὴ μαθὼν ἡμῖν εἰδέ-
 ναι; πόθεν εἰ μὴ ποτε παρὰ τῶν Μουσῶν κλῶνα
 δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνος, λαβὼν;
 Ἑλικῶνα μὲν γάρ, ἵνα διατρίβειν αἱ θεαὶ λέ-
 γονταί, ἔδὲ αἰήκοας, οἶμαί, ποτε, ἔδὲ δια-
 τρεβίας τοιαύτας ἡμῖν ἐν παυσὶν ἐποιᾷ· σοὶ καὶ
 μεμνησθαι Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεῖνα γὰρ τῷ ποι-
 μένι μὲν ἔκ αὖ ὠκνησαν Φανῆσαι σκληρῷ ἀνδρὶ,
 καὶ δασεῖ, καὶ πολὺν τὸν ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι
 ἐμφαίνοντι, οἷω δέ σοί, καὶ μοι, πρὸς τῆς Λι-
 βανίτιδος I), ἄφες ἐν τῷ παρόντι τὸ μὴ σύμ-
 παντα

3. Quid igitur ais? haecceine etiam, licet non
 didiceris, tamen nobis scire? Vnde? nisi forte a
 Musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam
 Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec
 audisti, puto, unquam, neque ibi puerili aeta-
 te moratus es. Tibi ne meminisse quidem Mu-
 sarum fas est. Illae enim pastori apparere non
 sunt dedignatae, duro homini et hirsuto, et
 multum in corpore solem prae se ferenti. Tali
 vero, qualis tu es, homini (et, per ego te Li-
 banitidem, permitte in praesens, ne diserte di-
 cam

I. πρὸς τῆς Λιβανίτιδος] Vix dubito, quin
Libanitis, quod nondum alias inueni no-
 men, a loco sui cultus dicta sit Venus illa,
Aphacitidis appellatione decantata ante, quam
 illius templum in Libano monte positum,
 euerteret Constantinus M. Locus classicus
 est

παντα σαφῶς εἰπεῖν, ἔδὲ ἐγγὺς γενέσθαι ποτ' ἂν εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τῆς δαφνης μυρρίνη ἂν ἢ καὶ μαλάχης φύλλοις μασιγᾶσαι, ἀπήλλαξαν ἂν τῶν τοιᾶτων, ὡς μὴ μιᾶναι μήτε τὸν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν τῆ ἵππε κρήνην, ἅπερ ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποιμένων εὐμασι καθαροῖς πτότιμα. καὶ τοι ἔδὲ εἰ πάνυ ἀναίσχυντος εἶ, καὶ ἀνδρεῖος τὰ τοιαῦτα, τολμήσεις ἂν ποτε εἰπεῖν ὡς ἐπαίδευθης, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πώποτε τῆς ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνσχίας, ἢ ὡς διδασκαλός σοι ὁ δεῖνα, ἢ τῶνδε δεῖνι ξυνεφοίτας.

Ἄλλ'

eam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, vnquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut maluae foliis, flagellatum relinquant, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant, fontes gregibus sitientibus alioquin, et puri oria pastoribus opportunos. Verum quantumcumque impudens sis, et eatenus virilis, non tamen audebis vnquam dicere, te eruditum esse, aut vnquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum.

4. Sed

est *Eusebii* de Vita Constant. 3, 53. Reliqua de hoc templo *Bocharius* Canaan 2, 14. *Gesner*.

Ἄλλ' ἐνὶ τῷ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀνδρα-
 μείσθαι νῦν ἐλπίζεις, τῷ κτᾶσθαι πολλὰ βι-
 βλία. κατὰ δὴ ταῦτα ἔχε ξυλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ
 τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ
 ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θουκυδίδει, ὅσα παρὰ τοῦ
 Δημοσθένει, καὶ αὐτὰ ὀκτάνις μετεγγεγραμ-
 μένα εὗρεθῃ καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, M
 τί ἂν ἐκ τῶν πλεόν εἰς παιδείαν κτήσαιο; καὶ
 ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ἐπικαθεύδῃς, ἢ ξυγκολῇσας,
 καὶ περιβαλλόμενος περινοσῇς; πίθηκος γὰρ ὁ πί-
 θηκος, ἢ παρομιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχῃ σύμβο-
 λα. καὶ σὺ τοῖνυν βιβλίον μὲν ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ
 ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ· τῶν δὲ ἀναγιγνωσκομένων
 οἶσθα

4. Sed vno hoc solo omnia te illa iam emen-
 surum speras, multis libris comparandis. Hacten-
 us sane habe tibi collecta illa Demosthenis ex-
 emplaria, quae sua manu scripsit orator, et illa
 Thucydidis, quae a Demosthene et ipsa octies
 descripta pulchre inuenta sunt. Si omnia illa ha-
 beas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae
 tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio?
 etli substratis tibi indormias, aut ea tibi aggluti-
 nata vel vestis instar circumposita circumferas.
Simia enim simia est, ait prouerbium, *etiam si*
aurea gesser crepundia. Etiam tu igitur librum
 quidem habes in manu, et legis semper: eorum
 Luc. Op. T. VII. D vero

οἶσθα ἔδέν, ἀλλ' ὄνος λύρας ἀκχεῖς κινῶν τὰ ὦ-
 τα. ὡς εἶγε τὸ κερτῆσθαι τὰ βιβλία, καὶ πε-
 παιδευμένον ἀπέφανε τὸν ἔχοντα, πολλῶν ἂν
 ὡς ἀληθῶς τὸ κτῆμα ἦν ἄξιον, καὶ μόνον ὑμῶν
 τῶν πλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι,
 τὰς πένητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς
 ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἂν
 περὶ παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πω-
 λῶσιν; ἀλλ' εἶγε διελέγχειν ἐθέλοις, ὅψαι μὴδ'
 ἐκείνους πολὺ σὺ τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ
 βαρβάρους μὲν τὴν Φωνὴν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτους
 δὲ τῇ γνώσει, οἷός ἐϊναι τὰς μὴδὲν τῶν
 καλῶν καὶ αἰσχυρῶν καθεωρακότητας. καί τοι σὺ
 μὲν

vero quae legis scis nihil, sed asinus lyram au-
 dis mouens auriculas. Nam si eruditum redde-
 ret dominum librorum possessio, quantiuis certe
 illa possessio pretii esset, et vestrum solorum qui
 estis diuites; si nempe velut de foro liceret eme-
 re, atque pauperes nos superare. Quis vero cum
 mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione con-
 tenderet, tot libros habentibus vendentibusque?
 Verum si volueris examinare; videbis, neque il-
 los multum quam tu es eruditione praestantiores,
 sed linguam barbaros, velut te, et quantum ad
 cognitionem nihil intelligentes; quales esse cre-
 dibile est, qui nihil vel turpius vel honesto-
 rum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut
 tres

μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πριάμενος ἔχεις· οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν διὰ χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

Τίνος ἔν ἀγαθῷ ὦν ἡ ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τῶν βιβλίων ἡγῇ πεπαιδευ-
σθαι, τοσαῦτα περιεχούσας παλαιῶν ἀνδρῶν
ξυγγράμματα; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι·
μᾶλλον δὲ ἐπεὶ τῷτο σοι ἀδύνατον, ἐπίνευσον
γὰρ, ἢ ἀνάνευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τις
αὐλεῖν μὴ ἐπισάμενος, κτήσαστο τὰς Τιμοθέε
αὐλὰς, ἢ τὰς Ἰσμηνίε, ἕξ ἑπτὰ τελάντων ὁ
Ἰσμηνίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα διὰ τῷτο καὶ
αὐλεῖν δύναται; ἢ ἔδὲν ὄφελος αὐτῷ τῷ κτή-
ματος, οὐκ ἐπισαμένῳ χρῆσασθαι κατὰ τὴν
τέχνην; εὖ γε ἀνένευσας, οὐδὲ γὰρ τοὺς Μαρ-
σύα

*tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die
pariter ac noctu manibus illos tractant.*

5. Cuius igitur boni causa illos emis, nisi
ipsas quoque librorum, capsas eruditae esse putas,
quae tot veterum virorum scripta contineant?
Ac mihi responde fodes: vel potius, cum hoc
non possis, annue certe aut renue ad ea quae
interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum igna-
rus, Timothei tibi as emat aut Ismeniae, quas
hic septem talentis emit Corinthi; numquid pro-
pter ea tibi is etiam poterit canere? an nihil ipse
possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit?
Recte tu quidem renuis. Neque enim si pos-

σύε ἢ Ὀλύμπῃ κτησάμενος, ἀλλήσειεν ἂν μὴ
μαθῶν. τί δ' εἴ τις τῷ Ἡρακλέους τὰ τόξα
κτήσαιοτο, μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐν-
τεινάσθαι τε αὐτὰ, καὶ ἐπὶ σκοπῷ τοξεῦσαι,
τί σοι καὶ ἔτος δοκεῖ; ἄρ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι
ἔργον τοξότῃ ἀξιον; ἀνένευσας καὶ τῆτο. κατὰ
ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνῶν ἔκ εἰδώς, καὶ ἱππεύειν
μὴ μεμελετηκώς, εἰ ὁ μὲν ναῦν καλλιῆσιν παρα-
λάβοι τοῖς ἄπασι, καὶ εἰς κάλλος καὶ εἰς ἀσφά-
λειαν κάλλισα ἐξειργασμένην, ὁ δὲ ἵππον κτή-
σαιτο Μῆδον, ἢ κενταυρίδην, ἢ κοππαφόρον,
ἐλέγχοιτο ἂν, οἶμαί, ἐκάτερος ἔκ εἰδώς ὅ, τι
χρήσαιοτο ἐκάτέρω. ἐπινεύεις καὶ τῆτο; πεί-
θου δὴ, καὶ τοῦτό μοι ἐπινέυσον, εἴ τις
ὥσπερ

*Marfyae aut Olympi tibi quis possideat, canat,
nisi didicerit. Quid vero si quis Herculis cum
arcu sagittas habens, ipse non sit Philoctetes, qui
possit contendere, et collineare ad metam; quid
hic tibi videtur? an perfecturus opus sagittatore
dignum? Renuis hoc quoque. Eadem ratione
qui gubernare nescit, et equestrem rationem non
exercuit, si iste quidem pulcherrimam nauem
accipiat rebus omnibus ad decus pariter ac firmi-
tatem elaboratam pulcherrime; hic vero equum
emat Medicum, aut centauri de stirpe, aut cop-
pa insignem: deprehendatur, puto, vterque;
qui neutra re recte uti possint. Annuis etiam
hoc? Crede ergo, et hoc etiam mihi annue, si
quis,*

ὥσπερ σὺ ἀπαιδευτος ὦν ὠνεῖτο πολλὰ βιβλία,
καὶ σκώμματα ἔτος εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτῆ
ἐκφέρει; τί ὀκνεῖς καὶ τῆτο ἐπινεύειν; ἔλεγχος
γάρ, οἶμαί, σαφὴς ἔτος, καὶ τῶν ὁρώντων ἔ-
καστος εὐθύς τὸ προχειρότατον ἐκείνο ἐπιφθέγ-
γεται, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις καὶ πρὸ πολλῆ ἐν Ἀσίᾳ πλῆ-
σιος ἀνὴρ, ἐκ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέ-
ρας τὰς πόδας, ἀπὸ κρύας, οἶμαί, ἀποσαπέν-
τας, ἐπειδὴ ποτε διὰ χιόνος ὁδοιπορήσας ξυνέ-
βη αὐτῷ· ἔτος τοίνυν τῆτο μὲν ἐλεεινὸν ἐπε-
πόνθει, καὶ θεραπεύων τὴν δυσυχίαν ξυλίνους
πόδας πεποίητο, καὶ τούτους ὑποδούμενος,
ἐβάδιζεν, ἐπισηριζόμενος ἅμα τοῖς οἰκέταις·
ἐκείνο

quis, qualis tu, indoctus homo, multos emat
libros; nonne dicteria hic in ruditatem suam con-
tra se ipsum *elicit*, et publicat? Quid annuere
hic etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
gumentum, videntiumque unusquisque statim
illud, quod maxime in promptu esse solet, subii-
cit, *Quid commune cani et balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir
diues, calamitate quadam utroque pede truncatus,
qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti,
cum per niuem iter ei faciendum fuisset. Huic
ergo miserabilis ille casus obuenit: quod infortu-
nium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat:
iisque subligatis, feruis simul innixus, incedebat.

ἐκείνο δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίσας
 ἔωνεῖτο νεοτμήτης 2) αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πρα-
 γματείαν περὶ ταύτας εἶχεν, ὡς καλλίσοις ὑπο-
 δήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πό-
 δες δὴ. ἃ ταῦτα ἔν καὶ σὺ ποιεῖς; χολὴν μὲν
 ἔχων καὶ συκίνην τὴν γνώμην, ὠνήμενος δὲ χρυ-
 σῆς ἐμβάτας, οἷς μόλις ἂν τις καὶ ἀρτίπους ἐμ-
 περιπατήσκειν.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸν Ὅμηρον ἐπρίω
 πολλάκις, ἀναγνώτω σοί τις αὐτῶ λαβὼν τὴν
 Βῆτα

At hoc facitabat ridicule, quod crepidas semper
 pulcherrimas emebat, recenti opere, et multum
 sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcher-
 rimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc
 est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? men-
 tem qui habeas claudam et ficulneam, aureos ve-
 ro tibi cothurnos compares, in quibus vix rectis
 pedibus aliquis incedat.

7. Quandoquidem verò inter alios Homerum
 etiam emisti saepe, capiat aliquis et legat tibi se-
 cundum

2. νεοτμήτης] Non ausim damnare nomen
 quod libri tuentur et analogia. Venit tamen
 in mentem, an non posuerit Lucianus ver-
 bum paulo generalius, νεοκμήτης. Certe
 Latine non ausus sum dicere crepidas *recens*
scissas, cum a *suendo* potius *sutores* dicti
 sint, quam a *scindendo*. Gesner.

Βῆτα τῆς Ἰλιάδος ῥαψωδίαν, ἧς τὰ μὲν ἄλλα
 μὴ ἐξετάζειν· εἰδέν γὰρ αὐτῶν πρὸς σέ. πεποίη-
 ται δέ τις αὐτῷ δημηγορῶν παγγέλοιος ἄνθρω-
 πος, διχρόφος τὸ σῶμα καὶ λεωβημένος.
 ἐκεῖνος τοίγυν ὁ Θερσίτης ὁ τοιῆτος, εἰ λάβοι
 τὴν Ἀχιλλέως πανοπλίαν, αἶει ὅτι αὐτίκα διὰ
 τῆτο καὶ καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἂν γένοιτο, καὶ
 ὑπερκηδέσεται μὲν τὸν ποταμὸν, ἐπιθολώσκει
 δὲ αὐτᾶ τὸ βεῖθρον τῷ Φόνω τῶν Φρυγῶν, ἀπο-
 κτενεῖ δὲ τὸν Ἐκτορα, καὶ πρὸ αὐτῆ τὸν Λυ-
 κάονα, καὶ τὰν Ἀστυνοῖαν, μηδὲ φέρειν ἐπὶ
 τῶν ὤμων τὴν μελίαν δυνάμενος; ἔκ ἂν εἴποις.
 ἀλλὰ καὶ γέλωτα ἂν ὀφλισκάνοι χολεύων ὑπὸ
 τῇ ἀσπίδι, καὶ ἐπὶ σῶμα καταπίπτων ὑπὸ τῆ
 βάρους, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὁπότεν ἀγανεύσεις,
 δεικνύς

cundum Iliadis librum, cuius reliqua examinare
 noli; nihil enim eorum ad te. Fingitur autem ab
 illo concionari ridiculus vndique homo, distorto
 corpore atque debili. Ille ergo Therites, talis,
 Achillis arma si capiat, putasne illum propterea
 statim et pulchrum simul et fortem futurum, et
 traiectione saltu fluminis aquas Phrygum caede infe-
 cturum? interfecturumque Hectorem, atque ante
 illum Lycaonem et Asteropeum, qui neque hu-
 meris ferre fraxineam illam *Achillis hastam* possit?
 Non sane dixeris. Sed risum quoque debeat,
 claudicans sub scuto, et prae gravitate pronus
 prolapsus, ac sub galea, si quando suspiciat, stra-

δεικνὺς τὰς παραβλῶπας ἐπιείκεις αὐτῷ ὀφθαλ-
μοῖς, καὶ τὸν θώρακα ἐπαίρων τῷ τῷ μεταφρέ-
νῃ κυρτώματι, καὶ τὰς κνημίδας ἐπισυρόμενος,
καὶ ὅλως αἰσχύνων ἀμφοτέρους, καὶ τὸν δημι-
εργὸν αὐτῶν, καὶ τὸν δεσπότην. τὸ αὐτὸ δὴ
καὶ σὺ πάσχων, ἔχ' ὅρως ὅποτεν τὸ μὲν βιβλίον
ἐν τῇ χειρὶ ἔχης πάγκαλον, πορφυρεῖν μὲν ἔχον
τὴν διφθέραν, χρυσεῖν δὲ τὸν ὀμφαλόν, ἀνα-
γιγνώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καταισχύ-
νων, καὶ διαστρέφων, ὑπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμέ-
νων καταγελῶμενος, ὑπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοι
κολάκων ἐπαινέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλή-
λους ἐπιστρεφόμενοι, γελῶσι τὰ πολλὰ;

Θέλω δὲ σοι διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενο-
μενον. Ταραντῖνος, Εὐάγγελος τοῦνομα, τῶν

ἐκ

hos illos oculos ostendens, et illa dorſi curuitatē
thoracem eleuans, trahensque ocreas, qua re pu-
dorem et artificii et domino armorum obiciat.
Idem vero tibi quoque vſu venire non vides, cum
librum in manu habes pulcherrimum, pelle pur-
purea, aureo vmbilico, ornatum; legis autem
ita vt pronuntiatione barbara illum deformes at-
que distorqueas, deridentibus eruditis, laudanti-
bus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui
tamen et ipsi ad se inuicem conuerſi frequentes
fident?

8. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone fa-
ctum. Tarentinus quidam, Euaḡgelus nomine,
domi

ἐκ ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε νικῆσαι
 Πύθια. τὰ μὲν ἐν τῇς γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκῃ
 εἶδεν αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχὺν,
 μήτε πρὸς ὠκύτητα εὖ πεφυκότι· κιθάρα δὲ
 καὶ ὥδῃ, ῥαδίως κρατήσεν· ἐπέσθη ὑπὸ τῶν
 κατὰράτων ἀνθρώπων, οὓς εἶχε περὶ αὐτόν,
 ἐπαινούντων, καὶ βοώντων, ὅποτε καὶ τὸ σμι-
 κρότατον ἐκείνος ἀνακρέσαστο. ἦκεν ἔν τις τὰς
 Δελφὰς τὰ τε ἄλλα λαμπρός, καὶ δὴ καὶ ἐσθλῆ-
 τα χρυσόπασον ποιησάμενος, καὶ σέφανον δά-
 φνης χρυσῆς κάλλιπον, ὡς ἀντὶ καρπῆ τῆς δά-
 φνης σμαράγδος εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ.
 τὴν μὲν γε κιθάραν αὐτὴν, ὑπερφυῖς τι χρῆμα
 εἰς ἄλλος, καὶ πολυτέλειαν χρυσῆ μὲν τῆ ἀνη-
 ράτῃ

domi non ignobilis, animum adiecerat ad victo-
 riam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen
 statim supra se esse videbat, qui neque ad robur
 neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara
 vero et cantu facile se victurum, persuaderi sibi
 a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus
 fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel
 minimum ille chordas attingeret. Venit ergo
 Delphos, cum cetera splendidus, tum quod in-
 textam auro vestem sibi fecerat, et coronam ex
 aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri
 smaragdi essent aequali fructus illius magnitudine.
 Citharam autem ipsam fecerat admirandum opus,
 pulchritudine et pretio, ex auro totam solido,

ράτῃ παῖσαν, σφραγῖσι δὲ καὶ λίθοις ποικίλοις
κατακεκοσμημένην, Μουσῶν μεταξὺ, καὶ Ἀπόλ-
λωνος, καὶ Ὀρφείως ἐντετορευμένων· θαῦμα
μέγα τοῖς ὀρώσιν.

Ἐπεὶ δ' ἔν ποτε καὶ ἦεν ἡ τῷ ἀγῶνος ἡμέ-
ρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσος αὐτῶν ὁ
Εὐάγγελος ἄδων, καὶ μετὰ Θέσπιν τὸν Θηβαῖον
καὶ Φαῦλως ἀγωνισάμενον. εἰσέρχεται ἔν ὅλος
περιλαμπόμενος τῷ χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγ-
δοις, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορ-
φύρα δὲ ἐνέπρεπε τῆς ἐσθῆτος, ἣ μεταξὺ τῷ
χρυσῷ διεφαίνετο. τέτοις ἅπασι προεπλή-
ξας τὸ θέατρον, καὶ θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλή-
σας τὰς θεατὰς, ἐπειδὴ ποτε καὶ ἄσαι καὶ κιθα-
ρίσαι

figillisque et gemmis variis ornatam, cum Musae
inter alia et Apollo et Orpheus insculpti essent:
ingens videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset dies
certaminis, tres erant, quorum media canendi
fors exiit Euangelō, et quidem post Thebanum
Thespin, qui non male certauerat. Ingreditur
ergo, auro relucens totus, et Smaragdīs, et Be-
ryllīs, atque Hyacinthis. Decora quoque vesti-
menti purpura, inter aurum interlucens. His
omnibus cum ante perculisset theatrum, et admi-
rabili expectatione spectatores impleuisset, ac tan-
dem canere etiam et citharam pulsare omnino
oport-

ρίσαι πάντως ἔδει, ἀνακρέεται μὲν ἀνὰ ῥυθμόν τι, καὶ ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσι δὲ τρεῖς ἅμα χορδαί, σφοδρότερον τῷ δέοντος ἐμπροσθὴν τῇ κιθάρα, αἰεῖν δὲ ἄρχεται ἀπόμασάν τι, καὶ λεπτόν, ὥς γε γέλωτα μὲν πάντων γενέσθαι τῶν θεατῶν· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτήσαντας ἐπὶ τῇ τόλμῃ, μασιγώσαντας αὐτόν, ἐκβαλεῖν τῷ θεάτρῳ. ὅτε περ καὶ γελοσιότατος ὦφθη δακρύων ὁ χρυσῆς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τῶν μασιγοφόρων συρόμενος διὰ μέσης τῆς σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθήματωμένος ἐκ τῶν μασιγῶν, καὶ συλλέγων χαμόθεν τῆς κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξέπεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ζυμμασιγασμένης αὐτῷ.)

Μικρὸν

oporteret: pullare incipit inconcinnum quiddam et incongruum; abrumpit autem chordas simul tres, vehementius iusto in citharam dum irruit; incipitque cantare adeo alienum quiddam a Musis atque extenuatum, ut risus spectatorum omnium cooriretur, praesides autem certaminis indigne ferentes hominis audaciam, flagris caesum theatro eiicerent. Quo quidem tempore maxime ridiculus visus est aureus ille Euangelus, qui ploraret tractus a virgatoribus per mediam scenam, cruenta a flagellis crura habens, humi colligens sigilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

10. Par-

Μικρὸν δὲ ἐπισχὼν μετ' αὐτὸν Εὐμηλὸς τις
 Ἠλεῖος εἰσέρχεται, κιθάραν μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνης δὲ κόλλοπος ἐπικειμένην· ἐσθῆτα δὲ καὶ
 μόγις σὺν τῷ σεΦάνῳ δέκα δραχμῶν ἀξίαν·
 ἀλλ' ἔτος γε ἄσας δεξιῶς, καὶ κιθαρίσας κατὰ
 τὸν νόμον τῆς τέχνης, ἐκράτει, καὶ ἀνεκηρύτ-
 τετο, καὶ τῷ Εὐαγγέλῃ κατεγέλῃ, μάρτην ἐμ-
 πομπεύσαντος τῇ κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγῖσιν
 ἐκείνης. καὶ εἰπεῖν γε λέγεται πρὸς αὐτὸν· ὦ
 Εὐάγγελε, σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περικείμεαι,
 πλατεῖς γάρ, ἐγὼ δὲ ὁ πένης τὴν Δελφικὴν·
 πλὴν τῷτό γε μόνον ὦνησο τῆς σκευῆς, ὅτι μηδ'
 ἐλεῶμενος ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισῶμε-
 νος προσέτι διὰ τὴν ἄτεχνόν σου ταύτην καὶ
 περι-

10. Paruo autem post illum interuallo, Eume-
 lus aliquis intrat Eliensis, citharam habens vete-
 rem, cuius lignei essent verticilli, vestem vero
 vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At
 hic, qui dextre cantasset, et lege artis tractasset
 citharam, vicit, et praeconio ornatus est, et de-
 risit Euangelum, frustra sibi placentem cithara
 illa sua et sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu qui-*
dem, Euangele, aurea lauro cinctus es, quippe di-
ves: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum
solum tui apparatus fructum tibi habeo, quod, neque
miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed
exosus omnibus propter artis illam expertem atque
super-

περιττήν τρυφήν. περὶ πόδα δὴ σοι καὶ Εὐάγγελος ἔτος, παρ' ὅσον σοί γε εἰδ' ὀλίγον μέλει τᾷ γέλωτος τῶν θεατῶν.

Οὐκ ἄκαιρον δ' ἂν γένοιτο, καὶ Λέσβιον μῦθόν τινα διηγῆσθαι σοι πάλαι γενόμενον. Ὅτε τὸν Ὀρφέα διεσπᾶσαντο αἱ Θραῦτται, Φασί, τὴν κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρᾳ εἰς τὸν Ἑβρον ἐμπροσθσαν, ἐμβληθῆναι εἰς τὸν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε τὴν κεφαλὴν τῇ λύρᾳ, τὴν μὲν ἄδασσαν θρήνον τινα ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, τὴν λύραν δὲ αὐτὴν ὑπὸ χεῖρὶ τῶν ἀνέμων ἐπιπτόντων ταῖς χορδαῖς· καὶ ἔτω μετ' ὧδης προσενεχθῆναι τῇ Λέσβῳ· κακείνους ἀνελομένους τὴν μὲν κεφαλὴν καταθάψαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακχεῖον αὐτοῖς ἐστὶ· τὴν λύραν δὲ ἀναθῆναι.

superuacuum luxuriam. Apprime tibi Euangelus ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

¶ 1. Neque vero intempestium fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discerpissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, aiunt; atque innataisse caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, cui lyra, ventis chordas impellentibus, succinuerit, et sic cum cantu appulsam Lesbo: illosque sublatum caput sepelisse, ubi nunc Baccheum illis est, lyram vero

θῆναι εἰς τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, καὶ ἐπὶ πολὺ γε σώζεσθαι αὐτήν.

Χρόνῳ δὲ ὕστερον Νέανθον τὸν τῷ Πιττακῷ τῷ τυράννι ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας πυνθανόμενον, ὡς ἐκήλει μὲν καὶ θηρία, καὶ φυτὰ, καὶ λίθους, ἐμελῶδει δὲ καὶ μετὰ τὴν τῷ Ὀρφέῳ συμφορὰν μηδενὺς ἀπτομένῃ, πρὸς ἔρωτα τῷ κτήματος ἐμπεσεῖν, καὶ διαφθεύραντα τὸν ἱερέα μεγάλῳις χρήμασι, πείσας ὑποθέντα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δῶναι αὐτῷ τὴν τῷ Ὀρφέῳ λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ πόλει χρῆσθαι, οὐκ ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι· νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπῳ ἔχοντα, μόνον προελθεῖν εἰς τὸ προάξειον, καὶ προχειρισάμενον κρᾶειν καὶ συνταράττειν τὰς χορ-

vero Apollinis in templo dedicasse, vbi diu seruata fit.

12. Interiecto tempore Neanthum Pittaci tyranni filium, qui istaec de lyra audisset, vt animalia, et plantas, et saxa demulserit, ac post Orphei mortem, nemine illam tractante cecinerit, in cupiditatem illius habendae incidisse, corruptoque magna vi pecuniae sacerdoti persuasisse, vt subiecta alia simili, Orphei sibi lyram daret. Cum verò accepisset, interdium quidem in vrbe ea vti non satis tutum putasse; noctu vero illa sinu condita solum progressum esse in locum suburbanum, eaque deprompta, pulsasse et perturbasse fides adolelscen-

χαρδὰς, ἄτεχνον καὶ ἄμαστον νεανίσκον, ἐλπίζοντα καὶ μέλη τινὰ θεσπέσια ὑπηχῆσεν τὴν λύραν, ὑφ' ὧν πάντας καταθέλξεν, καὶ κηλῆσιν, καὶ μακάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα τῆς Ὀρφέως μουσικῆς· ἄχρι δὲ ξυνελθόντας τὰς κύνας πρὸς τὸν ἦχον (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτόθι) διασπάσασθαι αὐτόν· ὡς τῷτο γέν' ὅμοιον τῷ Ὀρφεὶ παθεῖν, καὶ μόνος ἐφ' ἑαυτὸν ξυκαλέσας τοὺς κύνας. ὅτεπερ καὶ σαφέστατος ὦφθη, ὡς οὐχ ἡ λύρα θέλγουσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ᾠδὴ, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφεὶ παρὰ τῆς μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν οὐδὲν ἄμεινον τῶν ἄλλων βελβίτων.

Καὶ

lescentem artis et Musarum expertem, qui speraret, carmina quaedam diuina reddituram esse lyram, quibus delinire omnes ac mulcere cum posset, beatum se fore Musicae Orphei heredem; donec conuenientes ad sonum canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniauierint. Haecenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se conuocaret canes. Vbi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem et cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

Καὶ τί σοι τὸν Ὀρφέα, ἢ τὸν Νέανθον λέγω, ὅπῃ καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτὰς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ἐστὶν, οἶμαι, ὃς τὸν Ἐπικτήτη λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῦν ὄντα, τρισχιλίων δραχμῶν ἐπρίατο; ἤλπιζε γάρ, οἶμαι, κακῆϊνος, εἰ τῶν νυκτῶν ὑπ' ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὴν Ἐπικτήτη σοφίαν ὄναρ ἐπίσησθαι, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθές δὲ καὶ πρῶην ἄλλος τις τὴν Πρωτέως τῷ Κυνικῷ βακτηρίαν, ἣν καταθέμενος ἤλατο εἰς τὸ πῦρ, ταλάντῃ κακῆϊνος ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κεμήλιον τῷτο καὶ δείκνυσιν, ὥς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῃ τὸ δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὄσα τῷ Γηρυόνη, καὶ Μεμφῖται τῇ Ἰσίδος τῆς
πλο-

13. Et quid Orphea tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, et forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, leque similem seni admirabili futurum.

14. Heri vero et nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deposuerat, cum in ignem desiliret, talento ipse quoque emit, et habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuuias, et Geryonis ossa Thebani, et Memphitae cinnos Ididis. Ipse vero admi-
rabi-

πλοκάμεις. αὐτὸς δὲ ὁ τῷ θαυμαστῷ κτήματος
δεσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ
ὑπερηκόντισεν. ἐρᾷς ἔπως κακοδαίμονως
διακείσαι, βακτηρίας ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀλη-
θῶς δεόμενος.

Λέγεται γὰρ καὶ Διονύσιον 3) τραγωδίαν ποι-
εῖν Φαυλῶς πάνυ, καὶ γελοῖως, ὥς τὸν Φιλό-
ξενον πολλάνκις δι' αὐτὴν ἐς τὰς λατομίας ἐμ-
πεσεῖν, ἃ δυνάμενον κατέχειν τὸν γέλωτα. ἔ-
τος τοίνυν πυθόμενος ὡς ἐγγελαῖται, τὸ Αἰσχύ-
λου πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνος ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπευδῶ
κτησά-

rabilis rei dominus, vel ipsum te inscitia atque
impuritate vicerit. Vide quam infelicitate te ha-
beas, baculo in caput (*incusso*) reuera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse
tragoediam, male sane et ridicule, adeo ut saepe
propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus,
qui risum continere non posset. Hic ergo deri-
deri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus
ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum
ratus,

3. Λέγεται — Διονύσιον] Vt Latini verbis
passivis imperson. positis nominativum ad-
dere magis amant, ita contra Graeci accusa-
tivum iis frequentius adiungunt. Interdum
tamen et nominativum reperias, ut *Diog.
Laert. T. 2. p. 582. λέγεται ὁ Πλάτων υἱὸς
γενέσθαι Diog. Sic. V, 55. λέγονται δ' οὗ-
τοι καὶ γόητες γεγονέναι. Reisz.*

Luc. Op. T. VII.

Ε

κτησάμενος αὐτό, ὥς το ἔνθεος ἔσσεσθαι, καὶ
 κάτοχος ἐκ τῆ πυξίδας, ἀλλ' ὁμως ἐν αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ μακρῷ γελοιότερα ἔγραφεν· οἷον καὶ κεῖνος τὸ
 Δωρικόν, ἦκεν ἡ Διωνυσίη γυνή, καὶ πάλιν· οἵ-
 μοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῆτο γὰρ
 ἐκ τῆ πυξίδας, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίζουσιν οἱ
 μωροὶ βροτῶν. τῆτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα
 εὐσόχως ἂν εἰρημένον εἴη, ἢ τῷ Διωνυσίῳ. καὶ
 διὰ τῆτο χρυσῶσαι αὐτῆ ἔδει ἐκεῖνο τὸ πυξίδας.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βι-
 βλία, καὶ ἀνελίττεις αἰεὶ, καὶ διακολλᾷς, καὶ
 περικόπτεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ
 κέδρῳ, καὶ διφθέρας περιβάλλεις, καὶ ὀμφαλὸς
 ἐντίθεις, ὥς δὴ τι ἀπολαύσων αὐτῶν; πάν-
 γυν

ratus, ut diuino quodam ad poeticon studio inde
 animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabel-
 lis longe etiam magis ridicula scripsit, quale il-
 lud Doricum, *Aduenit Dionysii mulier*: et illud,
Hei coniugem quam commodam deperdidi: nam istuc
 etiam de pugillaribus: et illud, *Sculci sibi illu-*
dunt enim mortalium. Atque hoc quidem apte
 dictum in te videri potest a Dionysio, ac propter
 hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos
 voluis semper, et glutinas, et circumcidis, et
 croco cedroque laungis, et pelles circumdas, et
 apponis umbilicos, tanquam fructum aliquem il-
 lorum

ἤδη βελτίων γεγένησai διὰ τὴν ὠνὴν, ὡς
 τοιαῦτα μὲν Φθέγγη· μᾶλλον δὲ τῶν ἰχθύων
 ἀφωνότερος εἶ, βιοῖς δὲ, ὡς εἰπεῖν καλόν·
 μῖσος δὲ ἄγριον, Φασι, παρὰ πάντων ἔχει
 ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ· ὡς εἰ τοιόχτες ἀπειργάζετο
 τὰ βιβλία, Φυγῇ Φευκτέον ἂν ἦν ὅτι πορρωτά-
 τω ἀπ' αὐτῶν.

Δυοῖν δὲ ὄντοιν, αὐτ' ἂν παρὰ τῶν παλαιῶν
 τις κτήσαιτο, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ πράτ-
 τειν τὰ δέοντα ζῆλω τῶν ἀρίστων, καὶ Φυγῇ τῶν
 χειρόνων· ὅταν μὴτε ἐκείνα, μὴτε ταῦτα Φαί-
 νηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελόμενος, τί ἄλλο ἢ
 τοῖς μυσὶ διατριβὰς ὠνεῖται, καὶ ταῖς τίλφαις
 οἰκῇ-

lorum capturus? Nempe melior omnino iam ipsa
 illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri prae-*
cipiunt? Quin piscibus magis mutus es. Viuis
 autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*,
 ut in proverbio est, *odium* omnium sustines pro-
 pter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent,
 curriculo quam longissime fugiendum ab illis erat.

17. Cum vero duo fere sint, quae a veteribus
 parare sibi possit aliquis, ut et dicere possit et
 facere quae oportet, optimorum aemulatione, et
 fuga deteriorum: si neque istuc neque hoc utili-
 tatis percepisse aliquem inde appareat; quid aliud
 quam exercitationes muribus parabit, aut habita-

οικήσεις, καὶ πληγὰς ὡς ἀμελοῦσι τοῖς οἰκέ-
ταις;

Πῶς δὲ ἔκαστον αἰσχρὸν, εἴ τις ἐν τῇ χειρὶ
ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (αἰεὶ δέ τι πάντως ἔχεις)
ἔροιτο ἔτινος, ἢ ῥήτορος, ἢ συγγραφέως, ἢ
ποιητοῦ ἔστι; σὺ δὲ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς εἰδὼς,
πρῶτος εἴποις τὲτό γε· εἴτα ὡς Φιλεῖ τὰ τοι-
αῦτα ἐν ξυνασίᾳ προχωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὁ
μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ αἰτιᾷτο τῶν ἐγγεγραμμένων,
σὺ δὲ ἀποροῖς, καὶ μηδὲν ἔχεις εἰπεῖν, καὶ εὖ-
ξη τότε χανεῖν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτὲ, ὡς ὁ
Βελλεροφόντης περιφέρει τὸ βιβλίον;

Δημή-

cula blattis, aut seruis plagas tanquam istorum
negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud negabis, si
quis te videns in manu librum habere, semper
autem omnino habes aliquem, interroget, cuius
aut oratoris, aut historici, aut poetae sit? tu ve-
ro, qui ex titulo noris, placide illud certe re-
spondeas: deinde vero, ut solent talia in consue-
tudine familiari ad longos sermones procedere,
ille laudet aliquid aut vituperet de his, quae ibi
scripta sunt; tu vero consilii inops non habeas
quod dicas: non tibi tum dehiscere tellurem op-
tabis, qui librum eo modo, ut *literas* Bellerop-
hontes circumferas?

19. Cy-

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀ-
 παίδευτόν τινα βιβλίον καλλίστον ἀναγιγνώσκον-
 τα, τὰς Βάκχας, οἶμα, τὰ Εὐριπίδου, κατὰ M
 τὸν ἄγγελον δὲ ἦν τὸν διηγόμενον τὰ τῷ Πεν-
 θέῳ πάθη, καὶ τὸ τῆς Ἀγαυῆς ἔργον, ἀρπα-
 σας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν, Ἀμεινὸν ἐστὶ τῷ
 Πενθεῖ ἅπαξ σπαρχθῆναι ὑπ' ἐμῆ, ἢ ὑπὸ σῶ
 πολλῶν, ζητῶν δὲ αἰεὶ πρὸς ἐμαυτὸν, ἅπαρ
 καὶ τήμερον εὑρεῖν δεδύνημα, τίνος ἕνεκα τὴν
 σπαρχὴν ταύτην ἐσπάρδακας περὶ τὴν ὥνῃ τῶν
 βιβλίων· ὠφελείας μὲν γάρ, ἢ χρείας τῶν ἀπ'
 αὐτῶν, ἔδ' ἂν οἰηθεῖη τις τῶν ἐπ' ἐλάχιστον σὲ
 εἰδόντων. ἔμᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαι-
 το κτένιον, ἢ κάτοπτρον ὁ τυφλός, ἢ ὁ
 κωφός

19. Cynicus Demetrius cum videret Corinthi
 indoctum quendam, qui librum legeret pulcher-
 rimum, Bacchas, puto, Euripidis, esset autem
 in ea parte fabulae ubi nuncius Penthei factum
 enarrat, et opus Agauae: raptum librum discer-
 psit, dicens, *Melius est Pentheo semel a me lacerari,*
quam a te saepe. Diu autem multum apud me
 quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius
 rei causa tantum studii in emendis libris collo-
 cas. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis per-
 ciendi causa fieri, nemo potauerit, qui vel mini-
 mam tui notitiam habuerit; non magis, quam
 caluus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut

κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνῆχος, ἢ δ' ἡπειρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλάττει σοι τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ βέλει τᾷτο ἐμφῆναι ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς τὰ μὴδέν σοι χρήσιμα, ὅμως ἐν πολλῇς τῆς περιστάσεως ἀναλίσκεις; καὶ μὴν ὅσα γε καὶ Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν Φέρων ταῖς τᾷ γέροντος ἐκείνου διαθήκαις παρενέγραψας, ἀπολώλεις ἂν ὑπὸ λιμοῦ ἤδη, καὶ ἀγορὰν προὔτιθεις τῶν βιβλίων.

Λοιπὸν ἔν δὴ ἐκείνο πεπεισμένον ὑπὸ τῶν κολάων, ὡς οὐ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐράσμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγραφεὺς, οἷος
 ἔχ

furdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum ostentationem forte diuitiarum ea res habet? et hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem adferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabulas per fraudem inscripsisses, iam perisses fame, et auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud, te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem; sed doctum atque oratorem, et historicum, qualis nemo alius, libros
 emere

ἔχ' ἕτερος, ὠνεῖσθαι τὰ βιβλία, ὡς ἀληθεύοις
τὰς ἐπαίνας αὐτῶν. Φασὶ δέ σε καὶ λόγους ἐπι-
δείκνυσθαι αὐτοῖς ἐπὶ δείπνῳ, καὶ κείνας χερ-
σαίων βατράχων δίκην διψῶντας, ἐκκεκραγέναι,
ἢ μὴ πίνειν, ἢ μὴ διαῤῥαγῶσι βοῶντες. καὶ
γὰρ ἐκ οἷδ' ὅπως ῥῶτος εἴ τῆς ῥινὸς ἔλκεσθαι,
καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ὅπαντα, ὅς ποτε καὶ κείνο
ἐπείσθης, ὡς βασιλεῖ τινι ὁμοιωθῆς τὴν ὄψιν
καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, καὶ ψευδοφίλιπ-
πος ἐκεῖνος κναφεὺς, καὶ ὁ κατὰ τὰς προπάτο-
ρας ἡμῶν ψευδονέρων, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν ὑπὸ
τὸ ψεῦδος τετραγμένων 4).

Καὶ

emere ideo, ut laudes illorum asseras. Aiunt ve-
ro te illis recitare in conuiuiis, atque illos terre-
strium ranarum instar prae siti clamare, aut non
bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio
enim quomodo opportunus es, qui naso duca-
ris, et credas illis omnia; qui aliquando illud
etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam
similem vultu esse, sicut commenticius ille Ale-
xander, et fullo ille Pseudo-Philippus, et qui
proauorum nostrorum memoria fuit, simulatus
Nero, et si quis alius praefixam suo nomini men-
dacii notam gerit.

Ε 4

21. Et

4. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τετ.] I. e. vocem ψεῦδος
nomini proprio praepositum habentium,
quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδο-
φίλιππος, et sim. Quies.

Καὶ τί θαυμασὸν, εἰ τῷτο ἔπαθες, ἀνόητος
 καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπτιά-
 ζων, καὶ μιμᾶμενος βάδισμα, καὶ σχῆμα, καὶ
 βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπως
 καὶ Πύρρον Φασὶ τὸν Ἡπειρώτην τὰ ἄλλα θαυ-
 μασὸν ἄνδρα, ἔτως ὑπὸ κολάκων ἐπὶ τῷ ὁμοίῳ
 ποτὲ διαφθαρῆναι, ὥς πιστεύειν ὅτι ὁμοιος ἦν
 Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καίτοι τὸ τῶν Μασικῶν τῷ-
 το· δὶς διὰ πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν· εἶδον γὰρ καὶ
 τὴν τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὅμως ἐπέπεισο ἐκμε-
 μάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφὴν. ἀλλ' ἐνε-
 κα μὲν δὴ τῶν ὕβρισά μοι εἰς τὸν Πύρρον,
 ὅτι σε εἰκασα κατὰ τοῦτο αὐτῷ. τὸ δὲ ἀπὸ
 τέττα,

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, de-
 menti atque indocto homini, si processisti supi-
 na ceruice, incessum imitatus et habitum et vul-
 tum illius, cui assimulare te gaudebas; cum et-
 iam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem
 alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus,
 quantum ad similitudinis iudicium, corruptum,
 ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen
 ea res, quantum Musicorum illud summum in-
 teruallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam
 imaginem. Et tamen putabat in se expressam
 Alexandri formam. Sed hactenus in Pyrrhum
 fui iniurius, quod te illi, quantum ad hanc rem,
 comparaui. Quod autem sequitur, etiam tibi
 maxi-

τάτῃ, καὶ πάνυ σοι πρέπον ἂν εἴη. ἐπεὶ γὰρ ἔγωγε διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτῶ ἐπέπεισο, ἔδδεις ὅτις ἔξυνετίθετο, καὶ ξυνέπασχεν αὐτῷ, ἄχρη δὴ τις ἐν Λαρίσῃ πρεσβύτες ξένη αὐτῷ τάληθές εἰπῶσα ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζῆς). ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκῃ, καὶ Ἀλεξάνδρου,

maxime conueniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, et in societatem huius morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberauit. Pyrrhus enim postquam ostendisset illi imaginem Philippi, et. Perdiccae,

E 5

et

5. ἔπαυσεν αὐτὸν τῆς κορυζῆς]. *Obsae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed κορυζαν satis ad verbum reddere num liceat, dubito. Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam et ἀβελτερίαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de Rep. I. p. 416. C. Thrasymachus Socratem sic superbe tractat, τίθῃ σοι ἐςί; cum respondisset Socrates τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, κορυζῶντα περιορᾷ, καὶ ἐκ ἀπομύττει δρόμενον. Sed haec copiosissime *Hemsterb.* in diall. select. p. 25. *Gesner.*

δρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρε-
το τίνι ὅμοιος εἴη, πάνυ πεπεισμένος ἐπὶ τὸν
Ἀλεξάνδρον ἤξειν αὐτήν· ἡ δὲ πολὺν χρόνον
ἐπισχῆσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ·
καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσση, Βατραχίων
ὄνομα, μάγειρος τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὴ ὦ τμη μὲν τῶν τοῖς ὀρχηστῆς συν-
όντων κυναίδων ὅμοιας, καὶ ἂν εἴποιμι· ὅτι δὲ
μανίαν ἐρρώμενην ἔτι καὶ νῦν μαίνεσθαι δοκεῖς
ἄπασιν, ἐπ' ἐκείνῃ τῇ εἰκάνι πάνυ σαφῶς οἶδα.
ἔκην Θυμασόν, εἰ ἀπίθανος ἔτω ζωγράφος
ὢν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις ἐξομοιῆσθαι ἐθέ-
λεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦτά σε ἐπανῆσι. καὶ
τί ταῦτα ληρῶ; πρόδηλος γὰρ ἡ αἰτία τῆς περὶ
τὰ

et Alexandri, et Cassandri, aliorumque regum,
interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum
omnino habens venturam ad Alexandrum. At
illa diu cunctata *Batrachioni*, inquit, *coquo*. Et
enim erat aliquis in vrbe Larissa Batrachion no-
mine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis saltatorum
libidini seruiantibus, similis sis, non equidem
dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc
furere videri omnibus ista de imagine, illud pla-
ne scio. Itaque admirandum est, te malum ad-
eo pictorem eruditus videri velle similem, et his
fidem habere, qui co te nomine laudant. Et
quid ista nugar? Manifesta enim causa tui circa
tales

τὰ τοιαῦτα βιβλία σπαθῆς, εἰ καὶ ὑπὸ νωθείας
 ἐγὼ μὴ πάλαι κατείδον. σοφὸν γάρ, ὡς γὰρ
 οἶσι, τὰτ' ἐπινενέγκας, καὶ ἐλπίδας εὐ μικρὰς
 ἔχεις περὶ τῆ πράγματος, εἰ βασιλεῖς μάθοι
 ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδεύαν μάλιστα τιμῶν.
 εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνος ἀνάσειεν, ὡς ὦνῃ
 βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ, πάντα ἐν βραχεῖ
 παρ' αὐτῷ ἔσεσθαι σοι νομίζεις.

Ἄλλ', ὦ καταπύγων, οἶσι τοσαῦτον ~~μανδρα-~~
 γόραν κατακεχύσθαι αὐτῷ, ὡς ταῦτα μὲν ἀ-
 κχεῖν, ἐκεῖνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷος μὲν σε ὁ μεθ'
 ἡμέραν βίος, οἷοι δὲ σοι πότει, ὅποιαι δὲ νύ-
 κτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίοις ζυγικαθεύδεις; οὐκ
 οἶσθα ὡς ὦτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ βασιλέως;

τὰ

tales libros studii, licet ego prae tarditate non
 olim perspexerim. Sapiens enim, ut quidem
 putas, hoc tuum commentum est, et spes non
 paruas ea de re concepisti, si Imperator ista au-
 diat, vir sapiens, et in honore habens eruditio-
 nem maximo. Si vero ista de te ille audiat, ut
 emas libros et conducas multos, breui te tempore
 ab ipso impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copiose illum
 mandragora perfusum, ut haec quidem audiat,
 nesciat vero idem, qualis sit diurna vita tua, qua-
 les tuae potationes, quae noctes, cum qualibus
 et cuius aetatis hominibus cubes? nescis. multas
 esse aures, oculos regis multos? Tua autem *facta*
 ita

τὰ δὲ σὰ ἔτιω περιφανῇ εἶναι, ὡς καὶ τυφλοῖς
εἶναι καὶ κωφοῖς γινώριμα· εἰ γὰρ καὶ φθέγγαιο
μόνον, εἰ γὰρ καὶ λρόμενος ἀποδύσαιο, μᾶλλον
δὲ μὴ ἀποδύσῃ, εἰ δοκεῖ, σὶ δ' οἰκέται μόνον
ἦν ἀποδύσωνταί· σε, τί οἶσι, μὴ αὐτίκα ἔσε-
σθαι πάντα σε πρόδηλα τὰ τῆς νυκτὸς ἀπόρρη-
τα; εἰπέ γέν μοι καὶ τὸ δε, εἰ Βάσσος ὁ ὑμέ-
τερος ἐκείνος σοφιστῆς, καὶ Βάταλος ὁ αὐλητῆς,
ἢ ὁ κίναδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θαυ-
μαστὰς ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὡς χρὴ μαίνε-
σθαι, καὶ παρατῆλεσθαι, καὶ πάσχειν, καὶ
ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τέτων τις νυνὶ λεοντῆν περι-
βαλλόμενος, καὶ ῥόπαλον ἔχων βαδίζοι, τί οἶσα
φαίνεσθαι τοῖς ὀρεῶσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν;
οὐκ εἴ γε καὶ χύτεραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυ-
ρία

ita sunt aperta, vt caecis etiam atque surdis in-
notuerint. Si enim vocem modo mittas, si enim
exuaris in balneo; quin, ne exuaris ipse, si vi-
detur, si serui modo tui exuantur: quid putas?
nonne statim manifesta futura tuarum secreta no-
ctium? Dic igitur mihi hoc etiam, si vester ille,
Bassus, Sophista, et Batalus tibicen, et cinaedus
Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges
vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati et
agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leo-
nina pelle indutus, cum fusti ambulet; quid
visum iri putas spectantibus? Herculemne illum
esse? Non, si totas etiam ollas lippiant. Sexcen-
ta

ρία γάρ ἐσι τὰ ἀντιμαρτυρόντα τῷ σχήματι
βάδισμα, καὶ βλέμμα, καὶ Φωνή, καὶ τρέχης-
λος ἐπικεκλασμένος, καὶ ψιμύθιον, καὶ μασί-
χη, καὶ ὅλως, κατὰ τὴν παροιμίαν, θᾶττον
ἂν πέντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψειας, ἢ
ἓνα κύναιδον. εἴτα ἡ λεοντὴ μὲν τὸν τοιᾶτον ἐν
ἂν ἐκρύψει, σὺ δ' οἶσι λήσῃσιν σκεπόμενος βιβλίῳ;
ἐλλ' εἰ δυνατόν. προδώσει γὰρ σε, καὶ ἀποκα-
λύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνωρίσματα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγα-
θὰς ἐλπίδας εἰ παρὰ τῶν βιβλιοκαπῆλων δεῖ
ζητεῖν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, καὶ τῶ κατ' ἡμέραν
βίβ λαμβάνειν. σὺ δ' οἶσι συνήγορον κοινὸν καὶ
μαρτυ-

ta enim sunt, quae testimonium aduersus illum ha-
bitum perhibeant, incessus, coniectus oculorum, et
vox, et ceruix infraeta, et cerussa, et mastiche, et fu-
cus, quibus vos ornamin. Et omnino facilius,
quod est in prouerbio, quinque sub axilla ele-
phantos tegas, quam vnum cinaedum. Tum
leonina talem non tegat: tu vero speras futurum,
vti libro tectus delitefcas? Sed fieri id quidem
non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua
indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris;
bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a
se ipso vnicuique, atque a quotidiana vita sua,
sumendas. Tu vero putas aduocatū tibi com-
mune

μάρτυρα ἔσσεσθαι σοι τὸν Ἀττικὸν, καὶ Καλλί-
νον τὰς βιβλιογράφας; ἐκ ἄλλ' ὧμῃς τινὰς ἀν-
θρώπους ἐπιτρίψοντάς σε, ἣν οἱ θεοὶ ἐθέλωσι,
καὶ πρὸς ἑσχατον πενίᾳς ξυνελάσσοντας· δέον
ἔτι νῦν σωφρονήσαντα ἀποδόσθαι μὲν τινι τῶν
πεπαιδευμένων τὰ βιβλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐ-
ποῖς τὴν νεότητιςον ταύτην οἰκίαν· ἀποδῆναι δὲ
τοῖς ἀνδραποδοκῆπῆλοις μέρος γὰρ ἀπὸ πολλῶν
τῶν ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καί κ' εἰνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς ἐσπῆ-
δασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελῶν κτῆσιν, καὶ
μειρακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἤδη καρτερῶν ὠνῆν,
καὶ τὸ πρᾶγμα σοι πάνυ σπευδάζεται, καὶ θη-
ρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς ἀμ-
Φω

munem testemque futurum Atticum, et Callinum
librarios? Non, sed crudeles quosdam homines,
qui te obterant, ubi Dis visum erit, et ad extre-
mum paupertatis adigent: qui debebas vel nunc
ad sanitatem reuocatus vendere eruditorum alicui
libros istos, et cum his recens aedificatam illam
domum, ac reddere mangonibus partem certe
de multis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime elabo-
rasti, in libris magni pretii exquirendis et in ado-
lescentulis exoletis, iamque robustis coëmendis:
eamque rem calide admodum tractas et venaris.
Fieri autem non potest, ut homo pauper utrique
studio

Φω διακρίειν. σκόπει τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆμα
 συμβουλῇ. ἀξιῶ γάρ σε ἀφένμενον τῶν μηδὲν
 προσηκόντων, τὴν ἐτέραν νόσον θεραπεύειν, καὶ
 τὰς ὑπηρετάς ἐκείνας ὡνῇ δ' ὅμως 6) μὴ ἐπι-
 λαιπόντων σε τῶν εἰκοθεν, μεταστέλλοιό τινας
 τῶν ἐλευθέρων, οἷς εὖ ἀκινδυνον ἀπελθᾶσιν, ἣν
 μὴ λάβωσιν, ἅπαντα ἐξαγορεῦσαι τὰ πραχθέν-
 τα

studio par sis. Vide ergo quam diuina res sit con-
silium. Censeo enim te relictis, quae nihil ad
te pertinent, alteri tantum morbo vacare, et il-
lius ministros pretio emere, ne deficientibus ser-
vis, liberos homines arceffas, quibus nempe non
aeque ac seruis periculosum, nisi acceperint quan-
tum volunt, eliminare omnia quae post computa-
tionem

- 6 ὡνῇ δ' ὅμως]. Locus difficilis. Nempe cor-
 ruptum esse illud indicat, quod infinitum,
 postulante constructione, non sequitur. Ait,
 ἀξιῶ σε ἀφένμενον — θεραπεύειν, καὶ τὰς
 ὑπηρετάς — quid expectamus? non profe-
 cto ὡνῇ δέ, sed ὡνεῖσθαι, nec ὅμως, sed
 ὅπως. Denique εὖ δ' mutandum censeo in
 ἐν. Sententiam huic loco esse, quam in
 versione expressimus, nemo in dubium vo-
 cabit, arbitror. Suadet, ut seruis ad ma-
 lam libidinem abutatur potius, quam libe-
 ris; illos obnoxios, hos sine suo periculo
 enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc
 satis declarant, quae sequuntur. *Gesner.*

τα ὑμῖν μετὰ τὸν πότον, οἷα καὶ πρώην αἰσχρὰ περὶ σὲ διηγείτο ἐξελθὼν ὁ πόρνος, ἔτι καὶ δείγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ' ἐγὼ γε καὶ μάρτυρας ἂν παρασχοίμην τὰς τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκτησα, καὶ ὀλίγῃ πληγᾷ ἐνέτρεψα αὐτῷ, χαλεπῶνων ὑπὲρ σέ. καὶ μάλιστα' ὅτε καὶ ἄλλόν ἐπικαλέσατο μάρτυρα τῶν ὁμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγεμένους. πρὸς δὲ ταῦτα, ὦ γὰρ, ταμιεύε τάρχυριον, καὶ Φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ κατὰ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἔχῃς. ὥς μὲν γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἂν μεταπείσειέ σε; εἰ δὲ γὰρ κύων ἀπαξ παύσαιτ' ἂν, σκυτοτραγεῖν μαθῶσα.

Τὸ

tionem a vobis fiunt. Qualia nuper turpissima de te scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia sceleris ostenderet. Ac possum ego testes etiam praebere, qui tum aderant, quam indigne tulerim, et tantum non plagis hominem mulcauerim, tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum alium quoque testem aduocaret similiū, et alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, reponē tibi pecuniam, et serua, ut domi et secure talia facere et pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere.

26. At

Τὸ δ' ἕτερον ῥᾶδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἰκανῶς πεπαίδευσαι, ἄλλῃς σοι τῆς σοφίας, μόνον ἔτι ἐπ' ἄλλῃς τῶν χεῖρας ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαν μὲν ἱστορίαν οἶσθα, πάσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν τῶν Ἀττικῶν· πάνυ σοφὴν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγέννησαι, διὰ τὸ πλεῖστον τῶν βιβλίων· κωλύει γὰρ ἔτι καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπειδὴ χαίρεις ἐξαπατῶμενος.

Ἡδέως δ' ἂν καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγγινώσκεις αὐτῶν; τὰ Πλάτωνος; τὰ Ἀντισθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἰππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑπερφρονεῖς, ῥή-
τορες

26. At alterum facile, vt libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, et elegantias, et vitia, et Atticorum nominum vsum. Omnino sapiens quiddam, et summum in eruditione, librorum ista multitudine factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te *illudendo* fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot libros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antiochi, an Hipponactis? An hos quidem contempnis, sed orato-

τορες δὲ μάλισά σοι τέτων διαχειρός; εἰπέ μοι,
καὶ Αἰσχίνῃ τὸν κατὰ Τιμάρχου λόγον ἀναγι-
γνώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶσθα, καὶ γινώ-
σκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸν δὲ Ἀριστοφάνην καὶ τὸν
Εὐπολιν ὑποδέδουκας 7); ἀνέγνως καὶ τὰς Βά-
πτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' ἔδεν σε ταῦτι καθί-
κετο, ἔδ' ἤρυθρίσας γνωρίσας αὐτὰ; τοῦτο
γὰρ καὶ μάλισα θαυμάσειεν ἂν τις, τίνα ἀπὸ
ψυχῆς

res potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic
mihi, an Aeschiniis etiam contra Timarchum ora-
tionem legis? An illa quidem nosti omnia, et
vnumquodque illorum agnoscis? Aristophanem
et Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam
Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te mouere,
neque in te agnoscens illa erubuisti? Itaque vel
maxime illud admiretur aliquis, quo tandem ani-
mo

7. ὑποδέδουκας] Cum omnium, qui modo
laudabantur, auctorum commemoratio acer-
bum quid habeat, ut qui aspere inuecti sint
in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae pos-
sessori obiicit Lucianus; tum in *Aristopha-
nis* atque Eupolidis comoediis utitur voca-
bulo ὑποδεδουκέναι, puto ut indicet, eum
personas turpes, v. g. Hyperboli, et simi-
lium subiisse, et histrionis instar egisse: quem
intellectum verbi hic tanto magis adnotan-
dum putavi, quod adhuc nondum mihi ob-
seruatus est. *Gesner.*

ψυχῆς ἔχων 8.) ἄπται τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίττεις, πότε δὲ ἀναγιγνώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' εἰδείς ἐώρακε ποιεῖντα τῆτο; ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἐπιτεταμένος ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοιῆτο μηδέν.

Ἄφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνον ἐργάζεσθαι σαυτῷ. καίτοι ἔχρην μηκέτι μηδ' ἐκείνα, αἰδεσθῆναι δὲ τὴν τῷ Εὐριπίδῃ Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαν, καὶ λέγεσσαν,

Οὐδὲ σκότον Φρεῖσσαι τὸν συνεργάτην,

Τέρεμνά τ' οἰκῶν μήποτε Φθογγὴν ἀφῇ.

Εἰ

mo libros attingas? quibus illos euoluas manibus? quando illos legas? Interdiu? At nemo te vidit hoc facere? Sed noctu? vtrum, cum iam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes?

28. Quin tu relinquis libros et tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram reuereri, indignantem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemue, si grauis prorumpat, parietum.

F 2

Sin

8. τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Vult sine dubio dicere Lucianus, quo animo, qua mente? Sed scripsisse videtur τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτε ψυχῆς ἔχων. Gesner.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένεν τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωνί-
 ζαι, ἴθι, ὧν ἔ μὲν βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλεί-
 σαις ἔχει, καὶ καρπῶ τὴν δόξαν τῶν κτημάτων
 ἱκανόν σοι καὶ τῆτο· προσάψη δὲ μηδέπω, μη-
 δὲ ἀναγνώς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ πα-
 λαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δει-
 νόν σε εἰργασμένον. οἶδα ὡς μάτην ταῦτά μοι
 λελήρηται, καὶ, κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα
 σμήχεον ἐπιχειρῶ· σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρήσῃ
 ἐς ἄδέν, καὶ καταγελασθήσῃ πρὸς τῶν πεπαι-
 δευμένων, οἷς ἀπόχρη ὠφελεῖσθαι, οὐκ ἐκ τῶ
 κίλλους τῶν βιβλίων, ἀδ' ἐκ τῆς πολυτελείας
 αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆς Φωνῆς καὶ τῆς γνώμης τῶν
 γεγραφότων.

Σὺ

Sin omnino perseverare in morbo tibi decretum
 est, abi, eme libros, et domi conclusos tibi habe,
 et frui gloria possessionis. Satis tibi hoc quo-
 que. Sed noli vnquam illos attingere, nec lege,
 nec linguae *isti tuae* veterum virorum orationes
 et poemata subiicito, quae nihil tibi mali fecerint.
 Noui equidem frustra me ista nugatum esse, me-
 que Aethiopem, quod est in proverbio, lauare
 conatum esse. Etenim tu emes, et nihil vteris,
 et deridebere ab eruditis, quibus vtilitatem persci-
 pere satis est, non e pulchritudine librorum, ne-
 que ex magno illorum pretio, sed e sermone et
 sententia auctorum.

29. Tu

Σὺ δὲ οἶσι θεραπεύσεν τὴν ἀπαιδευσίαν, καὶ ἐπικαλύψεν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξεν τῷ πλήθει τῶν βιβλίων, ἐκ εἰδῶς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτό σοι ποιῶσιν, ἐλεφαντίνης νάρθηκας, καὶ σικυίας ἀργυρᾶς ποιῶμενοι, καὶ σμίλας χρυσοκωλλήτας· ὁπότεν δὲ καὶ χρήσασθαι τέτοις δέη, οἱ μὲν ἔδὲ ὅπως χρὴ μεταχειρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δέ τις εἰς τὸ μέσον τῶν μεμαθηκότων, φλεβοτόμον εὖ μάλα ἠκανημένον ἔχων, ἰὼ τὰλλα μεσὸν ἀπῆλλαξε τῆς ὁδύνης τὸν νοσῶντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τὰς κερέας τέτας ἐπίσκεψαι, καὶ ὄψει τὰς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρὸν καὶ μαχαίρας, καὶ κάτοπτρον
σύμμε-

29. Tu vero putas curari a te posse incitiam tegique ista opinione, percellique *posse homines* librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, et cucurbitas argenteas sibi faciunt, et scalptra auro ferruminata: cum vero iis vtendum est, illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obfitum, dolore aegrum liberat. Vt vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, et videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, nouaculam, et cultellos,

σύμμετρον ἔχοντας· τὰς δὲ ἀμαθεῖς καὶ ἰδιώ-
 τας πλῆθος μαχαιριδίων προτιθέντας, καὶ κά-
 τοπτρα μεγάλα, ἃ μὴν λήσεν γε διὰ ταῦτα
 ἔδεν εἰδότας. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκείνο πά-
 σχασιν, ὅτι κείρονται μὲν οἱ πολλοὶ παρὰ τοῖς
 γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ ἐκείνων κάτοπτρα
 προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρησεῖας
 εἰν τὰ βιβλία· χρησασθαι δὲ αὐτὸς ἔκ αν δύ-
 ναο. καὶ τοὶ ἔδὲ ἔχρησας ἔδαν βιβλίον πώπο-
 τε, ἀλλὰ τὸ τῆς κυνὸς ποιεῖς, τῆς ἐν τῇ Φάτ-
 νῃ κατακειμένης, ἣ ἔτε αὐτῇ τῶν κριθῶν ἐσθίει,
 οὔτε τῷ ἵππῳ δυναμένῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει.
 ταῦτα, τόγε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων
 παρ-

et speculum modicum habere; imperitos autem
 atque indoctos multitudinem cultellorum expo-
 nere, et specula magna: nec tamen propterea
 obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis
 usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo
 quidem homines apud vicinos illorum tondendos
 se curent, ad illorum vero specula accedentes,
 disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare
 possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam
 librum nemini unquam commodasti, sed facis
 quod canis incumbens praesepio; quae nec ipsa
 edit de hordeo, neque equum edere, qui potest,
 patitur. Haec in praesens de solis libris libere
 apud

παρρησιάζομαι πρὸς σέ, περὶ δὲ τῶν ἄλλων ὅσα
κατάπτυσα καὶ ἐπονείδισα ποιεῖς, αὐθις ἀκού-
σῃ πολλάκις.

apud te disputo: de aliis quae despuenda et flagi-
tiosa facis, saepe in posterum audies.

Περὶ τοῦ μὴ ῥαδίως πιστεύειν διαβολῇ.

Δεινόν γε ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν ἀν-
θρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχνύν τινα κατα-
χέσσει τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμαυ-
ρᾷ, καὶ τὸν ἐκάστη βίον ἐπισκιάζει. ἐν σκό-
τῳ γὰρ πλατῶμενοι πάντες εἰσίκαμεν, μᾶλλον
δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόνθαμεν, τῷ μὲν προσ-
πταίοντες ἀλόγως, τὸ δὲ ὑπερβαίνοντες ἔδδεν
δέον,

Non temere credendum esse delationi.

Graue sane malum ignorantia, et incommodo-
rum plurium causa hominibus, quae velut
caliginem quandam rebus offundat, et obscurat
verum, et umbram vitae vniuscuiusque obiciat.
Per tenebras enim oberrantibus similes sumus
omnes; potius autem caecorum more affecti par-
tim offendimus praeter rationem, partim ultra
quam

δέον, καὶ τὸ μὲν πλησίον καὶ παρὰ πόδας οὐχ ὀρῶντες, τὸ δὲ πόρρω καὶ πάμπλου διεστηκώς, ὡς ἐνοχλῆν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάσῃ τῶν πραττομένων ἔ διαλείπομεν τὰ πολλὰ ὀλισθαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρεσχῆται, τὰς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας, καὶ τὰ τέτοις παραπλήσια. σχεδὸν γάρ τὰ πλεῖστα τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαίνοντων κακῶν εὖροι τις ἂν ὑπὸ τῆς ἀγνοίας, καθ' ἑπὲρ ὑπὸ τραγικῆς δαίμονός τινος κεχορηγημένα. λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων, μάλιστα δὲ εἰς τὰς ἐκ ἀληθεῖς κατὰ τῶν συνήθων καὶ Φίλων διαβολάς. ὑφ' ὧν ἤδη καὶ οἶκοι ἀνάστα-
τοι

quam par est progredimur, non videntes quod ante pedes est; quod vero procul est, et longe distat, tanquam molestum quiddam metuentes. Atque in vniuersum, in vnoquoque negotio labi multum non intermittimus; licet infinita iam tra-goediarum scriptoribus scribendarum fabularum argumenta haec res prae buerit, Labdaci Pelopis-que progeniem, et horum familia. Pleraque enim fere, quae in scenam ascendunt, mala in-veniat aliquis ab ignorantia, velut a tragico quo-dam daemone, subministrata. Dico autem istuc cum ad alia respiciens, tum maxime ad alienas a vero contra familiares atque amicos delationes: quarum opera iam et euerfae domus sunt, et ve-
bes

τοὶ γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην ἀπολαύλασι, πα-
τέρες τε κατὰ παίδων ἐξεμάνησαν, καὶ ἀδελ-
φοὶ κατὰ τῶν ὁμογενῶν, καὶ παῖδες κατὰ τῶν
γενναμένων, καὶ ἐρασαὶ κατὰ τῶν ἐρωμένων.
πολλὰ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπησαν, καὶ οἶκοι
συνεχύθησαν ὑπὸ τῆς κατὰ τὰς διαβολὰς πι-
θανότητος.

Ἰν' ἔν ὡς ἤκιστα περιπίπτωμεν αὐταῖς, ὑπο-
δείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ ἐπὶ τινος
γραφῆς, ὁποῖόν τί ἐστὶν ἡ διαβολή, καὶ πόθεν
ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργάζεται. μᾶλλον δὲ
Ἀπελλῆς ὁ Ἐφέσιος πάλαι ταύτην προὔλαβε
τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς καὶ ἔτος διαβληθεὶς
πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς μετεσχηκῶς Θεοδότῳ
τῆς συνωμοσίας ἐν Τύρῳ· ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἔχ' ἐώρα-
κε

bes vastatae funditus, patresque in furorem acti
contra liberos, et contra fratres germani, et liberi
aduersus parentes, et contra amatores suos amasii.
Multae vero etiam amicitiae rescissae, et confusae
domus sunt ab illa calumniarum probabili specie.

2. Vt igitur quam minime in illas incidamus,
hoc libello quasi in tabula quadam ostendere vo-
lo, quale quid sit delatio, vnde incipiat, quid
efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem
illam occupauit. Nam ipse quoque delatus fuerat
apud Ptolemaeum, vt qui coniurationis illius,
quam Tyri conflauerat Theodotas, socius fuisset.
At neque Tyrum vnquam viderat Apelles, neque,

καὶ ποτὲ τὴν Τύρον, ἔδὲ τὸν Θεοδόταν, ὅστις ἦν, ἐγίνωσκεν, ἢ καθόσον ἤκει Πτολεμαίου τινὰ ὑπαρχον εἶναι, τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπι- τετραμμένον· ἀλλ' ὅμως τῶν ἀντιτέχνων τις Ἀντίφιλος τὸνομα, ὑπὸ Φθόνα τῆς παρὰ βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τῆς κατὰ τὴν τέχνην ζηλοτυπίας, κατέειπεν αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῶν ὅλων, καὶ ὡς θάσσαιτό τις αὐτὸν ἐν Φοινίᾳ συνεσιώμενον Θεοδότα; καὶ παρ' ὅλον τὸ δεῖπνον πρὸς τὸ οὗς αὐτὸ κοινολογέμενον· καὶ τέλος ἀπέφηνε τὴν Τύραν ἀπόσασιν, καὶ τὴν Πηλασίαν κατάληψιν ἐν τῆς Ἀπελλᾶ συμβαλῆς γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἂν κάρτα, καὶ τὰλλ' ἀπάνυ Φρενῆρης τις ὢν, ἀλλ' ἐν κολακείᾳ δεσποικῇ τετραμ-

quis esset Theodotas, nouerat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphilus nomine, qui inuideret illi honorem, quo apud regem erat, et artis obtrectatione, illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium esset conscius, et, esse qui illum viderit in Phoenice coenantem cum Theodota, et quam diu duraret conuiuium, caput cum ipso conferentem. Breuiter, defecisse Tyrum et Pelusium captam de Apellis confilio, indicauit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non admodum prudens, sed adulationi innutritus tyrannicae,

τετραμμένος, ἔτιως ἐξεκλύθη καὶ συνεταράχθη
 πρὸς τῆς παραδόξεα ταύτης διαβολῆς, ὥς μηδὲν
 τῶν εἰκότων λογισάμενος, μηδ' ὅτι ἀντίτεχνος
 ἦν ὁ διαβάλλων, μηδ' ὅτι μικρότερος ἢ κατὰ
 τοιαύτην προδοσίαν ζωγράφος· καὶ ταῦτα, εὖ
 πεπονθὼς ὑπ' αὐτᾶ, καὶ παρ' ὄντιν' ἐν τῶν ὁμο-
 τέχων τετιμημένος, ἀλλ' ἔδδ' τὸ παράπαν, ὡς
 εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελλῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὖ-
 θυς ἑαδε μηνίειν, καὶ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βα-
 σίλεια, τὸν ἀχάριτον κεκραγὼς, καὶ τὸν ἐπί-
 βελον, καὶ συνωμότην. καὶ εἶγε μὴ τῶν συνει-
 λημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῷ Ἀντι-
 Φίλῃ ἀναισχυντίᾳ, καὶ τὸν ἀθλίον Ἀπελλῆν
 κατελεήσας, εἶπεν· μηδεὶς αὐτοῖς κηκοινωνήσ-
 ναι

cae, adeo ad absurdam calumniam exarsit et per-
 turbatus est, ut nihil eorum, quae in mentem
 venire debebant, reputans, neque, aemulum
 esse delatorem, neque, minorem esse pictorem,
 quam qui tantam prodicionem sustinere posset,
 eum praesertim, qui beneficio illius affectus, et
 omnibus artis eiusdem hominibus praelatus esset;
 quin neque explorato ante, nauigassetne omnino
 Tyrum Apelles? furere statim vellet, et clamore
 impleret regiam, ingratum clamans, et insidia-
 torem, et coniuratum. Et nisi comprehenso-
 rum aliquis, indigne ferens illam Antiphili
 impudentiam, et miseri Apellis misericordia mo-
 tus, dixisset, nihil quidquam causae ipsi secum
 fuisse,

ναί τὸν ἄνθρωπον, ἀπετέμμητο. ἂν τὴν κεφαλὴν, καὶ παραπολελεύκει τῶν ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδεν αὐτὸς αἴτιος γεγονώς.

Ὁ μὲν ἂν Πτολεμαῖος ἔτω λέγεται μεταγνώ-
 ναί ἐπὶ τοῖς γενονόσιν, ὥς τὸν μὲν Ἀπελλῆν
 ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο· τὸν δὲ Ἀντίφι-
 λον δαλεύειν αὐτῷ παραδεδωκεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς,
 ὧν παρεκινδύνευσε μεμνημένος, τοιαῦδ' ἐνι εἰ-
 κόνι ἡμύνατο τὴν διαβολήν.

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα παμμε-
 γέθη ἔχων, μικρὰ δὲν τοῖς τῷ Μίδᾳ προσεοι-
 κότα, τὴν χεῖρα προτείνων πόρρωθεν ἔτι προσ-
 ἔσθῃ τῇ διαβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἐσᾶσι δύο γυ-
 ναῖκες, ἄγνοιά μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτά-
 ρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ διαβολή, γύναιον ἐς
 ὑπερ-

fuisse, capite plexus Tyrriorum mala ipse luif-
 fet innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur actorum
 poenitentia tactus esse, ut centum talentis dona-
 ret Apellem, et in servitutem illi Antiphilum tra-
 deret. Apelles autem periculi sui memor tali pi-
 ctura delationem illam vltus est.

5. Ad dextram vir sedet, ingentes aures ha-
 bens, parum abest quin Midae auriculis similes,
 protendens manum e longinquo adhuc accedenti
 Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae,
 Ignorantia, ut mihi videtur, et Suspicio. Acce-
 dit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fi-
 dem

ὑπερβολὴν πάγκαλον, ὑπόθερμον δὲ καὶ παρα-
κεκινημένον, οἷον δὴ τὴν λύτταν, καὶ τὴν ὀργὴν
δεικνύουσα, τῇ μὲν ἀριστερᾷ δαῖδα κκομένην ἔχου-
σα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῶν τριγῶν σύ-
ρουσα, τὰς χεῖρας ἐρέγοντα εἰς τὸν ἑρᾶνον, καὶ
μαρτυρούμενον τὰς θαλάσας ἡγείται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς
καὶ ἄμορφος, ὅξυ δεδορκώς, καὶ ἰοικώς τοῖς ἐκ-
νόσας μακρὰς κατεσκληκάσι. τῆτον γὰρ εἶναι
τὸν Φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλλαι
τινὲς δύο παρμαρτῆσαι, προτρέπουσαι, καὶ πε-
ριελάουσαι, καὶ καταποσμῆσαι τὴν διαβολήν.
ὥς δέ μοι καὶ ταῦτα ἐμήνυσεν ὁ περιήγητὴς τῆς
εἰκόνης I), ἡ μὲν Ἐπιβελή τις ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη·

κατό-

dem muliercula, sed calidiufcula, et emota, vt
quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu
accensam facem gestans, altera iuuenem quendam
trahens capillis, manus caelo tendentem, testan-
temque Deos. Praecedit vir pallidus et deformis,
acutum cernens, similis eis, qui a magno morbo
exaruerunt. Hunc Liuorem esse facile aliquis
coniecirit. Verum aliae quoque duae sequuntur
hortantes, et componentes, ornantesque Delatio-
nem. Vt vero mihi illas quoque indicauit My-
stagogus atque *interpreter* imaginis, altera quidem
Insidiarum quaedam erat, altera Fallacia. A ter-
go

I. ὁ περιήγητὴς τῆς εἰκόνης] Περιήγηται] pro-
prie sunt illi, qui hospites ad perlustranda
urbis

κατόπιν δὲ ἡκολούθει πάνυ πενθηκῶς τις ἐσκαυασμένη, μελανείμων, καὶ κατεσπαραγμένη, Μετάνοια δὲ καὶ αὕτη ἐλέγετο. ἐπεσρέφετο γοῦν ἐς τὲπίσω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν Ἀλήθειαν προσιῶσαν ὑπέβλεπεν. ἔτω μὲν ἔν' Ἀπελλῆς τὸν ἑαυτοῦ κίνδυνον ἐπὶ τῆς γραφῆς ἐμιμήσατο.

Φέρει δὲ καὶ ἡμῖς, εἰ δοκεῖ, κατὰ τὴν τῷ Ἐφραίμ ζωγράφῳ τέχνην, διέλθωμεν τὰ προσόντα τῇ διαβολῇ, πρόπερόν γε ὄρω τινὶ περιγράφαντες αὐτήν. ἔτω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν γυνήσεται. Ἔστι τείνου διαβολὴ κατηγορία τις, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, τὸν κατηγορούμενον λελη-

θυῖα,

go sequebatur lugubri quaedam habitu, pullata, lacera: Poenitentia haec dicebatur. Respiciebat enim retrorsum lacrumans, et cum pudore omnino intuebatur accedentem Veritatem. Atque ita suum periculum pictura expressit Apelles.

6. Age vero nos etiam, si videtur, secundum Ephesii pictoris artem ea, quae insunt delationi, persequamur, cum fine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam, absente altera parte facta, ignota accusato,

vni

vrbis praecipua loca et monumenta circumducunt, iisque singula exponunt. Hinc per translationem de explanatoribus et interpretibus ea vox usurpatur. *Tollius.*

θυῖα, ἐκ τῆ μονομέρᾳ ἀναντιλέκτως πεπιστευ-
μένη. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις τῆ λόγου. τριῶν
δ' ὄντων προσώπων, καθάπερ ἐν ταῖς κωμω-
δίαις, τῆ διαβάλλοντος, καὶ τῆ διαβαλλομένης,
καὶ τῆ πρὸς ἣν ἡ διαβολὴ γίγνεται, καθ' ἑκά-
στην αὐτῶν ἐπισκοπήσωμεν, οἷα εἰκὸς εἶναι τὰ
γιγνόμενα.

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, παραγάγωμεν τὸν
πρωταγωνιστὴν 2) τῆ δράματος, λέγω δὲ τὸν
ποιητὴν τῆς διαβολῆς. ἔτι δὲ δὴ, ὥς μὲν ἐκ
ἀγαθὸς ἄνθρωπός ἐστι, πᾶσιν, οἶμαι, γνωστοί.
ἐπεὶ γὰρ, ὡν ἀγαθός, κακῶν αἴτιος γένοιτο τῶν
πλη-

vni parti, nemine contradicente, credita. Hoc
argumentum erit nostrae disputationis. Cum
vero tres sint, velut in comoediis personae, de-
latoris, eius, quem defert, et illius, apud quem
delatio instituitur; singulatim eas inspiciamus,
qualia ab iis fieri verisimile sit.

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus
primarum partium actorem, ipsum dico auctorem
calumniae. Hunc sane virum bonum non esse,
omnibus puto, manifestum est. Neque enim
bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At
est

2. τὸν πρωταγωνιστὴν] Πρωταγωνιστῆς in fa-
bula dicebatur, qui plurima recitabat: siue,
qui primas partes agebat. Tollius.

πλησίον. ἀλλ' ἔσιν ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιῶσιν αὐτοὶ τὰς Φίλκας, ἐκ ἀφ' ὧν τὰς ἀλλὰς ἀδικῶντες αἰτιῶνται, καὶ μισθῶσθαι παρασκευάζουσιν, εὐδοκιμεῖν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπειτα δὲ ὡς ἄδικος ὁ τοιαῦτος, καὶ παράνομός ἐστι, καὶ ἀσεβής, καὶ τοῖς χρωμένοις ἐπιζήμιος, ῥᾶδιόν καταμαθεῖν. τίς γὰρ ἐκ ἂν ὁμολογήσειε τὴν μὲν ἰσότητά ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλέον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι· τὸ δὲ ἄνιστόν τε καὶ πλεονεκτικόν, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ κατὰ τῶν ἀπόντων λάθρα χρώμενος, πῶς ἐπλεονέκτης ἐστὶν ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετεριζόμενος, καὶ προκαταλαμβάνων αὐτῷ τὰ ὦτα,
καὶ

est honorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum iniuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, et benivolentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam iniustus sit talis homo, et iniquus, et impius, et noxius illis, qui se vtuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in vnaquaque re, et nihil plus *sibi arrogandi moderationem*, iustitiae munera esse; sed inaequalitatem, et plus *sibi sumendi audaciam* iniustitiae? At qui delatione clanculum vtitur contra absentes, quomodo non plus iusto, totum nempe auditorem, sibi vindicat? cuius aures occupet,

καὶ ἀποφράττων, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ παν-
 τελῶς ἄβυστα κατασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῆς
 διαβολῆς προσμπεπλησμένα, ἐσχάτης ἀδικίας
 τὸ τοιῆτον, ὡς φαῖεν. ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῶν νο-
 μοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐναρ-
 κων ποιησάμενοι τοῖς δικασαῖς τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 ἀκροᾶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσην τοῖς κρινο-
 μένοις ἀπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέρῳ λόγῳ
 παρατεθείς, θατέρῃ χεῖρῳ ἢ ἀμείνων Φανῇ.
 πρὶν δὲ γε ἀντεξέτασαι τὴν ἀπολογίαν τῇ κατ-
 ηγορίᾳ, παντελῶς ἀσεβῇ καὶ ἀνόσιον ἠγγίσαντο
 ἔσσεσθαι τὴν κρίσιν. καὶ γὰρ ἂν καὶ αὐτὰς ἀγα-
 νακτῇσαι τὰς θεὰς εἴποιμεν, εἰ τῷ μὲν κατη-
 γόρῳ μετ' ἀδείας ἃ θέλει λέγειν ἐπιτρέποι-
 μεν,

cupet, atque obturet, et alteri orationi plane red-
 dat imperuias, quippe ante iam a delatione op-
 pletas? Extremae id quidem iniuriae, vt optimi
 etiam Legislatorum dixerint, vti Solon et Dracon,
 qui iuris iurandi religione obstrinxerint iudices,
 ad similiter utrosque audiendos, aequalemque his
 qui iudicantur tribuendam beniuolentiam, donec
 comparata alterius causa, vel deterior altera vel
 melior appareat. Ante vero quam comparata ef-
 fet crimini defensio, impium plane et profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos quo-
 que indignari Deos dixerimus, si accusatori sine
 metu dicere permittamus, quae velit, obturatis

μεν, ἀποφράξαντες δὲ τῷ κατηγορουμένῳ τὰ
 ὦτα, ἢ τῷ σώματι σιωπῶντες, καταψηφίζοι-
 μεθα τῷ προτέρῳ λόγῳ κεχειρωμένοι. ὥς οὐ
 κατὰ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ νόμιμον, καὶ τὸν ὄρ-
 κον τὸν δικασικόν, Φαίη τις ἂν γίνεσθαι τὰς
 διαβολάς. εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι 3) δοκῶσιν οἱ
 νομοθέται, παραινῶντες ἔτω δικάιως καὶ ἀμε-
 ρεῖς ποιεῖσθαι τὰς κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ
 τὸν ἄριστον ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ
 τέτων ἀποφηνάμενον, μᾶλλον δὲ νομοθετήσαν-
 τα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἀμ-
 φοῖν μῦθον ἀκρόσης. ἠπίσματο γὰρ, οἶμαι, καὶ
 ἔτος,

vero defendenti auribus, vel ipso oris silentio cal-
 culum contra alterum, priore oratione subacti fe-
 ramus. Igitur non ex iusto, neque ex lege,
 neque ex iudicialis iurifiurandi religione, delatio-
 nes fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur legislatores, cum iubent sic
 iusta et in neutram partem propensa iudicia face-
 re; Poëta optimus, inducendus orationi videtur,
 qui praeclare de his pronuntiauit, vel legem tu-
 lit potius. Ait autem, *Iudicium caue ferre, prius
 quam dixit uterque.* Nouerat enim, puto, ille
 etiam,

3. ἀξιόπιστοι] Hic non tam *fide dignos*, quam
auctoritate pollentes, quibus obtemperandum
 sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini *idoneos*
auctores dicerent. *Tollius.*

Ἰστας, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων,
οὐδὲν ἂν τις εὖροι χεῖρον οὐδὲ ἀδικώτερον,
ἢ ἀκρίτες τινὰς, καὶ ἀμοίρας λόγων καταδεδι-
κασθαι· ἔπερ ἐξ ἅπαντος ὁ διαβάλλων ἐπιχει-
ρεῖ ποιεῖν, ἄκριτον ὑπάγων τὸν διαβαλλόμενον
τῇ τῷ ἀκρίτου ὀργῇ, καὶ τὴν ἀπολογίαν τῷ
λαθραίῳ τῆς κατηγορίας παραιρέμενος.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησίας καὶ δειλὸς ἅπας ὁ τοιῶ-
τος ἄνθρωπος, ἔδεν ἐς τὸ ἐμφανὲς ἄγων, ἀλλ'
ὥσπερ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφανῆς πτόθεν τοξέων,
ὡς μηδὲ ἀντιτάξασθαι δυνατόν εἶναι, μηδὲ ἀντ-
αγωνίσασθαι, ἀλλ' ἐν ἀπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τοῦ
πολέμου διαφθείρεσθαι. ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον,
τῷ

etiam, cum multa sint iniusta in vita facinora,
nullum inueniri posse deterius nec iniustius,
quem si sine iudicio, et indicta causa quidam dam-
nentur, quod omni studio delator conatur effice-
re, indemnatum obiiciens eum, quem petit ca-
lumnia, irae audientis, et clandestina accusatio-
ne causae dicendae facultatem illi intercipientis.

9. Etenim fiducia in dicendo expers et meti-
culosus vnusquisque huius farinae homo nihil
aperte molitur, sed, instar collocatorum in infi-
diis, ex obscuro alicunde iaculatur, vt neque
cōtra consistendi in acie facultas sit, neque re-
pugnandi, sed inopia consilii et belli ignorantia
pereundum: quod quidem maximo est indicio,

τῷ μηδὲν ὑγιὲς τὰς διαβάλλοντας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις γε τᾷ ληθῇ κατηγορῶντι ἑαυτῷ συνεπίσταται, ἄτος, οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερόν διαλέγεται, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξετάζει τῷ λόγῳ· ὥσπερ ἔδειξεν ἂν ἐκ τῶ προφανῶς νικᾶν δυνάμενος, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρῆσαιτο κατὰ τῶν πολεμίων.

Ἴδοι δ' ἂν τις τὰς τοιούτας μάλις ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ περὶ τὰς τῶν ἀρχόντων καὶ δυναστευόντων φιλικὰς εὐδοκιμῶντας, ἔνθα πολλὸς μὲν ὁ φθόνος, μυρία δὲ ὑπόνοια, πάντοτε πολλὰ δὲ κολακειῶν καὶ διαβολῶν ὑποθέσεις. ὅπου γὰρ αἰεὶ μείζους ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώτεροι, καὶ τὰ μίσση ἐπισφαλές
 σερα,

fani nihil a delatoribus proferri. Si quis enim vera a se accusari, sibi conficius sit, ille, puto, etiam aperte conuincit, et ad rationem dicendam vocat, et oratione contra contendit: quemadmodum nemo, qui aperto Marte se vincere posse speret, infidiis vnquam et fraude contra hostes temere vtatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum aulis, et principum atque potentium virorum amicitiiis florere, vbi inuidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque et delationum argumenta quam plurima. Vbi enim spes semper maiores, ibi etiam grauiores inuidiae, et odia periculosiora,
 et

σερα, καὶ ζηλοτυπία κακοτεχνήσερα. πάντες
 ἐν ἀλλήλων ὁξὺ δεδορκασι, καὶ ὥσπερ οἱ μονο-
 μαχῶντες ἐπιτηρῶσιν, εἴ περ τι γυμνωθὲν μέ-
 ρος θεάσαιντο τῷ σώματος. καὶ πρῶτος αὐτὸς
 ἕκαστος εἶναι βεβλόμενος, παρωθεῖται, καὶ παρ-
 αγκωνίζεται τὸν πλησίον, καὶ τὸν πρὸ αὐτῷ
 εἰ δύναιτο, ὑποσπᾷ, καὶ ὑποσκελίζει. ἔνθα ὁ
 μὲν χρηστὸς ἀτεχνῶς εὐθὺς ἀνατέτραπται, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωσα. ὁ δὲ κολακω-
 τικώτερος, καὶ πρὸς τὰς τσιαύτας κακοηθείας
 πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως ὁ Φθάσας
 κρατεῖ. τὰ γὰρ τῷ Ὀμήρῳ πάνυ ἐπαληθεύε-
 σιν, ὅτι

Εὐνὸς ἐνυάλιος, καὶ τὸν κτανέοντα κατέκτα.

ΤΟΙ-

et maleficientiores obtriccationes. Quare intentis
 se inuicem speculantur oculis, et tanquam gladi-
 atores obseruant, si quam nudam corporis partem
 conspiciant, dumque vnusquisque primus esse
 cupit, detrudit et cubito dimouet alterum, eum-
 que qui ante se est, si possit, detrahit et supplan-
 tat. Hic vir bonus statim videlicet euersus tra-
 hitur, expelliturque tandem cum ignominia: flo-
 zet contra ea, qui plus adulando valet, et ad ma-
 las id genus artes est probabilior. In vniuersum
 vincit, qui alterum occupat, veraque deprehen-
 duntur HomERICA illa:

Nam communis amat cadentem cadere Maiors.

τοιγαροῦν ὥς ἔπερι μικρῶν τῷ ἀγῶνος ὄντος, ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπινοῶσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλესτάτη ἐστὶν ἢ τῆς διαβολῆς· τὴν μὲν ἀρχὴν ἀπὸ Φθόνου ἡμισευέλπιδος λαμβάνουσα· οἰκτρότερα δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδδ' ἀπλῆν ἐστὶ τῷτο, ὥς ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης, καὶ ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δὲ τινος ἐπιμελείας δεόμενον. ἔ γάρ ἂν τοσαῦτα ἐβλαπτεν ἢ διαβολή, εἰ μὴ πιθανόν τινα τρόπον ἐγγίνετο. ἔδ' ἂν κατίσχυσε τῶν πάντων ἰσχυροτέρην ἀλῆθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρσκειύασο κατὰ τῶν ἀκέντων.

Δια-

Igitur cum de rebus non parvis certamen sit, varia comminiscuntur contra se inuicem compendia, quorum celerrimum et periculosissimum est delatio, quae initium sumit ab invidia bonae aliquid spei reliquum habente, sed miseriores longe tragicosque exitus, et multis refertos calamitatibus inferens.

II. Verum enim vero non paruum, neque simplex quiddam hoc est, ut suspicetur aliquis, sed arte multa, nec ingenio paucio, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentio rem omnibus veritatem, nisi allectamenti plurimum, et probabilitatis, et sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. De-

Διαβάλλεται μὲν ἐν ὧς τὸ πολὺ μάλας ὁ
τιμώμενος, καὶ διὰ τῆτο ταῖς ὑπολεπόμενοις
αὐτῷ ἐπίφθορος· ἅπαντες γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξά-
ζονται, καθάπερ τι κώλυμα καὶ ἐμπόδιον προο-
ρώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτος αὐτὸς ἔσε-
σθαι, τὸν κορυφαῖον· ἐκεῖνον ἐκπαιλαρχήσας,
καὶ τῆς Φιλίας ἀποσκευασάμενος. οἷόν τι καὶ
ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὑπὸ τῶν δρομέων γί-
γνεται. καὶ κεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεύς, τῆς
ὑσπληγγος εὐθὺς καταπεσέσης 4), μόνον τοῦ
πρόσω

12. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maxi-
mo in honore est, atque ob id ipsum eorum,
quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc
enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum
quoddam atque impedimentum ipsum intuentes,
dum putat unusquisque, primum se se futurum,
expugnato illo principe, et de amicitia regis
amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine
fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor,
ubi primum decidit repagulum, solum anteriora

G 4

petens,

4. τῆς ὑσπληγγος — καταπεσέσης] Constat
iam satis, docente praesertim *Salmasio* Plin.
exercit. p. 648. ὑσπληγγα esse *repagulum*,
rectius *transuersum*, quae aequaret vel equos
vel cursores, iam in linea stantes, ac para-
tos ad cursum. Haec ὑσπληγξ subito vtrin-
que laxata decidebat in subiectam γραμμὴν,
βαλβίδα, lineam cauatam, ad cuius modu-
lum

πρόσω ἐφειμένος, καὶ τὴν δianoian ἀποτείνας
 πρὸς τὸ τέλος, καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τῆς
 νίκης ἔχων, τῷ πλησίον ἔδεν κακουργεῖ, ἐδέ τι
 τῶν κατὰ τὰς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ
 κακὸς ἐκεῖνος, καὶ ἀναθλος ἀνταγωνιστῆς, ἀπο-
 γνῆς τὴν ἐν τῇ τήχῃ ἐλπίδα, ἐπὶ τὴν κακοτε-
 χνίαν ἐτράπετο· καὶ τῆτο μόνον ἐξ ἅπαντος
 σκοπεῖ, ὅπως τὸν τρέχοντα ἐπισχῶν, ἢ ἐμπο-
 δίσας, ἐπισημῇ, ὡς, εἰ τάττε διαμάρτοι, ἐκ
 ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμενος. ὁμοίως δὲ τέτοις,
 καὶ

petens, et ad metam intendens animum, suisque
 in pedibus spem victoriae reponens, nihil mali in-
 fert alii, neque quidquam aduersus certatores
 machinatur. At ille malus, abiecta spe celerita-
 tis, ad malas artes conuersus, illud solum omni-
 no spectat, quomodo retentum impeditumue il-
 lum cursorem sufflaminet, ut qui, si hoc non
 succedat, vincere nunquam possit. Simile quid
 hisce

lum ita attemperate facta erat, ut decidens
 illam cauitatem impleret, et reliquo solo ae-
 quaret. Vniçe huc facit Statii locus Theb.
 6, 593.

*Vt ruit, atque aequum submisit regula limen,
 Corripuere leues spatium.*

Disertus etiam Harpocratonis locus in βαλ-
 βίς. Haec faciunt etiam ad similem locum
 nostri Timon. c. 20. Gesner.

καὶν ταῖς Φιλίαις τῶν εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προσέχων, αὐτίκα ἐπιβουλεύεται· καὶ Ἀφύλακτος ἐν μέσῳ ληφθεὶς τῶν δυσμενῶν, ἀν-
 ηρπάσθη· αἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ Φίλοι δοκῶ-
 σιν, ἐξ ὧν ἄλλος βλάπτειν ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίσον τῆς διαβολῆς ἔχ' ὡς ἔτυχεν
 ἐπιναῶσιν, ἀλλ' ἐν τέτῳ τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐστὶν ἔργον,
 δεδοικόσι τι προσάψαι ἀπ' ὧν, ἢ καὶ ἀλλότριον,
 ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ προσόντα τῷ διαβαλλομένῳ
 πρὸς τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, ἐκ ἀπιθάνους
 ποιῶνται τὰς κατηγορίας, οἷον τὸν μὲν ἰατρὸν
 διαβάλλουσιν ὡς Φαρμακέα, τὸν πλάσμον δὲ ὡς
 τύραννον, τὸν τυραννικόν 5) δὲ ὡς προδοτικόν.

Enio-
 hisce in amicitiiis beatorum solet euenire. Qui
 enim primas tenet, insidiantibus statim expositus
 est, et si incautus deprehendatur inter medios
 inimicos, abripitur. At isti amantur et videntur
 amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogi-
 tant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne
 quid absonum affingant aut alienum. Quare ple-
 rumque iis, quae insunt huic, quem calumniari
 volunt, in pelorem partem detortis, crimina fa-
 ciunt non improbabilia: medicum, vt hoc vtar,
 calumniantur veriesicum, diuitem vero tanquam
 dominationis appetentem, ministrum denique
 dominationis *suspectum* proditoris faciunt.

14. In-

5. τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ὁ βα-
 σιλι-

Ἐνίοτε μέντοι καὶ ὁ ἀκρωμένος αὐτὸς ὑπα-
βάλλει τῆς διαβολῆς τὰς διαφοράς. καὶ πρὸς
τὸν ἐκείνῃ τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ ἀρμαζόμε-
νοι, εὐσοχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυπον αὐτὸν
ὄντα ἰδῶσι, Διένυσέ, Φάσι, τῇ γυναικί σου
παρὰ τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπιδὼν ἐς αὐτήν, ἀπεξέ-
ναξεν. καὶ ἡ Στρατονίκη πρὸς αὐτὸν ἔ μάλα ἀη-
δῆς, καὶ ὅλως ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικῇ
πρὸς

14. Interdum vero ipse, qui audit, diuersam
calumniandi rationem subiicit, vt maligni, ad
ipsius se mores dum componunt, scopum feriant.
Si enim Zelotypum esse videant, *In coena*, in-
quiunt, *inuuit uxori tuae, et inuitus eam inge-
muit: vicissim ad illum Stratonice respexit non sane
iniucunde, et vultu omnino amatorio. Et praeflo
sunt, quaedam etiam aliae de ipsius adulteriis ca-
lumniae.*

σιλινὸς *Ioann. 4, 46.* et hic noster τυραννι-
κός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός,
sed minister tyrannidis, humilis apud ty-
rannum, ad opprimendos ciues operam suam
illi commodans, certe pollicens, atque op-
portunus ob id ipsum suspicioni, illum ad-
eo sedulo agere omnia, vti proditiōnis con-
siliū tegat: vt ille Callicrates, qui dum se
τυραννικὸν simulet, apud Dionem Syracusa-
num, illum euerit. Vid. *Nepos 10, 8.*
Gefnort.

πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τῷ μέγα Φρονῇ, μὰ Δί', ἐχλεύασέ σε Φιλόξενος τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἄμυστρα εἶπεν αὐτὰ, καὶ κακοσύνθετα. πρὸς δὲ τὸν εὐσεβῆ, καὶ Φιλόθεον, ἄθεος καὶ ἀνόσιος ὁ Φίλος διαβάλλεται, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρωθέμενος, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀρνέμενος. ὁ δὲ ἀκήσας, εὐθύς μύωπι διὰ τῶν ὠτῶν τυπείς, διακέκαυται ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἀπέσραπται τὸν Φίλον, ἔπεριμείνας τὸν ἀκριβῆ ἑλεγχον.

"Ὅλως γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι καὶ λέγουσιν, ἃ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα προκαλέσασθαι τὸν ἀπροώμενον· καὶ ἔνθα τρωτός ἐστιν ἕκαστος ἐπιστάμενος, ἐπ' ἐκεῖνο τοξεύουσι, καὶ ἀκοντίζου-

lumniae. Si vero valeat poetica facultate, eaque in re sibi placeat, *Per Iouem*, ait, *risi versus tuos Philoxenus, et traduxit, et immodulatos esse dixit, et male compositos*. Apud religiosum autem atque pium, pro atheo et profano amicus defertur, qui Deum respuat, et neget prouidentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, et auersatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque et dicunt, quibus maxime norunt ad iram prouocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, et feriunt:

τίξουσιν ἐς αὐτὸ, ὥς τῇ παραυτίκῃ ὀργῇ τεταραγμένον, μηκέτι σχολὴν ἄγειν τῇ ἐξετάσει τῆς ἀληθείας· ἀλλὰ καὶ θέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ προσίεσθαι τῷ παραδόξῳ τῆς ἀκροάσεως, ὡς ἀληθεῖ προκατελημμένον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὂν τὸ εἶδος τῆς διαβολῆς, τὸ ὑπεναντίον τῆς τῷ ἀκρόντος ἐπιθυμίας, ὅπως καὶ παρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς διέβαλε τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνος τῶν ἄλλων γυναικεῖα ἐκ ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἴ γε μὴ κληθεῖς ἔωθεν ἔπινε τε πάντων ὀρώντων, καὶ λαβῶν ταραντινίδιον, ἐκυμβάλισέ τε καὶ προσωρχήσατο, ἀπσώλει αὖν, ὡς ἐχ
ἡδόμε-

riunt; adeo ut praesenti ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, iam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum illum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonium Demetrium, quod aquam biberet, et solus muliebrem vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, et Tarentinula indutus saltasset cum cymbalis; perierat homo, qui non delectaretur vita regis, sed

ἡδόμενος τῷ βίῳ τῆ βασιλείας, ἀλλ' ἀντισφί-
σης ὢν, καὶ ἀντίτεχνος τῆς Πτολεμαίᾳ τρυφῆς.

Παρεὶ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη τότε ἂν ἀπα-
σῶν διαβολὴ λέγοιτο, εἰ ἔλοιτό τις μὴ σέβειν,
μηδὲ πρᾶσκυνεῖν τὸν Ἡφαιστίωνα. ἐπεὶ γὰρ ἀ-
πέθανεν Ἡφαισίων, ὑπὸ τῷ ἔρωτος Ἀλεξάν-
δρος ἐβλαβήθη προσθεῖναι καὶ τῷ τῇ λοιπῇ με-
γαλουργίᾳ, καὶ θεὸν χειροτονῆσαι τὸν τετελευ-
τηκότα. εὐθὺς ἔν νεώς τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις,
καὶ τεμένη καθιδρύετο, καὶ βωμοί, καὶ θυσιάαι,
καὶ ἑορταὶ τῷ καινῷ τέτῳ θεῷ ἐπετελεῖντο, καὶ
ὁ μέγιστος ὄρκος ἦν ἅπασιν, Ἡφαισίων. εἰ δέ
τις ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γιγνόμενα, ἢ μὴ φαί-
νοιτο πάνυ εὐσεβῶν, θάνατος ἐπέκειτο ἢ ζημία.
ὑπο-

sed aemulatione quadam ductus sententiis, vitae,
luxuriae, Ptolemaei contradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum omnium
crimen dictum esset, si quis neque colendum sibi
neque adorandum sumisset Hephaestionem. Cum
enim decessisset Hephaestion, prae amore illius
Alexander reliquae suae hoc etiam adstruere ma-
gnificentiae voluit, et Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo et templa excitare vrbes,
et loca consecrari et arae, atque sacrificia, festi-
que dies nouo Deo parari, sanctissimumque omni-
bus iusiurandum esse Hephaestion. Si quis vero
fubrideret ad ista, aut non satis religiosus esse vi-
deretur; mortis illi poena erat proposita. Exci-
pien-

ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν μετράκιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν, προσεξέναιον εὐθύς, καὶ ἀνεζώπυρξαν, ὀνείρατα διηγόμενοι τῷ Ἡφαισίωνος, ἐπιφανείας τινας, καὶ ἰάματα προσάπτοντες αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέλος ἔθυσον παρῆδρῳ 6), καὶ ἀλεξικάκῳ θεῷ. ὁ δὲ Ἀλεξάνδρος ἤδετό τε ἀκῶν, καὶ τὰ τελευτάια ἐπίστευε, καὶ μέγα ἐφρόνει,

pientes porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem adulatores, magis statim eam incenderunt, excitaruntque, qui inimissa sibi ab Hephæstione insomnia narrarent, praesentiamque sibi illius oblatam, et sanationes quasdam illi tribuerent, vulgarentque edita ab illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Assessori Depulsorique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, et placere sibi, qui non Dei modo filius

6. παρῆδρῳ] Πάρεδρον hic esse praesentem auxilio, et tanquam assidentem mortalibus aegris Deum vel Heroïin, recte monuit d' Arnaud de Diis παρῆδροις, c. 27. cuius observatis adiiciendum, quod *Salmas.* docuit Exerc. *Plin.* p. 248. b, B. iungi etiam solere παρῆδρας et ὀνειροπομπὰς δαίμονας. Ἐπιφανείαν etiam de somniis dici, ibidem monet vir fumus, et *Spanhem.* de V. et, P. N. diff. 7. 425. seq. *Gesner.*

ἐφρονεῖ, ὡς θανεῖ καὶ θεῶν παῖς ἂν μόνον, ἀλλὰ καὶ
θεῶς ποιεῖν δυνάμενος. πόσας τοίνυν οἰόμεθα
τῶν Ἀλεξάνδρου Φίλων παρὰ τὸν καιρὸν ἐκείνου
ἀπολαῦσαι τῆς Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; διαβλη-
θέντας, ὡς καὶ τιμῶσι τὸν κοινὸν ἀπάντων θεόν,
καὶ διὰ τὸτο ἐξελαθέντας, καὶ τῆς τῆ βασιλέως
εὐνοίας ἐκπεσόντας.

Τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν
παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ τιμώμενος παρ' αὐτῷ, μι-
καρῶ δεινὴν συγκατείρχθη λέοντι, διαβληθεὶς ὅτι
δακρύσειε παριὼν τὸν Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ'
ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπο-
μοσάμενος κατὰ πάντων τῶν θεῶν, καὶ κατὰ
Ἡφαιστίωνος, ὅτι δὴ κυνηγετῶντι οἱ, Φανέντα
ἐνερ-

filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot
ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, ma-
le expetiisse Hephaestionis diuinitatem? cum de-
ferrentur, ut qui non colerent communem o-
mnium Deum, eiiciendi ea causa, atque beni-
volentia regis excidentes.

18. Tum etiam Agathocles Samius, qui ordines
duxerat apud Alexandrum, et in honore fuerat,
parum absuit quin cum leone concluderetur, de-
latus nempe, ut qui sepulcrum Hephaestionis
praeteriens fleuisset. Verum succurrisse illi dici-
tur Perdiccas, deierans per omnes Deos, ipsum-
que adeo Hephaestionem, venanti sibi apparuisse
mani-

ἐναργῇ τὸν θεὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ὁ Αλεξάνδρῳ,
Φείσασθαι Ἀγαθοκλέους. ἔ γάρ ὡς ἀπιστῶντα,
ἔδδ' ὡς ἐπὶ νεκρῷ δακρύσαι, ἀλλὰ τῆς πάλας
συνηθείας μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ διαβολὴ τότε μάλιστα
χώρῳ ἔσχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πάθος συντι-
θεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ ἐκ ἐπὶ τὰ
ὑψηλὰ, καὶ ἀπόκρημνα, καὶ ἀσφαλῆ τῇ τεύχεσ
προσίσσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ἐν ἣ 7) ἀφύλακτόν

τι

manifestum Deum, ac iussisse dicere Alexandro,
parceret Agathocli; neque enim quod fidem non
haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris
consuetudinis memoria, flevisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxi-
me locum inuenere apud Alexandrum, cum ad
illius se affectionem animi componerent. Quem-
admodum enim in obsidione non ad excelsa,
et praeupta, et tuta murorum accedunt hostes,
sed si qua incustoditam partem aliquam corru-
ptamue

7. ἀλλ' ἐν ἣ] Non satis placere mihi fateor
hoc ἐν ἣ. Possis quidem intelligere *χώρῳ*.
sed usum formulae huius desidero: ac ma-
lim legi ἀλλ' ἐνθα, vel, quod magis pro-
bo, ἢ ἂν vel εἰ πη, quod forte omnium
proxime ad scripturam receptam accedit, ἀ-
φύλακτόν τι μέρος κ. τ. λ. et sic interpre-
tatus sum. Gesner.

τι μέρος ἢ σαθρὸν αἰσθωνται, ἢ ταπεινόν, ἐπὶ
τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισ-
δύναι καὶ ἐλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ διαβάλ-
λοντες, ὅ, τι ἂν ἀσθενὲς ἴδωσι τῆς ψυχῆς, καὶ
ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τάτῃ προσβάλ-
λασι, καὶ προσάγῃσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλος
ἐκπολιεργῇσι, μηδενὸς ἀντιτασσομένῳ, μηδὲ
τὴν ἑφοδὸν αἰσθομένῳ. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἁ-
πάξ τειχῶν γένωνται, πυρπολῇσι πάντα, καὶ
καίῃσι, καὶ σφάττεσι, καὶ ἐξελαύνουσιν, οἷα
εἰκὸς ἀλίσκομένης ψυχῆς, καὶ ἐξηνδραποδισμέ-
νης ἔργα εἶναι.

- Μηχανήματα δὲ αὐτοῖς κατὰ τῷ ἀπόντος ἦ-
τε ἀπάτη, καὶ τὸ ψεῦδος, καὶ ἡ ἐπιρροία, καὶ
προσ-

ptamue animaduertunt, aut humilem; hanc viri-
bus omnibus inuadunt, vbi nempe facillime sub-
ire, et capere urbem possint: sic delatores quam-
cumque imbecillam viderint animi, vitiosamque
partem, et superatu facilem, hanc oppugnant,
huic machinas adhibent, et expugnant denique,
cum obiiciat se nemo, quin oppugnationem ne-
que sentiat. Deinde cum semel sunt intra moe-
pia, igne vastant omnia, vrunt, caeduntque et
abigunt, qualia nempe victo animo et in seruitu-
tem redacto, fieri probabile est.

20. Machinae autem illis contra absentem fraus,
et mendacium, et periurium, et improba assidui-

Luc. Op. T. VII.

H

tas,

προσλιπαρήσεις, καὶ ἀναισχυντία, καὶ ἄλλα μυ-
ρία ἐραδιεργήματα· ἡ δὲ μεγίστη πασῶν ἡ κο-
λακεία ἐστὶ, συγγενῆς, μᾶλλον δὲ ἀδελφῇ τις
ἔσται τῆς διαβολῆς. ἀδελφεὶ γὰρ οὕτω γεννάδας
ἐστὶ, καὶ ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς προβε-
βλημένος, ὃς ἐκ ἂν ἐνδοίῃ πρὸς τὰς τῆς κολα-
κειᾶς διαβολάς· καὶ ταῦτα ὑπορυττέσης, καὶ
τὰς θεμελίους ὑφαίρεσης τῆς διαβολῆς.

Καὶ τὰ μὲν ἐκτὸς ταῦτα. ἔνδοθεν δὲ πολλὰ
προδοσίαι συναγωνίζονται, τὰς χειρὰς ὀρέγασαι,
καὶ τὰς πύλας ἀναπετῶσαι, καὶ πάντα τρόπον
τῇ ἀλώσει τοῦ ἀκούοντος συμπροθυμούμεναι.
πρῶτον μὲν τὸ Φιλόκαινον, ὃ Φύσει πᾶσιν ἄν-
θρώποις ὑπάρχει, καὶ τὸ ἀψίμορον. ἔπειτα
δὲ

tas, et impudentia et sexcenta alia maleficia. Ma-
xima autem omnium adulatio est, cognata vel
soror potius delationis. Nemo enim tam genero-
sus est, et adamantino muro sic munitum pectus
habet, quin concedat adulationis calumniis: cum
praesertim velut cuniculis quibusdam fundamenta
subruat delatio.

21. Et extra quidem sunt ista. Intus vero pro-
ditiones multae *hostem* adiuuant, quae manum
praebent, et portas aperiunt, et omni modo ex-
pugnationi audientis fauent. Primo quidem no-
vitatis amor, qui natura inest omnibus homini-
bus; et illud celere eorum, quae vix attigimus,
fasti-

δὲ τὸ πρὸς τὰ παράδοξα τῶν ἀκασμάτων ἐπόμενον. ἔ γὰρ οἶδ' ὅπως ἡδόμεθα πάντες λαθρηδὰ, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας 8) καὶ μεσὰς ὑπονοίας ἀκόντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτις ἡδέως γαργαλιζομένης τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν διαβολῶν, ὥσπερ τὰς πτεροῖς κνωμέναις.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τέτων ἀπάντων συμμαχήμενοι προσπέσωσι, κατὰ κράτος αἰροῦσιν, οἶμα, καὶ ἐδὲ δυσχερὲς ἡ νίκη γένοιτο, μηδενὸς ἀντιπαράταττομένης, μηδὲ ἀμυνομένης τὰς προσβολάς.

fastidium: tum quod mirabiles auditiones sectamur. Gaudemus enim, nescio quomodo, vniuersi audire, quae clanculum atque ad aurem dicuntur, et plena sunt suspicionum. Noui enim quosdam, quorum aures non minus suauiter titillantur a calumniis, quam si plumis tangerentur.

22. Cum igitur tantis vndique auxiliis nixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec difficilis victoria fuerit, cum nemo stet in contraria acie, nec

H 2

impe-

8. πρὸς τὰς λεγομένας] Vix mihi tempero, quin *Solani* emendationem (πρὸς τὸ ἄς) in contextum recipiam; ac miror cur ad confirmandam suam sententiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. Cumque *Gesnero* eadem emendatio in mentem venerit, iste consensus magnum veritatis indicium. Proinde habeat Lector, ac si πρὸς τὸ ἄς λεγόμενα καὶ μεσὰ edi curassem. *Reitz*,

βολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν ἀκόντος ἐκόντος ἑαυτὸν ἐνδιδόντος· τῷ διαβαλλομένῳ δὲ τὴν ἐπιβελὴν ἀγνοῶντος. ὥσπερ γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως αἰλούσης, καθεύδοντες οἱ διαβαλλόμενοι φονεύονται. Καὶ τὸ πάντων οἴκτισον, ὁ μὲν ἐκ εἰδῶς τὰ γεγενημένα, προσέρχεται τῷ Φίλῳ Φαιδρὸς, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνεπιτάμενος, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ, παντὶ τρόπῳ ὁ ἄθλιος ἐνηδρευμένος. ὁ δὲ, ἣν μὲν ἔχη τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ παρρησιασικόν, εὐθὺς ἐξέρρηξε τὴν ὀργὴν, καὶ τὸν θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλος, τὴν ἀπολογίαν προαισθόμενος 9), ἔγνω μάτην κατὰ τῷ Φίλῳ παρωξυμένος.

Ἦν

impetum repellat; sed ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero petitur, ignoret insidias. Velut enim capta noctu vrbe, dormientes caeduntur quos petit delatio.

23. Et quod omnium miserrimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilaris, ut qui nullius mali sibi sit conscius, et consueta loquiturque ac facit, vndique insidiis circumuentus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, et fiducia, statim erumpit iram, et impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si

9. προαισθόμενος] Si praesentis, praecipit, cur adii-

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος, προσίε-
ται μὲν καὶ προσμειδιᾷ τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι, μι-
σεῖ δὲ, καὶ λάθρα τὰς ἐδόντας διαπρίει, καὶ
ὡς ὁ ποιητὴς Φησι, Ἰβυσσοδομεῦει τὴν ὀργήν·
ἔδῃ ἐγὼ ἔδδεν οἶμαι ἀδικώτερον, ἔδδ᾽ δαλοπρε-
πέστερον, ἐνδακόντα τὸ χεῖλος ὑποτρέφειν τὴν
χολήν, καὶ τὸ μῖσος ἐν αὐτῷ κατὰκλεισον αὐ-
ξεν, ἕτερα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ
λέγοντα, καὶ ὑποκρινόμενον ἱλαρῶ καὶ κωμικῶ
προσώπῳ, μάλα περιπαθῇ τινα καὶ πένθους
γέμυσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῷτο πάσχε-
σιν, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν
εἶναι

24. Si vero minus generosus sit atque humilior,
admittit ille quidem, et summis labris arridet;
sed idem odit, et clanculum frendit dentibus, et,
ut ait poëta, iram tenet alta mente repositam. Qua
sane re nihil equidem iniustius esse arbitror, aut
seruilius; commorso labio, clanculum alere bi-
lem, et conclusum intra se augere odium, aliud
sub pectore tectum habere, aliud vero dicere, at-
que simulare, sub hilari et comica persona, tri-
stem plenamque tragoediam. Maxime vero ita
afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur

H 3

fuisse

adiicitur τέλος; Suspicio scripsisse Lucianum
προσιέμενος, *admittens*, vel si quod verbum
eiusdem potestatis propius ad litteras verbi
προαισθόμενος accedit. *Gesner.*

εἶναι τῷ ἐνδιαβαλλομένῳ, ποιῆται ὁμοίως 10). τότε γὰρ ἔτε Φωνὴν ἀκέειν ἔτι θέλεισι τῶν διαβαλλομένων, ἢ τῶν ἀπολογαζμένων, τὸ ἀξιόπιστον τῆς κατηγορίας ἐκ τῆς πάσαι δοκῆσης Φιλίας προειληφότες· ἔδὲ τῆτο λογιζόμενοι, ὅτι πολλὰ καὶ πολλάκις ἐν τοῖς Φιλτάτοις μίσους παρὰ πίπτουσιν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι. καὶ ἐνίοτε οἷς αὐτός τις ἔνοχος ἐστίν, ταυτὶ φθάσας κατηγορήσας τῷ πλησίον, ἐκφυγεῖν ἔτω πειρώμενος τὴν διαβολήν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν οὐδεὶς ἂν τολμήσειε διαβάλλειν· ἄπιστος γὰρ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρόδηλον ἔχουσα τὴν αἰτίαν· τοῖς δοκῶσι δὲ μάλιστα Φίλοις ἐπιχειρᾶσι, τὴν

fuisse eius quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicissimos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in uniuersum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam aduersus

10. ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ὁμῶς, quod placuit etiam Caselio. G.

τὴν πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν. ἐμφῆναι προαι-
ρέμενοι, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐκείνων συμφέροντι οὐδὲ
τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχοντο.

Εἰσὶ δέ τινες, οἱ καὶν μάθωσιν ὑπερὸν ἀδίκως
διαβεβλημένους παρ' αὐτοῖς τὰς Φίλκας, ὅμως
ὑπ' αἰσχύνης, ὧν ἐπίστευσαν, ἔδ' ἔτι προσί-
σθαι, ἔδὲ προσβλέπειν τολμῶσιν αὐτὰς, ὡς-
περ ἡδίκημένοι, ὅτι μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλῶν κακῶν ὁ βίος ἐπλήσθη ὑπὸ
τῶν ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάσως πεπιστευμένων
διαβολῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἄντεια,

Ταθναίης, Φησὶν, ὦ Προῖτε, ἡ κήκτανε
Βελλεροφόντην, ὅς

fus audientes benivolentiam ostentatum eunt, qui
ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem
parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde didice-
runt, iniuria delatos apud se amicos, tamen vere-
cundia quadam fidei temere habitae, neque ad-
mittere quidquam *excusationis*, nec adspicere illos
audent, tamquam iniuria affecti eo ipso, quod
nihil iniuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a cre-
ditis ita temere et sine examine delationibus. An-
tia enim,

*Aus morere, inquit, o Proeta, aus interfice
Bellerophonem*

H 4

Qui

Ὅς μ' ἔθελεν Φιλότῃτι μιγήμεναι ἐκ ἐθε-
λέσει.

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑπεροφθεῖσα
καὶ μικρῇ ὁ νεκνίας ἐν τῇ πρὸς Χιμαιραν συμ-
πλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης ὑπο-
σχών, καὶ τῆς πρὸς τὸν ξένον αἰδῶς ὑπὸ μάχῃ
γυναικὸς ἐπιβεβηλευμένος. ἡ δὲ Φαῖδρα, κα-
κείνη τὰ ὅμοια κατειπῆσα τῷ προγόνῳ, ἐπ' ἀρα-
τον ἐποίησε τὸν Ἰππόλυτον γενέσθαι, ὑπὸ τῷ
πατρὸς, ἔδεν, ὧ θεοί, ἔδεν ἀνόσιον εἰργασμένον.

Ναί, Φῆσει τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν ἐνίοτε
ὁ διαβάλλων ἀνὴρ, τάτε ἄλλα δίκαιος, καὶ συν-
ετός εἶναι δοκῶν, καὶ ἐχρῆν προσέχειν αὐτῷ,
ἅτε μηδὲν ἂν τοιοῦτο κακουργήσαντι. ἄρ' οὖν
τῷ

Qui nostrum inuitae voluit conscendere lectum:
cum tamen ipsa prius pudore illius tentato repul-
sam tulisset. Et parum abfuit quin in certamine
cum chimaera periret iuuenis, qui hanc merce-
dem retulit suae temperantiae, et pudoris aduer-
sus hospitem, ut libidinosae mulieris insidiis pete-
retur. Phaedra autem ipsa quoque familia cum
detulisset contra suum priuignum, effecit ut ex-
secrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil ne-
fandum cum patrasset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide dignus
nonnunquam est delator, qui iustus caetera et pru-
dens esse videatur: et oportebat rationem illius habe-
re, qui nunquam tale maleficio commiserit. Num-
quid

τῷ Ἀριστείδει ἔστι τις δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως καὶ
καῖνος συνέστη ἐπὶ τὸν Θεμιστοκλέα, καὶ συμπαρα-
ώξυνε τὸν δῆμον, ἧς Φησιν ἐκεῖνος πολιτικῆς
Φιλοτιμίας ὑποκεκνισμένος. δίκαιος μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστείδης, ἄνθρωπος δὲ καὶ αὐ-
τὸς ἦν, καὶ χολὴν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινὰς, καὶ
ἐμίσει.

Καὶ εἶγε ἀληθὴς ἐστὶν ὁ περὶ τῷ Παλαμήδους
λόγος, ὁ συντετώτατος τῶν Ἀχαιῶν, καὶ τοῖς
ἄλλοις ἄριστος, τὴν ἐπιβουλήν καὶ ἐνέδραν ὑπὸ
Φθόγῃ φαίνεται συντεθεικῶς κατὰ ἀνδρὸς ὁμαί-
μα, καὶ Φίλῃ, καὶ ἐπὶ τὸν αὐτὸν κίνδυνον ἐκ-
πεπλευκός· ἔτις ἐμφυτον ἅπασιν ἀνθρώ-
ποις ἢ περὶ τὰ τοιαῦτα ἀμαρτία.

T6

quid ergo est aliquis Aristide iustior? Sed tamen
ille etiam coivit contra Themistoclem, et conci-
tauit vna populum, eodem *nempe*, aiunt, quo
iste ciuilis ambitionis pruritu sollicitatus. Scilicet
iustus, si cum aliis comparetur, Aristides: at
homo erat ipse quoque, et bilem habebat, et
amabat quosdam atque oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede narratio,
Graecorum ille prudentissimus, et aliis rebus opti-
mus, machinationem illam atque infidias inuidia
composuisse deprehenditur contra virum consan-
guineum, et amicum, et qui ad eiusdem societa-
tem periculi vna nauigauerat. Adeo insitum est
hominibus omnibus in tali re peccare.

H 5

29. Quid

Τί γὰρ αὖ τις ἢ τὸν Σωκράτην λέγοι, τὸν ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους διαβεβλημένον ὡς ἄσεβῃ καὶ ἐπίβηλον; ἢ τὸν Θεμιστοκλέα, ἢ τὸν Μιλτιάδην τὰς μετὰ τηλικαύτας νίκας ἐπὶ προδοσίᾳ τῆς Ἑλλάδος ὑπόπτως γενομένους; μυρία γὰρ τὰ παραδείγματα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἔν χρεῖναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχοντα, ἢ ἀρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητῶντα; ὅπερ, οἶμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνίκατο, παραπλέειν κελεύσας τὰς ὀλεθρείους ταύτας τῶν ἀκασμάτων ἡδονάς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδην αὐτὰ ἀναπεταίνουσιν τοῖς πάθει προελημμένοις, ἀλλ' ἐπισήσαντα

29. Quid enim de Socrate dicamus, iniuste delato apud Athenienses pro impio atque insidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias proditoris Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, et pleraque fere iam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicuius* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare iubens perniciosas illos auditionum voluptates, et obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione quadam sunt occupati: sed apponere curiosi ianitoris

τα ἀκριβῆ θυρωρὸν τὸν λογισμὸν ἅπασι τοῖς
 λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια προσίεσθαι καὶ παρ-
 βάλλεσθαι, τὰ Φαῦλα δὲ ἀποκλείειν καὶ ἀπω-
 θεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γελαῖον, τῆς μὲν οἰκίας
 θυρωρὸς καθιστάναι, τὰ ὧτα δὲ καὶ τὴν διάνοιαν
 ἀνεωγμένα εἶν.

Ἐπειδὴν τοίνυν τοιαῦτα προσή τις λέγων,
 αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν· μήτε
 ἡλικίαν τῷ λέγοντος ὀρῶντα, μήτε τὸν ἄλλον
 βίον, μήτε τὴν ἐν τοῖς λόγοις ἀγχινοίαν. ὅσω
 γὰρ τις πιθανώτερος, τοσῶτω ἐπιμελεσέρας δεῖ-
 ται τῆς ἐξετάσεως. ὁ δὲ τοίνυν πιστεύειν ἄλ-
 λοτρίᾳ κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῷ κατηγορεῖν-
 τος, ἀλλ' ἑαυτῷ τὴν ἐξέτασιν φυλακτέον· τῆς
 ἀλη-

toris instar rectam rationem his quae dicuntur o-
 mnibus, quae admittat digna *admissione*, atque
 adsumat, mala autem excludat repellatque Ridi-
 culum enim fuerit, domus quidem ianitores con-
 stituere, aures autem ac mentem apertas finire.

31. Cum igitur dicens talia aliquis accesserit,
 ipsum per se explorare negotium oportet, neque
 aetate considerata dicentis, neque vita alia, neque
 ea, quae in sermonibus illius forte inest, soler-
 tia. Quo enim quis probabilior est, eo curiosio-
 re exploratione opus habet. Non oportet igitur
 credere alieno iudicio, vel odio potius accusantis,
 sed examen veritatis sibi seruare, suamque sibi
 inui-

ἀληθείας ἀποδόντα καὶ τῷ διαβάλλοντι τὸν Φθό-
νον, καὶ ἐν Φανερωῖ ποιησάμενον τὸν ἑλεγχον τῆς
ἐκατέρᾳ διανοίας, καὶ μισεῖν ἔτω, καὶ ἀγαπᾷν
τὸν δεδοκιμασμένον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ
τῆς πρώτης διαβολῆς κεινημένον, Ἡράκλεις,
ὡς μετράκιωδες, καὶ ταπεινὸν, καὶ πάντων ἔχ
ἥκιστα ἄδικον.

Ἀλλὰ τῶτων ἀπάντων αἴτιον, ὅπερ ἐν ἀρ-
χῇ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκοτῷ πε εἴ-
ναι τὸν ἐκάστου τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀπο-
καλύψειεν ἡμῶν τὰς βίβς, οἴχοιτο ἂν Φεύγασα
ἐς τὸ βάραθρον ἢ διαβολή, χώραν ἂν ἔχασα,
ὡς ἂν πεφωτισμένων τῶν πραγμάτων ὑπὸ τῆς
ἀληθείας.

inuidiam delatori reddere, et qua quisque mente
sit in claram lucem protrahere, ac sic demum vel
amare vel odisse, prout quemque probaueris.
Prius autem hoc facere prima permotum delatio-
ne, quam puerile est, bone Hercules! et humile,
et non minime inter omnia inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa, quam
principio dicebamus, ignorantia, et quod mores
vniuscuiusque in obscuro sunt. Quae cum ita
sint, vtinam Deorum aliquis vitas nostras aperiat!
iret sane fuga praeceps in barathrum delatio, lo-
cum nempe, rebus a veritate collustratis, non
iam habitura.

Ψευδολογιστής,

ἡ περὶ τῆς Ἀποφράδος. κατὰ Τιμάρχου.

Ἀλλ' ὅτι μὲν ἠγνόεις τὸνομα τὴν Ἀποφράδα, παντί περ δῆλον. πῶς γὰρ ἂν ἡτιῶ βάρβαρον εἶναι μετὰ τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα ὑπὲρ σε, ὡς ἀποφράδι ὅμοιος εἶης; (τὸν γὰρ τρόπον σε, νῆ Δία, μέμνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ μὴ καὶ παντάπασιν ἀνῆκρος ἦσθα τῷ ὀνόματι; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ βέλεται εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὕστερον· τὸ δὲ τῷ Ἀρχιλόχῳ ἐκεῖνο ἤδη σοι λέγω, ὅτι τέττιγα τῷ πετρῷ συνείληφας. εἴπερ τινα ποιητὴν ἰάμβων ἀκούεις Ἀρχιλόχον, Πάριον

Pseudologista,

sive de die nefasto. Contra Timarchum.

Verum enim vero ignotum tibi fuisse nomen Apophras, unicuique manifestum. Qui enim accusares me hoc ipso nomine barbariei circa linguam, qui dixerim, esse te Apophradi, hoc est atro diei similem? (Memini enim profecto tuos me mores tali diei assimilare) si omnino nomen illud intelligeres? Ego vero, Apophras quid sibi velit, paullo post te docebo. Iam vero illud tibi Archilochi dicam, *Cicadam alis prebendisti!* si quidem iamborum quendam poetam no-

sti

143
 ριον τὸ γένος, ἄνδρα κομιδῇ ἐλεύθερον, καὶ παρ-
 ῥησίᾳ συνόντα, μηδέν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν, εἰ καὶ
 ὅτι μάλισα λυπήσειν ἔμελλε τὰς περιπετεῖς ἐσο-
 μένας τῇ χολῇ τῶν ἰάμβων αὐτῷ. ἐκείνος τοί-
 νυν πρὸς τινὸς τῶν τοιούτων ἀκούσας κακῶς,
 Τέττιγα, ἔφη, τὸν ἄνδρα εἰληφέναι τῷ πτε-
 ρῷ, εἰκάζων ἑαυτὸν τῷ τέττιγι ὁ Ἀρχιλόχος,
 Φύσει μὲν λάλῳ ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης·
 ὁπόταν δὲ καὶ τῷ πτερῷ ληφθῇ, γεγωνότερον
 βοῶντι. καὶ σὺ δὴ, ἔφη, ὦ κακὸδαίμον ἄνθρω-
 πε, τί βεβλόμενος ποιητὴν λάλον παροξύνεις
 ἐπὶ σεαυτὸν, αἰτίας ζητῶντα, καὶ ὑποθέσεις
 τοῖς ἰάμβοις;

Ταῦτά

si Archilochum, Parium genere, virum omnino
 liberum, et fiducia quadam uti solitum, nec
 cunctantem maledicere, si vel maxime laesurus
 videretur eos, qui in bilem iamborum suorum
 incidissent. Hic igitur, cum male ipsi a quodam
 ex illo genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
 sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae com-
 parans Archilochus, strepero natura sua, etiam
 nemine cogente, *animali*, si vero etiam ala pre-
 hendatur, clamanti sonantius. *Sic tu*, inquiebat,
infelix, quid tibi vis, cum loquacem in te poetam
concitas, occasiones et argumenta iambis quaeren-
tem?

2. Haec

Ταῦτά σοι καὶ αὐτὸς ἀπειλῶ, οὐ, μὰ τὸν Δία, τῷ Ἀρχιλόχῳ εἰκάζων ἐμαυτὸν· πόθεν; πολλὰ γε καὶ δέω· σοί δὲ μυρία συνειδῶς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ εἶδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς διαρκέσαι, προσπαρακαλέσας καὶ τὸν Σιμωνίδην, καὶ τὸν Ἰππώνακτα συμποιεῖν μετ' αὐτῶ καὶ ἐν τι τῶν προσόντων σοι κακῶν. ἔττω σύ γε παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, τὸν Ὀροδοικίδην, καὶ τὸν Λυκάμβην, καὶ τὸν Βύπαλον, τὰς ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλος ἀγαγεῖν σε τότε τὸν γέλων ἐπὶ τῇ ἀποφράδι λεχθείσῃ, ὡς αὐτὸς μὲν Σκυθῶν καταφανέστερος γένοιο, κομιδῇ ἀπαίδευτος ὢν, καὶ

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem. Vnde enim? multum iane ab eo absum; sed quod noui sexcenta tua facinora iambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem et Hipponactem aduocet, ut secum vel vnum eorum, quae tibi insunt, maiorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Orodioecides, et Lycambus, et Bupalus, iamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditis omnium rerum conuincereris, qui communia ista

καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν,
ἀρχὴν δὲ εὐλογον παράσχοις τῶν κατὰ σὲ λό-
γων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἴκοθεν σε ἀκριβῶς
εἰδóτι, καὶ μηδὲν ὑποσελασμένῳ τὸ μὴ ἔχει πάν-
τα ἐξεῖπεῖν· μᾶλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεῖς νύ-
κτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ἐπὶ πολλοῖς
τοῖς πρὶν ἐκείνοις.

Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ περιττὸν, ἐν παι-
δείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτε γὰρ
ἂν αὐτός, ποτε βελτίων γένοιο πρὸς τὴν ἐπιτί-
μησιν, ἔ μᾶλλον ἢ κύνθαρος 1) μεταπεισθεῖη
αὐν,

ista et quae ante pedes sunt ignores; occasionem-
que et principium praeberes contra te scribendi
viro libero, qui te domo inde accurate nouit,
neque metuat quidquam, quo minus omnia pro-
ferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque,
praeter multa illa antiqua, nunc etiam noctu
atque interdum perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse et superuacuum
fuerit, libertate illa, quae eruditos decet, apud
te uti: neque enim ipse unquam a reprehensione
fias melior, non magis quam scarabaeus dediscat
voluere

I. κύνθαρος] Impurum animal, et turpitudi-
nis, quam iniunco obiicit Lucianus, sym-
bolum. *Arist. Hist. anim.* 5, 19. οἱ κύνθα-
ροι ἦν κυλίεσι κόπρον, ἐν ταύτῃ Φωλεύε-
σί τε τὸν χειμῶνα, καὶ ἐντίκτεσι σκώλη-
κας, ἐξ ὧν γίνονται κύνθαροι. *Disertius*
Alcian.

ἀν, μηκέτι τοιαῦτα κυλινδεῖν, ἀπαξ αὐτοῖς
 συνήθης γενόμενος. ἔτ' εἶναι τινα νομίζω τὸν
 ἀγνοῶντα ἔτι τὰ ὑπὸ σῶ τολμώμενα, καὶ ἀγέ-
 ρων ἄνθρωπος ἐς ἑαυτὸν παρανομεῖς. ἔχ' ἔτως
 ἀσφαλῆς, ἔδὲ ἀφανὴς βδελυρὸς εἶ· ἔδὲ δεῖ τι-
 νος τῷ ἀποδύσοντος τὴν λεοντὴν, ὡς Φανερός
 γένοιο, κανθήλιος ὢν, εἰ μὴ τις ἄρα ἐξ Ἑπερ-
 βορέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσῶτον Κυ-
 μαῖος εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄνων ἀ-

πάν-
 voluere talia, cum semel iis assueuerit; neque
 puto quemquam esse, qui adhuc ignoret, quae
 audeas, quaeque senex homo in te ipsum desi-
 gnes. Non ita securus, non ita obscure impurus
 es: neque opus est, qui leoninam tibi detrahat,
 ut appareat te asinum esse, nisi quis forte ab Hy-
 perboreis inde modo ad nos venerit, aut adeo sit
 Cumanus, ut non ad primum statim conspectum
 cognos-

Aelian. Hist. Anim. 10, 15. ὁ κύνθαρος ἀθη-
 λυ ζῶν ἐστὶ. σπεῖρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν,
 ἣν κυλίει. ὅπῃ δὲ καὶ εἰκοσι ἡμερῶν τὰ το-
 δράσας, καὶ θάλασσαν αὐτὴν, εἰτα μέντοι
 τῇ ἐπὶ ταύταις, προάγει τὸν νεοττόν.
 Quo loco recte utuntur viri docti ad inter-
 pretandum illud Ausonii Epigr. 70, 7. per
 μεταμψύχωσιν

Non taurus, non mulus erit, non hippocame-
 melus,

Non caper, aut aries, sed scarabaeus
 erit. Gesner.

πάντων ὑβριζότατον σε ὄντα, μὴ περιμείνας
 ὀγκωμένον προσέτι ἀκέειν. ἔγω πάλα καὶ πρὸς
 ἐμᾶ, καὶ παρὰ πᾶσι καὶ πολλάκις κηκήρυκται τὰ
 σὰ, καὶ δόξαν ἔμμερᾶν ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ
 τὸν Ἀριφράδην, ὑπὲρ τὸν Συβαρίτην Μίσθωνα,
 τὸν Χῖον ἐκείνον Βάσαν, τὸν ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις
 σοφόν. ῥητέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἔωλα δόξω λέ-
 γειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μένος αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μᾶλλον δὲ παρακλητέος ἡμῖν τῶν Μενάνδρου
 προλόγων εἷς, ὁ ἔλεγχος 2), Φίλος ἀληθείας καὶ
 παρρησίας θεός, οὐχ ὁ ἀσημότατος τῶν ἐπὶ
 τὴν

cognoscat, asinorum te omnium esse insolentissi-
 mum, neque exspectet, dum rudentem etiam
 audiat, adeo olim et a me, et apud omnes, et
 saepe, tua vita praeconio vulgata est; et famam
 eo nomine non parvam habes supra Ariphradem,
 supra Sybaritam Misthonem, supra Chium illum
 Bastam, illum similibus in rebus doctum. Di-
 cendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne
 reprehendar, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius aduocandus erit Menandri pro-
 logorum vnus, Elenchus, amicus Veritati et Li-
 bertati in dicendo Deus, non obscurissimus eorum,
 qui

2. ἔλεγχος] Sine dubio est, hic non indicari
 Comoediae nomen, non laudari versus ipsius
 Menandri. Porro Elenchi, h. e. *conuictionis*,
 personam iam adhibuit noster in fine *Piscar.*
 c. 48. *Gesner.*

τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδιόσι τὴν γλῶτταν αὐτῶ, πάντα καὶ εἰδότες, καὶ σαφῶς διεξιόντος, ὅποσα ὑμῖν συν-οιδε. χάριεν γὰρ τῷτο γένοιτ' ἂν, εἰ ἐθέλῃσειεν ἡμῖν προεισελθὼν ἔτος διηγήσασθαι τοῖς θεα-ταῖς σύμπαντα τῷ δράματος τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἄρισε Ἐλεγε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας, ὡς ἔμῃτην, ἔδὲ Φιλαπέχθημόνως, ἔδ' ἀνί-πτοις ποσί, κατὰ τὴν παροιμίαν, ἐπὶ τὸν δὲ τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυ-νόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισῶντες τὸν ἀνθρώπον ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ ταῦτα μόνα εἰπὼν, καὶ σα-φῶς προδιηγησάμενος, ἴλεως ἅπιθι ἐκποδὼν, τὰ
δε

qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui et nouit omnia, et diserte, quae de vobis nouit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, et enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad ininicitias prono, neque illotis, quod aiunt, pedibus ad hanc disputationem deuenerimus, sed cum propriam iniuriam vlciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis causa persequentes. Haec sola ubi dixeris, et aperte exposueris e vestigio discedere hinc poteris, et reliqua nobis permit-

δὲ ἄλλα, ἡμῖν κατὰλειπε· μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελέγξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας ἔνεκα, μηδένα αἰτιάσασθαί σε 3). μήτε δὲ ἐμὲ πρὸς αὐτὰς ἐπαινέσης, ὦ Φίλτατε ἔλεγχε, μήτε τὰ ἐκείνῳ προσόντα προεκχέης αὐτῶς· ἔ γάρ ἄξιον θεῶ ὄντι ἐπὶ ζόμα σοι ἔλθειν τὰς περὶ τῶν ἔτῳ καταπτύσεων λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτος εἶναι λέγων, ὁ πρόλογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἦκε, λόγον

tere. Te enim imitabimur, et conuincemus eum in plerisque, ut libertatis veritatisque neglectae nemo te accusare possit. Neque vero me laudaveris apud illos, Elenche carissime, neque isti quae insunt, temere effundas. Neque enim dignum fuerit, tibi, qui Deus es, in os venire sermones de rebus adeo despuendis.

5. Nimirum iste, qui Sophistam se esse ait, ista iam loquitur Prologus, Olympiam venit aliquando, oratio-

3. αἰτιάσασθαί σε] Obscuriusculum facit locum actio comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis et libertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua in pudorem dare inimicum, et turpitudinis conuincere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quidquam meae laudis. Gesner.

γον τινὰ πρὸ πολλῶ συγγεγραμμένον ἐπιδειξό-
 μενος τοῖς πανηγυρισαῖς. ἦν δὲ ὑπόθεσις τῷ
 συγγράμματι, ὁ Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπὸ
 τινος Ἀθηναίων, οἷμα, μετέχειν τῆς ἐν Ἐλευ-
 σίνι τελετῆς, ὡς βαρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ
 Πυθαγόρας πρὸ τῆς ποτὲ, καὶ Εὐφορβος γε-
 γονέναι. ἐτύχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ κατὰ τὸν
 Αἰσάπην κολοῖν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων
 ἁλλοτρίων πτερῶν. βεβλόμενος δὴ μὴ ἔωλα δό-
 ξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῆ βί-
 βλης, δεῖται τῶν συνήθων τινός (ἦν δὲ ἐκ Πα-
 τρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐ-
 πειδὼν αἰτήσῃ 4) τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις,

τὸν

orationem olim conscriptam habiturus in panegyri.
Erat autem argumentum libelli, Pythagoras probi-
bizus ab aliquo, Atheniensium puto, Sacris Eleusi-
niis interesse, tanquam Barbarus, quod ipse dicti-
tauerat Pythagoras, sc quondam Euphorbum fuisse.
Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar
consarcinata ex multis pennis alienis. Cum autem
vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempo-
re proponere quae de libro edidicerat: rogat sode-
lium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum
versatus homo) cum argumenta posceret dicendi,

I 3

Pytha-

4. αἰτήσῃ] Sicut ille apud Plin. ep. 2, 3, 1.
 Isaeus, qui et ipse poscebat controuersias plu-
 res, electionem auditoribus permittebat. Nempe

pe

τὸν Πυθαγόραν αὐτῷ προσέειπε. καὶ ἔτι
 ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θέατρον ἀκούειν
 τὸν ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

Ἦν δὲ τὸ ἐπὶ τῷ, ὁ μὲν πάνυ ἀπίθανος
 ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνείρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν
 ἐσκεμμένα, καὶ μεμελετημένα, εἰ καὶ ὅτι μά-
 λις αἰ ἀναίσχυντία ἔσα 5) ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-
 ρα

*Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo,
 ac persuadet theatro, ut audire vellent homines il-
 lam pro Pythagora orationem.*

6. Postea iste in actione valde improbabilis, qui
 connecteret orationem, qualem videri necesse est a
 longo inde tempore commentatam et meditatam, etsi
 quam maxime praesens homini impudentia pro illo
 pu-

pe poscebant Sophistae plures controuersias
 aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
 et inter illas deinde optionem quoque au-
 ditoribus permittebant. Quidam forte bona
 fide. Hic noster quidem fraude usus, quae
 hic describitur. *Gesner.*

5. ἡ ἀναίσχυντία ἔσα] *N* aliud quid hic
 desit, certe excidisse puto syllabam, s. prae-
 positionem participio praemissam, legendum-
 que παρῆσα, atque ita interpretatus sum.
Gesner. Etsi *Gesn.* non male παρῆσα conii-
 cit, et ego quoque vellem in aliquo libro
 sic inuenire, nondum tamen vulgatum muto;
 quia potest pleonasmus esse, ut supra *de Ca-
 lum.*

ρα ὥρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλως δὲ πολὺς παρὰ τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸν Πατρεῖα ἐκεῖνον μεταξὺ ἀποβλέποντες, ὑπεδήλυν ὡς ἔ' λέληθε συμπράξας αὐτῷ τὴν ἐκδιεργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διετέλεσαν, ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώμενοι, ὅπως μνήμης ἔχωσι πρὸς τὸ διαγιγνώσκειν, ὅτε ἕκαστον ἦν τῶν ὀλίγων πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμησάντων ἐπὶ ταῖς καλεσμέναις μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τῷτοις ἅπασι καὶ ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός. τί δ' ἔκ

pugnaret, et manum illi porrigeret et certamen illius adiuuaret. Ritus interim multus apud auditores, cum alii in Patrensem illum intuentes, subindicarent, auxilium istius imposturae ab illo praestitum non latere: alii vero qui agnoscerent quae dicebantur, tanto quo audiebant tempore illud unum agebant, ut alter alterius memoriam tentaret in agnoscendo cuius esset unumquodque eorum Sophistarum, qui paullo ante nostram aetatem in declamationibus floruerunt.

7. Inter hos autem omnes, qui riderent, ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit. Qui enim

I 4

non

lum. c. 16. τὸ ὄν, vel videndum, an τὸ ἔσσε, hic non efficax plane sit, pro vera, uti ex Demosth. ἡ ἔσσε ἀρχή, verus principatus, et ἔκ ἔσσε falsus, ab Lexicogr. adfertur. Reitz.

ἐκ ἐμέλλε γελαῖν ἐφ' ἔτω περιφανεῖ, καὶ ἀπι-
θάνω, καὶ ἀναισχύντω πολυμήματι; καὶ πως
(ἐς δὲ ἀκρατὴς γέλωτος) ὁ μὲν τὴν Φωνὴν ἐν-
τρέψας εἰς μέλος, ὡς ᾤετο, θρηνηόν τινα ἐπηύ-
λει τῷ Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ τῷτο δὲ τὸ τῷ λόγῳ,
ὄνον κιθαρίζειν περὶ ῥώμενον ὄρων, ἀνεκάγχασε
μάλ' αὖ ἡδὺ ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός 6)· ὁ δὲ εἶδεν
ἐπιστραφεῖς. τῷτο ἐξεπολέμωσε τότε αὐτοῦς
ἐν γυμνασίῳ.

Ἐνθὲν δὲ ἦν μὲν ἡ τῷ ἔτος ἀρχή, μᾶλλον δὲ
ἡ ἀπὸ τῆς μεγάλης νεμηνίας τρίτῃ 7), ἐν ᾗ οἱ Ῥω-
μαῖοι,

*non rideret auso tam manifesto, et improbabili at-
que impudenti? Qui, inquam? Est autem alioqui
risus impotens. Atque ille quidem inflexa ad mo-
dulationem voce, threnum quendam, uti putabat,
accinebat Pythagorae: at hic poeta meus, in suaves
cathmicos solui, asinum videns citbaram tractare co-
nantem. Verum iste conuersus hoc obseruat. Hoc
illos tum nuper inimicos reddidit.*

8. Deinde fuit principium anni, vel potius dies
a magnis illis Kalendis tertius, quo Romani prisco
quo-

6. ὁ ποιητὴς ἔτος ὁ ἐμός] Hic est ipse Lucia-
nus ὁ τὸν λόγον τόνδε συγγράψας, ut modo
dicebat. Loquitur enim Prologus dramatis
Elenchus, qui Lucianum *poetam suum* vocat,
ut Terentiani prologi Terentium. *Gesner.*

7. ἡ ἀπὸ τῆς μεγ. ν. τ.] Romano stilo III Non.
Ian. solennis ille *Votorum* dies, *Vota* etiam f.
Bōτα

μαῖοι, κατὰ τὶ ἀρχαῖον, εὐχοντάς τε αὐτοὶ
 ὑπὲρ ἅπαντος τῷ ἔτις εὐχάς τινας, καὶ θυῶσι,
 Νημῶ τῷ βασιλέως κατασησαμένους τὰς ἱερουργίας
 αὐτοῖς, καὶ πεπιτεύκασιν τὰς θεὰς ἐν ἐκείνῃ μά-
 λιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζεν τοῖς εὐχομένοις. ἐν
 τοιαύτῃ τοίνυν ἑορτῇ καὶ ἱερομηνίᾳ, ὁ τότε γε-
 λάσας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνος ἐπὶ τῷ ὑποβολι-
 μαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸν κατὰ-
 πτυσον, καὶ ἀλαζόνα, τὸν τῶν ἀλλοτρίων λό-
 γων ὑποκριτὴν (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸν τρόπον ἀ-
 κριβῶς εἰδὼς αὐτῷ, καὶ τὴν ἄλλην ἀσέλγειαν,
 καὶ μιαρίαν τῷ βίῳ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέγετο, καὶ
 ἃ ποιεῖν κατέληπτο) "ὦρα ἡμῖν, ἔφη πρὸς τι-

1.

*quodam more, et ipsi vota quaedam pro toto anno,
 et sacra faciunt, a Numa rege praescripta, cre-
 duntque, Deos illo maxime die operam dare precan-
 tibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui ri-
 serat Olympiae infiticiū illum Pythagoram, cum
 videret accedere conspuendum istum atque superbū
 alienae orationis histrionem, cuius etiam mores ac-
 curate nosset, et reliquam vitae istius libidinem at-
 que impuritatem, quaeque facere dicebatur, et in
 quibus deprehensus fuerat, Suadeo, inquit ad so-
 dālium*

I 5

Βῶτα dictus in antiquis monumentis. Quae
 dici possunt ea de re, occupavit omnia Span-
 hem. ad *Julian. Orat.* I. p. 276. Gesner.

να τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ δυσάντητον
 τῷ θεάματι, ὃς Φανσίς ἔοικε τὴν ἡδίστην ἡμέ-
 ραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν. τῷτ' ἀκέσας ὁ
 σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς τι ξένον καὶ ἀλλό-
 τριον τῶν Ἑλλήνων ὄνομα, ἐγέλα εὐθύς, καὶ
 τὸν ἄνδρα τῷ πάλαί ἐκείνῳ γέλῳτος ἡμύνετο,
 ὥς γὰρ ᾤετο, καὶ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ἀπο-
 φράς, τί δὲ τῷτό ἐστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη
 τις, ἢ σκεῦος; ἄρα τῶν ἐσθιομένων ἢ πινομέ-
 νων τί ἐστὶν ἀποφράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἤκετα πώ-
 ποτε, ἔτ' ἂν συνίην ποτὲ ὅ, τι καὶ λέγει.

Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο κατὰ τοῦτου διεξίεναι,
 καὶ πολὺν ἐπῆγε τῇ ἀποφράδι τὸν γέλῳν. ἔλε-
 λήθει

*dalium quendam, deuitemus infelicis occurfus hoc
 spectaculum, qui sua praesentia iucundissimum
 nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturus.
 Hoc ipsum nomen Apophrada audiens Sophista, tan-
 quam peregrinum et alienum Graecis nomen statim
 risit, et prioris illius risus nomine virum vltius est;
 ut quidem sibi videbatur, et apud omnes usurpabat
 hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fru-
 ctus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an
 esculentorum quiddam vel potulentorum est Apo-
 phras? Equidem nec audiui vnquam, neque in-
 telligebam vnquam, quid sibi velit.*

9. *Talia iste contra hunc meum se disputare opi-
 nabatur, multumque Apophradi risum conflagabat,
 igna-*

λήθει δὲ καθ' αὐτὴ τὸ ὕστατον τεκμήριον ἀπει-
 δευσίας ἐκφέρων. ἐπὶ τῷ τῷ τόνδε τὸν λόγον
 συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δεί-
 ξετε τὸν ἀσίδιμον σοφιστὴν τὰ κοινὰ τῶν Ἑλλή-
 νων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσιν καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργα-
 σιῶν καὶ τῶν καπηλείων εἶδεῖν. ταῦτα μὲν
 ὁ ἐλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τὰ δρασ-
 ματος τὰ λοιπὰ) δίκαιος ἂν εἶην, τὰ ἐκ τοῦ
 Δελφικοῦ τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν
 τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαισίῃ, οἷα δὲ
 τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συ-
 ρία, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ
 ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ὥπερ κεφαλαιω-
 δέξα-

*ignarus nempe, ultimum se hoc ruditatis contra se
 iudicium proferre. Hac igitur causa hunc libellum
 conscripsit ille Poëta meus, qui me ad vos praemi-
 sit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Grae-
 corum ignorare, quaeque de officinis etiam et cau-
 ponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.*

10. Ego vero (iam enim ipse suscepi quod re-
 liquum est fabulae) iure meo iam possem, ista
 velut e Delphico tripode dicere, quid in patria
 egeris, quid in Palaeestina, quid in Aegypto,
 quid in Phoenice et Syria, quid deinde in Grae-
 cia et Italia: ac super omnia, quae nunc Ephesi,
 quae quidem maxime capitalia et fastigium amen-
 tia

δέξασα τῆς ἀπονοίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τᾷ τρόπῳ. ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν, Ἴλιεὺς ὢν, τρεχωδὲς ἐμισθώσω, καιρὸς ἤδη σοι ἀκκεῖν τὰ σαυτᾶ κακὰ.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω· περὶ δὲ τῆς ἀποφράδος πρότερον. εἴτε γάρ μοι πρὸς Πανδήμῃ, καὶ Γενετυλλίδας δ), καὶ Κυβή/βης, πῇ σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτος ἄξιον τᾶνσμα εἶναι ἔδοξεν ἢ ἀποφράς; νῆ Δί', εἰ γὰρ ἦν τῶν Ἑλληνῶν ἴδιον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκωμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ

tiae tuae, et *imposita* moribus tuis coronis. Cum enim, quod est in proverbio, *Iliensis ipse tragoe-*
dos conduxeris, iam decebat tua te mala audire.

II. Sed potius ista nondum: de *Apophrade* autem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgivagam*, et *Genetriculam*, et *Cybeben* oro, quare tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit

8. Γενετυλλ.] Eandem vim habet haec obtestatio, seu adiurationem malis, quam in libello *contra Indoctum* c. 3. illa *Libaniritidis* mentio. Videtur autem etiam Γενετυλλίς parum honesta iam *Aristophanis* aetate fuisse. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum Romae, ac tantum non severum numen est, sed *Genetriculam*. Gefner.

ἀπὸ τῆς πρὸς Κελτὰς ἢ Θρακίας, ἢ Σκυθίας, ἐπι-
 μιξίς. σὺ δὲ (ἅπαντα γὰρ οἶσθα τὰ τῶν Ἀ-
 θηναίων) ἐξέκλεισας τὸ εὐθὺς, καὶ ἐξεκήρυ-
 ξας τὰ Ἑλληνικὰ. καὶ ὁ γέλως ἐπὶ τῷ, ὅτι
 βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑπερβαίνω τὰς ὁρὰς
 τὰς Ἀττικὰς. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτιως Ἀθηναίοις
 ἐπιχώριον, ὡς τὰ τὸ τένομα, Φαῖεν ἂν οἷγε σὲ
 μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥς τε Θᾶπτον ἂν
 Ἐρεχθεά, καὶ τὸν Κέκροπα, ξένος ἀποφήναις,
 καὶ ἐπήλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀπο-
 Φράδα δειξείας ἐν οἰκίᾳ καὶ αὐτόχθονα τῆς
 Ἀττικῆς.

Πολλὰ μὲν γάρ ἐσιν, ἃ καὶ αὐτοὶ κατὰ ταύ-
 τὰ τοῖς πᾶσιν ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν, ἀποφράδα
 δὲ

venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scy-
 tharum colluie. Tu vero (nostri enim Athenien-
 sium omnia) statim hoc exclusisti, et praeconio
 de Graeco *solo* eiecisti. Hinc risus, quod bar-
 bare loquor, et peregrinum in morem, et ter-
 minos Atticos egredior. Verum enim vero quod
 aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc
 nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixe-
 rint: adeo ut citius Erechtheum et Cecropem
 peregrinos atque aduenas esse Athenis ostendas,
 quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse
 indigenamque Atticae.

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem modo,
 ac reliqui homines, appellant. *Apophrada* autem
 soli

δὲ μόνοι ἐκεῖνοι τὴν μιαν, καὶ ἀπεικτὴν, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτον, καὶ σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάρθηκας ἤδη ὁδὸν πάρεργον, τί βέλεται αὐτοῖς ἡ ἀποφρὰς ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ ἀρχαὶ χρηματίζωσι, μήτε εἰσαγώγμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ ἱερὰ ἱερουργῇται, μὴδ' ὅλως τι τῶν αἰσίων τελεῇται, αὕτη ἀποφρὰς ἡμέρα.

Ἐνομισθῇ δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις αἰτίαις· ἢ γὰρ ἂν ἡττηθέντες μάχαις μεγάλαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκεῖθας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπρακτὰς καὶ ἀκύρους τῶν ἐνόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ, νῆ Δία. καίτοι ἀποκρὸν ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε ἤδη, γέροντα ἄνδρα

μετα-

Soli isti, atrum, et abominandum, et infaustum, et inauspicatum, et similem tibi diem. Ecce iam obiter didicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras*: cum neque magistratus sui copiam faciunt, neque in iure aliquis conueniri potest, neque sacra peraguntur, neque omnino rerum, quas faustas esse volumus, quidquam peragitur: illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis receptum est. Aut enim magnis superati praeliis, deinde dies hosce, quibus talia illis euenerant, nefastos esse constituerunt, quibus nihil legitimae actionis, ita quidem ut ratum deinde esset, posset suscipi: aut etiam per Iouem Quamquam intempestiuum forte, et serum nimis iam, aliter institue-

μεταπαιδεύειν, καὶ ἀναδιδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τῶν εἰδότες. πάνυ γὰρ τῷ ἐς τὸ λοιπὸν, καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔσῃ. πόθεν γὰρ, ὦ ἄνθρωπε; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ ἀγνοῆσαι συγγνώμη, ὅποσα ἔξω τῶ πολλῷ πάτερ, καὶ ἀδηλα τοῖς ἰδιώταις· τὴν ἀποφράδα δὲ, καὶ βεληθεῖς ἂν, ἄλλως εἴποις. ἐν γὰρ τῷτο καὶ μόνον ἀπάντων τοῦνομα ἔσω, Φησί τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν λεκτέα, τὰ δ' ἄ, ὅποσα αὐτῶν μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς, ὡς μὴ ταράττομεν τὰς ἀκοάς, καὶ τιτρώσκομεν τῶν συνόντων τὰ ὦτα. Ἐγὼ δὲ, ὦ βέλ-

stituere senem hominem, ac de nouo docere talia, qui neque ea, quae praecedunt, nouerit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est *solum* reliquum: et hoc si discas, futurum ut omnia deinde noueris. Vnde enim, mi homo? Reliqua enim si ignores condonandum fuerit, quae extra communem *quasi* viam; et plebeiis incognita: sed *apophrada*, ne si velis quidem, aliter dixeris. Vnum nempe hoc et solum omnium nomen hoc esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus alia dicenda sunt, alia minus: quae nimirum non usitata vulgo, ne perturbemus audientes, auresque eorum quibuscum versamur, vulneremus. Ego vero,

ὦ βέλτιζε, πρὸς μὲν σὲ ἴσως ταῦτα περὶ σὲ εἰπὼν, ἤμαρτον· ἐχρῆν γὰρ, ἐχρῆν ἢ κατὰ τὰ Παφλαγόνων, ἢ Καππαδοκῶν, ἢ Βακτριῶν πάτρια διαλέγεσθαί σοι, ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα, καὶ σοὶ ἀκῆσιν ἡδέα· τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλησιν, οἷμα, καθ' Ἑλλάδα γλωτταν συνεῖναι χρῆ. εἴτα καὶ τῶν Ἀττικῶν κατὰ χρόνας τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τῆς αὐτῶν Φωνῆς, τῷτο ἐν τοῖς μάλισα τῆνομα διετέλεσεν, οὕτως αἰεὶ, καὶ πρὸς ἀπάντων αὐτῶν λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὰς πρὸ ἡμῶν κεχρημένους τῷ ὀνόματι, εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξῃν ἐμελλον, ξένα σοι καὶ ἄγνωστα ποιητῶν, καὶ ῥητόρων, καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιῶν. μᾶλλον

vero, bone vir, peccaueram, si ad te ista de te dixissem; oportebat enim, oportebat aut Paphlagonum, aut Cappadocum, aut Bactrianorum vernacula tecum agere, ut intelligeres, quae dicerentur, et auditu tibi essent iucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca, puto, lingua vtendum est. Deinde cum Attici etiam diuersis temporibus multa in lingua sua mutauerint, hoc inter praecipua nomen remansit, ita semper dictum, et ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos, qui ante nos hoc nomine vsi sunt, nisi et ea ratione te perturbaturus essem, peregrina tibi et incognita poetarum, ac rhetorum, et historicorum nomina recensendo.

Potius

λον δὲ ἐδ' ἐγὼ σοι τὰς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σὺ μοι ἓνα τῶν πάλαμ δειξας καὶ κεχηρημένον τῷ ὀνόματι, Χρυσῶς, Φασίν, ἐν Ὀλυμπίᾳ σάθῃτι. καίτοι, ὅσις γέρων ὢν, καὶ ἀφῆλξ, τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθῆνας πόλιν ἐστὶν ἐν τῇ Ἀττικῇ, καὶ Κόρινθος ἐπὶ τῷ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρτη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς τὸ μὲν ὄνομα ἦδεις, τὴν δὲ χρῆσιν αὐτῆς ἀκαιρον ἡτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τῶν πρὸς σὲ ἀπολογήσομαι τὰ εἰκότα, σὺ δὲ πρόσεχε τὸν νῦν, εἰ μὴ πάνυ ὀλίγον σοι μέλει τῶ μηδὲν εἰδέναι. εἰ οἱ πάλαμ

πολ-

Potius nec ego tibi, qui dixerint, nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi vnum si ostenderis antiquorum non vsum eo nomine, aureus, aiunt, stabis Olympiae. Etsi, quisquam senex et deuexa aetate haec talia ignorat, idem mihi videtur ignorare, Athenas urbem esse in Attica, et in Isthmo Corinthum, et Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit, vti dicas, nomen quidem te sciuisse, sed vsum intempestivum a te esse reprehensum. Age igitur, pro hoc etiam, vt par est, causam dicam, tu vero animum aduerte, si non nimis parum tua referre putas, nihil scire. Si antiqui multa id genus

Luc. Op. T. VII.

K

ante

πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπερέψαν ἐς τὰς σοὶ
 ὁμοίαις ἕκαστοι τὰς τότε· ἦσαν γὰρ καὶ τότε,
 ὡς τὸ εἶκος, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ
 μιαιοὶ, καὶ κακοήθεις τὸν τρόπον. καὶ ὁ μὲν
 Κόθορνον 9) τινὰ εἶπεν, εἰκάσας αὐτὰ τὸν βίον
 ἀμφίβολον ὄντα τοῖς τοιαύτοις ὑποδήμασιν· ὁ
 δὲ Λυπάην, ὅτι τὰς ἐκκλησίας θορυβώδης ῥή-
 τωρ ὢν, ἐπετάραττεν· ὁ δὲ Ἑβδόμην 10), ὅτε
 ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἐβδόμαις, καὶ κῆνος ἐν
 ταῖς

ante nos iecerunt in tui similes suae quisque ae-
 tatis: (fuerunt enim tum quoque, ut verò simile
 est, abominandi quidam moribus, et impuri;
 et malefica vita) et alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae talibus
 calceamentis comparari posset; alius Rabiem,
 quod conciones tumultuosius orator perturbaret;
 alius septimum, quod ut pueri septimis cuiusque
 men-

9. κόθορνον] *Pollux* 7, 90. sq. inter genera
 calceorum, ὁ δὲ κόθορνος ἑκάτερος ἀμφοῖν
 τοῖν ποδοῖν. ὅθεν καὶ τὸν Θηραμένην κόθορ-
 νον ἐκάλειν, διὰ τὸν περὶ τὴν πολιτείαν
 ἀμφοτερισμὸν. *Gesner.*

10. ἐβδόμην] *Septimus* hic dies mensis septi-
 mus est, ut ex *Gellio* patet XV, 2. Apollini
 sacer (*Graev.* ad *Hesiod.* συμπ. 770.); non
 in orbem recurrens septimus quisque. *du*
Soul.

ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαλζε, καὶ διεγέλα, καὶ παι-
διὰν ἐποίειτο τὴν σπαδὴν τῷ δήμῳ· μὴ δῶς ἐν
καίμοι, πρὸς Ἀδώνιδος, εἰκάσαι παμπόνηρον
ἄνθρωπον, ἀπάσῃ κακίᾳ σύντροφον, ἡμέρας
δυσφήμῳ καὶ ἀπαισίῳ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χολὰς τῷ δεξιῷ ἐκτρεπόμεθα
καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτὰς. καὶ εἴ τις
βάκηλον ἢ εὐνᾶχον ἴδοι, ἢ πίθηκον, εὐθὺς ἐξιών
τῆς οἰκίας, ἐπὶ πόδα ἀναστρέφει, καὶ ἐπανέρχε-
ται, ἐκ ἀγαθὰς μαντευόμενος τὰς ἐφημέρας
ἐκείνας πράξεις ἔσεσθαι αὐτῷ, ὑπὸ πονηρῷ τῷ
πρώτῳ καὶ δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν ἀρχῇ
δὲ, καὶ ἐν θύραις, καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ
ἔωθεν τοῦ ἅπαντος ἔτους, εἴ τις ἴδοι κύναιδον,
καὶ

mensis diebus, sic ille in concionibus luderet, ri-
deretque, ac ludibrio sibi seriam rem populi habe-
ret: nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
dem, dederis, uti comparem hominem undique
malum, flagitio omni innutritum, inauspicato
diei atque infausito?

17. Nos etiam claudos dextro pede auersamur,
et maxime si mane illos videamus: et si quis aut
exsectum videat aut castratum, aut simiam, ad pri-
mum domo egressum, in sua vestigia reuersus redit,
auguratus non bonas sibi futuras illius diei actiones,
post malum illud atque obscenum primum omen.
In principio vero, atque in foribus, primoque egres-
su, summoque velut mane totius anni, si quis videat

καὶ ἀπόρρητα ποιῶντα, καὶ πάσχοντα, ἐπίσημον ἐπὶ τέτῳ, καὶ ἀπερρώγοτα, καὶ μονονεχὶ τέτομα τῶν ἔργων αὐτῶν ὀνομαζόμενον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίσκοπον, ὀλεθρον, κύφωνα II), βάραθρον, μὴ φύγη, μηδ' εἰκάσῃ τέτον ἀποφράδι ἡμέρα;

Ἀλλ' ἔχι σὺ τοιᾶτος; ἐκ ἂν ἕξαρνος γένοιο, εἰ ἐγὼ τὴν ἀνδρίαν οἶδα τὴν σὴν, ὅσγε καὶ μέγα φρονεῖν ἐπὶ τέτῳ μοι δοκεῖς, ὅτι μὴ ἀπολύται σοι ἡ δόξα τῶν ἔργων, ἀλλὰ πᾶσι δῆλος εἴ καὶ περιβόητος. εἰ δὲ καὶ ὁμόσε χωρήσεις, καὶ

cinaedum, facientem infanda patientemque, notabilem hac ipsa re, ruptumque et vietum, et tantum non nomine suorum operum appellatum, impostorem, praestigiatores, periurum, perniciem, carcerem, barathrum, non fugiat? non atro hunc diei comparet?

18. Verum nonne talis tu es? Non negaveris, si fortitudinem tuam novi, qui etiam multum tibi ea in re placere videaris, quod non periit tibi fama operum, sed manifestus es omnibus et famosus. Si vero manum conferere velis ac negare te

II. κύφωνα.] De propria vocis significatione, in quantum notat lignum, cui collum inferitur, ut κύπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Vfur, p. 814. sq. *Gesner.*

καὶ ἀρνήσαιο μὴ τοιῦτος εἶναι, τίσι πιστὰ ἐρεῖς τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς (ἐκεῖθεν γὰρ ἀρχεσθαι δίκαιον); ἀλλ' ἴσασιν ἐκεῖνοι τὰς πρώτας σου τροφάς, καὶ ὡς παραδὸς σεαυτὸν τῷ ὀλέθρῳ ἐκείνῳ στρατιώτῃ, συμπεριεφθείρας πάντα ὑπηρέτων, ἄχρι δὴ σε τὸ τῷ λόγῳ τέτο, ῥαῖνος πολυσχιδὲς ἐργασάμενος, ἐξέωσε.

Καί κεῖνα μέμνηνται, ὡς τὸ εἶδος, ἃ πρὸς τὰ θέατρον ἐνεανιεύε, τοῖς ὀρχησαῖς υποκρινόμενος, καὶ συνταγματάρχης ἀξίων εἶναι. καὶ δεῖ γὰρ πρὸ σὲ ἂν εἰσῆλθεν εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἂν ἐμνήυσεν, ὅ, τι τένομα τῷ δράματι· ἀλλὰ σὺ κοσμίως πάνυ, χρυσᾶς ἐμβάδας ἔχων, καὶ ἐσθῆ-

τα

te talem esse: quibus fidem dictorum facies? civibusne tuis? inde enim incipere aequum est. Sed norunt illi prima tua alimenta, et quomodo deditus tua voluntate perditō illi militi cum illo corruptus fueris, in omnibus ei subseruiens, donec te lacerum, quod aiunt, pannum cum effecisset, exegit.

19. Etiam illa meminerunt, ut probabile est, quomodo in scena adolescentem te validum ostenderis, cum saltatoribus accommodares operam tuam, et dux gregis esse postulares. Nemo enim te prius in theatrum prodibat, neque quod nomen esset fabulae indicabat. Sed tu decenti habitu, aureis indutus calceis, vesteque tyrannica

τα τυραννικὴν, προεισπέμπει, εὐμένειαν αἰτή-
 σων παρὰ τῷ θεάτρῳ, σεφάνης κομίζων, καὶ
 κρότῳ ἀπιὼν, ἤδη τιμώμενος πρὸς αὐτῶν. ἀλ-
 λά νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστής. καὶ διὰ τῆτο ἦν
 πύθωντάμ ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνοι,
 τῆτο δὲ τὸ ἐκ τῆς τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους 12)
 ὄρν δοκῆσι, δισσὰς δὲ Θήβας. καὶ πρόσχειρον
 ἀπασιν εὐθύς τὸ, Ἐκείνος, ὁ τότε, καὶ μετ'
 ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποιῶν, ἐκ ἐπι-
 βαίνει τὸ παράπαν, οὐδ' ἐπιχωριάζεις αὐτοῖς,
 ἀλλὰ

praemittebare, beneuolentiam petiturus a theatro,
 coronas ferens, discedens cum plausu, iam tum
 honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista.
 Itaque cum audient quondam talia de te illi, il-
 lud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles vi-
 dere videbuntur ac Thebas duplices: atque in
 promptu statim erit omnibus, *Istene? qui tum?*
post ista? Itaque ipse, prudenti sane consilio,
 omnino non accedis ad illos, neque in ista regio-
 ne

12. δύο μὲν ἡλίους] Pentheus furens apud *Eu-
 rip.* Bacch. 916. καὶ μὴν ὄρν μοι δύο μὲν
 ἡλίους δοκῶ, Δισσὰς δὲ Θήβας, quod imi-
 tatus *Virg.* Aen. 4, 469. vbi reliquas imi-
 tationes dedit Lacerda. Add. *Ouid.* Art. 3,
 764. vbi de ebrietate. Furiosos et ebrios
 hac in re iungit *Lactant.* de Opif. Dei 9,
 1. *Gesner.*

ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, οὔτε χεῖμα κα-
κὴν 13), ἔτε θέρει ἀργαλέην, ἀλλὰ καλλίστην καὶ
μεγίστην τῶν ἐν Φοινίκῃ ἀπασῶν. τὸ γὰρ ἐλέγ-
χασθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τῶν
πάλαμ ἐκείνων συνεῖναι, βρόχος ὡς ἀληθῶς ἔστι
σοι. κἀποτί τὰ ὅλα ληρῶ; τίνα γὰρ ἂν αἰ-
δεσθεῖς σύ; τί δ' ἂν αἰσχρὸν ἡγήσαιο τῶν
ὑστέρων; πυρδάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι
μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δὲ ὕστερον ἐκεῖνο πυργίον,
ὡς τὸν τῆ Σινωπῆος πίπτον, τὴν Διὸς αὐλὴν εἶ-
ναι πρὸς αὐτό. τὰς μὲν δὲ καλίστας ἑδαμῆ ἑ-
δαμῶς μεταπείσεις ἂν, μὴ ἔχι τῶν ἀπάντων
βδελυ-

ne versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala
per hiemem, neque graui per aestatem, sed pul-
cherrima et maxima earum quae in Phoenice sunt
omnium. Nempe redargui, et versari cum scien-
tibus et recordantibus antiquorum illorum, vere
tibi suspendium est. Verum quid ita deliro?
Quem enim tu vereris? Quid ultimorum tur-
pe putares? Audio vero etiam possessiones apud
illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam
adeo, ut Sinopenfis dolium cum illa comparatum
Iouis aula esse videatur. Ciuibus ergo tuis nulla
vnquam ratione persuadeas, quo minus omnium

K 4

te

13. χεῖμα κακὴν] Alludit ad Hesiod. 'Erg.
640. Gessur.

βδελυρώτατόν σε ἡγεῖσθαι, ὄντας κοιμὸν ἀπαύ-
σῃ τῇ πόλει.

Τάχα δ' ἂν τὰς ἄλλας τὰς ἐν τῇ Συρίᾳ προσα-
λάβοις ὁμοψήφους, εἰ λόγοις μηδὲν πονηρὸν μη-
δὲ ἐπαίτιον βεβιωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἡ μὲν
Ἀντιόχεια καὶ τὲρρον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τὸν Ταρ-
σόθεν ἦγοντα ἐκείνον νεανίσκον ἀπαγαγόν. ἀλ-
λὰ καὶ ἀναδέξαι αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν
ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηνται οἱ τότε ὑμῖν ἐπι-
σάντες, καὶ σὲ μὲν ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόν-
τες, ἐκείνον δὲ, αἶσθα ὅ, τι καὶ ποιῶντα, εἰ μὴ
παντᾷ πασιν ἐπιλήσμων τις εἴ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοῶσί σε, οἱ με-
τὰ τὰς ἐν Συρίᾳ θαυμαστὰς ἀθλὰς ἐκείνης ὑπο-
δεξά-

te putent impurissimum, commune totius ciui-
tatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffra-
gia feras, si dicas, nihil tibi malum neque ob-
noxium patratum esse? At Hercule ipsum opus
vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso
adolescentem abduxisti. . . . Verum etiam dete-
gere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt
et meminere, qui tum adstiterunt, ac te conqui-
niscentem viderunt, illum autem, facientem illud,
quod tu nosti, nisi omnino obliuiofus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post
praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea,
quae

δεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπὸ τῶν
 ἱματιοκαπήλων διωκόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας
 πολυτελεῖς πριάμενος, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' ἐκ
 ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, εἰδὲ, μὰ
 Δί', ἐχρῆν δευτέραν τῆς Ἀντιοχείας κηρέσθαι
 αὐτήν· ἀλλ' ἥτε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἡ αἰ-
 σχροκράτεια σοι ἐκεῖ ἐπιμανεστέρα, καὶ τῆνομα ἐπὶ
 πᾶσι μείζον, καὶ ἐπὶ πᾶσιν ἀνάλυπτος ἡ κε-
 φαλή (14)· εἰς μόνος ἂν ἐπίσευσέ σοι ἐξάρνω γι-
 γνομένῳ μηδὲν τοιῶτον ἐργάσασθαι, καὶ βοη-
 θός ἂν κατέσῃ ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀνὴρ
 ἐν τοῖς ἀρίστοις Ῥωμαίων. τῆνομα δὲ αὐτὸ δώ-
 σεις

quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mer-
 catores persequerentur, a quibus emtas vestes
 pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum
 tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita
 me Iupiter, illam Antiochia inferiorem iudicari.
 Verum libido magis nuda, et turpitudine flagitio-
 rum furiosa magis, et maior propter ista cele-
 britas, et super omnia caput apertum. Vnus so-
 lus neganti tibi credidit, nihil te tale fecisse; et
 auxilio tibi fuit, ultimus, qui te conduxit, vir
 inter principes Romanorum. Nomen ipsum ta-
 K 5 cere

14. ἀνάλυπτον κεφαλὴν refero ad notum mo-
 rem obnubendi in turpitudine et pudore ca-
 put. Vid. interpp. Petron. ad illud c. 7.
 operui caput. Gesner.

σεις ἀποσιωπῆσαι μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας
εἰδόμενος, ὃν λέγω. ἐκεῖνος τοίνυν τὰ μὲν ἄλλα
ὁπρὸς αἴτλη ἐν τῇ συνεστίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σέ;
τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἤνικα σε κατέλαβε τῷ μει-
ρακίᾳ τῷ οἰνοχόῳ τῷ Οἰνοπίωνος ἐν γόνασι κεί-
μενον, τί οἶσθα; ἐπίστυσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοιοῦ-
τον, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; ἐκ, εἴγε μὴ παντὶ-
πασι τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐ-
τίκα ἐξελάσας τῆς οἰκίας, καὶ καθάρσιον γὰρ
ὡς Φασι, περιενεγκὼν ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν γάρ καὶ Ἰταλία πᾶσα ἐμπέπλη-
σαι τῶν σῶν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης,
καὶ ὄναιό γε τῆς εὐκλείας. ὥς πρὸς τὰς θαυ-
μάζον-

cere mihi permittes, idque cum sciant omnes,
quem designem. Ille igitur quot alias res susti-
nuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid
attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri
pocillatoris Oenopionis in genibus iacentem,
quid putas? crediditne tibi, te non esse talem?
ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus o-
mnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam
suam, qui statim domo te eiiceret, et purgami-
na quaedam, ut aiunt, post excessum tuum cir-
cumferret.

22. Ergo Achaia quidem et omnis Italia tuo-
rum plena facinorum, et partae inde famae. Ac
fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui
miran-

μάζοντας ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν πραττόμε-
να ὑπὸ σοῦ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπερ ἀληθέστατον
πῶς ἐκ αὐτοῦ θαύμαζόν, εἰ τὰ πρῶτά σε ᾔδει-
σαν; καίτοι κανὼν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς
γυναῖκας προσέειπες.

Οὐ περὶ πόδα ἂν τῷ τοιᾶτῳ, εἰπέ μοι ἀπο-
φράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Διὸς, καὶ
Φιλῆσαι τῷ σώματι προσέτι ἀξιώσεις ἡμᾶς
ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῆτο γὰρ τὸ ὑβριζότα-
τον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἃς ἡμῖς ἐχρῆν, καὶ
τὰς ὁμιλητάς, οἷς ἵκανὰ ἦν ἐκεῖνα μόνα τὰ κα-
κὰ τῷ σῶματι ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον
τῶν ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τῆς Φωνῆς, τὸ ἀκρι-
τον, τὸ ἄτακτον, τὸ πάντα ἄμεσον, καὶ τὰ
τοιαῦ-

mirantur, quae nunc fiunt Ephesi, illud equidem
dico, quod est verissimum, quam non admira-
turi tum essent, si priora tua nossent? Verum
etiam nouum quiddam hic, circa mulieres, ad-
didicisti.

23. Nonne ergo tali homini conuenit, dic
mihi, *Apophrada* vocari. Sed quid, per Iouem,
etiam osculum offerre nobis adhuc audes post
isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissi-
me, et illis maxime, quibus minime oportebat,
tuis sodalibus, quos satis erat illa sola oris tui ma-
la exhaustire, nomina barbara, vocem asperam,
nihil discretum, nihil ordinatum, a musis alie-
na omnia, et quae his similia sunt. Osculum
autem

τοιαῦτα· Φιλῆσαι δέ σε ἐπὶ ταῖς μὴ γένοιτο,
 ὡς ἀλεξίκακος· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχιδναν Φιλῆ-
 σαι ἀμείνων, δῆγμα ἐκεῖ τὰ κινδύνευμα, καὶ
 ἀλγῆμα, καὶ ὁ ἰατρός εἰσκληθεὶς, ἐπήμυνεν·
 ἀπὸ δὲ τῶ σὲ Φιλήματος, καὶ τῶ ἰᾷ ἐκείνου, τίς
 ἂν ἢ ἱερεὺς ἢ βωμοῖς προσέλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς
 ἐπαχέσειεν ἔτι εὐχομένῃ; πόσων περιῤῥαντη-
 ρίων, πόσων ποταμῶν δεῖ;

Καὶ τοιοῦτος αὐτὸς ὢν, κατεγέλας τῶν ἄλλων
 ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοιαῦτα καὶ
 τηλικαῦτα ἐργαζόμενος, καίτοι ἐγὼ μὲν ἀπο-
 φράδα μὴ εἰδώς, ἡσχυρόμην ἂν μᾶλλον, οὐχ
 ὅπως εἰπὼν ἀρνηθεῖην αὖ· σὲ δὲ κδεῖς ἡτιάσα-

το

autem te ferre insuper, absit, Depulsor malo-
 rum! natricem aut viperam osculari potius est.
 Morsus hic periculum, et dolor, quem aduoca-
 tus depellit medicus. A tuo vero osculo, et isto
 veneno, quis ad templa accedat vel altaria? Quis
 Deus amplius precantem exaudiat: quot adspersionibus,
 quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios de no-
 minibus ac verbis, facinora talia ac tanta perpe-
 trans? Verum ego si nescissem *Aprophrada*, pudore
 afficerer potius, tantum abest, ut me vsum eo
 nomine, negem: at te nemo nostrum adhuc ac-
 cusa-

το ἡμῶν βρωμολόγης 15) λέγοντα, καὶ τροπο-
μάσθλητας, καὶ ῥησιμετρῶν, καὶ Ἀθηنيῶ, τὸ
Ἀθηνῶν ἐπιθυμῶ, καὶ ἀνδοκρατεῖν, καὶ σΦενε
δικίζειν, καὶ χειροβλημᾶσθαι. κακὸν κακῶς σε
ὁ λόγιος Ἑρμῆς ἐπιτρίψειεν αὐταῖς λόγοις. πᾶ
γὰρ ταῦτα τῶν βιβλίων εὐρίσκεαι; ἐν γωνίᾳ πα-
τάχα τῶν ἱαλέμων 16) τινὸς ποιητῶν κατορω-
ρυγμέ-

cusauit, cum *verbicrepor* diceres, et *morefutiles*,
et *uocimetiri*, et *Athenurio* h. e. Athenas cupio,
et *floripotentem esse*, et σΦενδικίζειν, et χειρο-
βλημᾶσθαι. Male te malum hominem dicendi
arbitrar Mercurius ipsis tuis cum verbis conterat.
Vbi enim librorum ista inuenis? In angulo forte
Ialemorum poetarum cuiusdam defossa, rubiginis
et

15. βρωμολόγης] Tenui hanc in interpretan-
do rationem, ut quae verba sola compositio-
nis insolentia peccare viderentur, ea simili-
bus, quoad possem Latinis redderem; ulti-
ma vero, quae plane barbara sunt, Graece
scripta apponerem. Nempe pro σΦενδονί-
ζειν, *funda emittere*, σΦενδικίζειν dixerat
homo, quasi nomen esset σΦένδιξ, et χει-
ροβλημᾶσθαι voluit esse *manu praeicere*, quod
formauit contra omnem analogiam ex βέ-
βλημαι. Gesner.

16. τῶν ἱαλέμων] Ialemum frigidum fuisse
poëtam, facile credimus Hesychio, Eustath.
ad Il. Z, p. 494, 43. Basf. atque adeo ἱαλέ-
μα ψυχρότερος, quod refertur etiam ab
Apo-

φυγμένα, εὐρύτος καὶ ἀραχνίων μεσὰ, ἦπερ ἐκ
τῶν Φιλανίδος δέλτων, ἃς διὰ χειρὸς ἔχεις·
σὲ μέντοι, καὶ τὸ σὲ σώματος ἄξια.

Ἐπεὶ δὲ τὸ σώματος ἐμνήσθην, τί Φαίης ἀν-
εἶ σε ἡ γλῶττα εἰς δικασήριον προκαλεσαμένη
(θῶμεν γὰρ ἔτι) ἀδικήματος, ἢ, τὸ μετριώ-
τατον, ὕβρεως. 17) διώκοι, λέγεσα; Ἐγὼ σε,
ὦ

et aranearum plena, aut forte de Philaenidis ta-
bulis, quas prae manu habes; te tamen ac tuo
ore dignissima.

25. Cum ideo in mentionem oris incidi, quid
dicas, si tecum in ius vocato lingua (ita enim
ponamus) iniuriae, aut minimum contumeliae

agat,

Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, *θρήνη*,
πένθος notionem illi nomini adiunctam ne-
gari non potest. Vid. *Eurip.* *Orest.* 1391.
Supplic. 281. *Troad.* 600. *Apostol.* l. c.
itemque 6, 54. *Gesner.*

17. ἀδικήματος ἢ τὸ μετρ. ὕβρ.] Si haec ve-
ra est lectio, oportet ἀδικήμα etiam specia-
le, et grauis quidem criminis, nomen fuisse,
forte impietatis, vt in illa Socratis accu-
satione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης, cuius respectu
ὕβρις possit μετριώτατον videri. Lingua,
res sancta ac diuina, turpissime profanata
etc. Alioquin transpositione leui ita con-
cinnari possit hic locus, vt nihil, quod of-
fendere quemquam possit, relinquatur, ὕ-
βρεως, ἢ τὸ μετριώτατον, ἀδικήματος,
διώκοι. *Gesner.*

ὦ ἀχάριζε, πάντα καὶ ἀπορον παραλαβοῦσα,
καὶ βίᾳ δεόμενον, τὰ μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεά-
τροις εὐδοκιμεῖν ἐποίησα, νῦν μὲν Νῖνον, νῦν δὲ
Μητίοχον, εἴτα μετὰ μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖ-
σα, μετὰ ταῦτα δὲ, παιδάς συλλαβίζειν διδά-
σκοντα, μακρῷ χρόνῳ ἔβασκον, ἤδη δὲ καὶ τὰς
ἀλλοτρίας τέχας λόγους ὑποκρινόμενον, σοφι-
στὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ τὴν μηδὲν προσή-
κασαν δόξαν περιῆψα· τί ποῖνυν τηλικῆτον ἔχων
ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με διατίθης, καὶ ἐπιτάττεις
ἐπιτάγματα αἰσχίστα, καὶ ὑπεργίας καλαπτύσεις;
ἔχ' ἱκανά μοι τὰ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
σθαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τὰς τοσάτους ὕθλους
καὶ λήρους διαντλεῖν, μᾶλλον δὲ τὸν βόρβορον
τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῖν; ἀλλ' οὐδὲ νυκτός
τὴν

agat, dicens, Ego te, ingrate, pauperem et omnium
inopem cum accepissem, et victus indigum, primo
in theatris ut floreres effeci. quae modo Ninum te,
modo Metiochum, et paullo deinde post Achillem
constituerim. Postea syllabus colligere docente pue-
ros diu alui. Iam vero, alienas agens orationes,
Sophista ut videreris, effeci, gloriamque tibi, quae
nihil ad te pertineas conciliaui. Quid igitur tan-
tum babes, quod mihi obiicias, quod ita mecum agis,
et imperia mihi imperas spurcissima, ac despuenda
ministeria? Nonne satis mihi erant diurna illa opera,
mentiri, peierare, tot nugas et deliramenta exban-
rire, vel potius coenae orationum illarum vomere?

At

τὴν κακοδαίμονα σχολὴν ἄγειν ἕως· ἀλλὰ μόνῃ
 σοι πάντα ποιῶ, καὶ πατῆμαι, καὶ μαινόμαι,
 καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ χρῆσθαι διέ-
 γνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρίζεις, καὶ
 ἐπικλύξεις τσῶτοισι κακοῖς. λαλεῖν μοι ἔργον
 ἐστὶ μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα ποιεῖν καὶ πάσχειν
 ἄλλοις μέρεσι προσέτακται. ὥς ὦφελε καὶ μέ-
 τας, ὥσπερ τὴν τῆς Φιλομήλας, ἐκτεμεῖν. μάστι-
 γαι καριώτεραι γὰρ μοι αἵ γλώτται τῶν τὰ τέκνα
 κατεδηδοκότων.

Πρὸς θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλῶττα, ἰδίαν
 αὐτῇ φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὸν πῶγωνα συνήγο-
 ρον ἐπικαλεσαμένη, τί ἂν ἀποκρίνατο αὐτῇ;
 ἐκείνη δὲ δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὸν Γλαῦκον ἐναγχοῦς
 εἶρη-

*At tu neque noctibus infelicem me otiosam esse pate-
 ris: sed sola tibi facio omnia et conculcor, et in-
 fanio. Es pro eo quod lingua nata sum, ut manu
 uti me detreuxisti: meque tanquam alienam contume-
 liose tractas, et tot malis obruis. Loqui meum
 opus unicum est: ista vero talia et facere ac pati
 aliis membris a natura iniunctum est. Itaque utinam
 me quoque aliquis, ut illam Philomelae exfecer!
 Beatiores enim me sunt linguae eorum, qui suos
 ipsi pueros deuorauerunt.*

26. Par Deos! si ista dicat suum sibi sermonem
 sumens lingua, et aduocatam sibi adsciseat bar-
 bam tuam, quid illi respondeas? Illa nempe,
 quae etiam ad Glaucum nuper a te dicta sunt, de
 perpe-

εἰρηταί σοι, ἐπὶ πεπραγμένῳ ἤδη τῷ ἔργῳ αἰ-
τιώμενον, ὡς ἐπὶ τάτῳ ἐνδοξος ἐν βραχεῖ, καὶ
γνώριμος ἅπασι γεγνησάμην. πόθεν ἂν ἔτω πε-
ριβόητος ἐπὶ τοῖς λόγοις γενόμενος; ἀγαπητὸν
δὲ ὅπως ἐν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι; εἴτα κατ-
αριθμήσῃ 18) αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγο-
ρίας, ὅσας κατὰ ἔθνη προσεῖληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὴν μὲν ἀποφράδα ἐδυσχέρα-
νας ἀκέσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἤγανάντεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ροδοδάφνη κληθεῖς, ἐφ' ᾧ
δὲ, νῆ τὴν Ἀθηνᾶν, αἰσχύνομαι διηγέσθαι.
ὥς ε

perpetrato iam facinore expositulantem, te hac
ipsa re nobilem breui tempore et conspicuum
omnibus factum. Vnde enim tantum celebritatis
dicendo consecutus esses? Optabile autem est,
quacumque demum ratione celebrem esse atque
nobilem. Tum enumerares illi multas illas tuas
appellationes, quas per gentes accepisti. Qua
in re miror, te Apophrade audita indignatum
esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.

27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero
causa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque
quan-

18. καταριθμήσῃ] Non apparet, vnde hoc
infinitum pendeat. Connexa est oratio cum
illo τί ἂν ἀποκρίναιο; Itaque suspicor κατα-
ριθμήσας vel καταριθμήσεας. Gesner.

ὥς τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοί, ἀσαφὲς ἔτι ἔστω. ἐν Παλα-
σίῃ δέ, Φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώγωνος
οἶμαι, ὅτι ἐνυττε μεταξὺ· ἔτι γὰρ ἔξυρες αὐ-
τόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχῃ, πρόδηλον τῷ το-
μικρῷ γοῦν Φασιν ἀποπνιγῆναι σε ναύτῃ τινὶ
τῶν τριαρμένων ἐντυχόντα, ὃς ἐμπεσὼν ἀπέ-
Φραξέ σοι καὶ σῶμα. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλτι-
σοι, αἰνιγματῶδες ἔδεν, ἀλλὰ γραμματος ἐνὸς
προσθήκῃ τιμήσαντές σε, Ἀτίμαρχον ὠνόμα-
ζον· ἔδει γὰρ καὶ κείνῃ τι περιττότερον 19) προσ-
εἶναι

quantum ad me, obscurum porro sit: in Pala-
stina vero sepes, propter barbae spinas arbitror,
quae interea pungeret, tum enim adhuc eam
radebas: in Aegypto angina, quod manifestum
est; parum enim abfuisse aiunt, quin suffocarere,
cum in nautam quendam, de iis qui trium velo-
rum naues habent, incidisses, qui irruens ip-
sum tibi os obturauerit. Athenienses quidem,
viri optimi, nulla circuitione vsi, sed vnus te
literae additione honorantes Atimarchum (*prin-
cipem infamium*) appellabant: oportebat enim
illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia
autem

19. καὶ κείνῃ τι περιττότερον]. Ambigua ora-
tio, non satis clarum, quo referatur καὶ κείνῃ.
Nihil mihi videtur magis conuenire, quam
vt dicamus comparari hic inimicum Luciani
cum Timarcho illo, contra quem habita ex-
stat Aeschini oratio, qua eadem fere illi,
quae

εἶναι σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, βαβαί, ἡρωϊκὸν ἐκεί-
 νο ἐπεκλήθης, ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ ποτε καὶ πρὸς
 αἰρχαίαν διασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὅμηρῳ
 ῥαψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰσχεργίαν ἐπεθύμη-
 σας. καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσο μεθύων ἤδη, κισσύ-
 βιον ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βινηθίων Πολύφημος,
 νεανίας δὲ ὑπόμισθος, ὄρεθὸν ἔχων τὸν μοχλόν,
 εὖ μάλα ἡκρημένον, ἐπὶ σὲ Ὀδυσσεύς τις ἐπ' ἤϊο
 ὡς ἐκκόψων τὸν ὀφθαλμόν·

Καί κεί-

autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus
 es, Cyclops, cum supra veterem illum appara-
 tum, ad Homericæ fabulæ imitationem peragere
 impuritatem velles. Atque ipse quidem iacebas
 ebrius iam, poculum illud manu tenens libidi-
 nans Polyphemus. Adolescens vero mercede
 conductus, rectum gestans vestem probe acutum,
 te velut Vlysses aliquis inuasit, vt exterebraturus
 oculum:

L 2

Hinc

quæ hîc nostro obiiciuntur, summa prae-
 fertim peruersæ libidinis impuritas. Dicit
 igitur, in mentem venisse Atheniensibus,
 cum spurcissimum hunc mortalem viderent,
 sui Timarchi illius antiqui: sed cum vellent
 indicare, hunc illo multum pestilentio-
 rem, non Timarchum vocasse, sed aucto nomine
 Atimarchum, vt simul πάντων τῶν ἀτίμων
 πρῶτον dicerent. *Gesner.*

Καί κείνῃ μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ'
ἔγχος.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη παρὰ νεῖατον ἀνδρεῖωνα.
καὶ γὰρ ἔδεν ἄτοπον ὑπὲρ σὲ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ σῶ-
μα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνωῖς, ἡνείχου
τυφλέμενος ὑπ' αὐτῇ τὴν γνάθον. μᾶλλον δέ,
ὥσπερ ἡ Χαρυβδὶς, αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδα-
λίοις, καὶ ἰσίοις, ὅλον ζητῶν καταπιεῖν τὸν Οὐ-
τιν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλλοι παρόντες. εἴ-
τά σοι ἐς τὴν ὑπεραίαν μία ἦν ἀπολογία, ἡ μέ-
θη, καὶ εἰς τὸν ἄκρατον ἐνέφευγες.

Τοιᾶτοις δὴ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλατῶν,
αἰσχύνῃ τὴν ἀποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι τί
πάσχεις,

*Hinc at aberravit: aliorsum veritur hasta,
Cuspisque ad menti extremat effunditur oras.*

Nec enim absurdum est, de te qui dicat, frigi-
de dicere. Tu vero Cyclops, aperto ore et quam
poteras latissime hians, buccas tibi ab illo excoe-
cari patiebaris, vel potius vt Charybdis, ipsis
cum nautis et gubernaculis ac velis, totum gluti-
re Vtin cupiens. Atque haec alii quoque vide-
bant praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque ad
merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum nominibus
abundes, *Apophradis* te pudet? Per Deos dic mi-
hi,

πάσχεις, ἐπειδὴν καὶ κείνα λέγωσιν οἱ πολλοὶ
 λεσβιάζειν σε καὶ Φοινικίζειν; ἄρα καὶ ταῦτα
 ὥσπερ τὴν ἀποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ οἶει τάχα
 περ ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ ταῦτα μὲν διὰ
 τὸ σύντροφον οἶσθα, τὴν ἀποφράδα δὲ ὡς
 ἀγνώτα μόνην ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τοῦ
 καταλόγου τῶν ὀνομάτων; τοιγαρὲν ἔμεμπτὰς
 ἡμῖν τίνας τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικω-
 νίτιδος περιβόητος εἶ. πρῶην γὰρ ἐπειδὴ τινὰ γά-
 μον ἐν Κυζίκῳ μνᾶσθαι ἐτόλμησας, εὖ μάλα ἐκπε-
 πυσμένη πάντα ἢ βελτίστη ἐκείνη γυνή, Οὐκ ἂν
 προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἄνδρὸς δεόμενον.

Εἵτα ἐν τοιέτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει,
 καὶ γελαῖς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως·
 οὐ.

hi, quid tibi est animi, cum etiam illa vulgus
 ait, Lesbio te et Phoenicio morbo laborare?
 Numquid ista quoque, ut *Apophrada* ignoras, et
 putas forte illis te laudari? An ista quidem, ut
 familiaria tibi, nosti, *Apophrada* autem solam ut
 ignotam respuis, et tuorum catalogo nominum
 excludis? Haec cum ita sint, non leues nobis
 poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque cele-
 braris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzi-
 ci ambire auderes, bene edocta de omnibus opti-
 ma illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum,*
qui virum ipse quaerat.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomi-
 na curas, et rides, et despicias alios? Merito sane.

οὐ γὰρ ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγεσθαι δύναίμεθα.
 πόθεν; τίς ἔτιωσ' ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς
 ἐπὶ μὲν τοὺς τρεῖς μοιχὰς 20), ἀντὶ ξίφους
 τρεῖς αὐτῶν; τὸν δὲ Θεόπομπον ἐπὶ τῇ Τρι-
 καράνῳ κρίνοντα Φάναμ, τριγλώχινι λόγῳ καθ-
 ηρηκέναι αὐτὸν τὰς πρὸς χάσας πόλεις; καὶ πᾶν-
 λιν, ἐκτριανῶσαι αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι
 Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶν γὰρ καὶ λύχνον
 αἶψας ἐζήτεσ' ἀδελφὸν τινα, οἶμαί, ἀπολωλό-
 τας καὶ ἄλλα μυρία, ὧν ἔδδ' ἐμνησθῆναι ἄξιον,
 ἢ μόνον ἐκεῖνα, ὅπερ οἱ ἀκῆσαντες ἀπεμνημόνευον.
 πλὴν

Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus.
 Vnde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres*
moechos pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theo-
 pompum de Tricarano iudicantem dicat, *tricus-*
pide oratione destruxisse eminentes vrbes: et rursus,
extridentasse illum (tridente illo expugnasse) *Grae-*
ciam, et esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem
 etiam *accensa lucerna* quaerebas fratrem quendam,
 puto, perditum: et sexcenta alia, quorum neque
 meminisse operae pretium est, praeterquam istius
 solius, quod auditores referebant. *Dives aliquis*,
 puto,

20. ἐπὶ — τρεῖς μοιχὰς] Nempe in declama-
 tione finxerat, a marito tres vxoris suae moe-
 chos deprehensos: maritum poscere non gla-
 dium, sed ita magnum tridentem, vti tres
 vno ictu posset confodere. *Gesner.*

πλάσιός τις, οἶμαι, καὶ δύο πένητες ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἶτα μεταξύ περὶ τῶν πλασίων λέγων, Ἀ-
 πείτεινεν, ἔφη, ~~ἄτερον~~ τῶν πενήτων γε-
 λασάντων δέ, ὡς τὸ εἰκός, τῶν παρόντων, ἐπ-
 νοροφθέμενος δὴ σὺ, καὶ ἀνατιθέμενος τὸ διη-
 μαρτημένον, Οὐ μὲν ἄν, ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐ-
 τῶν ἀπείτεινεν. ἔω τὰ ἀρχαῖα, τὸ τριῶν μη-
 νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, καὶ τὸ πέταμα, καὶ τὸ
 ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλλα καλὰ ταῖς σοῖς λόγοις
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πενίας ἐλαυνόμενος ποιεῖς,
 Ἀδράσειά Φίλη, ἐν ἅν τινι ὀνειδίσαιμι. συγ-
 γνωσά γὰρ, εἴ τις λιμῶ πιεζόμενος, παρακατα-
 θήκας

puto, et duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de diuite diceres, *Interfecit*, siebas, ~~ἄτερον~~
pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus au-
 tem, vt facile est ad credendum, qui aderant,
 emendaturus peccatum tuum, et repositurus in
 quo peccatum erat, *Non ita volebam*, dicebas,
sed interfecit ἄτερον. Omitto antiqua illa τριῶν
 μηνοῖν, (*trium duorum mensium*) et ἀνηνεμία (pro
 νηνεμία tranquillitas a ventis) et illud πέταμαι
 (*volo*) et ἐκχύνειν, (*effundere*) et quae alia pulchra
 tuis in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante facis, il-
 la ego, o faue Adrastea! nemini exprobrauerim.
 Ignoscendum enim, si quis fame subactus depo-
 situm

θήκας παρ' ἀνδρὸς πολίτη λαβὼν, εἴτα ἐπειώρη-
 κησεν, ἢ μὴν μὴ παρρηληφέναι· ἢ εἴ τις ἀνα-
 σχύντως αἰτεῖ, μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λα-
 ποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. καὶ δὴ λέγω ταῦτα, Φθό-
 νος γὰρ καὶ οὖτος ἐξ ἅπαντος ἀμύνασθαι τὴν ἀπο-
 ρίαν· ἐκεῖνα δὲ καὶ ἐκείτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα,
 ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆς
 ἀναίσχυντίας περιγιγνόμενα. πλὴν εἴ γέ τι καὶ
 ἐπανέσαι μοι δώσεις πᾶν αἰσῶς ὑπὸ σῶ πε-
 πραγμένον, ὁπότε τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην 21) οἴ-
 σθαι,

fitum a ciue acceptum, deinde periurio interpo-
 sito abneget; aut si quis impudenter roget, vel
 mendicet potius, et spoliet alios vestibus, et te-
 lonium *humile* exerceat. Non dico sane talia.
 Nulla est inuidia paupertatem omni ope depelle-
 re. At illud iam ferri non potest, pauperem te
 hominem in solas id genus libidines effundere
 impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam
 laudare mihi permittis, illud urbane admodum a
 te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo;
 bis

21. τῷ Τισίῳ τὴν τέχνην] Meminerint, qui
 acumen Luciani volunt assequi, *primo* frau-
 dem commissam, circa Artem, h. e. librum
 de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi,
 qui discipulus fuit Coracis: *deinde* Coracem;
 κόρακα, esse *coruum* Graecis, furax animal;
 cum itaque δις κόρακα vocat Lucianus ini-
 micum suum, *bis-furem* appellare: *tertio* lu-
 sum

σθα, ὡς τὸ δισκόρακος ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαργάσας τῷ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτῃ χρυσῶς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τὸν Τισίαν, ἀντὶ τῷ βιβλίῳ, πεντήκοντα καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, κατὰ σοφισθεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφίημί σοι, ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πράττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι Φίλον, καὶ μὴ παύσαιο τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεῖνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἔ γάρ ὅσιον ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἐσίαν τὰς ταῦτα διατιθέντας καλεῖν, καὶ φιλοτησίας προπίνειν, καὶ ὄψων τῶν αὐτῶν ἀπτεσθαι. ἄλλὰ

bis Coracis (*corui*) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta et septingentas *drachmas* astu circumuentus exsoluit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adiiicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere volo, ne amplius. Apage. Neque enim fas est ad eandem mensam vocare, qui ita se instituunt, et amicitiae illis poculum propinare, et eisdem attingere cibos. Verum nec il-

L 5

lud

lum verborum esse, in τισίας et ἐξέτισε. *Gesner.*

λὰ μὴδὲ ἐκεῖνο ἔσω τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλή-
 ματα· καὶ ταῦτα πρὸς τὰς ἑπὶ πολλὰ ἀπο-
 φράδα σοι ἐργασχόμενος τὸ σῶμα· καὶ περὶ δὴ περ
 ὅπῃ Φιλικῆς παρακινέσεως ἡρξάμην, καὶ κοῖνα,
 εἰ δοκεῖ, ἄΦελε, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
 λιάς, καὶ τὸ πιττῆσθαι μόνον ἐκεῖνα. εἰ μὲν
 γὰρ νόσος τις ἐπέγχει, ἅπαν τὸ σῶμα θεραπευ-
 τέον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοῦτον, τί σοι βέλε-
 ται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλισθηρὰ ἐργάζε-
 σθαι, ἢ μὴδὲ ὀρεῖσθαι θέμεις; ἐκεῖνό σοι μόνον
 σοφὸν, αἷ πολιά, καὶ τὸ μνηστέρι μελαίνεσθαι,
 ὡς προκαλύμμα εἶεν τῆς βδελυρίας. Φεῶδ· δὴ
 αὐτῶν πρὸς Διὸς, καὶν τέτω, καὶ μάλιστ' αὖ
 πώγωνος αὐτοῦ, μὴδὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρί-
 σης·

Iud fiat quod post sermones solet; oscula: eaque
 apud illos, qui paullo ante ipsum tibi os ut Apo-
 pbras (obscenum, detestabile) fieret, effecere. Et
 quando semel amice te cohortari coepi, etiam
 illa, si videtur, aufer, ut vnguento vngas canos,
 ac vellas ista sola. Si quis enim morbus vrget,
 totum corpus curandum est: sin tale nihil aegro-
 tas, quid sibi vult quod pura, et leuia, et lubri-
 ca facis, quæ nec videri fas est? Illud solum in
 te sapiens, cani, et quod non amplius niger es.
 Itaque velum sit patere tue impuritatis. Parce
 sane illis, per Iouem, vel hætenus, et in primis
 barbae ipsi, nec amplius illam pollue, vel con-
 tume.

σης· εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτί γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν, ἄπαγε, κομιδῇ ἄγριον καὶ θηριῶδες.

Ὅρα, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνητον τὴν Καμαρίναν ἔαν, μηδὲ καταγελαῖν τῆς ἀποφράδος, ἣ σοι ἀποφράδα τὸν βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἐμὸν ἔποτ' ἐλλείψει; εἰδέπω γὰρ οἶσθαι, ὡς ὅλην τὴν ἁμαξάν ἐπεσπάσω, δέον, ὦ παιπάλημα, καὶ κίναιδος 22),

ὑπο-

tumeliose tracta. Si vero minus hoc potes, certe noctu et in tenebris *fac quae facis*: interdiu enim, apage, nimis ferum et belluinum est.

22. Vides, quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quae tibi, *apophrada*, *derestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Non dum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepi-

22. ὦ παιπάλ. καὶ κίναιδος] Irridet stultitiam hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atticis ab *Aristoph.* repetitis, qui Ὅρν. 429. sq. haec ita iungit, πυκνότατον κίναδος, σόφισμα, κίημα, τρίμμα, παιπάλημι ὅλον. Nempe *παιπάλημα* pollen est: eo nomine subtilitatem quandam a tritura fori et vfu rerum ortam indicant: qua re etiam nomen Latinum servavi. Κίναδος vulpes

ὑποπτήσσειν εἴ τις ἀνὴρ δασύς, καὶ τῆτο δὴ τὸ
 ἀρχαῖον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σὲ ἀπο-
 βλέψειεν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ
 παιπάλημα, καὶ τὸ κίναδος, ὥσπερ τινὰ αἰνί-
 γματα, καὶ γρίφας ἀκῆσας. ἄγνωστα γὰρ σοι
 τῶν σῶν ἔργων τὰ ἐνόματα. ὥς ῥα ἤδη καὶ
 ταῦτα συκοφάντεϊν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετρα-
 πλῇ σοι ἢ ἀποφράς ἐκτέτικεν. αἰτιῶ δ' οὖν
 σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὥς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης
 λέγειν εἶωθεν, Ἀχαλίνων σμαμάτων, καὶ ἀφρο-
 σύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυσυχία γίγνεται.

trepidare, si quis vir hirsutus, et, vt veteres di-
 cebant, nigro podice, vel toruum te intueretur?
 Forte iam haec etiam ridebis, cum illud *pollen*
 et illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam et
 griphos audieris. Incognita enim tibi sunt ope-
 rum tuorum nomina. Itaque haec etiam licet
 calumpnieris, nisi iam tripli aut quadrupli poenas
 tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis
 omnia. Vt enim praeclarus Euripides docere
 solet, *Effrenis oris, et stuporis impii solet esse finis*
infortunium.

pes est. Nempe κίναδος legendum, non
 κίναδος, ex ipso vocum Atticarum connu-
 bio iam suspicaretur aliquis, *Vulpem* reti-
 nuī. *Gesner.*

Περὶ τοῦ οἴκου Ι).

Εἵτα Ἀλεξάνδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύδ-
 νῳ λούσασθαι, καλὸν τε καὶ διαυγῇ τὸν
 ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλιῶς βαθύν, καὶ πρὸς-
 ἡνῶς ὀξύν, καὶ νήξασθαι ἡδύν, καὶ θέρεος ὥρα
 ψυχρὸν, ὥς τε καὶ ἐπὶ προδήλῳ τῇ νόσῳ, ἣν
 ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι εἰ ἂν τῆ λυτρεῖ
 ἀποσχέσθαι· οἶκον δέ τις ἰδὼν μέγέθει μέγι-
 στον, καὶ κάλλει κάλλιστον, καὶ Φωτὶ Φαιδρότα-
 τον, καὶ χρυσῷ σιλπνότατον, καὶ γραφαῖς ἀν-
 θηρά-

De Oeco.

Ergo Alexander lauare in Cydno cupiit, cum
 pulchrum videret et pellucidum amnem, et
 sine periculo profundum, et blande celerem, et
 ad natandum iucundum, et frigidum aestate;
 adeo ut videatur mihi ne praesenti quidem mor-
 bi, quem inde nactus est, periculo a lauandi vo-
 luptate reuocari potuisse: Oecum autem aliquis
 conspicatus magnitudine ingentem, et specie pul-
 cherrimum, et luce multa hilarem, et fulgentem
 ab

- I. περὶ τῆ οἴκου] Non totam domum esse, quae
 hic laudatur, i. e. aedes plurium conclauium;
 sed eam, quae proprie οἶκος vocatur, nomi-
 ne etiam Latinis retento, oecus; tota descri-
 ptio loquitur. *Gesner.*

θηρότατον, ἐκ ἂν ἐπιθυμήσειε λόγους ἐν αὐτῷ διαθέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας διατρέβων, καὶ ἐνευδοκιμήσας, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσας, καὶ ὡς ἐνὶ μάλισα καὶ αὐτός μέρος τῆς κάλλους αὐτῆς γενέσθαι, ἀλλὰ περισκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἄπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἄλογον καταλιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀνακτορ, ἢ φθόγων σιωπᾷ ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ὁ φιλοκάλες τις, εἰδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῶν ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξιῶν, καὶ τῶν καλίστων

ab auro, et picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, et in illo probari, et claritatem sibi in eo parare, et clamoribus eum implere, et quantum licet, et ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, et admiratus solum, abeat, surdum relinquens et orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreuerit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, et stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper masas, rebus iucundissimis se indignum iudicare, et alienum ostendere a rebus pulcherrimis,

λίσων ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι ὡς ἔχ' ὁ αὐ-
 τὸς περὶ τὰ θεάματα νόμος ἰδιώταις τε καὶ πε-
 παιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπόχρη
 τὸ κοινὸν τῷτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ
 τῷ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὄρο-
 φὴν ἀνακύνψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπισείσαι, καὶ
 καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι, δεῖε τῷ μὴ εἰς δυνηθῆναι
 ἄξιόν τι τῶν βλεπομένων εἰπεῖν· ὅσις δὲ μετὰ
 παιδείας ὄρεται καλὰ, ἐκ αὐτῶν, οἶμαι, ἀγαπή-
 σαι, ὅψαι μόνῃ καρπωσάμενος τὸ τερπνόν, εἰς
 αὐτὸ ὑπομῖναι ἄφωνος θεατῆς τῷ ἑαυτοῦ γε-
 νέσθαι. πειράσεται δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδιατρίψαι 2),
 καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν θεάν.

Ἡ

mis, nec intelligere, non eandem circa specta-
 cula legem esse imperitis literarum, atque erudi-
 tis hominibus: cum illis sufficiat commune illud,
 videre solum, et circumspicere, et circumferre
 oculos, et ad lacunar suspicere, et mouere *ab ad-
 miratione* manum, et tacite oblectari prae metu,
 ut quidquam dignum iis quae spectantur proferre
 possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum
 spectator est, non, puto, satis habeat oculis tan-
 tum fructum illius iucunditatis percipere, neque
 sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit,
 quantum potest, immorari spectaculo, et oratione
 illud *quasi* pensare.

3. Pre-

2. ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu im-
 mora-

Ἡ δὲ ἀμοιβή, ἐκ ἑπαινος τῷ οἴκῳ μόνον (τῷ-
το μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ μεираκίῳ
ἔπρεπε, τὴν Μενέλεω οἰκίαν ὑπερεκπεπληχθαι,
καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ, τὸν ἐλέφαντα καὶ
τὸν χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ἅτε μηδὲν ἐν γῇ
καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι) ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐκ
αὐτῷ, καὶ τὰς βαλτίδας συγκαλέσαντα λόγων
ἐπίδειξιν ποιήσασθαι, μέρος τῷ ἐπαίνῳ καὶ τῷ-
το γένοιτο ἂν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδισον, οἴ-
μαι, οἴκων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
πεπταμένος, καὶ ἐπαίνῳ καὶ εὐφημίᾳ μεσὸς
ὢν, ἡρέμῃ καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνεπη-
χῶν,

3. Pretium vero illud non laus modo concla-
vis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum
decuerit, vt admiratione domus Menelai percella-
tur, et cum caelestium rerum pulchritudine ebur
atque aurum illius comparet, vt qui nihil in terra
pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere
in eo, et conuocatis praestantissimis hominibus,
orationis facultatem ostendere, id ipsum, in-
quam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iu-
dicio iucundissima, pulcherrimus oecus ad acci-
piendam orationem apertus, laude et fauentium
vocibus plenus, placide et ipse antrorum instar
relo-

morari; sed quasi non posse satiari admiran-
do atque laudando. cf. *Aduers. Indoct.* 26. et
Alex. 33. *Reiz.*

χῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις παρακολυθῶν, καὶ παρατείνων τὰ τελευταῖα τῆς Φωνῆς, καὶ τοῖς ὑστάτοις τῶν λόγων ἐμβραδύνων, μᾶλλον δὲ ὡς ἂν τις εὐμαθῆς ἀκροατῆς διαμνημονεύων τὰ εἰρημένα, καὶ τὸν λέγοντα ἐπαινῶν, καὶ ἀντίδοσιν ἔκ ἄμυστον ποιῶμενος πρὸς αὐτά· οἷόν τι πάσχει πρὸς τὰ αὐλήματα τῶν ποιμένων αἰσκοπία ἐπαυλῆσαι, τῆς Φωνῆς ἐπανίστης κατὰ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς αὐτὴν ἀνασρεφῆσθαι· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι παρθένον τινὰ εἶναι τὴν ἀμειβομένην πρὸς ἀδοντας, ἢ βρῶντας, ἐν μέσοις περ τοῖς κρημνοῖς κατοικῆσαν, καὶ λαλῆσαν ἐκ τῶν πετρῶν ἔνδοθεν.

Ἔμοι γὰρ δοκεῖ καὶ συνεξαίρεσθαι οἷα πολυτελείᾳ ἢ τῷ λέγοντος γνώμῃ, καὶ πρὸς τὰς λόγους

resonans, et sublequens quae dicuntur, et ultima vocis protendens, extremitque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, et aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tibiarum pastoriciarum cantum resonant, redeunte per percussione voce, et in se ipsam reuertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusue, in mediis alicubi praeruptis habitantem, et intus loquentem e rupibus.

4. Videtur enim mihi, cum pretioso conclavi efferri etiam animus dicentis et ad orandum exci-

γας ἐπεγείρεσθαι, καθάπερ τι καὶ ὑποβαλλά-
σης τῆς θεάς. σχεδὸν γὰρ εἰσρεῖ τι διὰ τῶν
ὀφθαλμῶν ἐπὶ τὴν ψυχὴν καλόν. εἶτα πρὸς
αὐτὸ κοσμήσαν ἐκπέμπει τὰς λόγους. ἢ τῷ μὲν
Ἀχιλλεῖ πιθεύομεν, τὴν ὄψιν τῶν ὀπλων ἐπι-
τεῖναι κατὰ τῶν Φρυγῶν τὴν ὁρμὴν, καὶ ἐπειδὴ
ἐνέδυ αὐτὰ πειρώμενος, ἐπαρθῆναι καὶ πτερω-
θῆναι πρὸς τὴν τ᾽ πολέμῃ ἐπιθυμίαν· λόγῃ δὲ
σπαδὴν μὴ ἐπιτείνεσθαι πρὸς ἀλλήν χωρίων;
καίτοι Σωκράτης μὲν ἀπέχρησε πλάτανος 3)
εὐφύης, καὶ πόα εὐδαλῆς, καὶ πηγὴ διαυγῆς, μι-
κρὸν

tari, quasi subiiciente aliquid spectaculo. Fere
enim per oculos pulchrum quiddam in ipsum et-
iam animum influit, quod exornatam ad illud
exemplum orationem deinde emittit. Nisi credi-
mus, Achilli ab ipso conspectu armorum auctum
esse impetum contra Phryges, et cum tentandi
causa illa induisset, elatum esse et quasi alatum
ad belli cupiditatem; dicendi autem studium non
intendi ad pulchritudines locorum? Verum So-
crati satis ad hoc erat platanus bene nata, et her-
ba florida, et fons pellucidus parum *distans* ab
Ilisso:

3. πλάτανος] Haec de platano, de Ilisso, de
mufis etc. omnia pertinent ad Platonis Phae-
drum, in principio cum totius dialogi, tum
ipsius disputationis Socraticae, quae Lysiae
opposita est. *Gesner.*

κρὸν ἀπὸ τῆ Ἰλισσοῦ· καὶ ταῦτα καθεζόμενος,
Φαίδρε τὲ τῆ Μυρρινυσίου κατειρωνεύετο, καὶ
τὸν Λυσίαν τῆ Κεφαλῆ λόγον διήλεγχε, καὶ τὰς
Μέσας ἐκάλει, καὶ ἐπίστευεν ἥξειν αὐτὰς ἐπὶ τὴν
ἐρημίαν, συμπεριληψομένας τῶν περὶ τῆ ἔρω-
τος λόγων. καὶ ἐκ ἡσχύνετο γέρον ἄνθρωπος,
παρακαλῶν παρθένους, συνεσομένας τὰ παιδε-
ρασιακά. ἐς δὲ ἔτω καλὸν χωρίον, ἐκ ἃν οἶώ-
μεθα καὶ ἀκλήτεις αὐτὰς ἐλθεῖν;

Καὶ μὲν ἔκαστά γε σκιὰν μόνην, ἔδὲ κατὰ
πλατάναν ἄλλος, ἢ ὑποδοχή, ἔδ' ἂν τὴν ἐπὶ
τῷ Ἰλισσῷ καταλιπὼν, τὴν βασιλέως λέγῃς
τὴν χρυσῆν 4). ἐκείνης μὲν γὰρ ἐν τῇ πολυτε-
λείᾳ

Ilisso: atque ibi assidens Phaedrum Myrrhinusium
dissimulatae sermonibus sapientiae lusit, et Ly-
siae Cephalī F. orationem redarguit, et Musas
vocavit, ratus, in illud desertum venturas, ad-
iuturasque illam de amore disputationem. Nec
puduit hominem senem vocare virgines, auditu-
ras de puerorum amore sermones: in locum au-
tem adeo pulchrum non putemus etiam non vo-
catas illas venire?

5. Atqui non ymbra modo habet, aut pla-
tani pulchritudinem, hoc diuersorium, etiam si
relicta ista ad Ilissum, illam Regis auream dicas.

M 2

Istius

4. τὴν βασιλέως — τὴν χρυσῆν] Haec est
illa aurea platanus, quam cum vite eius ge-
neris.

λαία μόνη τὸ θαῦμα· τέχνη δέ, ἢ καλλός, ἢ
 τέρψις, ἢ τὸ σύμμετρον, ἢ τὸ εὐρυθμον, οὐ
 συνείργασο, ἀδὲ κατεμέμικτο τῷ χρυσῷ, ἀλλ'
 ἦν βαρβαρικὸν τὸ θέαμα, πλῆτος μόνον, καὶ
 φθόνος τῶν ιδόντων, καὶ εὐδαιμονισμὸς τῶν
 ἐχόντων. ἔπανος δὲ ἄδαμᾶ προσῆν· ἀδὲ γὰρ
 ἔμελε τοῖς Ἀρσακίδαις τῶν καλῶν, ἀδὲ πρὸς τὸ
 τερπνὸν ἐποιᾶντο τὰς ἐπιδείξεις, ἀδὲ ἐφρόν-
 τισον, εἰ ἐπαινέσονταί οἱ θεαταί, ἀλλ' ὅπως ἐκ-
 πλαγήσονταί. καὶ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλό-
 πλατοὶ εἰσιν οἱ βάρβαροι.

Τὰ τε

Istius enim in soló pretio inerat miraculum: ars
 vero, aut pulchritudo, aut delectatio, aut com-
 menfurata proportio, non vna elaborata aut per-
 mixta auro erat: sed barbaricum spectaculum,
 diuitiae solum, quibus inuiderent spectantes,
 beati possidentes iudicarentur. Laus autem inerat
 nusquam. Neque enim pulchra curabant Arsa-
 cidae, neque ad delectationem hominum visui
 exponere sua solebant, neque curabant, lauda-
 turine essent spectatores; sed id solum, vt per-
 cellerentur. Neque enim elegantiarum, sed
 diuitiarum studiosi sunt barbari.

6. Hu.

neris Dario, Xerxis patri, donarat Pythius
 Lydus Herod. 7, 27. Gesner.

Τέττε δὲ τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος, ἔκκατὰ βαρβα-
ρικός τινες ὀφθαλμός, ἔδὲ κατὰ Περσικήν ἀ-
λαζονίαν, ἢ βασιλικήν μεγαλαυχίαν, ἔδὲ πένη-
τος μόνον, ἀλλὰ εὐφυῆς θεατῷ δεόμενον, καὶ
ἔτῳ μὴ ἐν τῇ ᾧψει ἡ κρίσις, ἀλλὰ τις καὶ λογι-
σμός ἐπακολοθεῖ τοῖς λεγομένοις. τὸ γὰρ τῆς
τε ἡμέρας πρὸς τὸ κάλλισον ἀποβλέπειν (κάλ-
λισον δὲ αὐτῆς καὶ ποθεινότατον ἡ ἀρχὴ) καὶ
τὸν ἥλιον ὑπερκύψαντα εὐθύς ὑποδέχεσθαι, καὶ
τῷ φωτὶ ἐμπίπλασθαι ἐς κόρον, ἀναπεπτα-
μένων τῶν θυρῶν, καθ' ὃ καὶ τὰ ἱερὰ βλέπον-
τα ἐποίαν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ τῷ μήκει πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὕψος εὐρυθυμοί,
καὶ τῶν φωταγωγῶν τὸ εὐλεύθερον, καὶ πρὸς
ὥραν.

6. Huius autem pulchritudo oeci non ad bar-
baricos oculos *exacta est*, neque ad Persicam su-
perbiam, aut iactationem regiam, neque paupe-
rem solum sed ingeniosum spectatorem postulat;
cui non in solis oculis sit iudicium, sed ratioci-
natio etiam dicta consequatur. Quod enim pul-
cherrimam diei partem spectat (est autem pulcher-
rima, et amabilissima pars principium) et tollen-
tem statim caput solem excipit; quod valuis aper-
tis luce ad satietatem repletur; quo positu templa
faciebant antiqui: quod longitudo latitudini et
vtrisque altitudo decora proportionē respondet:
quod fenestrae sunt liberae, et ad vnamquamque

ᾠραν ἐκάστην εὐστοχον, πῶς ἔχῃ ἡδέα ταῦτα πάντα, καὶ ἐκκλίνων ἄξια;

· Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τῆς ὀροφῆς ἐν τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριττον, καὶ τῷ εὐκόσμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῷ χρυσῷ ἐς τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ περὶ τὰς χρείας ἐπιφθονον, ἀλλ' ὅποσον ἂν καὶ γυναικὶ σὺφρονι καὶ καλῇ ἀρκέσει ἐπισημότερον ἐργάσασθαι τὸ κάλλος, ἢ περὶ τῇ δερμὶ λεπτός τις ὄρμος, ἢ περὶ τῷ δακτύλῳ σφενδόνη εὐφόρος, ἢ ἐν τοῖν ᾠτοιῖν ἐκλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἄφαιτον τῆς κόμης συνδέσσεια, τοσῶτον τῇ εὐμορφίᾳ προσθεῖσαι, ὅσον τῇ ἐσθῇτι ἡ πορφύρα· αἱ δὲ γε ἑταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορφότεραι αὐτῶν,
καὶ

partem anni recte dispositae: quī non iucunda hacc omnia et digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in formoso lacunari nihil superfluum, in ornato nihil quod reprehendi possit, illa auri decora et cominensurata distinctio, nihil habens in usu invidiosum; sed quantum etiam in muliere pudica et pulchra ad formam insigniorem reddendam sufficiat, aut tenue circa collum monile, aut in digito anulus habilis, aut inaures in auribus, aut fibula quaedam, aut cohibens comam fluctuantem taenia, quae tantum addat formae, quantum vesti purpureae. At meretrices, praesertim si qua est deformior,

καὶ τὴν ἐσθῆτα ἄλλην πορφυρεάν, καὶ τὴν δειρὴν χρυσὴν πεποιήνται, τῷ πολυτελεῖ θηρώμενοι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ ἐνδέον τῷ καλῷ, προσθέσει τῷ ἔξωθεν τερπνῷ παραμυθέμενοι. ἡγῶνται γὰρ καὶ τὴν ὠλένην αὐτῶν σιληπνοτέραν φαίνεσθαι, συναπολάμπασαν τῷ χρυσῷ, καὶ τῷ ποδὸς τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώτερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινοτάτῳ συναρώμενον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν ἄτως, ἡ δέ γε σόφρων γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ ἀρκῆντα, καὶ μόνον τὰ ἀναγκαῖα προσχρῆται, τὸ δ' αὐτῆς κάλλος, ἐκ αὐτῆς αἰσχύνοιο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν δεικνύσα.

Καὶ

amior, et vestem totam purpuream, et collum sibi faciunt aureum, ipso pretio venantes illecebras, et quod pulchritudini deest, extra apponendis, quae aliquam suavitatem habent, solantes. Putant enim, et brachium sibi candidius visum iri, aurum si una refulgeat; et pes quod minus circumscripte formosus est, illud occultatum iri sub aureo sandalio; ipsam faciem visum iri amabilior, si una cum eo, quod splendidissimum est, adspiciatur. Atque istae quidem hoc modo. Verum modesta mulier auro, quantum satis est, et ad necessaria tantum utitur: suam vero pulchritudinem neque nudam ostendere erubescat.

Καὶ τοίνυν ἡ τῆδε τῆ οἴκῃ ἑροφῇ, μᾶλλον δὲ κεφαλῇ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ' ἑαυτὴν, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσῶτον κεκόσμηται, ἐς ὅσον καὶ ἑρᾶνός ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῶν ἀστέρων ἐκ διαστήματος περιλαμπόμενος, καὶ ἐκ διαλείμματος ἀνθῶν τῷ πυρί. εἰ δέ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, ἔ καλὸς ἂν, ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδοι δ' ἄν τις ἔδ' ἀργὸν ἐνταῦθα τὸν χρυσόν, εἰδὲ μόνον τῆ τέρεποντος εἶνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεσπαρμένον, ἀλλὰ καὶ αἶγλὴν τινὰ ἠδεῖαν ἀπολάμπει, καὶ τὸν αἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἑρυθρήματι. ὁπότεν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὼν ἐφάψηται, καὶ ἀναμειχθῇ τῷ χρυσῷ, κωὼν τι ἀπαεραπτέτσι, καὶ διπλασίαν τῆ ἑρυθρήματος ἐκφαίνεσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ

8. Igitur lacunar oeci huius, vel caput potius, formosum quidem per se quodque, auro catenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, et ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa reliquo ornatui adpersum; verum splendore etiam quodam iucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adiicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Ex-

Τὰ μὲν δὲ ὑψηλὰ καὶ κορυφαῖα τὰ οἴκη τοῖα-
 δε, Ὅμηρε τινὸς δεόμενα ἐπαινέτε, ἵνα αὐτὸν
 ἢ ὑπόροφον, ὡς τὸν Ἑλένης θάλαμον, ἢ αἰ-
 γλήεντα, ὡς τὸν Ὀλυμπον, εἴποι. τὸν δὲ ἄλ-
 λον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα, καὶ
 τῶν χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ ἐναργὲς ἐκάζε,
 καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀληθές, ἕαρος ὄψει καὶ
 λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ καλῶς ἂν ἔχει παραβαλεῖν·
 πλὴν παρ' ὅσον ἐκείνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραί-
 νεται, καὶ ἀλλιάττεται, καὶ ἀποβαλεῖ τὸ κάλ-
 λος, τουτί δὲ τὸ ἕαρ αἰδιον, καὶ ὁ λειμὼν αἰμά-
 ραντος, καὶ τὸ ἄνθος ἀθάνατον, ἅτε μόνης τῆς
 ὕψους ἐφαπτομένης, καὶ δρεπομένης τὸ ἡδὺ
 τῶν δρεπομένων.

Τὰ

9. Excelsa ergo oeci et fastigio proxima talia
 sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui
 illam aut alte-fastigiatam, vt Helenae thalamum,
 aut splendidam, vt Olympum, forte dicturus
 esset. Ornatum vero reliquum, et picturas parie-
 tum, et colorum pulchritudinem, et euidentiam
 vniuscuiusque, accurationemque, et veritatem,
 adipectui veris, et prato florido comparare rectum
 fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque,
 et mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc
 vero perpetuum ver, et nunquam marcescens
 pratum, et flos aeternus, quem solus attingat
 visus, et spectaculi illam suauitatem demetat.

M 5

10. Haec

Τὰ δὴ τῶσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς ἐκ ἀνῆσθείῃ
 βλέπων, ἢ τίς ἐκ ἀν' προθυμηθείῃ καὶ παρὰ
 τὴν δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς αἰσχισον ἂν
 ἀπολειφθῆναι τῶν ὀρωμένων; ἐπαγωγότατον
 γάρ τι ἢ ὄψις τῶν καλῶν, ἐκ ἐπ' ἀνθρώπων
 μόνον, ἀλλὰ καὶ ἵππος ἡδίων αὖ, οἶμα, δράμοι
 κατὰ πρανεῖς πεδία, καὶ μαλακῆ, προσηνῆς δέ-
 χομένη τὴν βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντος τῷ
 ποδὶ, καὶ μὴ ἀντιτυπῆντος τῇ ὀπλῇ. ἄπακτι
 γέν' τότε χρήται τῷ δρόμῳ· καὶ ὅλον ἐπιδούς
 ἑαυτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τὰ πε-
 δία τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῦς, ἤρος ἀρχαμένε, πρὸς λειμῶνα
 τινα ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ ἀνθη πράξιω, οὐ
 ποθεῖ-

10. Haec igitur tanta ac talia quis non cum vo-
 luptate videat? aut quis non cupiat, etiam prae-
 ter vires, inter haec verba facere? qui sciat tur-
 pissimum esse non paria facere his quae videmus.
 Est enim res illecebrarum plena pulchrarum re-
 rum adspectus, non in hominibus modo, sed e-
 quus etiam lubentius, puto, decurrat per pro-
 num campum ac mollem, placide accipientem
 gressus, et molliter pedi cedentem, nec repellen-
 tem ungulas. Omnibus enim tum utitur viribus
 ad currendum, totumque se celeritati impendit,
 eaque cum campi pulchritudine certat.

11. Ac paulo sub veris initia in campum ve-
 niens, cum flores etiam prodeunt non desidera-
 bilio-

ποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἂν εἴποι τις
 ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθαρώτερα, τό-
 τε καὶ ἔτος ἐκπετάσας τὰ πτερὰ, καὶ ἀναδεί-
 ξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τὴν ἑρὸν ἐπάρας, καὶ πάντο-
 θεν αὐτῷ περισησας, ἐπιδείκνυνται τὰ ἀνθὴ τὰ
 αὐτᾶ, καὶ τὸ ἕαρ τῶν πτερῶν, ὥσπερ αὐτὰν
 προκαλῶντος τᾶ λειμῶνος ἐς τὴν ἀμύλλαν. ἐπι-
 σρέφει γὰρ ἑαυτὸν, καὶ περιάγει, καὶ ἐκπομ-
 πεῖ τῷ κάλλει. ὅτε δὲ καὶ θαυμασιώτερος
 φαίνεται πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένων αὐτῷ
 τῶν χρωμάτων, καὶ μεταβαλλόντων ἡρέμα, καὶ
 πρὸς ἕτερον εὐμαρφέως εἶδος τρεπομένων. πά-
 σχει δὲ αὐτὸ μάλιστα ἐπὶ τῶν κύκλων, ἐς ἐπ’
 ἄκροις ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἱριδὸς τινος ἕκασον
 περι-

biliores tantum, verum etiam, vt dicat aliquis,
 floridiores, coloribusque purioribus; ipse quoque
 passis pennis ac foli ostensis, elata cauda et in or-
 hem circa se erecta, suos itidem flores exponit,
 suarumque ver pennarum, prout velut ad certa-
 men ipsum prouocante. Conuertit se itaque et
 circumagat, et pulchritudinis suae quandam ve-
 lut pompam agit: vbi sane admirabilior etiam vi-
 detur, mutantibus subinde ad lucem coloribus,
 et sensim in alios transeuntibus, atque in aliam
 se pulchritudinis speciem vertentibus. Maxime
 hoc illi accidit in illis orbibus, quos in extremis
 habet pennis, quorum vnumquemque velut iris
 quae-

περιθεύσης. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τῷτο ἐγκλίναντος ὀλίγον, χρυσὸς ὤφθη, καὶ τὸ ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυκναυγές, εἰ σκιασθεῖη, χλοαυγές ἐστίν, ἔττω μετακοσμεῖται πρὸς τὸ Φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλαττα ἱκανὴ προσκαλεσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν γαλήνῃ Φανείσα, ἴξε, καὶ μὴ εἶπω ὥς, εἰ καὶ πάντα πασὴν ὑπερώτης καὶ ὑπερόπλες τις εἴη, πάντως ἂν ἐθαλήσειε καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀπασπάσαι, καὶ μάλιχα εἰ βλέποι τὴν μὲν αὖραν κούφως ἐπεριάζεσαν τὴν ὀθόνην, τὴν δὲ ναῦν προσηνῶς τε καὶ λείως ἐπ' αἰερῶν ἡρέμα διολισθαίνεσαν τῶν κυμάτων.

Καὶ

quaedam circuit. Quod enim modo aes erat, hoc, modice illo inclinante, aurum videtur: atque ille caeruleus ad solem splendor si inumbretur, viridem lucem spargit: ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quo nos alliciat, et cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tacente nostis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus fit et nauigandi imperitus, tamen et ipse conscendere nauim velit, et circumnauigare, et multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, nauim autem blando leuique motu per lummos labi fluctus.

13. Ita-

Καὶ τοίνυν καὶ τῆδε τῷ οἴκῳ τὸ κάλλος ἱκανὸν
καὶ παρορμησάμην ἐς λόγους, καὶ λέγοντα ἐπεγεί-
ραι, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκμησάμην παρασκευά-
σαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέ-
πνισμαι, καὶ ἐς τὸν οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυ-
θα, ὥσπερ ἀπὸ ἰϋγγος ἢ Σειρήνος τῷ κάλλει
ἐλκόμενος, ἐλπίδα κ' μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως
ἡμῖν ἄμορφοι ἦσαν οἱ λόγοι, καλὰς αὐτὰς φα-
τεῖσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημέναις.

Ἄλλος δὲ τις ἐκ ἀγεννῆς λόγος, ἀλλὰ καὶ
πάνυ γενναῖος, ὥς Φησί, καὶ μετὰ μὲν λέγον-
τος ὑπέκρινε, καὶ διακόπτειν ἐπειρᾶτο τὴν ῥῆσιν.
καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, ἐκ ἀληθῆ ταῦτα λέγειν
Φησί με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτη-
δειότε-

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta
est, quae impellat ad dicendum, et dicentem ex-
citet, et plausum illi omni ratione pareat. Equi-
dem his ipsis moueor, et iam sum motus, et in
oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab
iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine,
spe non parua fretus, etiam si ad hunc diem in-
formis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, ve-
lut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignaua
oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter
dicendum me interpellauit et abrumpere dictio-
nem conata est, tum postquam desii, non vera,
ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad
eden-

δειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκη κάλ-
λος, γραφῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ
γὰρ πρὸς τὸναντίον ἀποβαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ
δοκεῖ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυτοῦ,
καθ' ἅπερ ἐν δικασαῖς ὑμῖν, εἰπάτω, ὅπῃ λυσι-
τελέστερον ἡγεῖται τῷ λέγοντι εὐτέλειαν οἴκη,
καὶ ἀμορφίαν. ἐμὲ μὲν ἀκηκόατε ἤδη λέγοντος,
ὥς ἐδὲν δέομαι δις περὶ τῶν αὐτῶν εἰπεῖν. ὁ
δὲ παρελθὼν ἤδη λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι,
καὶ πρὸς ὁλόγον αὐτῷ μετασθήσομαι.

Ἄνδρες τοίνυν δικασαί, φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα τόνδε τὸν
οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῷ λόγῳ ἐκόσμησεν·
ἐγὼ δὲ τόσῃ δέω ψόγον αὐτῷ διεξελεύσεσθαι,
ὥς

edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudi-
nem oeci pictura et auro ornatam. Contrarium
enim quodammodo euenire. Quin, si videtur,
ipsa in medium progressa oratio pro se apud vos,
tanquam iudices, dicat, quare commodiorem
esse putet dicenti vilitatem loci atque deformita-
tem. Me quidem orantem iam audistis: ergo
non opus est, me bis de eadem re verba facere.
Ista vero iam progressa in medium dicat, tacebo
interim ego, et paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit orator,
Iudices, multis et magno opere laudauit hunc oecum,
suaque illam oratione ornauit. Ego vero tantum
abest, ut reprehensionem illius velim dicere, ut et-
iam*

ὥς τε καὶ τὰ ὑπ' ἐκείνους παραλελειμμένα προσθή-
 σεν μοι δοκῶ. ὅσω γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίων Φαί-
 νηται, τόσω δὲ ὑπεναντίως τῇ τῷ λέγοντος
 χρεῖα δευχθήσεται. καὶ πρῶτόν γε ἐπειδὴ γυ-
 ναικῶν, καὶ κόσμου, καὶ χρυσῶ ἐκεῖνος ἐμνημό-
 νευσε, καὶ μοι ἐπιτρέψατε χρῆσασθαι τῷ παρα-
 δείγματι. Φημί γὰρ ἐν καὶ γυναίξει καλαῖς εἶ-
 ὅπως συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ
 καὶ ἐναντιῆσθαι τὸν κόσμον τὸν πολὺν, ὅπό-
 ταν τῶν ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τῷ χρυσῷ,
 καὶ τῶν λίθων τῶν πολυτελῶν ἐκπλαγεῖς, ἀν-
 τί τῷ ἐπανεῖν ἢ χροῶν, ἢ βλέμμα, ἢ δειρὴν,
 ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ' ἀφείς, ἐς
 τὴν σαρδῶν, ἢ τὸν σμάραγδον, ἢ τὸν ὄρεον, ἢ
 τὸ

iam praetermissa ab illo additurus mihi videar.
Quo enim ille vobis pulchrior videbitur, tanto ma-
gis contrarius dicentis vsui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, et mundi et auri mentio-
nem iste fecit, etiam mihi, ut ea similitudine utar,
permittite. Aio enim ego pulchris etiam mulieribus
non modo nihil ad hoc, ut formosiores videantur,
conferre, sed contrarium etiam esse mundum copio-
sum, cum videntium unusquisque ab auro et lapidi-
bus pretiosis percussus, pro eo quod laudare debebat
aut colorem, aut oculorum coniectum, aut collum;
aut brachium, aut digitum; relictis hisce ad Sar-
dam aut Smaragdum, aut monile, aut armillam
respi-

τὸ ψέλλιον ἀποβλέπει, ὥς ἄχθοιτο ἂν εἰκότως παρορωμένη, διὰ τὸν κόσμον, ἐκ ἀγόντων σχολὴν ἐπαυεῖν αὐτὴν τῶν θσατῶν, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποικιμένων τὴν θέαν.

Ὅπερ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸν ἐν οὕτω καλοῖς ἔργοις λόγος δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμυρεῖται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλας δεικνύοι. τῆτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι γε μὴν καὶ τὴν φωνὴν αὐτὴν ἐπιταράττεται, ἐν ἔτῳς εὐφένῳ καὶ ἡχέοντι οἴῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει,

respicit; adeo ut illa habeat; quod indigne ferat, se propter mundum praeteriideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16 *Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, et obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium iniiciat, aut formicam in elephanto vel camelo ostendat. Hoc ergo cauendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo et sonoro oeco dicentis. Resonat enim, et reclamat*

et

λέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἶόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸν αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τὰς κελευσὰς ἢ θάλαττα, ὁπόταν πρὸς κύματος ἤχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θέλωσιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἦττον.

Καὶ μὴν καὶ εἴη, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸν λέγοντα, καὶ προθυμότερον παρασκευάζει· ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖ. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸν λογισμὸν διαταράττει, καὶ δειλότερον ἐργάζεται ἐνθυμέμενον ὡς ἀπάντων ἐστὶν αἴσχιζον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίνεσθαι τὰς λόγους. ἐλέγχων γὰρ ἑτὸς γε ὁ φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἔπειτα

et contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una canant, aut celeusma canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, et ad silentium illum qui minor est redigit.

17. *Quin illud ipsum, quod dicebat aduersarius, excutit a pulchro oeco dicentem, et alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, fit contrarium. Percellit enim ac terret, et cogitationem perturbat, facitque tinidiorem; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habita non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherri-*

τα Φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερος ὢν
 δειλὸς ἀπὸ τῶν ὅπλων. τᾶτο δέ μοι δοκεῖ λο-
 γισάμενος καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνος, εὐ-
 μορφίας ἐλάχιστον, Φροντίσας, μᾶλλον δὲ καὶ
 παντελῶς αἰδρεῖ Φωτὶ ἐαυτὸν ἀπεικάσας, ἵνα
 αὐτῶν παραδοξότερον Φαίρηται τῶν λόγων τὸ
 κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξετάσεως.
 ἄλλως τε ἀνάγκη πᾶσα καὶ τὴν τῷ λέγοντος αὐ-
 τῷ διάνοιαν ἀσχολεῖσθαι περὶ τὴν θεᾶν, καὶ
 τῆς Φροντίδος τὸ ἀκριβές ἐκλύειν, τῆς ὀψεως
 ἐπικρατέσης, καὶ πρὸς αὐτὴν καλέσης, καὶ τῷ
 λόγῳ προσέχειν ἐκ ἐώσης. ὥς τίς μηχανὴ μὴ
 ἔχῃ πάντως ἑλαττον ἐρεῖν αὐτὸν, τῆς ψυχῆς
 διατριβῆς περὶ τὸν τῶν ὀρωμένων ἔπαινον;

Ἐῷ

*mis deinde fugiat ante alios, cuius nempe ignavia
 ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens
 Homericus ille orator videtur minimam curam ha-
 buisse pulchritudinis; potius imperito omnium homi-
 ni se assimilasse, ut ipsius pulchritudo orationis tan-
 to admirabilior ex ipsa ad illam deformitatem com-
 paratione appareret. Alioqui necesse est, ipsum di-
 centis animum occupari in spectaculo, et exquisitam
 illam curam remittere, cum vincat illa species et ad
 se vocet, atque attendere ad orationem non patiatur.
 Quomodo ergo fieri potest, ut non omnino dicat de-
 terius, occupato circa laudem eorum, quae videntur,
 animo?*

18. Omix:

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐταί,
καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν παρηλημμένοι, ἐπειδὴν
εἰς τὸν τοιαῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀντὶ ἀκροα-
τῶν θεαταὶ καθίσαντο. καὶ οὐχ οὕτω Δη-
μοδόκος, ἢ Φήμιος, ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίων,
ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἐστίν, ὥςτε ἀποσπάσαι
τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἀπὸ τῆς θεας. ἀλλ' οὖν
ἕκαστος, ἐπειδὴν μόνον ὑπερβῇ τὸν εὐδὸν, ἀ-
φρόω τῷ κάλλει περιχυθεὶς, λόγων μὲν ἐκεί-
νων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αἰέον-
τι ἔοικεν· ὅλος δὲ πρὸς τοῖς ὕρωμένοις ἐστίν, εἰ
μὴ τύχοι τις παντελῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυ-
κτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή, ποιοῖ-
το τὴν ἀκρόασιν.

Ὅτι

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam praesentes et
ad audiendum assumti, cum intrant in talem oecum,
spectatores fiunt pro auditoribus. Neque quisquam
ita vel Demodocus est, vel Pbemius in dicendo, vel
Thamyris, vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui ab-
strahere mentem illorum a spectaculo possit: utrum
unusquisque transmissio solum limine, conferta illa
pulchritudine circumfusus, orationem illam, siue
auditionem, nec omnino audire videtur: sed totus
est in his, quae videntur, nisi quis forte plane cae-
cus sit, aut noctu, ut illud Arcopagitarum consilium,
audiat.

"Ὅτι γὰρ ἐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχυρὸς ὄψει ἀν-
 αγωνίσασθαι, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος παρατε-
 θεῖς τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἄν· ἐκεί-
 ναι μὲν γὰρ ἐπήλυν τὰς παραπλέοντας, μελω-
 δῶσαι, καὶ κολακεύουσαι τοῖς ἄσμασι, καὶ κα-
 ταπλεύσαντας ἐπιπολὺ κατεῖχον, καὶ ὅλως τὸ
 ἔργον αὐτῶν ἐδείτο τινος διατριβῆς· καὶ πᾶ-
 ρες αὐτὰς καὶ παρέπλευσε, καὶ τῇ μέλῃ παρή-
 κσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαίο-
 τατόν τε ὄν, καὶ τοῖς καιριωτάτοις τῆς ψυχῆς
 ὁμιλᾶν, εὐθύς ἐξίση τὰς ἰδόντας, καὶ ἀφώνας
 ἐποίει· ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλεται, καὶ λέγεται,
 λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τῆ θαύματος. ὥς καὶ
 ὃν ὑπὲρ τῆ ταῷ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμ-
 προσθεν,

19. Neque enim satis valere vim verborum, quo-
 ties cum visu pugnandum est; Sirenum etiam fabu-
 la, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam
 illae quidem praeternauigantes mulcebant, canendo
 et adulando carminibus, detinebantque appulsos,
 et mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et
 aliquando aliquis praeternauigauit, et inaudita prae-
 ternemisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritu-
 do, quae esset violentissima, et ad principes animae
 partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat,
 faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur,
 lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur et quae
 de paucae paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me
 dicta

προσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῶν εἰρησθαι νομίζω. καὶ γὰρ ἐκείναι ἐν τῇ ὄψει, καὶ ἐν τῇ Φωνῇ τὸ τερεπνόν. καὶ εἴ γε τις παρασησάμενος τὴν ἀηδόναν ἢ τὸν κύκνον, ἄδειν κελεύοι, μεταξύ δὲ ἀδόντων παραδείξει τὸν τὰ ὠσιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνον μεταβήσεται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσασα τοῖς ἐκείνων ἁσμασιν. ἄτως ἀμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὄψεως ἡδονή.

Καὶ ἔγωγε, εἰ βέλυσθε, μάρτυρα ὑμῖν παραστήσομαι σοφὸν ἄνδρα, ὃς αὐτίκα μοι μαρτυρήσει, ὡς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐσι τῶν ἀκχομένων τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλει αὐτὸν Ἡρόδοτον τῶ Λύξῃ Ἀλικαρνασσόθεν· καὶ περὶ καλῶς ποιῶν ὑπῆλθε, μαρτυρεῖτω

dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis iuxta collocatos hinc lusciniam et cygnum canere iubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego transituram ad hunc mentem, longum valere iussis illorum cantibus: adeo inuictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. *Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu iam, praeco huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando, praeclare ille quidem, obsecutus est,*

τῷ παρελθόν, ἀναδέξασθε δὲ αὐτὸν, Ἰασί
 πρὸς ὑμῶς λέγοντα, ὥσπερ αὐτῷ ἔθος. Ἀλη-
 θεὰ τὰδε ὁ λόγος ὑμῖν, ἄνδρες δικασαί, μυ-
 θέεται, καὶ οἱ πείθεσθε ὅσα αὖ λέγει τετέων
 πέρι, ὅψιν ἀποῆς προτιμῶν. ὅττα γὰρ τυγ-
 χάνει ἔόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. ἰκκετο
τὸ μάρτυρος, α φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὄψει
 ἀποδεδώκεν; εἰνότως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτε-
 ρόεντά 5) ἐσι, καὶ εἴχεται ἅμα τῷ παρελθεῖν
 ἀποπτύμενα· ἢ δὲ τῶν ὀρωμένων τέρεψις, αἰὲ
 παρε-

*in medium progressus iam dicat testimonium. Pa-
 riemini autem illum Ionice vobiscum pro more suo
 loqui: Vera ista haec oratio apud vos, iudices,
 loquitur, et credite illi, quae in hanc sententiam
 dixerit, visum esse praefarendum auditui, aures
 enim oculis fere sunt infideliore. Auditis testem,
 quae dicat, ut primas tribuat visui. Merito sane.
 Verba enim alata sunt et abeunt, et simul dum prod-
 eunt, auolant. Verum delectatio ex his, quae vi-
 dentur,*

5. ἔπεα πτερόεντα] Cur verba alata vocentur,
 hanc rationem reddit *Iulian.* Epp. ad Eugen.
 p. 141. Collect. Epp. Graecanic. πάντως πα
 καὶ Ὀμηρος — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι
 δύνανται πανταχῇ φοιτᾶν, ὥσπερ οἱ τα-
 χύτατοι τῶν ὀρνίθων, ἢ ἀνέθελωσιν, ἀτ-
 τοντες. *Reitz.*

παρεσῶσα, καὶ παραμένεσα, πάντως τὸν θεατὴν ὑπάγεται.

Πῶς ἔν' ἔχαιτο τῷ λέγοντι ἀνταγωνιστῆς οἶκος ἔτω καλὸς, καὶ περίβλεπτος ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἔδέπω φημί· ὑμεῖς γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασαί, καὶ μεταξὺ λεγόντων ἡμῶν, ἐς τὴν ὄροφὴν ἀπεβλέπετε, καὶ τὰς τοίχας ἐθαυμάζετε, καὶ τὰς γραφὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποσρεφόμενοι. καὶ μηδὲν αἰσχυνθῆτε· συγγνώμη γὰρ, εἴ τι ἀνθρώπινον πεπόνθατε, ἄλλως τε, καὶ πρὸς ἔτω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέσεις. τῆς γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τῆς ἱστορίας μετὰ τῶν ἀρχαίων τὸ ὠφέλιμον, ἐπαγωγὸν ὡς ἀληθῶς, καὶ πεπαλιευμένων θεατῶν δεόμενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε, ἡμᾶς

apq-
dentur, adstans semper ac manens, subit omnino spectatorem.

21. *Quia* igitur non validus dicenti adversarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis? *Quin* quod maximum est nondum dico. Vos enim ipsi, iudices, dum nos dicimus, lacunar respiciebatis, muros admirabamini, picturas examinabatis conuersi ad singulas. Nec est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si quid humani vobis acciderit: praesertim in argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim exquisita, et historiae cum antiquitate utilitas, illecebras habent vere, et eruditis spectatoribus indigent. Et ne omnino relictis nobis ea respiciatis, age, quan-

ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γράψωμαι αὐ-
τὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡσθήσεσθε γάρ, οἶμα,
ἀκρόντες, ἃ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως
ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τῷ ἀντιδί-
κῃ προτιμήσαιτε, ὡς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαντα,
καὶ διπλασιάσαντα ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλε-
πὸν δὲ τῷ τολμήματος ὁρᾷτε, ἄνευ χρωμάτων,
καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσασθαι τοσαύ-
τας εἰκόνας· ψιλὴ γάρ τις ἡ γραφὴ τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἔν εισιόντι, Ἀργολικῷ μύθῳ
ἀναμέμικται πάθος Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ
κῆτος φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ,
καὶ μετὰ μικρὸν γαμήσει, καὶ ἄπεισιν, αὐτὴν
ἄγων· πάρεργον τῷτο τῆς ἐπὶ Γοργόνας πτή-
σεως·

*tuam eius fieri potest, verbis illa vobis depingam.
Delectabimini enim, puto, iis audiendis, quae spe-
ctantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso no-
mine me laudabitis, et aduersario praerogatis, ut
qui et ipse ostendam oecum, et voluptatem vobis ge-
minem. Difficultatem autem incepti mei videte,
qui audeam sine coloribus, et figuris, et loco, tot
imagines constituere. Tenuis nempe est verborum
pictura.*

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae
Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cerum
interficit, et liberat Andromedan, uxorem paullo
post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc
obiter in suo ad Gorgonas volatu. In breui autem
tabel-

σεως· ἐν βραχεὶ δὲ πολλὰ ὁ τεχνίτης ἐμιμή-
σατο, αἰδῶ παρθένης, καὶ Φόβον· ἐπισκοπεῖ
γὰρ τὴν μάχην ἄνωθεν ἐν πέτραις, καὶ νεανίου
τέλμαν ἐρωτικήν, καὶ θηρίε ὄψιν ἀπρόσμαχαν·
καὶ τὸ μὲν ἔπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ
δεδιττόμενον τῷ χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ
λαοῦ μὲν προδείκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ
καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τῷ κή-
της εἶδε τὴν Μεδῶσαν, ἥδη λίθος ἐστὶ· τὸ δ'
ὅσον ἔμφυχον μένει, τῇ ἄρπῃ κόπτεται.

Ἐξῆς δὲ μετὰ τήνδε τὴν εἰκόνα, ἕτερον γράμ-
μα γέγραπται δικαιοτάτον, ἔ τὸ ἀρχέτυπον ὁ
γραφεὺς παρ' Εὐριπίδα ἢ Σοφοκλέες δοκεῖ μοι
λαβεῖν. ἐκείνοι γὰρ ὁμοίαν ἔγραψαν τὴν εἰκό-
να. τῷ νεανία τῷ ἐταίρῳ, Πυλάδης τε ὁ Φω-
κεὺς,

*tabella multa expressit artifex; pudorem virginis
ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo:
et ausum iuuenis amatorium; et difficilem oppugnatu
speciem belluae. Atque haec quidem irruit spinis
horrens, ac terribilis riclu: Perseus autem lacua
Gorgoneum obiiicit; dextra ferit gladio, et qua parte
vidit Medusam cetus, iam lapis est; qua adhuc vi-
vit, falce caeditur.*

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula pi-
cta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab
Euripide vel Sophocle sumfisse pictor videtur, qui si-
milem et ipsi pinxerunt imaginem: Iuvenes duo so-
dales

κεῦς, καὶ Ὀρέξης, δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λα-
θόντε τὰ βασίλεια 6), καὶ παρελθόντε, Φο-
νεύσιν ἄμφω τὸν Αἰγισθον. ἡ δὲ Κλυταιμνή-
στρα ἤδη ἀνήρηται, καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος
πρόκειται, καὶ θεραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμέ-
νοι τὸ ἔργον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες,
ἔπη Φύγωσι, περιβλέπτουσι. σεμνὸν δέ τι ὁ
γραφεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τῆς ἐπιχει-
ρήσεως δειξάς μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον
παραδραμῶν, ἐμβραδύνοντας δὲ τὰς νεανίσκας
ἐργασάμενος τῷ τᾷ μαιχῶ Φόνῳ.

Μετὰ

*dales Pylades Phocensis atque Orestes, qui iam pu-
tabantur esse mortui, atque sic latentes, in regiam
inirant, interficiuntque ambo Aegisthum. Clytaem-
nestra vero iam occisa in cubili quodam seminuda
iacet, ac ministerium omne circumstat; consternati
facinore, alii clamant, alii quorsum fugiant, cir-
cumspiciunt. Speciose illud commentus est pictor,
cum impium quod fuit in hoc facinore ostendit modo,
et tanquam perpetratum iam praetercucurrit: sed
immorantes pinxit iuvenes in caede adulteri.*

24. Post

6. λαθόντε τὰ βασ.] Verti ac si legeretur καὶ
παρελθόντε τε λαθόντε εἰς τὰ βασ. Calus
similes fecerunt, opinor, vt λαθόντε prae-
poneretur, inde reliqua confusio. Gesner.

Μετὰ δὲ τῷτο θεός ἐστιν εὖμορφος, καὶ με-
 ράκιον ὠραῖον, ἐρωτική τις παιδιά· ὁ Βράγχος
 ἐπὶ πέτρας καθήμενος, ἀνέχει λαγῶν, καὶ προσ-
 παίζει τὸν κύνα. ὁ δὲ πηδησομένῳ ἔοικεν ἐπ'
 αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος· καὶ Ἀπόλλων παρεστὼς με-
 διᾷ, τερπόμενος ἀμφοῖν, καὶ τῷ παιδί παί-
 ζοντι, καὶ πειρωμένῳ τῷ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τῷτοις ὁ Περσεύς πάλιν τὰ πρὸ τῆ
 κήτης ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μεδουσα τεμνομένη
 τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηναῖ σκέπασα τὸν Περ-
 σέα· ὁ δὲ τὴν μὲν τόλμαν εἰργασαί, τὸ δὲ ἔρ-
 γον ἔχ' ἐώρακέ πω 7), ἀλλ' ἐπὶ τῆς ἀσπίδος,
 τῇ

24. *Post haec vero formosus Deus est, et ado-
 lescentulus pulcher, lusus quidam amatorius. Bran-
 chus in petra sedens, leporem retinet, et alludit ca-
 ni: hic vero affilientis ad ipsum in altum speciem
 habet. Atque adstans Apollo subridet delectatus
 utroque, et puero ludente, et tentante capturam cane.*

• 25. *Post ista iterum Perseus, ausus illa, quae
 ante cetum gesta sunt, et Medusa cui caput praeci-
 ditur, regensque Perseum Minerva. At ille pere-
 git facinus, ut opus ipse suum non videret, prae-
 terquam*

7. οὐχ ἐώρακέ πω] Qui non ignorat historiam
 facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phere-
 cydes apud Schol. Apoll. Argon. 4, 1515. de
 Mercurio et Minerua, Persei in hoc facto
 adiutoribus, ὑποτίθενται αὐτῷ ἔτοι οἱ
 θεοί.

τῆς Γοργόνης τὴν εἰκόνα. οἶδε γὰρ τὸ πρόσμιμον
τῆς ἀληθῆς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὸν μέσον τοῖχον, ἄνω τῆς ἀντίθυ-
ρος 8), Ἀθηνᾶς ναὸς πεποιήται. ἡ θεὸς λίθῃ
λευκῇ,

*utquam Gorgonis in clypeo suo imaginem: nouerat
nimirum quanti constaret directo visu illam adspe-*
xisse.

26. In medio pariete, superne, e regione ianuae
aedicula Mineruae facta est. Dea e candido mar-
more:

Θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν ἀποταμεῖν ἀπ-
εσραμμένον· καὶ δεικνύουσιν ἐν τῷ κατό-
πτρῳ (ipso nimirum clypeo politissimo)
τὴν Μέδυσαν κ. τ. λ. Ipse Perseus narrat
apud Ouid. Met. 4, 781.

*Se tamen horrendae clypei, quod lacua gerebat
Aere percussio formam adspexisse Medusae.*

Itaque omissam apparet particulam excepti-
vam, quae hoc forte modo expleri poterit,
ἔχ' ἐώρακέ πω, ἢ μὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος. At-
que ita interpretatus sum. *Gesner.*

8. ἄνω τῆς ἀντίθυρος] Quum puer essem,
censui scripsisse auctorem, ἄνω τις ἀντίθυ-
ρος, neque huius cogitationis nunc poenitet.
Gronou. Sine vlla dubitatione recipienda
coniectura *Gronouii.* Ἀντίθυρος ναὸς Ἀθη-
νᾶς est aedicula Mineruae, in medio pariete,
ex aduerso ianuae posita. Ναὸν vel ναῖον
non semper esse iustum templum et aedem,
sed machinationem angustam, recipiendo
signo

λευκῷ, τὸ σχῆμα δὲ πολεμιστήριον, ἀλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγάσῃς θεῷ πολεμικῇς.

·Εἶτα μετὰ ταύτην ἄλλη Ἀθηνᾶ, οὐ λίθος αὕτη γε, ἀλλὰ γραφὴ πάλιν. ἩΦαιστος αὐτὴν διώκει ἐρῶν, ἡ δὲ Φεύγει· καὶ τῆς διώξεως Ἐριχθόνιος γίγνεται.

Ταύτῃ ἔπεται παλαιὰ τις ἄλλη γραφὴ. Ὠρείων φέρει τὸν Κηθαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δ' αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ Φῶς ὁδὸν, ἐποχόμενος.

Καὶ ὁ Ἥλιος Φανείς, ἰᾶται τὴν πῆρῳσιν, καὶ ὁ ἩΦαιστος Λημνόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.

Ὀδυσ-

more: habitus non bellicus; sed qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

27. Tum post hanc Minerva alia, non marmor illa quidem, sed pictura rursus. Persequitur illam Vulcanus amator, illa se subducit, atque ex illa persecutione nascitur Erichonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pictura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur. Ac Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Vlyf-

figno Dei alicuius factam, luculenter ipse Lucianus docet *Amor.* c. 13. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος, Veneris νεώς describitur. Aediculam e Plinii narratione ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione utitur. *Gesner.*

Ὀδυσσεὺς τὸ μετὰ τᾷτο, δῆθεν μεμνηνὺς, ὅτε συστρατεύειν τοῖς Ἀτρίδαις μὴ θέλων 9)· πάρεσι δὲ οἱ πρέσβεις ἤδη καλῶντες. καὶ τὰ μὲν τῆς ὑποκρίσεως, πιθανὰ πάντα, ἡ ἀπήνη, τὸ τῶν ὑπερφυγμένων ἀσύμφωνον, ἀγνοία τῶν δρωμένων· ἐλέγχεται δὲ ὅμως τῷ βρέφει. Παλαμίδης γὰρ ὁ τῆς Ναυπλίας, συνεὶς τὸ γιγνώμενον, ἀρπάσας τὸν Τηλέμαχον, ἀπειλεῖ Φοινεύσειν, πρόκιπτον ἔχων τὸ ξίφος, καὶ πρὸς τὴν τῆς μανίας ὑπόκρισιν, ὀργὴν καὶ οὗτος ἀνθυποκρίνεται. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς τὸν Φόβον τᾷτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεται, καὶ λύει τὴν ὑπόκρισιν.

Ἦτά-

30. *Vlysses post ista, nempe furens, ut qui expeditionem suscipere cum Attridis nolit. Adsunt autem legati iam vocantes. Et simulatio ipsius satis illa quidem probabilis: currus, discrepantia iumentorum, eorum quae agerentur ignorantia. At deprehenditur tamen in pucro. Palamedes enim Nauplii F. intelligens quid ageretur, raptum Telemachum interfecturum se minatur, stricto iam gladio, et aduersus furoris simulationem iram et ipse vicissim simulat. At Vlysses ab hoc metu resipiscit, et fit pater, et simulationem soluit.*

31. *Vly-*

9. ὅτε συστρ. μὴ θέλων] Legendum est, nisi vehementer fallor, ὅτε μὴ θέλων. Gesner.

Ἰσάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζήλῳ διακαῆς, τῷ παῖδε ὑποβλέπουσα, καὶ τι δεινὸν ἐννοοῦσα· ἔχει γοῦν ἤδη τὸ ξίφος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθῆσον γελῶντε, μηδὲν τῶν μελλόντων εἰδότε· καὶ ταῦτα ὀρῶντε τὸ ξίφος ἐν ταῖν χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὦ ἄνδρες δικασαί, οὐχ ὀρᾷτε ὅπως ἀπάγει μὲν τὸν ἀκροατὴν, καὶ πρὸς τὴν θεὰν ἀποσρέφει, μόνον δὲ καταλείπει τὸν λέγοντα; καὶ ἔγωγε διεξῆλθον αὐτὰ, ἔχ' ἵνα τὸν ἀντίδικον τολμηρὸν ὑπολάβόντες, καὶ θρασὺν, εἰ τοῖς οὕτω δυσκόλοις, ἑαυτὸν ἐκὼν φέρων ἐπέβαλε, καταγινῶτε, καὶ μισήσητε, καὶ ἐπὶ τῶν λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα μᾶλλον αὐτῷ

31. *Ultima Medea picta est zelotypia inflammata, pueros duos toruum adspiciens, et dirum quiddam animo agitans. Iam enim habet gladium. At miselli sedent ridentes, futurorum ignari, idque cum in manu videant gladium.*

32. *Haec omnia, iudices, nonne, ut abducant auditorem, videtis, et ad spectaculum auertant, solumque eum qui dicit relinquant? Atque ego ista persecutus sum, non ut adversarium meum, audacem rati ac temerarium, qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesserit, damnatum habeatis odio, atque in ipsa oratione destituaris: sed uti potius adiu-*

αὐτῷ συναγωνίσῃσθε, καὶ ὡς οἶόν τε κλταμύ-
οντες, ἀκέητε τῶν λεγομένων, λογίζομενοι τῷ
πράγματος τὴν δυσχέρειαν. μόλις γὰρ ἂν οὐ-
τω δυνηθεῖη οὐ δικασαῖς, ἀλλὰ συναγωνισαῖς
ὑμῖν χρησάμενος, μὴ παντάπασιν ἀνάξιος τῆς
τῷ οἴκου πολυτελείας νομισθῆναι. εἰ δὲ ὑπὲρ
ἀντιδίκου ταῦτα δέομαι, μὴ θαυμάσητε· ὑπὸ
γὰρ τοῦ τὸν οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ λέ-
γοντα, ὅσις ἂν ᾗ, βελοίμην ἂν εὐδοκιμεῖν.

*adiuuetis ipsi certamen, et conniuentes, quantum
eius fieri potest, verba illius audiat, perpenſa ni-
mirum operis difficultate. Vix enim vel ſic potue-
rit, etiam ſi non iudicibus vobis ſed ſociis utatur,
non uſquequaque indignus magnifico iſto oeco putari.
Quod vero pro aduerſario iſtu peto, nolite mirari;
Ob amorem enim huius oeci, quiſquis eſt, qui in eo
dicit, velim probari.*

Μακρόβιοι.

Οναρ τί τῷτο, λαμπρότατε Κυϊντίλλε, κε-
 λευσθεῖς προσφέρω σοι δῶρον, τὰς μα-
 κροβίχας, πάλαχ μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἰσορῆσας
 τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παιδί
 τᾶνομα· συμβαλεῖν δὲ ἔκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς
 κελεύει μοι προσφέρειν σοι τὰς μακροβίχας, τό-
 τε μὲν ἠϋζάμην τοῖς θεοῖς ἐπὶ μήκισον ὑμᾶς
 βιώναμ, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τὰς σᾶς· τῷ-
 το συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ
 τῶν ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν ἀπάντων
 αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ
 καὶ μοί τι ἀγαθὸν ἐδόκει προσημαίνειν ὁ θεός.

Σκε-

Longaeui.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissi-
 me, munus ad te defero Longaeuos: *somnio*,
inquam, quod olim vidi, cum nomen ponerēs
 filio tuo secundo, ac narraui amicis. Sed quod
 coniiicere non possem, quolnam Longaeuos tibi
 offerri Deus iuberet: tum quidem vota Diis nun-
 cupaui, vt quam longissime et tu viuas et tuī
 filii; vtile id esse ratus cum vniuerso hominum
 generi, tum praeter caeteros et ipsi mihi et meis
 omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam
 praesignificare videbatur Deus.

Luc. Op. T. VII.

O

2. Re

Σκεπτόμενος δὲ ἑαυτὸν, εἰς σύννοιαν ἦλθεν, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ περὶ παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κελεύειν τί προσφέρειν σοι τῶν ἀπὸ τῆς τέχνης. ταύτην ἔν αἰσιωτάτην νομίζων τὴν γε τῶν σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἰσορημένους εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγιανῶσῃ τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκλήρῳ τῷ σώματι. καὶ γὰρ ἂν καὶ ὄφελος γένοιτο τί σοι ἐκ τῆ συγγράμματος διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ ἐλπίς ἀγάθῃ, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκισον δύνασθαι βιῶναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ παραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἑαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, οὗτοι δὲ εἰς

2. Re autem mecum considerata, in cogitationem veni, vero esse simile, Deos, quum viro doctrinae studiis operato haec imperent, iubere, de arte tibi *mea* aliquid vt offeram. Hunc igitur auspiciatissimum ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi eos, qui ad longam senectutem peruenisse, cum sana mente et corpore integro, memorentur. Etenim duplex quaedam tibi vtilitas ex hoc libello nascatur: hinc animus alacris et bona spes, fieri posse vt ipse quoque viuas quam diutissime, hinc quaedam *petita* ab exemplis disciplina, si cognoscas, vt quique maxime et corporis sui et animi curam gesserit, ita ad longissimam

εἰς μακρότατον γῆρας ἤλθον, σὺν ὑγείᾳ παν-
τελεῖ.

Νέστορα μὲν ἐν τὸν σοφώτατον τῶν Ἀχαιῶν
ἐπὶ τρεῖς παρατεῖναι γενεάς Ὀμηρὸς λέγει, ἃν
συνέστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ ψυχῇ
καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τὸν μάντιν ἢ τρα-
γωδία μέχρις ἐξ γενεῶν παρατεῖναι λέγει. πι-
θανὸν δ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀκακόμενον, καὶ
καθαρωτέρᾳ διαίτῃ χρώμενον τὸν Τειρεσίαν,
ἐπὶ μήκιστον βιώσασθαι.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἰσορεῖται διὰ τὴν
δαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλέμενοι ἱερο-
γραμματεῖς, Ἀσσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ ἐξη-
γῆται

nam senectutem, cum valetudine integra, per-
venisse.

3. Itaque Nestorem, Achiuorum sapientissi-
mum, ad tria saecula extendisse *aetatem*, Home-
rus narrat, quem proponit nobis corpore pariter
atque animo exercitatum optime: Tiresiam vero
vatem ad sex usque saecula produxisse *vitam* ait
Tragoedia. Probabile autem fuerit, virum Diis
dicatum, et puriore usum victu, Tiresiam, vi-
xisse longissime.

4. Commemorantur autem genera quoque ho-
minum integra longaeua propter victus rationem
fuisse, ut Aegyptiorum, qui sacri scribae vocan-
tur; Assyriorum autem et Arabum, qui inter-

γηταί τῶν μύθων· Ἰνδῶν δέ, οἱ καλέμενοι Βρα-
 χμαῖνες, ἄνδρες ἀκριβῶς Φιλοσοφία σχολάζον-
 τες, καὶ οἱ καλέμενοι δὲ μάγοι, γένος τῆτο μαντι-
 κόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, παρὰ τε Πέρσαις,
 καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρασμίαις,
 καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μήδοις, καὶ παρὰ
 πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις ἐρέωμενοι τέ εἰσι, καὶ
 πολυχρόνιοι, διὰ τὸ μαγεύειν διαιτώμενοι καὶ
 αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

"Ἦδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ
 Σῆρας μὲν ἰσορῶσι μέχρι τριακοσίων ἔτη ἑτῶν.
 οἱ μὲν τῷ αἵρι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὴν αἰτίαν τῆ μα-
 κροῦ γήρεως προσιδέυοντες, οἱ δὲ καὶ τῇ διαίτῃ.
 ὑδροποτεῖν γάρ Φασι τὸ ἔθνος τῆτο σύμπαν.

καὶ

pretes fabularum; Indorumque, qui vocantur
 Brachmanes, viri in solidum vacantes philoso-
 phiae; et qui dicantur magi, genus hominum
 fatidicum et dicatum Diis, apud Persas, et Par-
 thos, et Bactros, Choramiosque, et Arios, et-
 que Sacas, et Medos, Barbaros denique multos
 alios, valentes sunt ac longaeui, cum ob magiae
 exercitium exquisitiore vivendi ratione ipsi quo-
 que utantur.

5. Iam vero gentes etiam totae diutissime vi-
 vunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos
 vitam proferre, cuius longae senectutis causam
 alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam ra-
 tionis victus; aquam enim bibere uniuersam gen-
 tem

καὶ Ἀθῶτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν
 ἐτῶν βιᾶν ἰσόρηται, καὶ τὰς Χαλδαίους ὑπὲρ τὰ
 ἑκατὸν ἔτη βιᾶν λόγος. τέττα μὲν καὶ κριθίνω
 αἶστω χρωμένους, ὡς ὀξυδορκίας τῆτο φάρμα-
 κον· οἷς γὰρ φασὶ διὰ τὴν τοιαύτην διαίταν, καὶ
 τὰς ἄλλας αἰσθησεις ὑπὲρ τὰς ἄλλας ἀνθρώπους
 ἐξωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τὰ τῶν μακροβίων γε-
 ρῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ φασιν ὡς ἐπὶ πλεῖ-
 στον διαγιγνέσθαι χρόνον. οἱ μὲν διὰ τὴν γῆν,
 καὶ τὸν αἶρα, οἱ δὲ διὰ τὴν διαίταν, οἱ δὲ καὶ
 δι' ἁμφοῶν. ἐγὼ δ' ἂν σοὶ δικαίως τὴν ἐλπίδα
 ἐραδίως περὶσχοίμι, ἰσότησας ὅτι καὶ κατὰ πᾶ-
 σαν τὴν γῆν, καὶ κατὰ πάντα αἶρα, μακρόβιοι
 γεγόνασιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίαις τοῖς κατήκσι,

καὶ
 tem, aiunt. Athotes etiam ad triginta et centum
 annos viuere literis proditum est; et Chaldaeos
 supra centum annos fertur viuere, hos etiam pa-
 ne hordeaceo vti, acuti visus remedio: quibus
 nempe dicant ob talem victum reliquos etiam fen-
 sus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaeuis et generibus hominum
 et gentibus, quos longissimo durare tempore a-
 iunt, partim propter terram et aërem, partim
 propter rationem victus, partim propter vtruin-
 que. Aequum autem est, ut facilem tibi spem
 iniiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni,
 longaeuos fuisse viros, exercitationibus conue-

καὶ δικίτῃ τῇ ἐπιτηδαιοτάτῃ πρὸς ὑγίαιον χρεώ-
μενοι.

Διείρεσθιν δὲ τὰ λόγῳ ποιήσομαι τὴν πρώτην
κατὰ γε τὰ ἐπιτηδύματα τῶν ἀνδρῶν· καὶ
πρῶτον γέ σοι τὰς βασιλικὰς καὶ στρατηγικὰς
ἀνδρῶν ἰσορήσω, ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτῃ μεγαλᾷ
θαιοτάτῃ αὐτοκράτορος τύχῃ εἰς τὴν τελευταίαν
τὴν ἀγαγῆσα τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα τὴν
οἰκουμενὴν τὴν αὐτῆ· ἔτω γὰρ αὖ ἀπιδὼν καὶ
σύ, τῶν μικροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τῆς
ἐξέως καὶ τῆς τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆ-
ρας ὑγιεινόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐρ-
γασαίῳ σεαυτὴ τῇ δικίτῃ μέγιστον τε ἅμα καὶ
ὑγιεινότατον βίον.

Πομπή-

nientibus, et aptissima ad sanitatem victus ratio-
ne vřos.

7. Distribuam vero orationem primo pro vitae
generibus virorum, et initio quidem regii fastigii
viros, aut exercituum duces, commemorabo
(quorum vno etiam pia magni augustique Impe-
ratoris nostri Fortunę in supremum ordinem eue-
cto, maximum beneficium suo terrarum orbi tri-
buit). Sic enim respiciens tu quoque ad longae-
vorum similes habitus ac fortunas, senectutem
sanam longamque speraueris facilius; simulque
aemulatus eos, longissimam pariter atque saluber-
rimam tibi vitam eadem seruata victus ratione
paraueris.

8. Pom-

Πομπήλιος Νεμᾶς ὁ εὐδαιμονέστατος τῶν Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα περὶ τὴν θεραπείαν τῶν θεῶν ἀσχληθεὶς, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη βεβιωκέναι ἰσορεῖται. Σέρβιος δὲ Τάλλιος Ῥωμαίων καὶ ἕτος βασιλεὺς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰσορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, Φυγαδευθεὶς, καὶ ἐπὶ Κύμης διατρίβων, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται σερρότατα βιώσαι.

Οὗτοι μὲν ἂν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλείας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικομένας, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα ἐμάσῃ. ἐπὶ τέλει δέ σοι καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μήκισον γῆρας ἀφικομένας προσαναγράψω, προσθεὶς ἅμα καὶ τὰς κατὰ τὴν λοιπὴν Ἰταλίαν ἐπὶ

8. Pompilius Numa felicissimus Romanorum regum, et maxime circa Deorum cultum occupatus, supra octoginta annos vixisse memoratur. Servius Tullius, rex et ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius verò ultimus Romanorum rex, exul Cumis cum ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valetudine dicitur peruenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adiungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, et vnius cuiusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem peruenere, additis etiam, qui in reliqua

ἐπὶ πλείστον βιώσαντας. ἀξιόλογος γὰρ ἔσθ' ἡ
 ἡλικία τῶν διαβάλλειν περρωμένων τὸν
 ἑνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστοτέρας ἔχεν
 τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσσεσθαι
 πρὸς τὸ εἰς μήκειν τε καὶ λιπαρὸν, τὸν πάσης
 γῆς καὶ θαλάττης δεσπότην, γῆρας ἀφικέσθαι,
 τῇ ἑαυτῇ εἰκεμένη βασιλεύοντα ἤδη, καὶ γέ-
 ροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἔν Ταρτησσίῳ βασιλεὺς,
 πεντήκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώναι λέγεται, ὡς
 Ἡρόδοτος ὁ λογοποιὸς, καὶ ὁ μελεποιοὸς Ἀνα-
 κρέων· ἀλλὰ τῷτο μὲν μῦθος τισὶ δοκεῖ· Ἀγα-
 θοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἑτῶν ἐνενηκον-
 ταπέντε τελευταῖ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τί-
 μαριος

Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ra-
 tio refutandi eos, qui istum aërem criminantur,
 historia. Quo meliorem nos quoque spem habe-
 mus, rata futura vota nostra, ut in longissimam-
 que et pinguem senectutem porueniat terrae to-
 tius atque maris dominus, qui iam senex suum
 terrarum orbem regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quin-
 quaginta et centum annos vixisse dicitur, ut vo-
 lunt Herodotus historicus, et poeta Anacreon.
 Verum ista quibusdam videtur fabula. Agatho-
 cles autem Siciliae tyrannus cum esset annorum
 quinque et nonaginta, mortuus est, sicut Demo-
 charas

μαίος ἰσχυρεῖται· Ἰέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραν-
νος, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν γενόμενος, ἐτελεύ-
τα νοσῶν, βασιλεύσας ἐβδομήκοντα ἔτη, ὥσπερ
Δημήτριός τε ὁ Καλατιανός, καὶ ἄλλοι λέγουσιν.
Ἀντέας δὲ Σκυθῶν βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς
Φίλιππον περὶ τὸν Ἰστρον ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ
τὰ ἐνενήκοντα ἔτη γεγονώς. Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλ-
λυρῶν βασιλεὺς, ἀφ' ἵππου λέγεται μάχεσθαι
ἐν τῷ πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα
τετῶν ἔτη. Τήρης δὲ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, κα-
θὰ Φασι Θεόπομπας, δύο καὶ ἐνενήκοντα ἐτῶν
ἐτελεύτησεν.

Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου ὁ μονόφθαλμος, βα-
σιλεύων Μακεδόνων, περὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σελεύ-

chares ac Timaeus tradunt. Hiero Syracusanorum tyrannus, duo et nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius et alii perhibent. Antreas Scytharum rex, pugnans contra Philipppum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bardylis rex Illyriorum ex equo dicitur pugnasse in bello contra Philipppum, annos natus nonaginta. Teres Odryfarum rex, ut refert Theopompus, duorum et nonaginta annorum cum esset, obiit.

II. Antigonus Philippi F. Cocles, rex Macedonum, in Phrygia pugnans cum Seleuco et Ly-

Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύμασι πολλοῖς περιπεσὼν, ἐτελεύτησεν ἑτῶν ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρατευόμενος αὐτῷ Ἱερώνυμος ἰστορεῖ. καὶ Λυσιμάχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ἕτος ὀγδοηκοσὸν τελῶν, ὡς ὁ αὐτός Φησιν Ἱερώνυμος. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίᾳ, υἱωνὸς δὲ Ἀντιγόνῃ τῇ μονοφθάλμῃ, ἕτος τέσσαρα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἰστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῶς μέγιστον δυνηθεὶς, καὶ ἐπιτροπεύσας πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἕτος ζήσας, ἐτελεύτα τὸν βίον.

Πτολε-

simacho, vulneribus multis confectus cecidit, annorum cum esset vnus et octoginta, vt narrat, qui expeditionis illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Lyfimachus Macedonum rex in praelio contra Seleucum periit annum agens octogelimum, vt idem ait Hieronymus. Antigonus filius Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, quatuor et quadraginta annos imperauit Macedonibus, vixit autem octoginta, vt Medius refert, et scriptores alii. Sic etiam Antipater Iolai F. potentissimus vir, aliquot Macedoniae regum tutor, cum supra octoginta annos vixisset, vitam finiit.

12. Pto-

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγης, ὁ τῶν καθ' ἑαυτὸν
εὐδαιμονέστερος βασιλέων, Αἰγύπτῃ μὲν ἐβασί-
λευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη,
ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸ δυοῖν ἐτοῖν τῆς
τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ
δὲ ἐπικλητῇ, ὅσις δεδέξατο τὴν πατρῴαν βασι-
λείαν. ἀδελφῶν δὲ Φιλέταιρος 1), πρῶτος μὲν
ἐκτίθησάτο τὴν περὶ Πέργαμον ἀρχὴν, καὶ κατέ-
σχεν, εὐνῆχος ὢν. κατέσχεψε δὲ τὸν βίον,
ὀγδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος, Ἄτταλος δὲ ὁ ἐπι-
κληθεὶς Φιλάδελφος, τῶν Περγαμηνῶν καὶ ἕως
Βασιλείων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τῶν Ῥω-
μαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύσ καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν ἐξέλιπε τὸν βίον.

Μιθρι-

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis feli-
cissimus, Aegypti regnum tenuit ad quartum et
octogesium vitae annum: idque duobus ante
mortem annis tradidit Ptolemaeo filio, qui Phil-
adelphi cognomen habuit, qui *solus* fratrum in
paterno regno successit. Philetaerus, eunuchus,
primus Pergami imperium peperit pariter ac te-
nuit, annos natus octoginta vitam cum morte
commutavit. Attalus is, qui Philadelphi cogno-
men habuit, Pergamenorum et ipse rex, ad quem
etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum
octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mi-

1. Praeue antea legebatur Ἀδελφῶν. Φιλαι-
τερος δέ. du Souh.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ πρῶτος-
 χορευθεὶς Κτίσης, Ἀντίγονον τὸν μονόφθαλμον
 Φεύγων, ἐπὶ Πόντῳ ἐτελεύτησας, βιώσας ἔτη
 τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ Ἰερώνυμος ἰσο-
 ρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν καὶ ὀγδοήκοντα
 ἔζησεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἰσορεῖ· ἐδυνήθη δὲ
 ἰσως καὶ ἐπὶ πλέον διαγενέσθαι, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς
 Περδικκάν μάχῃ ζωηρηθεὶς, ἀνιστολοπίσθη.
 Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς
 δηλῶσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι 2), οἷς καὶ
 Ὀνή-

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Condi-
 tor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mor-
 tuus est, cum vixisset quatuor et octoginta annos,
 ut refert Hieronymus, et scriptores alii; Ariar-
 rathes Cappadocum rex, duo et octoginta vixit
 annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diu-
 tius superstes esse: sed captus in praelio contra
 Perdiccam, et in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut in-
 dicant Persarum atque Assyriorum cippi, quibus
 etiam

2. ὅροι] Lapidēs aut columnas intellige, λί-
 θος, στήλας, exponente Polluce III. l. 85.
 Nam his, aequē ut tabulis aeneis, inuenta
 artium, resque notatu dignas inscribebant
 veteres Babylonii, Aegyptii, Graeci, Ro-
 mani. *Maius.*

Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατοντῆτος γενόμενος ἐζητει μὲν ἓνα ἑκάσαν τῶν φίλων· μαθὼν δὲ τὰς πλείους διεφθαρμένους ὑπὸ Καμβύσῃ τῇ υἱῶς, καὶ φάσκοντος Καμβύσῃ κατὰ πρόσαγμα τὸ ἐκείνη ταῦτα πεποιηκέναι, τὸ μὲν τι πρὸς τὴν ὁμότητα τῇ υἱῇ διαβληταῖς, τὸ δέ τι, ὡς παρὰ νομῆντα αὐτὸν ἀντιπασάμενος, ἀθυμήσας ἐτελεύτα τὸν βίον.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων ἐπικληταῖς, ἐφ' ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσατο, βασιλεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ καὶ ὀγδοήκοντα ἔτιων γενόμενος· ὡς δὲ Δεῖνων ἰσορεῖ, τεσσαρῶν καὶ ἐνανήκοντα. Ἀρταξέρξης, ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς,

etiam Onesicritus, vitae Alexandri scriptor, consentire videtur, centum annorum cum esset, amicorum vnumquemque requisivit. Comperto autem, plerosque interfectos a Cambyse filio suo, qui ipse se imperio fecisse diceret, contristatus partim, quod male audiret propter crudelitatem filii, partim, quod facinora ipsius coarguisset, vitam finiit.

15. Artaxerxes Memoriosi cognomine notus, contra quem Cyrus frater expeditionem mouerat, regnans in Persis, morbo finiit annos natus sex et octoginta: ut vero Dino prodidit, quatuor et nonaginta. Artaxerxes Persarum rex alius, quem patrum

σιλεύς, ὃν φησιν ἐπὶ τῶν πατέρων τῶν αὐτοῦ
 Ἰσιδώρος ὁ Χαρακηνὸς συγγραφεὺς βασιλεύειν,
 ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα βίᾱς, ἐπιβελῇ τὰ δελ-
 φῶ Γωσίδρῳ ἐδολοφονήθη. Σιναρθοκλῆς δὲ ὁ
 Παρθυαίων βασιλεύς, ἔτος ὀγδοηκοσὸν ἤδη γε-
 γονώς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθείς 3),
 βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἐβασίλευσεν ἔτη ἑπτὰ.
 Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεύς, πρὸς ὃν Λέ-
 κελλος ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν
 ἐτελεύτα νόσῳ.

Τοπα-
 patrum suorum aetate regnasse dicit Isidorus Cha-
 racenus historicus, tres et nonaginta annos cum
 vixisset, insidiis fratris sui Gosithris periiit. Sin-
 arthocles Parthorum rex, annum iam agens
 octogesimum, ab Sacauracis Scythis reductus,
 regnare coepit, regnavitque annos septem. Ti-
 granes Armeniorum rex, quicum Lucullus bel-
 lum gessit, quinque et octoginta annos natus
 fuit, cum morbo decederet.

16. Hyf-

3. καταχθείς] Quid sibi velit hoc verbum,
 in ipsius historiae obscuritate, incertum est.
 Videtur notare *reditam ab exilio*. Notum
 est saepe exulare, qui propter spem imperii
 suspecti aut exosi sunt imperantibus. Puto
 igitur hunc Parthorum regem exulasse apud
 Scythas; ut paullo post Artabazum Chara-
 cenum regulum apud Parthos; vtrumque
 hospitem opera in regnum patrium dedu-
 ctum. Gesner.

Ἑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακος, καὶ τῶν κατ' Ἑ-
ρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα
ἐτῶν νοσήσας ἐτελεύτησε. Τήραος δὲ ὁ μετὰ
Ἑσπασίνην τρίτος βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενή-
κοντα βιᾶς, ἐτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζος δὲ ὁ
μετὰ Τήραιον ἑβδομος βασιλεύσας Χάρακος, ἐξ
καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων
ἐβασίλευσε. καὶ Μνασκήρης δὲ βασιλεὺς Παρ-
θυσίων ἐξ καὶ ἐνενήκοντα ἐξήσεν ἔτη.

Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρεσίων βασιλεὺς, ἐνενή-
κοντα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσανδρος δὲ ὁ ὑπὸ τῷ Θεῷ
Σεβαστῷ ἀντὶ ἐθνάρχῃ, βασιλεὺς ἀναγορευθεὶς
Βοσπόρου, περὶ ἔτη ὧν ἐνενήκοντα, ἵππομάχων
καὶ πεζομάχων ἔδενός ἡττων ἐφαίη· ὡς δὲ ἐώ-
ρα

16. Hyaspines, Characis, et locorum Ery-
thraeo mari vicinorum rex, quinto et octogesi-
mo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius
ab Hyaspine rex duo et nonaginta annos cum
vixisset, morbo finiit. Artabazus a Teraeo septi-
mus qui Charace regnavit, sexto et octogesimo
anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et
Mnascires rex Parthorum sex et nonaginta annis
vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta annos
implevit. Afander ille, qui a Divo Augusto pro
Ethnarcha rex Bospori renunciatus fuerat, circa
annum nonagesimum nullo neque equite neque
milite deterior visus est. Cum vero videret suos
ciues

ρα τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ 4) Σκριβωνίῳ προσιθεμέ-
νης, ἀποσχόμενος σιτίων, ἐτελεύτησε, βιὲς
ἔτη τρία καὶ ἐνενήκοντα. Γόαισος δὲ, ὡς Φησιν
Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνός, ἐπὶ τῆς ἑαυτῆς ἡλικίας
Ὀμανῶν τῆς ἀρωματοφόρου βασιλεύσας, πεν-
τεκαίδεκα καὶ ἑκατὸν γεγονώς ἐτῶν, ἐτελεύτη-
σε νόσῳ. Βασιλέας μὲν ἐν τοσούτοις ἰσθρήκασε
μακροβίους οἱ πρὸ ἡμῶν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ Φιλόσοφοι, καὶ πάντες 5) οἱ
περὶ

ciues ad Scribonii se partes conferre, inedia de
vita exiit, quam ad tres et nonaginta annos pro-
duxerat. Goaesus, auctore Isidoro Characeno,
ipsius aequali, Omanorum in turifera regione
rex, quindecim supra centum annos cum haberet,
e morbo obiit. Tot reges longaeuos nobis tra-
diderunt, qui ante nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, et omnino
lite-

4. τὰς ὑπὸ τῇ μάχῃ] Quid si pro μάχῃ,
quod profectò huc non conuenit, legamus
ἀρχῇ; Angebat senem τὰς ὑπὸ τῇ ἀρχῇ
ciues suos, imperio suo subiectos, paulatim
se conferre ad Scribonium, ventosum homi-
nem, et e mentitis Augusti promissis homi-
nes sollicitantem, quod facile colligas e Dio-
nis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe po-
uisse in translatione, sine fraude fuerit. G.

5. πάντες] Nimis aperte falsum, omnes litera-
rum studiosos longaeuos fuisse. Suspicio
ita-

περὶ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πως καὶ ἔτοι-
ποιμένοι ἑαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἤλθον, ἀ-
ναγράψωμεν καὶ τῶν τὰς ἰσορημένους, καὶ
πρώτας γε Φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβ-
δηρίτης, ἑτῶν γεγονὼς τεσσαρῶν καὶ ἑκατὸν,
ἀποσχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ
ὁ μασιῶς, ὡς Φησὶν Ἀριστοξένος, προσχὼν τῇ
Πυθαγόρῃ Φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκα-
τὸν ἔτη Ἀθήνησιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θα-
λῆς, καὶ Πιττακὸς, οἳ τινες τῶν κληθέντων
ἑπτὰ

literarum cultores, qui curam et ipsi sui ipsorum
exquisitiorem habent, ad longam senectutem per-
venere; scribamus etiam de his quotquot in lite-
rarum monumenta relati sunt, et primos quidem
Philosophos. Democritus Abderitanus, annos
natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vi-
tam finiit. Xenophilus inusicus, eminens, ut
ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra
quinque et centum annos Athenis vixit. Solon,
et Thales, et Pittacus, qui de septem illis qui sa-
pien-

itaque legendum πάντως, quo adverbio
ostendat auctor, non philosophos modo ar-
ctiore appellatione ita dictos, verum *omnino*;
vel *in univsum* homines literatos, se com-
memoraturum. Si tamen mutare quis quid
dubitet; potest πάντας sumere πανταίως,
ut πᾶσαν νόσον sanasse Dominus dicitur
Matth. IV, 23. Gesner.

Luc. Op. T. VII.

P

ἑπτὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκτὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ τῆς Στωϊκῆς Φιλοσοφίας ἀρχηγός, ἑκτὼ καὶ ἐνενήκοντα, ὃν Φασιν εἰσερχόμενον εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπταίσαντα, ἀναφθέγγασθαι, τί με βοᾷς; καὶ ὑποσρέψαντα οἴκαδ', καὶ ἀποσχόμενον τροφῆς, τελευτῆσαι τὸν βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζήνωνος μαθητῆς, καὶ διάδοχος, ἐννέα καὶ ἐνενήκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, Φῦμα ἔσχεν ἐπὶ τῷ χεῖλες, καὶ ἀποκαρτερῶν, ἐπελθόντων αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων, προσενεγκάμενος τροφὴν, καὶ πράξας περὶ ὧν ἠξίαν οἱ φίλοι, ἀποσχόμενος αὐτίς τροφῆς, ἐξέλιπε τὸν βίον.

Ξενο-

pientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo et nonaginta, quem aiunt, cum in concionem prodiret, et lapsus offenderet, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!) reuersumque domum, inedia vitam finiisse. Cleanthes autem discipulus Zenonis et successor nouem et nonaginta annos natus, tuber in labio nactus est, iam suscepto moriendi consilio, cum superuenirent ipsi a sodalibus quibusdam literae, cibo assumpto perfecit, quae rogauerant amici, tum denuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xe-

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἀρχελαοῦ
δὲ τῷ Φυσικοῦ μαθητῆς, ἐβίωσεν ἔτη ἐν καὶ
ἐνενηκόντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητῆς
γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Καρνεά-
δης δὲ ὁ τῆς νεωτέρας Ἀκαδημίας ἀρχηγός, ἔτη
πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος ἐν καὶ ὀγδοή-
κοντα. Διογένης δὲ ὁ Σελευκεὺς ἀπὸ Τίγριος,
Στωϊκὸς φιλόσοφος, ὀκτὼ καὶ ὀγδοήκοντα. Πο-
σειδώνιος ὁ Ἀπαμεὺς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥό-
διος, φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγρα-
φεὺς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος δὲ
Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα.
Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσεύς, Στωϊκὸς, ὃς
καὶ

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai Phy-
fici discipulus, annos vixit nonaginta vnum.
Xenocrates Platonis auditor, quatuor et octogini-
ta: Carneades, iunioris Academiae princeps,
annos quinque et octoginta: Chrysippus vnum
et octoginta: Diogenes Seleucienfis ad Tigrim,
Stoicus philosophus, octo et octoginta: Posido-
nius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius,
Philosophus, et idem Historicus, quatuor et octo-
ginta: Critolaus Peripateticus, supra duos et
octoginta.

21. Plato Diuinus, vnum et octoginta. Athe-
nodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Di-

καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστῆ Θεῷ,
 ὑφ' ἧς ἡ Ταρσέων πόλις καὶ Φόρων ἐκκρίσθη,
 δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν
 τῇ πατρίδι, καὶ τιμὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ
 κατ' ἔτος ἕκαστον ἀπονέμει ὡς ἡρώϊ. Νέστωρ δὲ
 Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τι-
 βερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ
 Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν Φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγρα-
 φέων δὲ Κτησίβιος μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιτεσσάρων
 ἔτων ἐν περιπάτῳ ἐτελεύτησεν, ὡς Ἀπολλόδο-
 ρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἰσορεῖ. Τερώνυμος δὲ ἐν
 πολέμοις γενόμενος, καὶ πολλὰς καμῆτας ὑπο-
 μέinas καὶ τραύματα, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ
 ἑκατὸν

vi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a
 quo etiam tributis leuata est Tarsensium ciuitas;
 duo et octoginta annos natus in patria mortuus
 est, cui honorem quotannis habet Tarsensium
 populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tar-
 so Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo et no-
 naginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta
 vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Historicos
 Ctesibius centum viginti quatuor annos natus in
 Peripato obiit, vt auctor est in Chronicis Apollo-
 dorus. Hieronymus in bellis versatus, multos
 labores perpeffus et vulnere, annos vixit quatuor
 supra

ἑκατὸν, ὡς Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῶν πε-
 ρὶ τῆς Ἀσίας ἱστοριῶν λέγει, καὶ θαυμάζει γε
 τὸν ἄνδρα, ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρ-
 τιον ὄντα ἐν ταῖς συνστάσις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰ-
 σθητήρσις μηδενὸς γενόμενον τῶν πρὸς ὑγίειαν
 ἐλλειπῇ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
 πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως ὀγδοή-
 κοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομενεΐτης,
 ἑξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστόβελος δὲ ὁ Κασανδρεὺς,
 ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέγεται βεβιωκέναι·
 τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον καὶ ὀγδοηκοσὸν ἔτος γε-
 γονὼς ἤρξατο συγγράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν ἀρχῇ
 τῆς πραγματείας λέγει. Πολύβιος δὲ ὁ Λυκόρ-
 τα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀφ'
 ἑπτα κατέπεσε, καὶ ἐν τεττῇ νοσήσας, ἀπέθα-
 νεν

supra centum; ut ait Agatharchides nona histo-
 riarum Asiae, atque admiratur virum, qui ad
 ultimum vitae diem aptus fuerit consuetudini ho-
 minum, nec in ullius sensus usu aut sanitate quid-
 quam desiderauerit. Hellanicus Lesbios octoginta
 et quinque, et Pherocydes Syrus similiter octo-
 ginta et quinque. Timaeus Tauromenites sex
 et nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra no-
 naginta annos dicitur vixisse: historiam autem
 quatuor et octoginta annos natus coepit scribere,
 ut ipse refert in principio operis. Polybius Ly-
 cortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo
 cecidit, vnde morbum nactus diem obiit: anno-

γενέτων δύο καὶ ὀγδοήκοντα· Ὑψικράτης δὲ ὁ
Ἀμισηνὸς συγγραφεὺς, διὰ πολλῶν μαθημάτων
γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖ-
σιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποσχόμε-
νος, ἐτελεύτησεν· ὃν Φασιν ἐρωτηθέντα τὴν
αἰτίαν τῷ μακρῷ γήρως, καὶ ὑγιεινῶς ἐν πάσαις
ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπεῖν, διὰ τὸ μηδέποτε συμ-
περιενεχθῆναι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης
ἐνενήκοντα καὶ ἕξ ἐτῶν γεγονώς, τὸν πανηγυρι-
κὸν ἔγραφε λόγον· περὶ ἔτη δὲ ἐνὸς ἀπαδέοντα
ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθαστο Ἀθηναῖος ὑπὸ Φι-
λίππου ἐν τῇ περὶ Χαλρωνείαν μάχῃ νενικημένος,
πο-

tum cum esset duorum et octoginta. Hypsicrates
Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus,
vixit annos duo et nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam
quidam nominant, annos octo et centum. Absti-
nencia vero cibi finiit: quem aiunt interrogatum
de causa longae senectutis, et omnibus sensibus
sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se
conuiuuiis passus sit auferri. Isocrates sex et no-
naginta annorum cum esset, Panegyricam oratio-
nem scripsit: circa annum vero vndecentelimum,
audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chae-
roneam

πρηνιῶμενος, τὸν Εὐριπίδην σίχον προσηγγ-
 ηατα, εἰς ἑαυτὸν ἀναφέρων·

Σιδωνίῳ ποτ' ἄστ' Κάδμος ἐκλιπών,
 καὶ ἐπειπὼν ὡς δαλεύσει ἡ Ἑλλάς, ἀξέλιπε τὸν
 βίον. Ἀπολλόδωρος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥήτωρ,
 θεῶ Καίσαρος Σεβαστοῦ διδάσκαλος γενόμενος, καὶ
 σὺν Ἀθηναδῶρῳ τῷ Ταρσεὶ Φιλοσόφῳ παιδεύ-
 σας αὐτὸν, ἔζησε τὰυτὰ τῷ Ἀθηναδῶρῳ, ἔτη
 ὀγδοήκοντα δύο. Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξος ῥή-
 τωρ, ἐνεήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιός, ῥᾶγα σαφυλῆς
 καταπιὼν, ἀπεπνίγη, πέντε καὶ ἐνεήκοντα
 ζήσας ἔτη. ἄτος ὑπὸ Ἰεφῶντος τῷ υἱὸς ἐπὶ
 τέλει τῷ βίῳ παρανοίᾳς κρινόμενος, ἀνέγνω ταῖς
 δμα-

roneam victos, lamentabili voce Euripides versi-
 culum protulit, quem ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus excitus:

Cumque subiecisset, fertururam esse Graeciam,
 e vita discessit. Apollodorus Pergamenus rhetor
 Augusti Caesaris praeceptor, qui cum Atheno-
 doro Tarsensi philosopho illum instituerat, sicut
 Athenodorus annos vixit octoginta duos: Potamo
 rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito vnae
 acino suffocatus est, quinque et nonaginta annos
 cum vixisset. Hic ab Iophonte filio sub finem
 vitae accusatus dementiae, recitavit iudicibus

δικασαῖς Οἰδίπῳ τὸν ἐπὶ Κολωνῷ, ἐπιδρακτό-
μενος διὰ τῆς δράματος, ὅπως τὸν νῦν ὑγιαίνει·
ὡς τὰς δικασαῖς, τὸν μὲν ὑπερβαυμάσαι, κατα-
ψηφίσασθαι δὲ τῆ νῦν αὐτῆς μανίαν.

Κρατῖνος δὲ ὁ τῆς κωμῳδίας ποιητής, ἑπτὰ
πρὸς τοῖς ἐνεγήμεναι ἔτεσιν ἐβίωσεν, καὶ πρὸς
τῷ τέλει τῆ βίης διδάξας τὴν Πυτίνην, καὶ νι-
κήσας, μετ' αὐτὸν πολὺ ἐτελεύτησεν. καὶ Φιλήμων δὲ
ὁ κωμικός, ὁμοίως τῷ Κρατίνῳ, ἑπτὰ καὶ ἐνε-
γήμεναι ἔτη βίης, κατέκειτο μὲν ἐπὶ κλίνης ἡρε-
μῶν, θεασάμενος δὲ ὄνον τὰ παρεσκευασμένα
αὐτῷ σῦκα κατεσθίουσα, ὥρμησε μὲν εἰς γέλω-
τα, καλέσας δὲ τὸν οἰκέτην, καὶ σὺν πολλῷ καὶ
ἄθρῳ γέλῳτι εἰπὼν προσεῖπεν τῷ ὄντι ἀνδρά-
τε

Oedipum in Colono, ostendens illa fabula, quam
sibi mente constaret, adeo ut iudices ipsum qui-
dem vehementer admirarentur, filii autem furo-
rem damarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra no-
naginta annis vixit, cumque versas finem vitae
Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post
obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus
quam Cratinus septem et nonaginta annos natus,
decumbebat quiescens in lectulo. Cum vero vi-
deret asinum paratas sibi ficus deuorantem, in
cachinnos effunditur; vocatoque seruo cum mul-
to *iidem* confectoque risu imperat, ut asino et
iam

τε ῥοφεῖν, ἀποπνυγείς ὑπὸ τῆς γέλωτος ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμος δὲ ὁ τῆς κωμωδίας ποιη-
τῆς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἑπτὰ ἔτη λέγε-
ται βιωῖναι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τῶν μελῶν ποιητῆς, ἔζησεν
ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ
ὁ μελοποιός, τὰυτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ Κεῖος,
ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀγλαῆ
Κυρηναῖος, ὃν ἔ μόνον γραμματικόν, ἀλλὰ καὶ
ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσσει, καὶ Φιλόσοφον, καὶ
γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτος ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῶν Λακεδαιμο-
νίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι ἰσχυρεῖται.

Τοσού-

iam merum forbendum addat: atque ipsum per
risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epichar-
mus Comicus septem et nonaginta annos dicitur
vixisse.

26. Anacreon canticorum poëta vixit annos
quinque et octoginta, et Stesichorus melicus toti-
dem: Simonides autem Ceus supra nonaginta.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes Aglai F.
Cyrenaeus, quem non Grammaticum solum, sed
etiam poëtam aliquis nominaverit, et Philoso-
phum, et Geometram; duo et octoginta hic vi-
xit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legislator quin-
que et octoginta annos vixisse narratur.

Τοσάτας ἔδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πεπαλ-
 δευμένους, ἀθροῖσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπεσχόμεν καὶ Ῥω-
 μαίων τινάς, καὶ τῶν τὴν Ἰταλίαν σῖκησάντων
 μακροβίων ἀναγράψαι, τέτας σοι, θεῶν βα-
 λομένων, ἱερώτατε Κوينτίλλε, ἐν ἄλλῳ δηλώ-
 σομεν λόγῳ.

29. Tot potuimus reges et eruditos homines
 colligere. Cum vero promiserim etiam Romano-
 rum quosdam, et Italicorum longaeuorum refer-
 re, eos tibi, Diis volentibus, Quintille sanctis-
 sime, alio libello indicabimus.

Πατρίδος Ἐγκώμιον.

Οτι μὲν ἔδεν γλύκιον ἥς πατρίδος Φθάνει
 προτεθρυλλημένον. ἄρ' ἐν ἡδίων μὲν ἔδεν,
 σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλο; καὶ μὴν
 ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρωποι, τέτων
 πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος γεννησαμένη, καὶ
 ἀνα-

Patriae Encomium.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud
 quidem tritum est. Numquid autem dulcius
 quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est
 ac diuinius? Quin quaecumque augusta et diuina
 putant homines, eorum causa et magistra patria
 est.

ἀναθρεψαμένη, καὶ παιδευσαμένη. πόλεων μὲν ἔν μεγέθει, καὶ λαμπρότητας, καὶ πολυτελείας κατασκευῶν, θαυμάζουσι πολλοὶ, πατρίδας δὲ ζέφυγουσι πάντες· καὶ τοσῶτον ἔδεις ἐξηπατήθη τῶν καὶ πάνυ κεκρατημένων ὑπὸ τῆς κατὰ τὴν θῆαν ἡδονῆς, ὥς ὑπὸ τῆς ὑπερβολῆς τῶν παρ' ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι τῆς πατρίδος.

"Ὅσις μὲν ἔν σεμνύνεται πολίτης ὢν εὐδαίμωνος πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι· καὶ ὁ τοιοῦτος, δηλὸς ἐστὶν ἀχθόμενος ἂν, εἰ μετριοτέρως ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τιμᾶν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ παραβαλεῖν

πειρω-

est, quae genuerit ea, nutriuerit, instituerit. Itaque magnitudines urbium et claritates, et sumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant vniuersi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus deliniuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae obliuionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se ciuitatis ciuem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur, manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam fortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare vrbes

fi

πειρωμένῳ, προσήκει μέγας εἶς ἐξετάζειν, καὶ
 κάλλος, καὶ τὴν τῶν ὠνίων ἀφθονίαν. ὅτε δ'
 αἰρεσίς ἐσι πόλεων, εἰδείς ἂν εἴλοιο τὴν λαμ-
 προτέραν, εἰσας τὴν πατρίδα, ἀλλ' εὐξατο μὲν
 ἂν εἶναι καὶ τὴν πατρίδα ταῖς εὐδαίμοσι παρ-
 ῥησίαν, εἴλοιο δ' ἂν τὴν ὁποιανῶν.

Τὸ δ' αὐτὸ τέτο καὶ οἱ δίκαιοι τῶν παίδων
 πράττεσι, καὶ οἱ χρηστοὶ τῶν πατέρων. ἔτε
 γὰρ νέος καλὸς καὶ γασθὸς, ἄλλον ἂν προτιμήσαι
 τῷ πατρί, ἔτε πατὴρ καταμελήσας τῷ πα-
 τρι, ἔτερον ἂν σέβει νέον, ἀλλὰ τοσούτον γε σὺ
 πατέρες νικώμενοι, προσνέμουσι τοῖς παισίν,
 ὥς τε καὶ κάλλιστοι, καὶ μέγιστοι; καὶ τοῖς πασι
 αἰρεῖται φαίνοντα κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς.

ὅσις

si quis velit, conveniens est, ut magnitudinem
 exigit, et pulchritudinem, et rerum venalium
 abundantiam: at de optione urbium ubi agitur,
 nemo sane, relicta sua patria, splendidiorē ele-
 gerit; sed optaverit ille quidem esse suam pa-
 triam beatis illis proximam; caeterum ipsam qua-
 liscumque demum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt iusti, ac
 boni parentes. Neque enim honestus bonusque
 iuuenis alium quemcumque patri praetulerit;
 neque suo neglecto filio pater iuuenem alium
 complacetur. Sed tantum amore victi patres ex
 se natis tribuunt, ut et pulcherrimi, et maximis
 et rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi vi-
 dean-

ὅσις δὲ μὴ τοιᾶτός ἐστι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν,
 ἃ δοκεῖ μοι πατὴρ ὀφθαλμοῖς ἔχειν.

Πατρίδος τοίνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον, καὶ οἰ-
 κειότατον πάντων· ἔδὲν γὰρ ὁ, τι τῷ πατρὶ οἰ-
 κειότερον. εἰ δέ τις ἀπονέμει τῷ πατρὶ τὴν
 δικαίαν τιμὴν, ὥσπερ καὶ ὁ νόμος, καὶ ἡ Φύσις
 κελεύει, προσηκόντως ἂν τὴν πατρίδα προτιμή-
 σαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῆς πατρίδος κτῆ-
 μα, καὶ ὁ τῷ πατρὶ πατὴρ, καὶ οἱ ἐν τέττων
 οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ μέχρι θεῶν πα-
 πρῶν προέσιν ἀναβιβαζόμενον τὸ ὄνομα.

Χαίρεσι καὶ θεοὶ πατέρισι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἶνός, ἐφορῶσι τὰ τῶν ἀνθρώπων, αὐτῶν
 ἡγούμενοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θάλασσαν·
 ἐφ'

deantur. Si quis vero talis non est filii sui iudex,
 ille non patris mihi oculos videtur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium et
 familiarissimum: neque enim patre quidquam
 familiarius. Si quis vero iustum suo patri hono-
 rem habet, quod lex pariter ac natura praecipit,
 convenienter ille patriam praetulerit: quando
 ipse quoque pater res patriae est, et patris pater,
 et qui propter hosce ad nos pertinent sursum
 omnes: atque ad patrias usque deos retro ascen-
 dens illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis, et
 cum omnia inspiciant humana, ut credere fas est,
 qui suae ditionis et terram et mare esse arbitren-
 tur;

ἐφ' ἧς δὲ ἕκαστος αὐτῶν ἐγένετο, προτιμᾷ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι θειότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἱερὰ γὰρ κεχαρισμένα ταῦτα νομίζεται τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκείας ἕκαστος ἀφικόμενος ἱερουργῇ τόπῃς. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸν ἥλιον πρῶτον ἕκαστος ἀπὸ τῆς πατρίδος· ὥς καὶ τᾶτον τὸν θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἔν ἐκαστῷ νομίζεσθαι πατρίῳν, διὰ τὴν πρώτην ἀπὸ τῆς τόπῃς θέαν· καὶ Φωνῆς ἐνταῦθα ἤρξατο, ἐπιχώρια πρῶτα λαλεῖν μανθάνων, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δέ τις τοιαύ-

της

tur: tum in qua quisque illorum natus est, eam urbibus praefert aliis omnibus. Itaque et urbes augustiores, quae Deorum patriae sunt, et diviniore insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret; et Deos agnouit. Talem, vero si quis patriam

της ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δειθῆναι πρὸς τὴν τῶν μειζόνων παιδείαν, ἀλλ' ἂν ἔχέτω καὶ τέτων τῶν παιδευμάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν· ἔγὰρ ἂν ἐγνώρισεν ἑδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆς πατρίδος, πόλιν εἶναι μαθῶν.

Πάντα δέ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγεσθαι ἀνθρώποι, χρησιμωτέρως αὐτὰς ἀπὸ τούτων ταῖς πατρίσι παρασκευάζοντες. κτῶνται δὲ καὶ χρήματα, Φιλοτιμίας ἕνεκεν τῆς εἰς τὰ κοινὰ τῆς πατρίδος δαπανήματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι· δεῖ γὰρ ἐκ ἀχαρίστας εἶναι τὰς τῶν μεγίστων τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἕνα τις ἀπονέμοι χάριν, ὥσπερ εἰς δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθῃ πρὸς τινὸς, πολὺ μᾶλλον

patriam sortitus est, ut alia quoque ad maiorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane huius etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem eiusmodi esse, didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent *suis quique patriis*. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, mul-

μᾶλλον προσήκει τὴν πατρίδα τοῖς καθήκασιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰς νόμοι παρὰ ταῖς πόλεσι· κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τὴν πατρίδα νομίζειν, καὶ χαριστήρια τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῆς τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθη δὲ ἄδεις ἄτως ἀμνήμων τῆς πατρίδος, ὥς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμελεῖν. ἀλλ' οἷ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγιστον τῶν ἀγαθῶν ἡ πατρίς· οἷ τε εὐδαιμονῶντες, ἂν καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τὸτο γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὄνειδος γὰρ τὸ τῆς ξενιτείας· καὶ τοὺς κατὰ τὸν
τῆς

to magis patriae rependere iusta conuenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in ciuitatibus: communem autem parentem putare patriam conuenit, et praemia pro alimentis, ipsaeque adeo legum cognitione, rependere.

8. Visus autem est nemo adeo immemor patriae, qui in alia ciuitate constitutus illius curam abiiciat. Sed cum ii quibus aduersa in peregrinatione obueniunt, perpetuo in animum reuocent, maximum bonorum esse patriam, tum quibus secunda sunt omnia, quantumuis reliquis rebus felices, tamen hoc sibi maximum putant deesse, quod patriam non inhabitant, sed peregrinantur. Ipsa enim crimen habet peregrinitas.

Ac

τῆς ἀποδημίας χρόνον λαμπρὰς γενομένας, ἢ διὰ χρημάτων κτῆσιν, ἢ διὰ τιμῆς δόξαν, ἢ διὰ παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας ἔπαινον, ἔσιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντα ἐπειγομένους, ὥς ἐκ αὐτῶν ἐν ἄλλοις βελτίοσιν ἐπιδειζομένους τὰ αὐτῶν καλὰ. καὶ τοσούτω γε μᾶλλον ἔκαστος σπεύδει λαβέσθαι τῆς πατρίδος, ὅσῳ περ αὖν φαίνεται μειζόνων παρ' ἄλλοις ἡξιωμένος. ποθεινὴ μὲν ἔν καὶ νέοις πατρίς.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλεονεξέειν ἢ τοῖς νέοις μέτεσι, τοσούτω καὶ πλείων ἐγγίνεται πόθος ὁ τῆς πατρίδος. ἔκαστος γὰρ τῶν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει καὶ εὐχεται καταλῦσαι τὸν βίον ἐπὶ τῆς πατρίδος, ἵν', ὅθεν ἤρξατο

Ac videre licet ipsos, qui peregrinationis suae tempore, vel bonorum possessione vel honorum gloria, vel eruditionis testimonio, vel laude fortitudinis, illustrati sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut qui inter meliores sua ostendere bona non possint. Ac tanto magis festinat unusquisque ad suam complectendam patriam, quo maioribus rebus dignati ipsum sunt alii. Igitur iunioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui peruenere ad senectutem, quanto maior quam iuuenibus prudentiae portio obtigit, tanto etiam vehementius inest patriae desiderium. Senum enim unusquisque in patria finire vitam et studet et optat, ut unde coepit

Luc. Op. T. VII.

Q

viue-

το βίῃν, ἐνταῦθα πάλιν καὶ τὸ σῶμα παρακατά-
 θηται τῇ θρεψαμένη γῇ, καὶ τῶν πατρῶων κοι-
 νωνήσῃ τάφῳ. δεινὸν γὰρ ἐκάσω δοκεῖ ξενίας
 ἀλίσκεσθαι, καὶ μετὰ θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κει-
 μένῳ γῇ.

Ὅσον δὲ τῆς εὐνοίας τῆς πρὸς τὰς πατρίδας
 μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μά-
 θοι τις ἐκ τῶν αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπή-
 λυδες, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιοῦνται τὰς
 μετανασάσεις, τὸ μὲν τῆς πατρίδος ὄνομα μῆ-
 τε εἰδότες, μήτε σέργοντες· ἡγῶμενοι δ' ἀπαν-
 ταχῇ τῶν ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐ-
 δαιμονίας τὰς τῆς γαστρὸς ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς
 δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ'
 ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχω-
 ςι,

viuere, ibi rursus et altrici terrae corpus com-
 mendet, et maiorum suorum monumentis infe-
 ratur. Durum enim unicuique videtur, peregri-
 nitatis damnari in terra aliena iacenti.

10. Quantum porro beneuolentiae in patriam
 germanis vere ciuibus insit, ex indigenis aliquis
 intelligat. Nam aduenae, velut spurii, migra-
 tiones facile suscipiunt, qui neque intelligant
 nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum
 rerum copiam praesto sibi vbique futuram rati,
 mensuram voluptatis in ventris voluptatibus col-
 locent. Quibus vero parens etiam est patria, hi
 amant in qua nati sunt et alibi terram, licet par-
 vam

σι, καὶ τραχεῖαν, καὶ λεπτόγεων· καὶ ἀπο-
 ρῶσι τῆς γῆς ἐπαινέσαι τὴν ἀρετὴν, τῶν γε ὑπὲρ
 τῆς πατρίδος ἐκ ἀπορήσασιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ
 καὶ ἰδῶσιν ἑτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀναι-
 μένοις, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διαι-
 τημένοις, καὶ αὐτοὶ τῶν τῆς πατρίδος ἐγκω-
 μίων ἐκ ἐπιλανθάνονται· τὴν δὲ ἵπποτρόφον
 ὑπερρῶντες, καὶ κροτρόφον*) ἐπαινῶσι.

Καὶ σπεύδει τις εἰς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώ-
 της ἤ· καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύνηται, καὶ
 δίδο-

vam habeant, licet asperam, et tenuem: et licet
 non habeant quam terrae virtutem commendent,
 laudes certe non defunt illis, quibus ornent pa-
 triam. Verum etsi videant gloriantes alios campis
 laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis;
 ipsi tamen patriae laudum non obliuiscuntur,
 despectaque equorum altrice terra, laudant suae
 nutriculam pueritiae.

II. Ac festinat in patriam aliquis insulanus et-
 iam, etiam cum felicem apud alios vitam licet

Q 2

agere,

*) καὶ κροτρέ.] Legendum τὴν κροτρόφον.
 Opponuntur enim sibi ἵπποτρόφος et κρο-
 τρόφος: illud Argorum epitheton, et alia-
 rum urbium, quae latos ac laetos campos
 habent: hoc Ithacae, quae ab Vlysse suo
 vocatur Od. I, 27. τρηχεὶ ἀλλ' ἀγαθὴ κρο-
 τρόφος. Gesner.

διδομένην ἀθανασίαν ἔ προσήσεται, προτιμῶν τὸν ἐπὶ τῆς πατρίδος τάΦον· καὶ ὁ τῆς πατρίδος αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθῆσεται τῷ παρ' ἄλλοις πυρὸς.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ παρὰ πᾶσιν ἡ πατρίς· ὥς καὶ τὰς πανταχῶ νομοθέτας ἴδου τίς ἂν ἐπὶ τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασιν ὡς χαλεπωτάτην ἐπιβεβληκότας τὴν Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ ἔχ οἱ νομοθέται μὲν ἔτως ἔχουσιν, οἱ δὲ πι-
 σευόμενοι τὰς στρατηγίας ἐτέρως, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸ μέγιστόν ἐσι τῶν παραγγελμάτων τοῖς παραταττομένοις, ὡς ὑπὲρ πατρίδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ ἔδεις ὅσις ἂν ἀκέσας τέτῃ, κακὸς εἶναι θέλῃ. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸν δειλὸν ἀνδρεῖον τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα.

agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur patria, ut, qui vbique fuere legum latores, eos videas maximis quibusque criminibus grauissimam imposuisse poenam, exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animatis exercituum ducibus: quin sub ipsa praelia ad eos, qui stant iam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui hoc audito ignauus esse velit: virtutem enim timido etiam addit nomen patriae.

Περὶ τῶν διψάδων.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμος ἐστὶ βαθεῖα, καὶ γῆ διακεκαυμένη, ἔρημος ἐπὶ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπος, πεδινὴ ἅπασα, καὶ χλόην, οὐ πόαν, καὶ φυτὸν, ἰσχυρὸν ἔχουσα, ἣ εἶπε ἀρα ἐν κοίλοις συνεξηκὸς ὑετὲ ὀλίγη λείψανον, παχυ καὶ τῆτο, καὶ δυσῶδες, καὶ δὲ πάνυ διψῶντι ἀνθρώπῳ πότιμον. ἀοίκητος γὰρ ἐστὶ διὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτω, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορὸς ἔσα, καὶ πολλῶ τῷ αὐχμῷ πιεζομένη; καὶ τὸ θάλλπος δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀῆρ, μομιδῇ πυρώδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντελῶς ἀβατον τὴν χώραν τίθησι.

Γα-

De Dipfadibus.

Quae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta maiorem partem, infecunda plane, vniuersa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cauis pluuiarum tenues reliquiae, crassum et hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit et sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse et aër igneus vehementer atque aestuosus sit, et arena frigidissima, inuiam omnino regionem reddit.

Q 3

2. Ga-

Γαράμαντες μόνοι πρόσκοι οἶοντες, εὐσταλές
 καὶ κῆφον ἔθνος, ἄνθρωποι σκηνίται, ἀπὸ θή-
 ρας τὰ πολλὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔτοι ἐσβάλλουσι,
 θηρεύοντες ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλι-
 στα ὕσαντα τὸν θεὸν τηρήσαντες, ὁπότε τὸ πῶ-
 λὺ τῆ καύματος σβεσθεῖν, καὶ ἡ ψάμμος νοτι-
 σθεῖν, καὶ ἀμηνέπη βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ
 ἐστὶν ὄνων τὲ τῶν ἀγρίων, καὶ σκεθῶν τῶν με-
 γάλων χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ
 ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνον διαρκεῖ
 πρὸς τὸ δίψος, καὶ ἀνέχεται ἐπὶ πολὺ ταλαι-
 πωρέμενα ὑπὸ πολλῷ καὶ ὀξεῖ τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅ-
 μως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία κατανα-
 λώσωσιν, ἅπερ ἔχοντας ἀφίκοντο, ἀπελαύνου-
 σιν

2. Garamantes soli accolae, gens succincta et
 levis, in tabernaculis vivere soliti homines, ve-
 natu viuentes plerumque; hi igitur per venatus
 causam irruunt interdum circa ipsam brumam,
 oblervato tempore maxime pluuiis, cum ardoris
 maior pars extincta est, et conspersa arena, iti-
 neris copia utcumque contingit. Venatus autem
 est asinorum agrestium et marinorum passerum,
 ingentium illorum, qui humo tollere se non pos-
 sunt, et finiorum maxime, et interdum elephan-
 torum. Haec enim sola durant ad sitim, et vexa-
 tionem a multo acutoque sole sustinent. Et ta-
 men Garamantes consumtis cibariis, quibuscum
 venerant, celeriter reuertuntur, veriti, ne sibi
 accen-

πιν εὐθύς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμ-
μος ἀναφλεγῆσα δύσβατος καὶ ἄπορος γένηται,
εἴτα ὥσπερ ἐκτὸς ἀρκύων ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ
ἀπόλωνται μετὰ τῆς ἄγρας. Ἄφυκτα γάρ εἰσιν,
ἣν ὁ ἥλιος ἀνασπᾶσας τὴν ἱμῶδα, καὶ τάχις αἰ-
ζηράνας τὴν χώραν, ὑπερζέση, ἀκρασιότεραν τὴν
ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα πα-
ρατεθηγμένην *). τροφή γὰρ αὕτη τῷ πυρὶ.

Καίτοι

accensa rursus arenā transitum vel difficilem red-
dat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia
deprehenſi cum captura ipsi sua pereant. Neque
enim vlla superest effugiendi ratio, vbi sol sur-
sum tracto humore, exsiccataque celeriter regio-
ne, vehementer exarsit, radios iaculatus fortio-
res, tanquam ab ipso humore acutos, qui ali-
mentum igni praestet.

Q 4

3. Quam-

*) ἀκτῖνα — παρὰ τ.] Mirum dicendi genus,
acui ab humore solis radios. Sed, si tollas
metaphoram, illud relinquitur, intensiorem
sentiri aestum post pluuiam, siue quod de-
sueuerunt, per ipsum refrigerationis tempus,
corpora, aestum ferre: siue quod vapores
copiosius sane, quam de siccis arenis, sur-
gentes, sulphurei praefertim, magis angunt
praecordia. *Gesner.*

Καίτοι τὰ πάντα ὅσα εἶπον, τὸ θαλάσσιον, τὸ δῖψον, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἦττον ὑμῖν δυσχερὲς εἶναι δοξεῖ τῷ λεχθησμένῳ· καὶ διὰ τῆτο Φευκτῆα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρπετὰ γὰρ ποικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτα, καὶ τὰν ἰὸν ἀμαχα, ἐπινέμεται τὴν γῆν. τὰ μὲν ὑποβρύχια, Φωλευόντα ἐν μυχῷ τῆς ψάμμου· τὰ δὲ ἀνω ἐπιπολάζοντα, Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδναι, καὶ κεράσαι, καὶ βεπρήσεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ἐπίγειόν τε καὶ πτερόν, ὑπέμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον, θαττερον δέ

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod iam dicam: et propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno *armati* inuicti, terram pascuntur; partim submersi, nido in arenae recessibus defosso; alii in summo versantur, bufones, et aspidēs, et viperæ, et cerastæ, et būprestæ, et iaculi, et amphisbaenæ, et dracones, et scorpio-num genus duplex, terrestre alterum, pedestre, ingens, vertebrae (*in cauda*) habens plures; ærium

δὲ ἐναέριον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον δὲ οἷα
 τρεῖς ἀκρίσι, καὶ τέττιζι, καὶ νυκτερίσι τὰ
 πτερά. τοιαῦτα ὄντα πολλὰ ἐπιπετόμενα, ἃ
 ἐκπρόσιτον ἀπερχάζεται τὴν Λιβύην ἐκείνην.

Τὸ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον, ὧν ἡ
 ψάμμος τρέφει, ἡ διψάς ἐστιν, ἔφης οὐ πάνυ
 μέγας, ἐχιδνῇ ὅμοιος, τὸ δῆγμα βίαιος, τὸν
 ἰὸν παχύς, ὀδύνας μὲν ἀλήντες ἐπάγων εὐθύς·
 ἐγκαίει τε γὰρ, καὶ σήπει, καὶ πίμπρασθαι
 πρᾶϊ, καὶ βοῶσιν, ὥσπερ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι,
 τὸ δὲ μάλις καταπονῶν, καὶ κατατρυχὸν αὐ-
 τὰς, ἐκείνὸς ἐστιν, ὁμώνυμον πάθος τῷ ἐρπετῷ.
 δαψῶσι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν· καὶ τὸ παραδοξό-
 τατον, ὅσπερ ἂν πίνωσι, τασούτω μᾶλλον

ὀρέγον-

rium alterum et volucre, membranaceis quidem
 alis, quales sunt locustis, et cicadis et vespertilio-
 nibus alae. Id genus volucres oberrantes multae
 difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena, im-
 portunissima est dipsas, serpens non ita magnus,
 viperæ similis, morfu violento, veneno crasso,
 immedicabiles statim dolores adferens. Nam
 exurit, et putredinem inducit, et vt ardeant
 morfi efficit. Itaque clamant, vt qui in igni ia-
 ceant. Quæ autem maxime illos conficit atque
 atterit, illa est affectio, a qua nomen accepit
 bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque
 maxime mirum est, quo plus biberint, tanto ma-

ἔρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεον
ἐπιτείνεται αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σβέσειας ποτε τὸ
δίψος, ἔδ' ἦν τὸν Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τὸν Ἰζρον
ὅλον ἐκπιεῖν παράσχης, ἀλλὰ προσεκηαύσεις
ἐπ' αὐτῶν τὴν νόσον, ὥσπερ ἂν εἰ τις ἐλαίῳ πῦρ
κατασβεννύει.

Λέγασιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τὴν αἰτίαν εἶ-
ναι, παχὺν τὸν ἰὸν ὄντα, ἔπειτα δευόμενον τῷ
ποτῷ, ὀξύκνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, αἷς
τὸ εἶκος, καθιζάμενον, καὶ ἐπὶ πλεῖστον δια-
χέομενον.

Εγὼ μὲν ἔν ἔδενα τῷτο πεπονθότα εἶδον.
μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδοίμι ἔτω κολαζόμενον ἄνθρω-
πον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τῆς Λιβύης τὸ παράπαν,
εὖ

gis potum appetunt, multoque magis intenditur
eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim
extinxeris, neque si Nilum ipsum, totumue I-
strum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa im-
igatione morbum accendas, velut si quis oleo ex-
stinguere ignem tentet.

5. Aiunt medicorum filii istam esse causam,
Venenum illud crassum potu deinde dilutum,
moueri celerius, quippe quod liquidius sic fiat,
et diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit,
neque, Di boni! videam hominem talibus cru-
ciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem
nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epi-
gram-

εὖ ποιοῦν. ἐπίγραμμα δέ τι ἤκουσα, ἃ μοι τῶν
 ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ἐπὶ σήλης ἀνεγνωκέναι,
 ἀνδρὸς ἄνω ἀποθανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης,
 ἔφη, ἀπὼν εἰς Αἴγυπτον, παρὰ τὴν μεγάλην
 Σύρτιν ἐποιοῖτο τὴν πορείαν· ἃ γὰρ εἶναι ἄλ-
 λως· ἐνθα δὴ τὰ Φω ἐντυχθεῖν, παρὰ τὴν ἡϊό-
 να, ἐκ' αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ σήλην ἐφασά-
 ναι, δηλᾶσαν τῷ ὀλέθρῳ τὸν τρόπον. κσκο-
 λάφθαι γὰρ ἐκ' αὐτῇ ἀνθρωπὸν μὲν τινα, οἷον
 τὸν Τάνταλον γράφειν ἐν λίμνῃ ἐσῶτα, καὶ
 κρυόμενον τῷ ὕδατος, ὡς πίοι δῆθεν· τὸ θη-
 ρίον δὲ, τὴν διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ περιε-
 σπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, καὶ τινὰς γυναῖκας ὕδρα-
 φορέσας ἅμα πολλάς καταχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῶ,
 πλη-

gramma audiui, quod in ipso se legisse cippo
 viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi di-
 xit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum
 transit. iterque facit ad Syrtim maiorem, (neque
 enim posse aliter) ibi in monumentum incidit,
 ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait,
 columellam, quae rationem interitus declaret.
 Insculptum enim in illa hominem, qualem pin-
 gunt Tantalum stantem in litore, haurientemque
 de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero
 dipsada adhaerescens ac pedi implexam, et
 mulieres quasdam, aquam adferentes simul mul-
 tas, ea hominem perfundere. In proximq; autem
 oua

πλησίον δὲ ὡς καὶ πεῖσθαι οἷα τῶν σκευῶν ἐκείνων,
 ἃς ἔφην θηρεῖν τὰς Γαράμαντας. γεγράφθαι
 δὲ πρὸς τὰ πύγραμμα, ἔχεται δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰθοπος ἐξ

Μηδαμὰ κοιμήσαι δηριλέην ὀδύνην.

Καὶ Δαναεῖα κόρας ταῦτον πίδακ' ἐκ ἀναπλήσαι,

Αἰὲν ἐσπαντλέσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ἐσι περὶ τῶν ὧων,
 καὶ ὡς ἀναγκάσμενος αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' οὐκ
 ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὧα, καὶ ἐσπαδάνασι
 περὶ αὐτὰ οἱ περίοικοι, ἔχ' ὡς Φαγεῖν μόνον,
 ἀλλὰ καὶ σκευέσι χρωῖνται κενώσαντες, καὶ ἐκ-
 πώματα ποιοῦνται ἀπ' αὐτῶν. οὐ γὰρ ἔχου-

σι

oua iacere, qualia illorum struthiocamelorum,
 quos venantur, vt dixi, Garamantes. Adscri-
 ptum autem esse epigramma . . nihil vero prohi-
 bet ipsum recitare.

Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexauit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaï numerosa, replere

Frustrato te haustu vas voluisse, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ouis, et vt,
 dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non am-
 plius memini.

7. Colligunt nimirum oua illa accolae non cibi
 modo c. usa, sed euacuatis etiam vtuntur in supel-
 lectile, et pocula sibi inde faciunt, cum fingere
 de

σι κεραμεύειν, διὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθείη, καὶ πῖλοι γίγονται δύο ἐκ τῷ ὧν ἑκάστω· τὸ γὰρ ἡμίτομον ἑκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῖλός ἐστιν.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες παρὰ τὰ ὠα, καὶ ἐψαῖδαν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσσασαι, δάκνυσσι τὸν κακοδαίμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκείνα τὰ μικρὸν ἔμπροσθεν εἰρημμένα, πίνων αἰεὶ, καὶ μᾶλλον διψῶν, καὶ πικρὰ πλάμενος ὑδέποτε.

Ταῦτα ἔ, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸν ποιητὴν Φιλοτιμώμενος διεξήλθαν, ἔδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε, ὡς ἐκ ἀμελὲς γεγέννηται· μοι, Φύσει τῶν

de luto non possint, quod *mera* arena illorum solum est. Si vero latis magna inueniantur, etiam pilei ex vnoquoque ouo bini parantur. Dimidiatum enim ouum vnumquodque capit, cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud oua Dipshades: et cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eueniunt illa quae paullo ante dicta sunt, vt bibat semper, et magis sitiat, et nunquam satietur.

9. Haec, ita me Iupiter, non contendendi quodam aduersus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque vti vos cognosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum inge-

τῶν Λιβυκῶν ἐρπετῶν εἰδέναι, ἰατρῶν γὰρ ἂν
 μᾶλλον ὁ ἑπαινος εἴη, οἷς ἀνάγκη εἰδέναι ταῦ-
 τα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μετὰ τῆς τέχνης
 ἔχοισιν. ἀλλὰ μοι δοκῶ (καὶ πρὸς Φιλίαν μὴ δυ-
 σχεραίνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι
 καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκείνοι πάσχα-
 σι πρὸς τὸ ποτόν οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά-
 δος. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐπὶ πλεόν παρίω ἐς ὑμᾶς, το-
 σάτω μᾶλλον ὀρέγομαι τῷ πράγματι, καὶ τὸ
 δίψος ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ ἔοικα ἔδ'
 ἐμπλήσσεσθαι ποτε τῷ τοιούτῳ ποτῷ, καὶ μά-
 λα εἰκότως. ποῦ γὰρ ἂν οὕτω διαιδῇ τε καὶ
 καθαροῦ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥς τε σύγγνωτε, εἰ
 δηχθεὶς καὶ αὐτὸς τὴν ψυχὴν ἠδίσω τέτῳ καὶ
 ὑγιει-

ingeniū posuisse. Ista enim Medicorum magis
 laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut et-
 iam depellere illa ex arte possint. Verum ego
 mihi videor, ac, per ego vos amicitiae praesidem
Iouem rogo, nolite offendi transsumta a bestiis
 imagine, similiter erga vos affectus, atque illi a
 diptade morsu ad potum affecti sunt. Quo fre-
 quentius enim prodeo in conspectum vestrum,
 tanto magis eius rei sum cupidus, sitisque me
 vrit, quae reprimi nullo modo potest, nec un-
 quam illo satiari potu mihi posse videor. Nec
 iniuria. Vbi enim in aquam pellucidam adeo ex
 puram incidam? Itaque ignoscite, si morsus et
 ipse, in animo meo morsum istum suauissimum
 salu-

ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι, ἐμφορεῖμαι χανδόν,
 ὑποθεῖς τῷ κερυνῷ τὴν κεφαλὴν· εἴη μόνον μὴ
 ἐπιλείπειν τὰ παρ' ὑμῶν ἐπιρρέοντα, μηδὲ χυ-
 θεῖσάν τὴν σπαρδὴν τῆς ἀκροάσεως, καχηνότα
 ἔστι καὶ διψῶντα καταλείπειν· ὥς διψοὺς γε
ἔνεκα τὰ μὲ πρὸς ὑμᾶς, ἅδεν ἂν ἐκώλυε πίνειν
 αἰεὶ. κατὰ γὰρ τὸν σοφὸν Πλάτωνα, Κόρος
 ἁδεῖς τῶν καλῶν.

saluberrimumque, pleno me haustu, caput sa-
 lienti supponens, ingurgitem. Modo illud mihi
 contingat, ne, quæ a vobis adfluunt, deficient,
 nec exhaustum vestrum audiendi studium hian-
 tem me et sitientem destituat. Quantum quidem
 ad meam vestri sitim attinet, nihil obstat, quo-
 minus semper bibam. Platone enim auctore sa-
 pientissimo, Pulchrorum nulla satietas.

Διάλεξις πρὸς Ἡσίοδον.

Ἀλλὰ ποιητὴν μὲν ἄριστον εἶναί σε, Ἡσίοδε,
 καὶ τοῦτο παρὰ Μουσῶν λαβεῖν μετὰ τῆς
 δάφνης αὐτός τε δεικνύεις ἐν οἷς ποιεῖς, ἔνθεα
 γὰρ,

Disputatio cum Hesiodo.

Verum enimvero poëtam quidem optimum esse
 te, Hesiode, idque a Musis te vna cum lau-
 ro accepisse, ipse quoque tuis in carminibus o-
 stendis:

γάρ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς πιστεύομεν
 ἔτῳς ἔχειν· ἐκείνο δὲ ἀπόρρητον ἄξιον, τί δή-
 ποτε προεμπῶν ὑπὲρ σαυτῶ, ὡς διὰ τῆτο λά-
 βοις τὴν θεσπέσιον ἐκείνην ὁδὴν παρὰ τῶν θεῶν,
 ὅπως κλείοις καὶ ὕμνοίης τὰ παρεληλυθότα, καὶ
 θεσπίζεις τὰ ἐσόμενα, θάτερον μὲν καὶ πάνυ
 ἐντελῶς ἐξενήνοχας· θεῶν τε γενέσεις διηγέμε-
 νος, ἄχρι καὶ τῶν πρώτων ἐκείνων, χάρις, καὶ
 γῆς, καὶ ἔρανθ, καὶ ἔρωτος· ἔτι δὲ γυναικῶν
 ἀρετὰς, καὶ παραινέσεις γεωργικάς· καὶ ὅσα
 περὶ Πλειάδων, καὶ ὅσα περὶ καιρῶν ἀρότε, καὶ
 ἀμήτε, καὶ πλῆ, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάν-
 των, θάτερον δὲ, καὶ ὃ χρησιμώτερον ἦν τῷ
 βίῳ

stendis: diuina enim omnia atque augusta: et
 nos, ita rem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod cum
 de te ipso praedixisses, hanc te ob causam diui-
 num illud a Dis carmen accepisse, vti celebrares
 cantaresque praeterita, ac diuinares futura; alte-
 rum quidem, idque perfecte omnino perfecisti,
 Deorum generationibus enarrandis, vique ad pri-
 ma illa Chaos, Tellurem, Caelum, et Aino-
 rem: insuper etiam mulierum commemorandis vir-
 tutibus, et praeceptis agriculturae, et quae de
 Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, na-
 uigationis, reliquarumque rerum omnium, dici
 possunt: alterum vero, quod multo vtilius futu-
 rum

βίῳ παραπολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον ἐοικὸς, λέγω δὲ τὴν τῶν μελλόντων προαγόρευσιν, ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἐξαπέφηνας, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆ-
το πᾶν λήθῃ παρεδέδωκας, ἔδαμῃ τῆς ποιή-
σεως ἢ τὸν Τήλεφον, ἢ τὸν Πολυῖδον, ἢ καὶ
Φινέα μιμησάμενος, οἱ μὴδὲ παρὰ Μουσῶν τέ-
του τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ
ἔπνεον χρᾶν τοῖς δεομένοις.

Ὡς ἐάνχνη σοι τῶν τριῶν τέτων αἰτιῶν
μῖα γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐψεύσω, εἰ
καὶ πικρὸν εἰπεῖν, [ἐχ] ὡς ὑποσχομένων σοι
τῶν Μουσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνα-
σθαι· ἢ αἱ μὲν ἔδοσαν ὥσπερ ὑπέσχοντο, σὺ
δὲ ὑπὸ Φθόρου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον
Φυλάτ-

rum erat vitae, et Deorum muneribus magis si-
mile, dico autem futurarum rerum praedictio-
nem, plane non ostendisti, sed parte illa simpli-
citer obliuioni tradita, nusquam tua in poësi
vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum,
vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti
illud a Musis, tamen diuinarunt, nec oracula
reddere consulentibus designati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in vno ad-
haerescas omnino necesse est. Aut enim, quan-
tumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum
non promiserint tibi Musae futura praedicendi
facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere polli-
citae, at tu prae inuidia occultas, in sinuque

Φυλάττεις τὴν δωρεάν, ἔ μεταδιδῶς αὐτῆς τοῖς
δεομένοις· ἢ γέγραπται μὲν σοι καὶ τὰ τοιαῦτα
πολλὰ, ἔδ' ἐπὶ δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ παραδέδωκας,
καὶ οἶδα εἰς ὃν καιρὸν τινὰ ἄλλον ταμιευόμενος
τὴν χρῆσιν αὐτῶν. ἐκεῖνο μὲν γὰρ ἐδὲ τολμή-
σαι μ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἰ Μῆσαμ δύο σοι παρέξειν
ὑποσχομένα, τὸ μὲν ἔδοσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ
ἀνεκαλέσαντο τὴν ὑπόσχεσιν. λέγω δὲ τὴν τῶν
μελλόντων γνώσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτὴν
ἐν τῷ ἔπει ὑπεσχημένα.

Ταῦτα οὖν παρὰ τίνος ἄλλου, Ἡσίοδε, ἢ παρ'
αὐτοῦ σοῦ μάθοι τις ἂν; πρέπον γὰρ ἂν, ὥσ-
περ οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἰσὶν, οὕτω δὲ καὶ
ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῶν, μετὰ
πάσης

*absconditum servas munus, non impertiens illud
indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam
in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo
tradidisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud
tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere,
Musas, duo tibi praestare pollicitas, alterum qui-
dem dedisse, ex dimidia vero parte promissionem
suam, de futurorum cognitione loquor, reuocasse,
cum tamen prius illam in versu pollicitae
essent.*

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo, quam
ab ipso te, aliquis potest discere? Decuerit enim,
quemadmodum ipsi Dii bonorum sunt auctores;
ita etiam vos illorum amicos atque discipulos
cum

πάσης ἀληθείας ἐξηγεῖσθαι περὶ ὧν ἴξε, καὶ
λύειν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε, ῥαδίαν
ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ ἀπάντων, ὅτι
μηδέν ἐστὶ τῶν ἐρραψωδημένων ὑπ' ἐμῆ, ἴδιον
ἐμὸν, ἀλλὰ τῶν Μουσῶν. καὶ ἔχρην σε παρ'
ἐκείνων τὰς λογισμὰς τῶν τε εἰρημένων καὶ τῶν
παρὰλελειμμένων ἀπαιτεῖν· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν
ὧν ἰδίᾳ ἠπισάμην, λέγω δὲ τῆ νέμειν, καὶ ποι-
μαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῶν
ἄλλων, ὅσα ποιμένων ἔργα, καὶ μαθήματα, δί-
καιος ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς
αὐτῶν δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον
ἂν οἴωνται καλῶς ἔχειν, μεταδιδόασιν.

Ὅμως

cum veritate omni, quae nostis enarrare, et si
qua nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, facili re-
sponfione defungi de omnibus, nihil esse eorum
carminum, quae a me confuta sunt, mihi pro-
prium, sed Musarum: ab his proinde rationem
dictorum pariter et praetermissorum esse poscen-
dam: me vero de his, quae per me sciebam, de
pascendo, inquam, curandoque grege, et exi-
gendo, et mulgendo, reliquisque, quae pasto-
rum opera sunt ac disciplina, causam dicere me-
rito: Deas quidem sua munera, quibuscumque
voluerint, et in quantum decere putent, impertiri.

R 2

4. In-

Ὅμως δὲ ἐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐ γάρ, οἶμαί, χρὴ παρὰ τῶν ποιητῶν εἰς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογεμένους, ἀπαιτεῖν κατὰ τὴν συλλαβὴν ἐνάστιν ἐντέλῃ πάντως τὰ εἰρημένα, καὶν εἴ τι ἐν τῷ τῆς ποιήσεως δρόμῳ παραρρένεν λάθῃ, πικρῶς τῷτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι, ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τῶν μέτρων ἕνεκα, καὶ τῆς εὐφωνίας, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἔπος αὐτὸ πολλάκις λεία ὄντα ἐκ οἴδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαίρῃ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἐχ' ὅρως ὅσα τῆς ποιήσεως καλὰ. σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, puto, decet, a poetis tenuiter nimis et minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, et si quid in ipso poëseos cursu non animaduorsum effluat, acerbe illud exigere; verum scire, multa nos et modulorum causa et soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, vtpote leuia ac *polita*, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is priuatum, libertatem dico, et in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam et spinas eligis, ansasque quaeris calumniae.

βὰς τῇ συνοφαντίᾳ ζητεῖς. ἀλλ' ἔ' μόνος ταῦ-
τα σὺ, ἔδ' ἐ κατ' ἐμᾶ μόνε, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ
ἄλλοι τὰ τῷ ὁμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῃ κατα-
κνίζεσι, λεπτὰ δ' ἔτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ
ἄττα διεξιόντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμόσε χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ τὴν
ὀρθοτάτην ἀπολογίαν ἀπολογήσασθαι, ἀνάγνω-
θι, ὦ ἄνθρωπε, τὰ ἔργα μὲν, καὶ τὰς ἡμέρας. εἴσῃ
γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέττω, μαντικῶς ἄμω
καὶ προφητικῶς προτεθέσπισαί μοι, τὰς ἀπο-
βάσεις προδηλῆντα τῶν γε ὀρθῶς καὶ κατὰ και-
ρὸν πεπραγμένων, καὶ τῶν παραλελειμμένων
τὰς ζημίας. καὶ τὸ,

Οἴσεις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δέ σε θήσονται,
καὶ

mniae. Neque vero solus tu talia, neque contra
me solum, sed multi etiam alii *sunt*, qui Home-
ri, eandem artem professi, carmina vellicant, ita
minuta omnino et valde exigua disputantes.

6. Si vero opus est cominus congrēdi cum cri-
mine, et eam dicere causam quae *verissima* est,
lege, tu homo, Opera mea ac dñes. Intelliges
enim, quot res in illo carmine, diuine et tan-
quam a vate praedictae a me sint, quae exitus
praesignificent cum eorum, quae recte et suo tem-
pore peraguntur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Iam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi et accola plaudet:

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ περιέσαι τοῖς ὀρθῶς γεωργοῦσι, χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαντική νομίζοιτο.

ΛΥΚ. Τῆτο μὲν ἔν, ὦ θαυμασέ Ἡσίοδε, καὶ πάνυ ποιμενικὸν εἰρηταί σοι, καὶ ἐπαληθεύειν ἔοικας τὴν τῶν Μασῶν ἐπίπνοϊαν, αὐτὸς ἔδ' ἀπολογεῖσθαι ὑπὲρ τῶν ἐπῶν δυνάμενος· ἡμεῖς δέ, ἐ ταύτην τὴν μαντικὴν παρὰ σὲ καὶ τῶν Μασῶν περιεμένομεν. ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πολὺ μαντικώτεροι ὑμῶν οἱ γεωργοί, καὶ ἄριστα μαντεύσαντ' ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν, ὅτι ὕσαντος μὲν τῷ θεῷ, εὐθαλῇ ἔσαι τὰ δράγματα· ἣν δὲ αὐχμὸς ἐπιλάβῃ, καὶ διψήσωσιν αἱ ἄερα, εὐδεμία μηχανὴ μὴ οὐχὶ λιμὸν ἐπακολουθῆσαι τῷ

et rursus, quae bona recte colentibus agrum superfutura sint, vtilissima vitae diuinatione iure habeatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis Hesio-
de, plane pro pastore a te dictum est, viderisque
confirmare illum Musarum adflatum, qui neque
causam dicere pro versibus possis. At non istam
nos quidem diuinationem a te ac Musis expecta-
bamus: cum ad talia multo vobis diuiniores sint
rustici, et optime nobis de illis rebus vaticinen-
tur, si pluat Deus, florentes futuros esse mani-
pulo: (*in ssem copiosam*) si vero aestus inuale-
scat, sitiantque arua, fieri non posse, quin fames
sitim.

τῷ δίδει αὐτῶν. καὶ ὅτι ἔμεσῆντος θέρους
 χρηρὲς ἄρῃν, ἢ ἔκ ἂν τι ὄφελος γένοιτο, εἰκὴ ἐκ-
 χυθέντων τῶν σπερμάτων· ἔδὲ ἀμᾶν χλωρὸν
 ἔτι τὸν σάχυν, ἢ κενὸν εὐρεθῆσεται τὸν καρ-
 πόν *). ἔμην ἔδ' ἐκείνο μαντείας δεῖται, ὡς
 ἦν μὴ καλύψῃς τὰ σπέρματα, καὶ θεράπων μα-
 κέλλην ἔχων ἐπιφοροίῃ τῆς γῆς αὐτοῖς, κατα-
 πτήσεται τὰ ὄρνεα, καὶ προκατεδεῖται τὴν ἀ-
 पासαν τῇ θέρει ἐλπίδα.

Τὰ γὰρ τοιαῦτα παραινέσεις μὲν, καὶ ὑποθή-
 κας λέγων, ἔκ ἂν τις ἀμαρτάνοι. μαντινῆς δὲ
 πᾶμ-

fitim illorum consequatur: nec oportere media
 aestate arare, alioquin nihil inde utilitatis exori-
 turum, fusis frustra seminibus; neque meten-
 dum spicam adhuc viridem, alioquin vanum in-
 ventum iri fructum. Neque sane diuinatione ad
 illud opus est, nisi obruas semina, et ligone ar-
 matus seruus terram iis inducat, deuolaturas aues,
 omnemque spem aestatis interceptam deuoraturas.

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut mo-
 nita, non peccauerit; a diuinatione autem paul-

R 4

tum

* κενόν — τὸν καρπὸν] Κενὸς καρπὸς uanis,
 inanis, qui speciem quidem habet, sed ob
 mollitiem et teneritatem paullo post exare-
 scens et corrugatus. nihil relinquit praeter
 cuticulam. Gesner.

πάμπολυ ἀποδεῖν μοι δοκεῖ, ἥς τὸ ἔργον τὰ ἀ-
 δηλα, καὶ ἔδαμῃ ἔδαμῶς Φανερά προγιγνώσκειν·
 ὥσπερ τὸ τῷ Μίνῳ προεῖπεν, ὅτι ἐν τῷ τοῦ
 μέλιτος πίθῳ ὁ παῖς ἔσαι αὐτῷ ἀποπεπνιγμέ-
 νος, καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προμηνύσαι τῆς Ἀπόλ-
 λωνος, ἔργῃς τὴν αἰτίαν, καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτεϊ
 αἰλώσεσθαι τὸ Ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντική.
 ἐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθείη, ἐκ
 ἂν Φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῖπὼ γάρ,
 καὶ προθεσπιῶ, καὶ ἄνευ Κασαλίας, καὶ δᾶΦνης,
 καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῷ κρύε
 περινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῷ
 θεῷ, ἡπιάλος ἔ μικρὸς ἐπιπεσεῖται τῷ τοιᾶ-
 τῳ· καὶ τὸ ἐτι γε τούτου μαντικώτερον, ὅτι
 καὶ

tum abesse mihi hoc opus videtur, cuius sit ob-
 scura et nusquam nullo modo manifesta ante co-
 gnoscere. Quale est illud cum Minoi praedictum
 est, in dolio mellis suffocatum iri illius filium,
 et cum praesignificata Achiuis causa irarum Apol-
 linis, itemque anno decimo captum iri Ilium.
 Haec enim sunt divinatione. Alioqui si ista quo-
 que *superiora* ad divinationem aliquis referat, ef-
 fugere non poterit, quin me quoque vatem dicat.
 Praedicam enim ac diuinabo, idque sine Casta-
 lia, et lauru et tripode Delphico, si quis nudus
 in frigore obambulet, pluuias insuper aut gran-
 dines fundente Deo, hunc talem rigor cum tre-
 more non paruus inuadet: et quod magis adhuc
 diui-

καὶ θέρμῃ μετὰ ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος, ἐπιγενή-
σεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον
ἂν εἶη μεμνησθαι.

"Ὡς τε τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολογίας καὶ μαν-
τείας ἄφες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἴρηκας ἐν ἀρχῇ, ἴσως
παρὰδέχεσθαι ἄξιον, ὡς ἔδεν ἡδεις τῶν λεγο-
μένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαμόνιος ἐνεποίει σοι
τὰ μέτρα, ἔπ' ἅνυ ἔδὲ ἐκείνη βέβαιος ἔσα. οὐ
γάρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τῶν ὑπεσχημένων, τὰ δ'
ἀτελῇ ἀπελίμπανεν.

diuinum est, etiam calor postea, vt probabile
est, superueniet, et multa in hoc genere, quo-
rum meminisse ridiculum fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis et diuinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te sciuisse eorum quae diceres, sed afflatu quodam diuino subiecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imperfecta relicturus.

Πλοῖον, ἢ εὐχαί.

Λυκῖνος, Τιμόλαος, Σάμιππος, καὶ
Ἀδείμαντος.

ΛΥΚ. Οὐκ ἐγὼ λέγον ὅτι θᾶττον τῆς γύ-
πας ἑώλος νεκρὸς ἐν Φανερωῖ κείμε-
νος, ἢ θεάματι τῶν παραδόξων Τιμόλαον δια-
λάθοι, καὶ εἰς Κόρινθον δέοι ἀπνευσὶ θεόντα
ἀπιέναι διὰ τῆτο; ἔτω Φιλοθεάμων σύ γε καὶ
ἄοκνος τὰ τοιαῦτα. ΤΙΜ. Τί γὰρ ἔδει καὶ
ποιεῖν, ὦ Λυκῖνε, σχολὴν ἄγοντα, πυθόμενον
ἔτως ὑπερμεγέθη ναῦν, καὶ πέρα τῆ μέτρε ἐς
τὸν

Nauigium, seu vota.

Lycinus, Timolaus, Samippus, et
Adimantus.

LYC. Nonne dicebam ego, facilius posse fieri,
vt vultures effugiat iacens in propatu-
lo antiquum cadauer, quam Timolao mirabilis
spectaculi aliquid *subducatur*, etfi vno spiritu Co-
rinthum abire curriculo propter illud oporteat;
adeo tu spectaculorum avidus, et impiger ad ta-
lia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine,
homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel
immensam potius nauem in Piraeo appulsam, de
illa-

τὸν Πειραιᾶ καταπεπλευκέναι, μίαν τῶν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ, σέ τε καὶ Σάμιππον τῆτονί, μὴ κατ' ἄλλο τι ἐξ ἄσπερος ἦκειν, ἢ ὀφρομένους τὸ πλοῖον. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ Ἀδείμαντος ὁ Μυρρηνέσιος εἶπετο μεθ' ἡμῶν. ἀλλ' ἐκ οἷδ' ὅπως νῦν ἐκείνους ἐσιν, ἀποπλανηθεῖς ἐν τῷ πλήθει τῶν θεατῶν ἄχρι μὲν γὰρ τῆς νεῶς ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς αὐτήν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προχέεις· μετὰ σέ δὲ ὁ Ἀδείμαντος ἦν· εἴτ' ἐγὼ μετ' ἐκείνους ἐχόμενος αὐτᾶ ἀμφοτέραις. καὶ μετὰ τῆς ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδητος αὐτὸς ὢν.

τὸ

illarum numero vnam, quae annonam ex Aegypto in Italiam aduehant. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, et Samippum hunc, non alia, quam spectandae huius navis causa ex vrbe venire. LYC. Sic est, per Iouem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinulius. Verum vbi ille nunc sit, nescio, in spectatorum turba errore quodam a nobis distractus: ad nauim quidem usque vna venimus: cumque in illam ascendere-mus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum vtraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum

non

τὸ ἀπὸ τῆς δὲ ἐκ ἔτι αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον
ἔτε ἐπεὶ κατεβηλὺθαι μιν.

ΣΑΜ. Οἶσθα, ὦ Λυκίνε, ὅπῃ ἡμᾶς ἀπέ-
λειπεν, ὁπότε, οἶμαί, τὸ ὠραῖον ἐκείνο μερῶ-
κιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ τὴν καθαράν
ἑθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδεμένον ἐς τῆς πίσω τὴν
κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρας τῆς μετώπῃς ἀπηγμένην.
εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον οἶδα, οἶμαί, γλαφυ-
ρὸν ἔτω ἐκείνος θέαμα ἰδὼν, μακρὰ χαίρειν
φράσας τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, περιηγμένῳ
τὸ πλοῖον, παρέθηκε δακρύων, ὥσπερ εἶωθε.
ταχύδακρυς γὰρ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά. ΛΥΚ.
Καὶ μὲν ἔπ᾽ ἅπαντι καλὸς, ὦ Σάμιππε, ὁ μερῶ-
κίσκος ἔδοξε μοι, ὡς ἂν καὶ Ἀδείμαντον ἐκπλή-
ξαι,

non vidi, neque intus, neque postquam descen-
dimus.

2. S A M. Nosti, Lycine, vbi nos reliquerit?
puto ego ibi, vbi formosus ille puer de diaeta
progrediebatur, ille puro linteo indutus, retro
comam reuinctus, vtrunque a fronte abductam.
Si ergo Adimantum ego noui, puto hominem ele-
gantem adeo spectaculo viso, longum valere iusso
nauego Aegyptio, qui monstrabat nauim, ad-
stitisse lacrimantem, vt solet. Facilis enim vir
est, vbi amat, ad lacrimas. L Y C. Quin non
admodum pulcher mihi, Samippe, puer videba-
tur, vt Adimantum etiam percelleret, quem tot
Athenis

ξαι, ὧ τοςᾶτοι Ἀθήνησι καλοὶ ἔπονται, πάν-
τες ἐλεύθεροι, σωμύλοι τὸ φθέγμα, παλαι-
στρας ἀποπνέοντες, οἷς καὶ παραδακρύσαι οὐκ
ἀγεννές· ἄτος δὲ πρὸς τῷ μελαγχρῆς εἶναι, καὶ
πρόχειλός ἐστι, καὶ λεπτός ἄγαν τοῖν σκελοῖν,
καὶ ἐφθέγγετο ἐπισεσυρμένον 1) τι, καὶ συνε-
χῆς, καὶ ἐπίτροχον, Ἑλληνισί μὲν, ἐς τὸ πά-
τριον δὲ τῷ ψόφῳ, καὶ τῷ τῆς Φωνῆς τόνῳ.
ἡ κό-

Athenis formosi sectantur, liberi omnes, iucundi
fermonis, olentes palaestram, apud quos forte
lacrimari etiam non ignauum fuerit. At iste,
praeterquam quod niger, labiosus etiam est, et
tenui nimis crure, et tractum quiddam *de imo*
gutturis, continuatumque nimis et volubile loqui-
tur, Graece ille quidem, sed *ita ut* patrium quid-
dam sibilo atque tenore vocis *prodat*. Coma ve-
ro,

I. ἐπισεσυρμένον] Puto hunc locum illustrari
posse ex *Philopat.* c. 16. vbi iunguntur ὑπέ-
βηττε μύχιον, et ἐχρέμπτετο ἐπισεσυρμέ-
νον. Sine dubio ibi significat, *de imo pul-
mone tractam pituitam emoliri*: itaque hic et-
iam ad *vocem ex imo quasi recessu attractam*
et prolataam refero. Illud quidem video,
tarditatis aut languoris notionem plane huc
non conuenire; quid enim sibi vellet τὸ
ἐπίτροχον; Neque tamen *confusionis* notio-
nem aulim excludere, cum videam in Ἑταιρ.
X. ἐπισεσυρμένα γράμματα, per festinatio-
nem varie tractas et sibi permistas. *Gesner.*

ἡ κόμη δὲ, καὶ ἐς τὰπίσω ὁ πλόκαμος συνεσπειραμένος, καὶ ἐλευθέριον Φησιν αὐτὸν εἶναι.

T I M. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὦ Λυκίῃε, σημεῖον ἐστὶν Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι παῖδες ἀναπλέκονται, ἐς τε πρὸς τὸ ἐΦηβικόν· ἔμπαιιν ἢ 2) οἱ πρόγονοι
ἡμῶν,

ro, et actus ille retro tortusque in spiram cincinnus, non liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegyptiae signum est, coma, Lycine. Omnes quippe apud illos ingenui eas implectunt, usque dum pubertatem attigerint. Contra ea maiores nostri: quibus

2. ἔμπαιιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam *Ven. Edd.* debemus. Reliquae deprauatissime ἐν Παλλήνῃ. *du Soul.* ἔμπαιιν οἱ πρόγ.] Si dicam ita emendandum hunc locum necessario; importunam hic esse Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus Atticae; laborare constructionem; pessime interpunctum esse; vera dicam equidem, sed idem verear, ne nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus sum, cum ipsum illud ἔμπαιιν reperirem in Aldi ed. 1522. Nempe sic optime sibi constant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus verba, ad quae hic respicitur
Thucy-

ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι νομᾶν τὰς γέρον-
 τας, ἀναδεδεμένους κρωβύλον ὑπὸ τέττιγι χρυ-
 σῷ ἀνειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόλαε,
 ὅτι ἡμᾶς ἀναμνησκεις τῶν Θουκυδίδε συγ-
 γραμμάτων, ἃ ἐν τῷ προοιμίῳ περὶ τῆς ἀρχαίας
 ἡμῶν τρυφῆς εἶπεν ἐν τοῖς Ἰωσιν, ὁπότε οἱ τό-
 τε συναπώκισθησαν.

ΛΥΚ.

bus pulchrum visum est, comam alere seniores,
 reuinctam in cincinnum aurea cicada comprehen-
 sum. SAM. Bene facis, Timolaë, quod Thu-
 cydidis nos scriptorum admones, quae in prooe-
 mio dixit de veteri luxu nostro, *ubi et* de Ioni-
 bus, quando, qui tum erant, vna inde deducti
 sunt.

4. LVC.

Thucydidis I, 6. καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς
 (de Atheniensibus loquitur) τῶν εὐδαιμόνων,
 διὰ τὸ ἀβροδίατον, ἃ πολὺς χρόνος ἐπειδὴ
 χιτῶνας τε λινᾶς (obserua hoc quoque Ae-
 gyptium) ἐπαύσαντο φορῶντες, καὶ χρυ-
 σῶν τέττιγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδεδέμενοι
 τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧ καὶ Ἰωνίων
 τὰς πρεσβυτέρους κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πο-
 λὺ αὕτη ἡ σκευὴ κατέσχε. Haec vltima de
 Ionibus etiam vtcumque illustrent obscura
 sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum
 an vera sit lectio, an ego sententiam asse-
 cutus sim, asseuerate nolim dicere. Iones
 antiquam Atheniensium coloniam esse con-
 stat, vel ex ipso Thucydidis loco. Grism.

ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήσθην
 ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτε πα-
 ρὰ τὸν ἴσον ἐπιπολὺ ἔσημεν ἀναβλέποντες, ἀ-
 ριθμῶντες τῶν βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, καὶ θαυ-
 μάζοντες ἀνιόντα τὸν νύκτην διὰ τῶν κάλων,
 εἴτα ἐπὶ τῆς κερχίας ἄνω ἀσφαλῶς διαθέοντα,
 τῶν κερχοῖάκων 3) ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὖγε
 λέγεις.

4. LYC. Verum, Samippe, iam recordor;
 ubi relictus nobis sit Adimantus, cum ad malum
 staremus multum suspicientes numerantesque con-
 iectus *telorum* in coriis, atque admirantes ascen-
 dentem per rudentes nautam, deinde per anten-
 nam in alto prehensis ceruchis transcurrentem.

SAM.

3. τῶν κερχοῖάκων] Hic certe κερχοῖακες non
 sunt extrema s. cornua antennarum, ut inter-
 pretantur cum *Micyllo* in *Lexicis*; sed sunt
 ii, quos etiam *Lucanus* 8, 177. et 10, 495.
 Graeca voce *ceruchos* vocavit, rudentes, qui-
 bus ab utroque suo cornu suspensa antenna
 libretur et ad malum alligatur: quod videre
 licet apud *Schefferum* de mil. nau. lib. 2, 5.
 p. 145. 168. Neque vero notatio vocis re-
 pugnat huic significationi; neque enim ipsa
 tantum extrema s. cornua antennarum sunt
 οἷαζ quidam, clauus, s. gubernaculum: ve-
 rum vel maxime ille transuersus funis ad v-
 trumque cornu alligatus duobus extremis,
 media autem parte sic adnexus ad malum,
 ut triangulum efficiatur, cuius basis fit in
 ipsa

λέγεις. τί δ' οὖν χρὴ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπάνει-
μι ἐς τὸ πλοῖον; TIM. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
μεν. εἰκὸς γὰρ ἤδη παρεληλυθέναι ἐκεῖνον ἀπο-
σοβῆντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὗρεῖν
ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὴν ὁδὸν Ἀδείμαν-
τος, καὶ δέος ἔδεν, μὴ ἀπολειφθεῖς ἡμῶν ἀπο-
βουληθῇ. ΛΤΚ. Ὁρᾶτε μὴ σκαιὸν ἦ, Φίλον
ἀπολιπόντας αὐτὰς ἀπιέναι· βαδίζωμεν δ' ὁ-
μως, εἰ καὶ Σαμίππῳ τοῦτο δοκεῖ. ΣΑΜ.
Καὶ μάλα δοκεῖ, ἣν πῶς ἀνεωγυῖαν τὴν παλαί-
στραν ἔτι καταλάβωμεν.

Ἀλλὰ

SAM. Recte istuc dicis. Quid ergo hic nobis
faciendum est? expectandusne est, an vis in na-
vem ego redeam? TIM. Nequaquam: sed per-
gamus. Credibile enim est illum per tumultua-
riam festinationem praeteriisse iam nos in urbem,
cum non amplius inuenire nos posset. Sin mi-
nus; at nouit certe viam Adimantus, nec metus
est, ne relictus a nobis in deuium errorem inci-
dat. LYC. Videte, ne finistrum sit, nos relicto
amico abire. Abeamus tamen, si idem etiam
Samippo videatur. SAM. Omnino ita videtur,
si qua apertam adhuc Palaestram inueniamus.

5. Ve-

ipsa antenna, angulus autem vehementer
obtus, unde breuissimum perpendiculum
demitti queat, ad malum. *Gesner.*

Luc. Op. T. VII.

S

Ἀλλὰ μεταξὺ τῶν λόγων, ἡλίκη ναῦς, εἰκοσι καὶ ἑκατὸν πήχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς τὸ μήκος, εὖρος δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον μάκρῃς τέτταρ καὶ ἀπὸ τῆς κατασφρώματος ἐς τὸν πυθμένα, ἢ βραχύτατον κατὰ τὸν ἄντλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα ἡλίκος μὲν ὁ ἰσὸς, ὅσῃν δὲ ἀνέχει τὴν κεραίαν, οἷω δὲ προτόνω συνέχεται, ὡς δὲ ἡ πρύμνα μὲν ἐπανέστηκεν ἡρέμα καμπύλη, χρυσᾶν χηνίσκον ἐπικειμένη, καταντικρὺ δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα ὑπερβέβηκεν, ἐς τὸ πρόσω ἀπομηκυνομένη, τὴν ἐπώνυμον τῆς νεῶς θεὸν ἔχουσα τὴν Ἰσιν ἐκτέρωθεν. ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος, αἰ γρηφαί, καὶ τῆς ἰσίδος τὸ πρᾶσιον

5. Verum, vt interim aliquid loquamur, quanta haec naus! centum et viginti cubitorum longitudinem esse dicebat Naupegus, latitudinem autem supra quartam huius partem; ac de constrato naus in fundum, vbi profundissima est, ad fentinam, vnderiginta. Caeterum quantus est malus! quantam vero sustinet antennam, quanto opus habet et continetur protono! Vt vero puppis adsurgit sensim incurua, cui cheniscus impositus est atreus; ab altera parte iusta proportionem prora extollitur in aduersum porrecta, habens ab vtraque parte cognominem naus Deam Isidem. Ornatus enim reliquus, picturae, et suppa-

σειόν 4) πυραυγές, καὶ πρὸ τέτων αἱ ἄγκυραι,
καὶ τροφῆα, καὶ περιαγωγείς, καὶ αἱ μετὰ τὴν
πρὺμναν οἰκήσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

καὶ τὸ τῶν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδῳ ἄν
τις ἐκλάσειεν. ἐλέγετο δὲ καὶ τσαῖτον ἄγειν σῖ-
τον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ
ἐνικύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κεῖνα πάντα μικροῖς
τις ἀνθρωπίσκος γέρον ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ
κάμα-

supparum veli colore flammeo, et ante istaec an-
corae, et verforia, et circumactoria, et illae ad
puppim habitationes, admirabilia mihi videban-
tur omnia.

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis
comparauerit. Dicebatur vero tantam etiam fru-
menti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis
ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia
paruus aliquis homuncio, iam senex, seruabat,

S 2

parua

4. *ἰσὶς τὸ παράσιον.*] Παράσιον puto illud esse,
quod alias vocatur σιφάριον, supparum,
velum minus, splendidi coloris, maiori im-
positum, quo in portum Puteolanum inue-
hentibus vti licebat solis nauibus, vt haec
est, Alexandrinis. Gesner. Haseus Theol.
Theol. Phil. T. 2. p. 719. pro vulgato παρὰ-
σιον, docet legendum παράσειον, intellectu
μέρος, i. e. versatilem mali partem; quod re-
cepi. Reus.

κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιζρέφων.
ἐδείχθη γάρ μοι ἀναφаланτίας ἕλος, Ἡρων,
οἶμαι, τέννομα. TIM. Θαυμάσιος τὴν τέχνην
ὡς ἔφασκον οἱ ἐμπλέοντες, καὶ τὰ θαλάττια
σοφὸς ὑπὲρ τὸν Πρωτέα.

Ἦκέσαστέ δὲ ὅπως δεῦρο κατήγαγε τὸ πλοῖον,
οἷα ἔπαθον πλέαντες, ἢ ὡς ὁ ἀστὴρ αὐτὰς ἔσω-
σεν; LYC. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως
δ' ἂν ἀκέσαιμεν. TIM. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς
διηγεῖτό μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσομιλῆται
δεξιός. ἔφη δὲ ἀπὸ τῆς Φάρκ ἀπάραντας οὐ
πάνυ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαίως ἰδεῖν τὸν Ἀ-
κάμαντα· εἶτα ζεφύρεα ἀντιπνεύσαντος, ἀπε-
νεχθῆναι πλαγίους ἄχρι Σιδῶνος· ἐκεῖθεν δὲ
χειμῶ-

parua pertica tantae molis gubernacula torquens.
Ostensus enim mihi est recaluafter aliquis, *caetera*
crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admi-
rabilis artis nomine, vt vectores dicebant, et do-
ctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo hac deduxerit
nauem, quae illis inter navigandum acciderint,
et quomodo stella ipsos seruarit. LYC. Non,
Timolae, sed iam libenter ex te audiuimus.
TIM. Nauclerus ipse mihi narrabat, vir bonus,
et consuetudini aptus. Dicebat autem, cum sol-
vissent e Pharo vento non valde vehementi, septi-
mo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephy-
ro obliquos Sidonem vsque esse delatos, Inde
autem

χεῖματι μεγάλῃ δεκάτῃ ἐπὶ Χελιδονέας διὰ τῆς
 Αὐλῶνος ἐλθεῖν· ἔνθα δὲ παρὰ μικρὸν ὑποβρυ-
 χίως δύναι ἅπαντας.

Οἶδα δέ ποτε παραπλεύσας καὶ αὐτὸς Χελι-
 δονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα,
 καὶ μάλιστα περὶ τὸν Λίβα, ὅποτε ἐπιλάβῃ
 καὶ τῆς Νότῃς, κατ' ἐκεῖνο γὰρ δὴ συμβαίνει με-
 ρίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ἀπὸ τῆς Λυκαωνίης θα-
 λάσσης· καὶ ὁ κλύδων ἅτε ἀπὸ πολλῶν ρευμά-
 των περὶ τῷ ἀκρωτηρίῳ σχιζόμενος, (ἀπόξυροι
 δέ εἰσι πέτραι, καὶ ὀξείαι, παραθιγόμεναι τῷ
 κλύσματι,) καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυμα-
 τωγὴν, καὶ τὸν ἥχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολ-
 λάκις αὐτῷ ἰσομέγεθες τῷ σκοπέλῳ.

Τοι-

autem magna tempestate die decimo per Aulonem
 venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse
 quin submerfi omnes perirent.

8. Noui autem, cum ipsæ aliquando Cheli-
 doneas circumnavigauerim, quantus ibi locorum
 fluctus surgat, et maxime spirante Africo, cum
 Notum etiam assumfit. Post hoc enim euenire
 solet, ut à Lycio mari diuidatur Pamphylium:
 fluctusque, utpote ab undis pluribus circa ipsum
 scissus promontorium, (sunt autem petrae abru-
 ptæ et ab alludentibus aquis acutæ) terribili
 cum sonitu frangitur: atque ipsi sæpe scopulo
 magnitudine æqualis est.

S 3

9. Ab

Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβεῖν ἔφακται· ὁ
 ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς ἔσης, καὶ ζόφῳ ἀκρι-
 βές· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῶν ἐπικλα-
 σθέντας τὰς θεάς, πῦρ τε ἀναδείξαι ἀπὸ τῆς
 Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὸν τόπον ἐκεῖνον, καὶ
 τινα λαμπρὸν ἄστέρα, Διοσκούρων τὸν ἑταρον,
 ἐπικαθίσει τῷ κερχισίῳ, καὶ κατευθύνει τὴν
 ναῦν ἐπὶ τὰ λαιὰ εἰς τὸ πέλαγος, ἥδη τῷ κρη-
 μνῷ προσφερομένην. τᾶντεῦθεν δὲ ἀπ᾽ αὐτῆς
 ὁδοῦ ἐκπεσόντας, διὰ τῆς Αἰγᾶς πλεύσαντας,
 ἑβδομηκοντὴ ἀπ' Αἰγύπτου ἡμέρας πρὸς ἀντίους
 τὰς Ἑτησίους πλαγιάζοντας, εἰς Πειραιᾶ χθρὲς
 καθορμίσασθαι, τοσῶτον ἀποσυρέντας εἰς τὸ
 κάτω, ὡς εἶδεν τὴν Κρήτην δεξιὰν λαβόντας, ὑπὲρ
 τῶν

9. Ab his se etiam deprehensos nauclerus dice-
 bat, cum nox adhuc esset et merae tenebrae,
 Sed ad ipsorum ploratum fractos *misericordia* Deos,
 cum ignem ostendisse de Lycia, ut oram illam
 agnoscerent, lucidamque stellam quandam, Dio-
 scurorum alterum, insedisse carchelio, ac di-
 rexisse nauim sinistrorsum in mare, cum iam
 ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via semel
 excidissent, transnavigato Aegeo, septuagesimo
 ab Aegypto die, obliquo ad tenentes sibi aduer-
 sum Etesias cursu, in Piraeum heri appulisse,
 tantum ad inferiora detractos, quos oportuerit
 dextram legentes Cretam, Malea superato, iam
 esse

τὸν Μαλέαν πλεύσαντας, ἤδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ.
ΛΤΚ. Νῆ Δία, θαυμάσιόν τινα Φῆς κυβερνή-
την τὸν Ἡρώνα, ἢ τῷ Νηρέως ἡλικιώτην, ὃς
τοσῶτον ἀπεσφάλῃ τῆς ὁδῷ.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἐκ Ἀδείμαντος ἐκεῖνός ἐστι;
ΤΙΜ. Πάνυ μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐμβοή-
σωμεν ἔν' Ἀδείμαντε, εἰ Φημι τὸν Μυρρηνά-
σιον, τὸν Στροβίχῃ. ΛΤΚ. Δυοῖν θάτερον,
ἢ δυσχεραίνει καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀ-
δείμαντος γὰρ, ἐκ ἄλλος τίς ἐστι, πάνυ ἤδη
σαφῶς ὁρῶ, καὶ θοιμάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βιά-
δισμα ἐκείνῃ, καὶ ἐν χρεῶ ἢ κερᾷ. ἐπιτείνωμεν
δὲ ὅμως τὸν περίπατον, ὡς καταλάβωμεν
αὐτόν.

Ἦν

esse in Italia. LYC. Admirabilem, ita me Iu-
piter, mihi gubernatorem narras Heronem, aut
aequalem Nerei, qui tantum de via aberraverit.

10. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus
est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, incla-
memus igitur. Adimante, te volo, Myrrhinu-
sum, Strobichi filium. LYC. Alterutrum ho-
rum, aut iratus nobis est, aut aurium vsus ami-
sit. Adimantus enim est, non alius. Satis iam
clare video; et vestimentum ipsius est, et inces-
sus, et brevis ad ipsam cutem tonsura. Accele-
remus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

S 4

11. Ni-

Ἦν μὴ ἱματρία λαβόμενοι σε ἐπιστρέψωμεν,
 ὦ Ἀδείμαντε, ἔχ ὑπακῶσαις ἡμῖν ἐμβαῶσιν;
 ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ἐπὶ συννοίας τινός,
 καὶ μικρὸν ἔδ' εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα, ὡς δο-
 κεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Λυκίνε,
 χαλεπὸν, ἀλλὰ με κακὴ τις ἔννοια μεταξὺ βα-
 δίζοντα ὑπελθῆσα, παρακῆσαι ὑμῶν ἐποίησεν,
 ἀτενὲς πρὸς αὐτὴν ἅπαντι τῷ λογισμῷ ἀποβλέ-
 ποντα. ΛΥΚ. Τίς αὕτη; μὴ γὰρ ἀκνήσης εἰ-
 πεῖν, εἰ μὴ τις ἐξὶ τῶν πάντῳ ἀπορρήτων. καί-
 τοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ γέγονεν μεμα-
 θήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' αἰσχύνομαι ἐγώ γε
 εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς· ἔτω γὰρ μετράκιῳδες ὑμῖν
 δόξει τὸ φρόντισμα. ΛΥΚ. Μῶν ἐρωτικόν τί
 ἐστίν;

II. Nisi veste te prehensum aduertamus, Adi-
 mante, non exaudies nos inclamantes; sed vide-
 ris etiam profundae cogitationi immerfus, non
 paruum neque contemptibile negotium animo agi-
 tare ac reuoluere. ADIM. Nihil, Lycine, si-
 nistrum: sed noua me inter eundum cogitatio
 subiens, vt inauditam praetermitterem vestram
 vocem effecit, qui defixum totum in illa animum
 haberem. LYC. Quanam est illa? Ne enim
 cuncteris dicere, nisi est de valde secretis. Quam-
 quam initiati, vt nosti, sumus, ac celare *com-*
missa didicimus. ADIM. Sed pudet me nimi-
 rum apud vos dicere, adeo puerilis vobis videbi-
 tur cogitatio. LYC. Numquid amatorium quid
 est?

ἔσιν; ἔδὲ γὰρ τὸ αἰμύητοις ἡμῖν τῶν λόγων εὐσεύεις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ θαδὶ καὶ αὐτοῖς τετελεσμένοις.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ θαυμάσιε, τοιοῦτον, ἀλλὰ τινα πλῆτον ἐμαυτῷ ἀνεπλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν οἱ πολλοὶ καλοῦσι· καὶ μοι ἐν ἐμῇ τῆς περιεσίᾳ καὶ τρυφῇ ἐπέστητε. ΑΤΚ. Οὐκ ἔν τὸ προχειρότατον τὸτο, κοινὸς Ἑρμᾶς Φασι· καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸν πλῆτον· ἄξιον γὰρ ἀπολαῦσαι τὸ μέρος φίλης ὄντας, τῆς Ἀδεμάντα τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ. Ἀπέλειφθην μὲν ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν ναῦν ἐπιβάσει, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκῖνε, κατέστησα ἐς τὸ ἀσφρ-

est? neque enim hoc etiam profanis nobis enarraueris, sed *hominibus* ad claram faciem ipsis quoque initiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed diuitias mihi quasdam ipse fingebam animo, quam ficticiam Beatam *insulam* omnes vocant; vosque in ipso mihi diuitiarum et voluptatis fastigio superuenistis. LYC. Itaque illud *hic valeat* expeditissimum, communis esto Mercurius! aiunt: atque in medium allatas depone diuitias: aequum enim est, in partem venire nos, qui amici sumus, voluptatum Adimanti. ADIM. A vobis quidem relictus sum in primo statim in nauim ingressu, cum te, Lycine, in tuto collocassem.

ἄσφαλές· περιμετρῶντος γάρ με τῆς ἀγκυραῖς
τὸ μέγεθος, ἐν οἷδ' ὅπα ὑμεῖς ἀπέστητε.

Ἰδὼν δ' ὁμῶς τὰ πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν
αὐτῶν, ὁπάσῃν ἀποφέρει ἢ ναῦς τῷ δεσπότη
ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἕτας ἕκαστον τὴν μισθοφο-
ρίαν. ὁ δέ μοι, Δῶδεκα, ἔφη, Ἀττικὰ τάλαντα,
εἰ πρὸς τελέαχισόν τις λογιζοίτο. τέν-
τεῦθ' ἐν ἑκανίων, ἄλογιστόμην, εἴ τις θεῶν
τὴν ναῦν ἄφνω ἐμὴν ποιήσειεν εἶναι, οἷον ἂν ὡς
εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ παιῶν τὰς φίλας,
καὶ ἐπιπλέων ἐνίοτε μὲν αὐτός, ἐνίοτε δὲ οἰκέ-
τας ἐκπέμπων· εἴτα ἐκ τῶν δῶδεκα ἐκείνων τα-
λάντων, οἰκίαν τε ἤδη ὑποδομησάμην ἐν ἐπι-
κάρῳ μικρὸν ὑπὲρ τὴν ποικίλην, τὴν παρὰ τὸν
Ἰλυσ-

Dimetiente enim me ancorae magnitudinem, vos
nescio quo discesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quaerebam ex nau-
tarum aliquo, *Quantum plerumque mercedis domi-
no singulis annis ea navis referat?* At ille, *Duo-
decim*, inquit, *talenta Attica, si quis quod mini-
mum est computet.* Hinc ergo rediens ita cogita-
bam, *Si quis Deorum, hanc navem subibo, ut mea
sit, faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!*
*bene faciens amicis, interdum ipse navigans, emi-
rens non nunquam servos.* Deinde de duodecim
illis talentis domum iam aedificabam loco oppor-
tuno, paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilis-
sum

Ἰλυσσὸν ἐκείνην τὴν πετρῶαν ἀφείκε, καὶ οἰκί-
 τας ὠνάμην καὶ ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους.
 νυνὶ δὲ ἤδη καὶ ἔπλεον, ὑφ' ἀπάντων, εὐδαιμο-
 νιζόμενος τῶν ἐπιβατῶν, φοβερός τῶν ναύταις,
 καὶ μονοκχι βασιλεὺς νομιζόμενος. ἔτι δέ μοι
 τὰ κατὰ τὴν ναῦν εὐφρετίζοντι, καὶ ἐς-λιμένα
 πόρρωθεν ἀποβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκίνα,
 κατέδυσας τὸν πλῆτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐφρε-
 ρόμενον τὸ σκάφος ἔξω τῆς εὐχῆς τοῦ πνεύματι.
 ΛΥΚ. Οὐκὲν, ὦ γενναῖε, λαβόμενάς μου,
 ἔπαυε πρὸς τὸν στρατῶν, ὡς τινα πειρατὴν,
 ἢ κατὰπαντισην, ὃς τηλικῆτον ναυάγιον εἰργα-
 σμαι, καὶ ταῦτα ἐν γῇ κατὰ τὴν ἐκ Περσικῶς
 ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα ὅπως παραμυθήσομαι σου
 τὸ

sum paterna: et seruos emebam, et vestes, cur-
 rusque, et equos. Iamque et nauigabam felixque
 praedicabar a vectoribus omnibus, metuendus
 nautis, ac tantum non rex ab illis habitus. Ve-
 rum adhuc componenti mihi rem naualem, et in
 portum prospectanti e longinquo, *iuo*, Lycine,
 aduentu demersisti diuitias, euertisti, dum bene
 et secundo votorum flatu fertur nauigium.

14. L Y C. Igitur, vir fortis, prehensum me ad
 Imperatorem abducito, vt piratam aliquem, aut
 perniciem nauium, qui tanti tibi naufragii causa
 fuerim, idque in terra, ipsaque inter Piraeae at-
 que urbem via. Sed vide, quomodo casum tuum
 solatu-

τὸ πταῖσμα· πέντε γάρ, εἰ βῆλει, καλλίω καὶ
 μίζω τῇ Αἰγυπτίᾳ πλοῖα ἤδη ἔχει, καὶ τὸ μέγι-
 στον, ἔδὲ καταδύναμι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι πεν-
 τὰκις ἐξ Αἰγύπτου κατ' ἔτος ἕκαστον σιταγωγεῖται
 σιταγωγίαν, εἰ καὶ ὧ ναυκληρῶν ἄρις, δηλοῖ
 ἀφόρητος ἡμῖν τό τε γεννησόμενος. ὥς γάρ ἐστι ἐνός
 πλοῖος τέταρτ' δεσπότης ὢν, παρήκκες βοώντων,
 εἰ πέντε κτήσαιο πρὸς τέτρω τριάρμενα πάντα,
 καὶ ἀνώλεθρα, ἔδὲ ὄψει δηλαδὴ τὰς Φίλκας. σὺ
 μὲν ἔν' εὐπλοίᾳ, ὧ βέλτιστε· ἡμεῖς δὲ ἐν Πει-
 ραιεῖ καθεδέμεθα· καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου ἢ Ἰτα-
 λίας καταπλέοντας ἀνακρίνοντας, εἰ περὶ τὸ μέ-
 γα Ἀδείμαντα πλοῖον, τὴν Ἰσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ.

solaturus sim. Habe enim tibi, ecce, quinque,
 si volueris, pulchriora maioraque Aegyptio illo,
 nauigia, et quod maximum est, quae mergi non
 possint: ac celeriter tibi, quinquies singulis an-
 nis, frumenta vnumquodque aduehat: te vero,
 nauclerorum praestantissime, intolerabilem nobis
 tum futurum apparet. Qui enim modo vnus
 huiusce nauigii dominus cum esses, inclamantes
 non audieris, si quinque possideas, praeter hanc,
 trium omnes velorum quae perire non possint,
 nec respicies nimirum amicos. Itaque feliciter,
 amice, nauiga, Nos in Piraeo sedebimus rogan-
 tes qui ex Aegypto aut Italia appellent, Num
 forte magnum Adimanti nauigium, Isidem, ali-
 quis viderit.

15. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ὁραῖς, διὰ τῆτο ὦνεν εἰπεῖν ὃ
 ἐνεόχην, εἰδὼς ὅτι ἐκ γέλωτι καὶ σιωπῆματι ποτα
 ἤσασθ' με τὴν εὐχὴν. ὥστε ἐπιστὰς μιν, ἐς
 ἑν. ὑμῖς προχωρήσῃτε, ἀποστὰς δὲ πάλιν
 ἐπὶ τῆς νεώς. πολλὰ γὰρ ἄμεινον τοῖς ναύταις
 προσλαλεῖν, ἢ ὑφ' ὑμῶν καταγελάσθαι. ΑΤΚ.
 Μηδαμῶς, ἐπεὶ συμβησόμεθα σοι καὶ αὐτοῖ
 ὑποσάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ τύφαρ ἔστω τὴν
 ἐποβάθραν, πρὸς ἐλθόν. ΑΤΚ. Οὐκ ἂν ἡμεῖς
 γε προσνηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ αἷς σοὶ μὲν εἶ-
 ναι. ῥαδίον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι, μήτε
 ἀριαμένω μήτε ναυπηγησαμένω· ἡμεῖς δὲ οὐκ
 αἰτήσομεν παρὰ τῶν θεῶν ἐπὶ πρὸς ῥαδίως
 ἀκμηῖται δύνασθαι καὶ. καὶ τοὶ πρῶτοι καὶ ἐς Αἴ-

γιναν

19. ADIM. Vides? Propter ea dicere, quas
 cogitabam cunctabar, qui scireim, risui vos et
 ludibrio votum meum habituros. Itaque resistam
 paullulum, dum vos processeritis, ac nauium dein-
 de rursus solvam. Praestat enim cum nautis age-
 re, quam a vobis derideri. LYC. Nequaquam,
 resistemus et ipsi, ut conscendere tecum possi-
 mus. ADIM. At ego praegressus tollam ponti-
 culum. LYC. Nos itaque ad vos adriatabimur.
 Numquid enim putas, facile tibi esse tot ac tan-
 tas possidere naues, quas nec emeris neque aedi-
 ficaueris: nos vero votis non impetraturos a Diis,
 ut multa stadia nihil fatigati natare possimus?
 Quamquam nuper etiam Aeginam ad Hecateas
 seri-

γιναν ἐπὶ τὴν τῆς ἐνοδίας τελευτήν, οἷσθα ἐν ἡλί-
κῳ ἀπαφιδόω πάντες ἡμεῖς οἱ Φίλοι τεττάρων
ἐκαστος ὀβολῶν διεπλεύσαμεν, καὶ ἄδεν ἐδυσχέ-
ρανες ἡμῶς συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ
συνεμβησάμεθά σοι, καὶ τὴν ἀποβάθρην προσέ-
ελθὼν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαζῶες γε, ὦ Ἀδείμαντες,
καὶ εἰς τὸν κόλπον ἔκπτύεις, καὶ οἷσθα ὅς τις ὢν
ναυκληρεῖς. ἔτιως ἐπῆρέ σε καὶ ἡ οἰκία, ἐν κα-
λῷ τῆς πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τῶν ἀκολού-
θων τὸ πλεῆθος. ἀλλ', ὦ γὰρ εἴ, πρὸς τῆς Ἰσι-
δος, καὶ τὰ Νειλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτά
μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μύρον ἀπὸ
τῆς Κανώπου, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρμιδος· εἰ δὲ καὶ ἡ
ναὺς ἐδύνατο, καὶ τῶν πυραμίδων μίαν.

TIM.

cerimonias, nosse, quam parua in scaphula omnes
simul amici quaternis quisque obolis traiecerimus,
nec molestum tibi tum erat nobiscum nauigare:
nunc autem fers grauiter, si tecum inscendamus,
et praegressus auferre vis ponticulum: nimis
enim intumescis, Adimante, et in sinum tuum
non despuis, neque, quis homo sis, tantus iam
naucleras cogitas. Ita te elatum fecit etiam do-
mus pulcherrimo urbis loco aedificata, et multi-
tudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice,
certe Nilotica illa fassamenta, illa tenuia adferre
nobis ex Aegypto memento, aut vnguentum de
Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero naus
possit, vnā etiam pyramidum.

16. TIM.

ΤΙΜ. "Αλις παιδίδας, ὦ Λυκίνε· ὁρᾷς ὥς ἐρυ-
θρίαν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλὰ τῷ γέλω-
τι ἐπικλύσας τὸ πλεῖον, ὥς ὑπέραντλον εἶναι,
καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ἐπιρρέεσθ· καὶ ἐπαί-
περ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἐστὶ πρὸς τὸ ἄστυ,
διελόμενοι τετραχῇ τὴν ὁδὸν κατὰ τὰς ἐπιβάλλ-
οντας ἑκάστος σταδίας, αἰτῶμεν ἅπερ ἂν δοκῇ
παρὰ τῶν θεῶν· ἔτω γὰρ ἂν ἡμᾶς ὁ, τε κάμα-
τος λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδί-
σιν ὀνειράτι ἐκασίῳ περπτερόντες, ἐφ' ὅσον βε-
λόμεθα εὖ ποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῷ γὰρ
ἐκάστω τὸ μέτρον τῆς εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα
ὑποκείσθωσαν παρέχοντες, εἰ καὶ τῇ Φύσει ἀπί-
θανα

16. TIM. Satis ioci, Lycine. Vides vt ru-
borem Adimanto inieceris; multo risu ita perfu-
disti nauigium, vt exhaustiri iam non possit, nec
vndarum vim sustinere. Et quando adhuc mul-
tum nobis viae ad urbem superest, diuisa in qua-
tuor partes via, per stadia quisque sibi assignata,
quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic
enim et laborem fefellerimus, et oblectauerimus
animum, tanquam in suauissimum voluntate no-
stra somnium delapsi, quod, quam diu volueri-
mus, voluptatem nobis adferat. Penes vnum-
quemque enim votorum erit mensura, ponemus-
que praebituros omnia Deos, licet natura sua ab
omni veri similitudine abhorreant. Quod vero
maxi-

θανά. ἔσται. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπίδειξις ἔσται τὸ πρᾶγμα, ὅστις ἂν αἰρεῖται χρῆσθαι τῷ πλεῖν, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσει γάρ οἷός τις ἂν καὶ πλατῆσας ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθομαι σοι, καὶ ὅταν ὁ καιρὸς καλῇ, εὐξομαι ἅπερ ἂν δοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βέλεται, εὐδὲ ἐρωτᾷν οἶμαι, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τὸν ἕτερον πόδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίνῳ δοκεῖν. ΛΤΚ. Ἀλλὰ πλατῶραν, εἰ τῆτο ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ἐπὶ ταῖς κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γοῦν πρῶτος ἄρξεται; ΛΤΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαντα, εἴτα μετὰ σέ, ἔτοςί Σάμιππος, εἴτα Τιμόλαος, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμισάδιον τὸ

maximum est, documento ipsum hoc fuerit, equis optime usus sit diuitiis, atque voto; ostendet enim qualls homo esset, si diues esset.

17. SAM. Praeclare *istuc*, Timolaë, equidem tibi obtempero, et cum tempus me vocauerit, quae videbuntur optabo. Vtrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui iam alterum in naui pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam *idem* videri. LYC. Diuites ergo simus, si hoc videtur melius, ne inuidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego ve-

τὸ πρὸ τῆς Διπύλης ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ, καὶ
τῷτο ὡς οἶόν τε παραδραμῶν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔν ἐγὼ μὲν εἰδὲ νῦν ἀποστήσο-
μαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἴπερ ἔξειςιν, ἐπιμετρήσω
τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶος ἐπινευσάτω
ἅπασιν. ἔσω γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ
πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ Φόρτος, οἱ ἔμποροι, αἱ γυ-
ναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλλο εἴ τι ἥδισον κτη-
μάτων ἀπάντων. ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν
ἔχων ἐν τῇ νηϊ. ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ
Σάμιππε, τὸν κομήτην; καὶ κῆνος ἔν ἐσω ἐμός·
ὁπόσος δὲ ὁ πυρὸς ἔνδον ἐσιν, οὗτος ὁ ἀριθμὸς
ἅπας, χρυσίον ἐπίσημιον γενέσθω, τοσοῦτοι
Δαρεικοί.

ΑΥΚ.

ro parui semistadii spatio ante portam geminam
votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a
naue discedam: verum quandoquidem licet, co-
rollarium voto meo adiiciam. Mercurius autem
lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis
mea, et quidquid in illa est, sarcinae, vectores,
mulieres, nautae, et si qua ibi alia possessionum
omnium suauissima. SAM. Oblivisceris te in
navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loque-
ris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quan-
tum vero est tritici, vniuersus ille numerus, au-
rum signatum fiat, Darici totidem.

Luc. Op. T. VII.

T

19. LYC.

ΛΥΚ. Τί τῷτο, ὦ Ἀδείμαντε, καταδύσεται σοι τὸ πλοῖον, ἔ γάρ ἴσον βάρος πυρῆς, καὶ τῷ ἰσαριθμῷ χρυσίου. ΑΔΕΙΜ. Μὴ Φθόνει, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ τὴν Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ. Ἀλλ' ὑπὲρ Ἀσφαλείας τῷτο ἔγωγε τῆς σῆς ἐποίησάμην, ὥς μὴ ἀπολέσθαι ἅπαντας μετὰ τοῦ χρυσίου· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα 5), μέτρια, τὸ μισράκιον δὲ τὸ ὠραῖον, ἀποπνιγῆσεται ἄθλιον, νεῖν οὐκ ἐπισάμενον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε:

19, LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur tibi nauigium, nec enim idem pondus tritici, et pari numero auri. ADIM. Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, et ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui hanc nesciat. TIM.

Bono

5. ὑμέτερα] Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμέτερα· vos animae viles, in vobis iactura et periculum exiguum. Sed de omnibus qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ἡμέτερα legendum puto, vel contra omnes libros. *Gesner.*

κῆνε· οἱ δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ἐπὶ τὴν γῆν. ἢ νομίζεις κισθαρωδὸν μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀποβαλεῖν τὸν μισθὸν ἀντὶ τῆς ὁδῆς, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸν Ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνος ὁμοίως προκομισθῆναι, τὸν δὲ Ἀδελμάντην οἰκίτην τὸν γεωνήτον, ἀπορήσειν δελφῖνος ἐρωτικῶς; ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μὴ Λυκῖνον, καὶ ἐπιμετρέεις τῶν σκωμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητῆς αὐτὸς γενόμενος.

ΤΙΜ. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πράγματα ἔχοις ἐκ τῆς πλοῖα, μετατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἔξω. ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις.

Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab illis servatum cantus sui mercedem percepisse; et mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo recens emto, amatorium delphinum esse defuturum? ADIM. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, et adiciis ludibria, ipse auctor huius sermonis cum fueris.

20. TIM. Nempe melius erat, maiori cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam inuenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facessat transferendus e naui in urbem thesaurus.

T 2

ADIM.

λέγεις. ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμῆν
τὸν λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῶν ἐν τῇ αὐλῇ, μεδιμνοὶ
χίλιοι ἐπισήμῃ χρυσία. εὐθύς ἔν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὡς ἂν ἐπισημότα-
τα οἰκοίην· καὶ τὰ περὶ τὸ ἄστυ πάντα ὠνησά-
μην ἤδη, πλὴν ὅσα Ἴσθμοῖ καὶ Πυθοῖ, καὶ ἐν
Ἐλευσίνι· ὅσα ἐπὶ θαλάτῃ, καὶ περὶ τὸν Ἴσθμόν
ὀλίγα, τῶν ἀγώνων εἵνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἴ-
σθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον,
καὶ ὅλως εἴ περ τι ἢ συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον, ἢ
εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντα ἐν ὀλίγῳ Ἀδει-
μάντε ἔσω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλος ἡμῖν ἐμφα-
γεῖν· τὰ δὲ ἐκπώματα ἔκχευα, ὡς τὰ Ἐχε-
κράτες, ἀλλὰ διτάλαντον ἕκασον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ.

ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus
sub Mercurio lapideo, quem in aula habemus,
medimni mille auri signati. Statim ergo de sen-
tentia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime
habitem: iam quae circa urbem sunt emam o-
mnia: quin etiam quae Isthmi, et Pythone; et
Eleusines maritima, et pauca circa Isthmum, lu-
dorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi
cōminorer; et campum Sicyonium, et in vniuer-
sum, si quid usquam aut opacum aut irriguum,
aut foecundum in Graecia, breui tempore Adi-
manti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in
quo edamus: pocula non leuia, qualia Echecratis,
sed talentorum duorum vnumquodque pondere.

Λ. LYC.

ΛΥΚ. Εἶτα πῶς ὁ οἰνοχόος ὀρεῖται πλήρες
ἔτῳ βαρὺ ἔκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῷ ἀμο-
γητὶ ἔσκύφον, ἀλλὰ Σισύφιον τι βάρος ἀνα-
διδόντος; ΑΔΕΙΜ. Ἀνθρώπε, μὴ μ' ἀνάλυε
τὴν εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπέζας ὅλας χρυσᾶς
ποιήσομαι, καὶ τὰς κλῖνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ
σιωπήσῃ, καὶ τὰς διακόνους αὐτῆς. ΛΥΚ. Ὁ-
ρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι,
καὶ τὸ ποτὸν χρυσὸς γένηται, καὶ πλατῶν ἄθλιος
ἀπόλη, λιμῶ διαφθαρεῖς πολυτελεῖ. ΑΔΕΙΜ.
Τὰ σὰ ῥυθμῖς πιθανώτερον, ὦ Λυκίνε, μετ'
ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθῆς ἐπὶ τέτοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἷος
ἀβρότατος· ὕπνος, ἐφ' ὅσον ἡδίστος· Φίλων
πρὸς-

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi prae-
bebit plenum graue adeo poculum? aut tu quo-
modo ab illo capies sine molestia non scyphum,
sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente?
ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum
meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas
mihi faciam, et lectos aureos, ac, nisi tacueris,
ipso quoque famulos. LYC. Vide modo, ne
velut Midae etiam panis tibi et potus aurum fiant,
atque inter diuitias pereas miser, fame sumtuosa
enectus. ADIM. Tua paullo post probabilius
ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis posthaec mibi eris purpurea, et victus
quam mollissimus, somnus quam diu erit iucun-

πρόσοδοι, καὶ δεήσεις, καὶ τὸ ἅπαντας ὑποπτήσ-
 σαι, καὶ προσκυνεῖν· καὶ οἱ μὲν ἔωθεν πρὸς ταῖς
 θύραις ἄνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς
 δὲ καὶ Κλεάνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντες. καὶ
 προσελθόντες γε αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῶν ἄλλων εἰς-
 δεχθῆναι ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἑπτά ἐφωσῶτες, εὐ-
 μεγέθεις βάρβαροι προσαρχαίνονται εἰς τὸ μέ-
 τωπον εὐθὺ τὴν θύραν, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖν.
 ἐγὼ δὲ, ὅπότεν δόξῃ, προκύνωας ὥσπερ ὁ ἥλιος,
 ἑκείνων μὲν εἰς ἐπιβλέψαιμι ἐνῆς· εἰ δέ τις πέ-
 νης, οἷος ἦν ἐγὼ πρὸ τῆς θησαυρῆς, φιλοφρονή-
 σομαι τῷτον, καὶ λυσάμενον ἤκειν κελεύσω τὴν
 ὥραν ἐπὶ τὸ δάπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται οἱ
 πλούσιοι, ὀρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖ-
 δας

dus; salutationis amicorum et preces, atque il-
 lud, ut reuererantur omnes ac supplicent. Atque
 alii a summo mane ad ianuas inambulabant fur-
 sum deorsum, inter illosque Cleonectus et Demo-
 crates, summi viri: et accedentibus illis, intro-
 mittique ante alios volentibus, adstantes ianito-
 res septem bene magni, barbari, in ipsam fron-
 tem iam impingant ianuam, ut nunc ipsi faciunt.
 Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exoriens
 quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero
 pauper *adstet*, qualis ego ante thesaurum fueram,
 hunc tractabo humaniter, et post balneum iusto
 tempore venire ad coeniam iubebo. Isti vero rum-
 pentur diuites, cum videbunt currus, equos,
 pue-

δας ὡραίᾳς, ὅσον δισχιλίας ἐξ ἀπάσης ηλικίας,
ὅ, τι περ τὸ ἀνθηρότατον.

Εἶτα δεῖπνα ἐπὶ χρυσῷ (εὐτελὴς γὰρ ὁ ἀργυ-
ρος, καὶ ἂ κατ' ἐμὲ) τάρικος μὲν ἐξ Ἰβηρίας,
οἶνος δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ
τῆτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὕψα
πανταχόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα
πτηνὰ, ὄρνις ἐκ Φάσιδος, καὶ ταῶς ἐξ Ἰνδίας,
καὶ ἀλεκτρυὼν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες
ἐκάσα, σοφισαί τινες, περὶ πέμματα καὶ χυ-
μοὺς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προπίοιμι, σκύφον
ἢ Φιάλην αἰτήσας, ὃ ἐκπιὼν ἀποφερέτω καὶ
τὸ ἔκπωμα.

Οἱ

pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni
aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis ar-
gentum, nec me dignum: falgama ex Iberia; ex
Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia;
mel autem nostras illud sine igne depuratum; et
opsonia vndique, et apri, et lepores; et quod
ad volucris gallina e Phaside, et ex India pavo,
gallus autem Numidicus: qui vero parent singu-
la, sophistae quidem sumo in coquendo et succis
parandis occupati. Si cui vero propinem scypho
postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quo-
que ipsum auferat.

T 4

24. Qui

Οἱ δὲ νῦν πλάσιοι πρὸς ἐμὲ Ἴριοι καὶ προσαί-
 ται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ ἔτι τὸ ἀργυρεῶν
 πινάκιον, ἢ τὸν σκύφον ἐπιδείξεται Διόνικος
 ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὁρᾷ τὰς οἰ-
 κέτας τὰς ἐμὰς ἀργύρῳ τοσάτῳ χρωμένους. τῇ
 πόλει δὲ ταῦτα παρ' ἐμὲ ἐξαίρετα ὑπῆρξεν ἂν,
 αἱ μὲν διανομαί, κατὰ μῆνα ἕκασον δραχμαί
 τῷ μὲν ἄσῳ ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμισυ τά-
 των· δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέατρα, καὶ βλα-
 νεῖα· καὶ τὴν θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον
 ἦκειν, καὶ τὰ αὐτὰ περὶ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντος
 ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὥς τὸ πλοῖόν μὲ
 πλησίον ὀρεῖν, καταφανές ὃν ἐκ τοῦ Κερα-
 μικοῦ.

Τοῖς

24. Qui vero iam sunt diuites, Iri ad me et
 mendici nimirum *sunto* omnes: nec amplius par-
 vulam illam lancem argenteam, aut poculum,
 in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi
 viderit, seruos meos tanto vti argento. Civitati
 vero haec a me insignia *munera* contigerint. Di-
 visiones menstruae, drachinae ciui unicuique cen-
 tum; inquilino harum dimidium: publica ad
 pulchritudinem *culta* theatra, et balineae, et vt
 mare ad Dipylum (*geminam portam*) vique per-
 veniat, atque hic circiter portus sit adducta per
 magnam fossam aqua, vt prope appellere nauis
 mea possit, ab ipso inde Ceramico iam conspicue.

25. Ami-

Τοῖς Φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἴκοσι με-
δίμνας ἐπισήμεν χρυσίᾳ παραμετρήσαι τὸν οἶκο-
νόμον ἐπέλευσα ἄν, Τιμόλαῳ δὲ πέντε χοίνι-
κας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομαμαγμένην καὶ
ταύτην, ὅτι λάλος ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπτει με τὴν
εὐχὴν. τῷτον ἐβελόμεν βιώναί τὸν βίον, πλα-
τῶν ἐς ὑπερβολὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσας ἡ-
δοναῖς ἀφθόνως χρῶμενος. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ
Ἑρμῆς τελεσιργήσῃεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶσθα ἔν, ὦ Ἀδείμαντε, ὡς πάντα
σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ πᾶς ἄτοσι πλοῦτος
ἀπῆρτηται, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπορῥαγῇ, πάντα σί-
χεται, καὶ ἀνδρακὲς σοι ὁ Φησαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ.
Πῶς λέγεις, ὦ Λυκῖνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὦ ἄριστε,
ἀόηλον

25. Amicis autem meis, Samippo, quidem vi-
ginti medimnos auri signati dispensatorem meum
admetiri iubeam; Timolao choenices quinque;
Lycino autem choenicem, abrafam ipsam quo-
que, quod garrulus est, meumque votum irri-
det. Hanc, ego vellem vitam vivere, diuitiis
supra modum affluens, et deliciis voluptatibusque
omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat
ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante quam a te-
nui tibi filo vniuersae istae diuitiae suspensae sint,
quo rupto, perierint omnia, et carbones tibi
pro thesauro relinquantur. ADIM. Quid ais,
Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone,
T 5 quam

ἄδηλον ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλατῶν. τίς γὰρ οἶδεν εἰ ἔτι παρακειμένης σοι τῆς χρυσῆς τραπέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπογεύσασθαι τῶ ταῷ, ἢ τῶ Νομίδος ἀλεκτρυόνος, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἅπει, γυψὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα καταλιπών; ἢ ἐθέλεις καταριθμήσομαι σοι τὰς μὲν αὐτίκα πρὶν ἀπολαῦσαι τῶ πλατῶ ἀποθανόντας, ἐνίκα δὲ καὶ ζῶντας ἀποσερηθέντας ὧν εἶχον, ὑπὸ τινὸς βασιλῆα πρὸς τὰ τοιαῦτα δαίμενος; ἀλλὰ γὰρ περὶ τὸν Κροῖσον καὶ τὸν Πολυκράτην, πολὺ σὲ πλασιώζοντες γενομένους, ἐκπεσόντας ἐν βραχεῖ τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων; Ἰὼφ δὲ σοι καὶ τούτους ἀΦῶ, τό, τε ὑγίαιεν ἐχέγγυον εἶς σοι γενήσεσθαι, καὶ βέλαιον;

quam diu fis in istis diuitiis victurus. Quis enim nouit, annon appolita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum iniicias, ac gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus et coruis relinquens ista omnia? An vis, vt eos tibi recenscam, qui statim, ante quam fruerentur diuitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viuerent, iis, quae habebant, ab inuido quodam ad talia daemone priuatos? Audis enim forte Croesum et Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus breui tempore excidisse?

27. Vt autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmam-

βαιον; ἢ ἔχ' ὄρε' πολλὰς τῶν πλασίων κακο-
 δαιμόνως διάγοντας ὑπὸ τῶν ἀλγηδόνων, τὰς
 μὲν ἔδ' βαδίζεν δυναμένους, ἐνίς δ' τυφλὰς,
 ἢ τῶν ἐντοσθίων τι ἀλγέοντας; ὅτι μὲν γὰρ ἐκ
 ἂν ἔλοιθ', πλατῶν δὲ τοσῶτον πλατῶν, ὅμοια
 πάσχειν Φανομάχῳ τῷ πλασίῳ, καὶ θηλύνο-
 σθαι ὡς ἐκεῖνος, εὖ οἶδα καὶ μὴ εἶπης· εὖ λέ-
 γειν ὅσας ἐπιβλαὰς οἶδα μετὰ τῇ πλατῇ, καὶ
 λησὰς, καὶ Φθόρον, καὶ μῖσος παρὰ τῶν πολυ-
 λῶν. ὄρε' οἶων σοι πραγμάτων αἴτιος ὁ θη-
 σαυρὸς γίγνεται; ΑΔΕΙΜ. Ἀεὶ σύ μοι, ὦ Λυ-
 κῖνε, ὑπεναντίος· ὥς ἔτε τὴν χοιρινίδα ἐτι-
 λήψῃ, ἐς τέλος μετ' τῆς εὐχῆς ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
 Τῶτο μὲν ἤδη κατὰ τὰς πολλὰς τῶν πλασιῶν
 ἀνα-

firmamque futurum arbitraris? aut non vides
 multos diuitum misere a doloribus habere, quos-
 dam ne incedere quidem valentes, aliquos caecos,
 aut intestino quodam dolore laborantes. Te enim
 nec cum altero tanto diuitiarum optaturum esse
 ea pati, quae diues ille Phanomachus, atque ita,
 ut iste effeminari, etiam te tacente bene noui.
 Mitto dicere, quot infidias noui cum diuitiis con-
 iunctas, et latrones, et inuidiam, et odium mul-
 titudinis. Vides quot tibi negotia facessat the-
 saurus? ADIM. Semper tu mihi, Lycine, ad-
 versarius. Itaque nec choenicem iam accipies,
 qui perpetuo votum meum calumniaris. LYC.
 Istuc iam pro more vulgi diuitum facis, quod re-
 tractas

ἀναδύη, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόσχεσιν. ἀλλὰ
σύ ἤδη, ὁ Σάμιππος, εὖχε.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι, Ἀρκὰς,
ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴσε) ναῦν μὲν ἐκ αἰτήσομαι
γενέσθαι, ἣν γε τοῖς πολίταις ἐπιδείξασθαι ἀ-
δύνακτον, εἰ μὴ μικρολογήσομαι πρὸς τὰς θεοὺς,
θησαυρὸν αὐτῶν, καὶ μεμετρημένον χρυσίον·
ἀλλὰ (δύνανται γὰρ ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ
μέγιστα εἶναι δοκᾶντα, καὶ ὁ νόμος τῆς εὐχῆς,
ὃν Τιμόλαος ἔθηκε, Φήσας μηδὲν ὀνειῖν αἰτεῖν,
ὡς ἐκείνων πρὸς εἰδὲν ἀντιπνεύοντων) αὐτῷ δὴ βα-
σιλεὺς γενέσθαι, ἔχ. οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
πς, ἢ Πτολεμαῖος, ἢ Μιθριδάτης, ἢ εἴ τις
ἄλλος

tractas et reuocas promissum. Sed tu iam, Sa-
mippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe inediterra-
neus homo, Arcas, vt. nostis, ex Mantinea,)
 nauem mihi obtingere non optabo, quippe quam
 ostendere ciuibus meis nequeam: neque ita mi-
 nute cum Dis rationes putabo, vti thesaurum
 optem ac dimensum aurum. Verum, (possunt
 enim omnia Dii, etiam quae maxima videntur,
 et lex optandi *haec est*; quam Timolaus posuit,
 cum dixit, ne quid verecundemur optare, tan-
 quam nihil illis renuentibus:) opto igitur rex fie-
 ri, non qualis Alexander Philippi, aut Ptole-
 maeus, aut Mithridates, aut si quis alius acce-
 ptum

ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν παρὰ πατρὸς, ἤρξεν· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον ἀπὸ ληθείας ἀρξάμενῳ, ἐταῖροι καὶ συνωμόται ὅσον τριάκοντα, πιστοὶ μάλα καὶ πρόθυμοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον, τριακόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἄλλας· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' αὐτοὶ πολὺ, μυριοὶ· καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὀπλιτικόν, ἱππεῖς δὲ ἀμφὶ τὰς πεντακισχιλίας.

Ἐγὼ δὲ χειροτονητὸς ὑφ' ἀπάντων προηρηθείς ἀρχων, ἀριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πράγμασι χρῆσθαι. ὥς τε τὸ γε αὐτὸ τὸ ἤδη μείζον εἶναι τῶν ἄλλων βασιλέων, ἅτε ἀρετῇ ἡρεχαιρισθέντα τῆς στρατιᾶς ἀρχεῖν, οὐ κληρονόμον γενόμενον, ἀλλοῦ ποιήσαντος εἰς τὴν
 Βασι-

ptum a patre regnum tenuit. Sed mihi primum a latrociniiis auspicanti sodales contingant et coniurati circiter triginta, fideles maxime atque alacres. Tum accedentes paullatim trecenti alii post alios; tum mille, et non ita multo post, decies mille. Et in vniuersum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, et tractare negotia: ut eo ipso iam maior sim regibus caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in re-
 gno

Βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδειμάντῃ Θησαυρῷ πα-
ραπλήσιον τὸ τοιᾶτο, καὶ τὸ πρᾶγμα εἶχ' ὅμοιον
ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῷ κτη-
σάμενος τὴν δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σά-
μιππε, εἰδὲν μικρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ
τῶν ἀγαθῶν ἀπάντων σύ γε ἤτησας, ἄρχειν
ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος δὲ προκριθεὶς ὑπὸ
τῶν πεντακισμυρίων τοιᾶτον ἡμῖν ἡ Μαντί-
νεια θαυμαστὴν βασιλεία καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει
ἀνατρέψασα. πλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγᾶ
τῶν στρατιωτῶν, καὶ διακόσμηε τὸ, τε ἱππικὸν,
καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ
εἰδέναι οἱ βαδισέσθε τόσοῦτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρῶτους ἀφίξεσθε.

ΣΑΜ.

igno parando elaborarit: quando hoc thesauro A-
dimanti valde simile est, ne iue res aeque iucun-
da, quam si quis per se sibi partum imperium
videat. LYC. Papae, Samippe, nihil paruum,
sed ipsum caput bonorum tu quidem petiisti, tan-
tae multitudinī armatorum imperare, praestan-
tissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Ta-
lem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea
enutritum, nesciebamus. Verum regna iam, et
duc milites, adorna equitatum, et viros scutatos.
Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex
Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM.

ΣΑΜ. Ἄνκε, ὦ Λυκίνε, μᾶλλον δέ, εἴ σοι
 Φίλον, ἀκολέθει μεθ' ἡμῶν, ἵππαρχαν γάρ σε
 τῶν πεντακισχιλίων ἀποφανῶ. ΛΤΚ. Ἀλλὰ
 τῆς μὲν τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν διδά σοι, καὶ
 ὑποκύνψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περι-
 γαγῶν ἐς τὰ πίσω τῶ χεῖρε, τιμῶν τὴν τιάραν
 ὀρεθὴν ἔσαν, καὶ τὸ διαδήμα· σὺ δὲ τῶν ἐξέ-
 μένων τέτων τινὰ ποιήσον ἵππαρχον. ἐγὼ γάρ
 σοι δεινῶς ἄφιππός εἰμι, καὶ ἔδὲ ὅλως ἐπέβην
 ἵππῳ ἐν τῷ πρὸ τῆ χρόνῳ. δέδισα τοίνυν μὴ
 τῆ σαλπικῆ· τῆ ἐποτρυνόντες, καταπεσὼν ἔγω-
 γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρβῃ ὑπὸ τοσαύταις
 ὀπλαῖς, ἣ καὶ θυμοειδὴς ὁ ἵππος ὢν, ἐξευέγκη
 με, τὸν χαλινὸν ἐνδακῶν ἐς μέσας ταύς πολε-
 μίους, ἣ δεήσει καταδεθῆναι με πρὸς τὸ ἐφίπ-
 πεισι,

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si
 volueris comitarè. Quinque enim te millibus
 equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris
 tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum
 in morem te adoro, reductis in tergum manibus,
 tiaram illam tuam rectam veneratus ac diadema:
 at tu de robustis hisce vnum fac Praefectum equi-
 tum. Ego enim vehementer a re equestri abhor-
 reo, nec omnino equum superiori tempore con-
 scendi. Metuo igitur, ne classicum canente tu-
 bicine, delapsus ego in turba conculcer a tot vn-
 gulis, aut etiam ne acer equus frenā mordens in
 medios me hostes inferat, aut ne ad ephippium deli-

πειον, εἰ μέλλω μένειν τε ἄνω, καὶ ἔξωσθαι τῷ χαλινῷ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγήσομαι τῶν ἵππέων· Λυκῖνος δὲ τὸ δεξιὸν ἄρας ἐχέτω. δίκαιος δ' ἂν εἴην τυχεῖν παρὰ σὺ τῶν μεγίστων, τοσάτοις σε μεδίμοις δωρησάμενος ἐπισήμου χρυσίῳ. ΣΑΜ. Καὶ αὐτὰς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τὰς ἵππας, εἰ δέξονται σε ἄρχοντα σφῶν γενέσθαι. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεῖς, Ἀδείμαντον ἵππαρχεῖν, ἀνατενᾶτω τὴν χεῖρα πάντες, ὡς ὄρα· ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχε τῆς ἵππης, Λυκῖνος δὲ ἐχέτω τὸ δεξιόν· ἕτοσί δὲ Τιμόλαος ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου τετάξεται. ἐγὼ δὲ κατὰ μέσον, ὡς νόμος

deligandus sum, ut supra manere ac retinere frenum possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, equitatum ducam, dextrum vero cornu Lycinus teneat; dignus autem esse videor qui maxima a te consequar, tot tibi auri signati largitus modios. SAM. Ipsos etiam interrogemus, Adimante, equites, utrum te recipiant suum Praefectum futurum. *Qui censetis, equites, Adimantum equitatu praefici, manum tollite.* Omnes, ut vides, Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi equestre imperium. Lycinus vero dextrum cornu habeat. At hic Timolaus sinistro praeficietur. Ego ero in media

νόμος βασιλεῦσι τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν αὐτοὶ
 συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς βέλωνται τινας.

Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῃ διὰ τῆς ὄρε-
 νῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διί. καὶ περὶ δὴ
 τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρωσώμεθα (ἔδειξ
 γὰρ ὁ ἐναντιωθησόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσάκτοις
 ἔσιν, ἀλλ' ἀκονιτὶ κρατήσομεν) ἐπιβάντες ἐπὶ
 τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς
 ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς
 καὶ αἶτος ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα διαρκῆ, καὶ τὰ ἄλ-
 λα πάντα) διαβάλλωμεν τὸν Αἰγαῖον εἰς τὴν
 Ἰωνίαν. εἴτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ
 τὰς πόλεις ἀτειχίσκας λαβόντες ῥαδίως, ἄρχον-
 τας

media acie, ut mos est Persarum regibus, cum
 sibi Legatos adesse, fastigio fere aequato, volunt
 aliquos.

32. Iam vero progrediamur Corinthum versus
 per montana, votis antea Ioui regum custodi
 nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subege-
 rimus, (neque enim quisquam nobis armatus,
 qui tanto numero sumus, occurret, sed citra
 pulveris iactum superabimus) consensu triremi-
 bus, impositisque in hippagines equis (paratum
 autem est Cenchreis frumenti multum, et navium
 quod satis est, et reliqua omnia) per Aegeum
 nauigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae
 facto, captisque facile urbibus non munitis, reli-

τας ἀπολιπόντες, προχωρῶμεν ἐπὶ Συρίας διὰ
Καρίας, εἴτα Λυκίας, καὶ Πάμφυλίας, καὶ Πι-
σίδων, καὶ τῆς παραλίης καὶ ὁρεωῆς Κιλικίας,
ἕχρεις ἂν ἐπὶ τὸν Εὐφράτην ἀΦικώμεθα.

ΛΥΚ. Ἐγὼ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατρα-
πην τῆς Ἑλλάδος κατάλιπε. δειλὸς γάρ εἰμι,
καὶ τῶν οἴκοι πολὺ ἀπελθεῖν ἐκ ἂν ἡδέως ὑπο-
μείναιμι· σὺ δὲ ἔοικας ἐπὶ Ἀρμενίης καὶ Παρ-
θυσίας ἐλάσειν, μάχιμα Φῦλα, καὶ τὴν τοξί-
κην εὖσοχα, ὥςτε ἄλλῳ παραδῆς τὸ δεξιόν, ἐμὲ
Ἀντίπατρον τινα ἕασον ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, μή
με καὶ διαπείρῃ τις οἷς ὧ, ἄθλιον βαλὼν ἐς τὰ
γυμνά, περὶ Σῆσα ἢ Βάκτρα ἡγόμενόν σοι τῆς
Φάλαγγος. ΣΛΜ. Ἀποδιδράσκεις, ὦ Λυκίне,
τὸν

etisque earum praefectis, in Syriam tendemus
per Cariam, tum Lyciam, et Pamphyliam, et
Pisidas, et maritimam montanamque Ciliciam,
donec perueniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam re-
linque Graeciae. Meticulosus enim sum, et lon-
ge discedere domo non facile sustinuerim. At tu
videris ducturus in Armenios atque Parthos, gen-
tes pugnaces, et sagittis bene collineantes. Igi-
tur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum
quendam relinque in Graecia, ne me, dum pha-
langem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa
Susa aut Bactra, qua parte intectus sum, traiciat.
SAM. Fugis delectum, Lycine, metu. At lex
est,

πόν' κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νόμος ἀποτέ-
 τμησθαι τὴν κεφαλὴν, εἴ τις λιπὼν φαίνοιτο
 τὴν τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ κατὰ τὸν Εὐφράτην ἤδη
 ἐσμέν, καὶ ὁ ποταμὸς ἔξευκται, καὶ κατόπιν
 ὅποσα διεληλύθαμεν ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ
 πάντα ὑπάρχει κατέχεσιν, ὑπ' ἐμῷ ἐκάσῳ ἔθ-
 νει ἐπεισαχθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, τὴν Φοι-
 νίκην ἡμῖν ἐν τοσάτῳ, καὶ τὴν Παλαισίην, εἴ-
 τα καὶ τὴν Αἴγυπτον προσαζόμενοι. σὺ πρῶ-
 τος, ὦ Λυκίῃε, διάβαινε, τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
 ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἄτοσι Τιμόλαος. ἐπὶ πᾶσι
 δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμαντε.

Καὶ διὰ μὲν τῆς Μεσοποταμίας ἔδεις ἀπὴν-
 τηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὰς τε καὶ
 τὰς

est, capite plēcti, si quis ordines deseruisse de-
 prehendantur. Sed quando iam fumus ad Euphra-
 tem, et iunctus est *ponis* fluuius, et a tergo quae
 reliquimus, tuta sunt omnia: atque omnia tenent
 praefecti, vnicuique populo a me dati: alii vero
 discesserunt, qui Phoenicem nobis interea, et
 Palaestinam, deinde etiam Aegyptum reducant.
 Ac tu primus, Lycine, dextro cornu inducto,
 transiice: tum ego: et post me hic Timolaus:
 post omnes autem tu equitatum, Adimante, du-
 cito.

24. Atque per Mesopotamiam nullus nobis ob-
 viam venit hostis, sed sponte se cum arcibus viri

τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνεχείρισαν, καὶ ἐπὶ Βα-
 βυλῶνα ἐλθόντες ἀπροσδόκητοι παρήκθονεν εἰς
 τὸ εἶσω τῶν τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὴν πόλιν· ὁ βα-
 σιλεὺς δὲ περὶ Κτησιφῶντα διατρίβων, ἤκασε τὴν
 ἔφοδον· εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελθὼν, παρα-
 σκευάζειν ἵππεας τε ὅτι πλείους μελαπεμπόμε-
 νος, καὶ τοξότας, καὶ σφενδονήτας. ἀπαγγέλλασι
 δ' ἔν οἱ σκοποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἤδη μυριάδας τῆ
 μαχίμῃ συνειλέχθαι, καὶ τέτων εἴκοσιν ἵπποτο-
 ξότας· καίτοι ἔπω δ' Ἀρμένιος πάρεσιν, ἔτε οἱ κα-
 τὰ τὴν Κασπίαν θάλατταν οἰκῆντες, ἔτε οἱ ἀπὸ
 Βίκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν πλησίων καὶ προασείων τῆς
 ἀρχῆς· ἔτω ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλε-
 ξε. καιρὸς ἔν ἥδῃ σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ.

nobis dediderunt: progressique ad Babylonem,
 ex improvise intra muros delati urbem habemus.
 Rex autem qui circa Ctesiphontem haeret, audi-
 ta impressione progressus ad Seleuciam parat se,
 equitatu arcessito quam plurimo, et sagittariis
 funditoribusque. Renunciant ergo exploratores,
 circa millies mille iam viros pugnae aptos colle-
 ctos esse, in his ducenta millia iaculantium ex
 equis, quamquam Armenius nondum adest, ne-
 que qui Caspium mare accolunt, neque Bactria-
 ni, sed de partibus modo vicinis et suburbanis
 quasi imperii: adeo facile tot millia coegit. Ita-
 que tempus est, ut nos etiam, quid nobis agen-
 dum sit, circumspiciamus.

35. ADIM.

ΑΔΕΙΜ. Ἄλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν ὑμᾶς τὸ
 πεζὸν ἀπιέναι τὴν ἐπὶ Κτησιφῶντος, ἡμᾶς δὲ
 τὸ ἵππικόν αὐτῷ μένῃ, τὴν Βαβυλῶνα διαφυ-
 λάξοντας. ΣΑΜ. Ἀποδειλιάς καὶ σὺ, ὦ Ἀ-
 δείμαντε, πλησίον τῷ κινδύνῳ γινόμενος. σοὶ
 δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τιμόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ
 στρατιᾷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περι-
 μένειν ἕς' ἂν ἄμεινον παρασκευάσωνται, παν-
 ταχόθεν αὐτοῖς συμμαχῶν προσγενομένων, ἀλλ'
 ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι, ἐπιχειρῶ-
 μεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ δὲ τί, ὦ
 Λυκῖνε, δοκιμάζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ σοι Φράσω.
 ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως ὁδεύοντες, ὅποτε
 κατήειμεν ἕως τὸν Πειραῖα, καὶ νῦν δὲ ἤδη
 τριά-

35. ADIM. Nimirum ego aio oportere vos
 pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equi-
 tatum, hic manere ad Babylonem tuendam.
 SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus
 prope periculum. Tibi vero, Timolae, quid,
 videtur? TIM. Omnium cum exercitu hostes aggre-
 di nec exspectare, donec parent se melius, ad-
 fluentibus vndique auxiliis. Sed dum adhuc in
 via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene
 mones. Tu vero, Lycine, quid censes? LYC.
 Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione
 itineris fatigati sumus, qui hodie mane descen-
 derimus in Piraeum, nunc vero iam triginta cir-

τρίκοντά πε σαδίους προέχωρήκαμεν, καὶ ὁ
 ἥλιος πολὺς, κατὰ μεσημβρίαν γὰρ ἤδη μάλιστα,
 ἐνταῦθά πε ἐπὶ τὰς ἐλάϊας ἐπὶ τῆς ἀναγεγραμ-
 μένης θ) σήλης καθίσαντας ἀναπαύσασθαι, εἴ-
 τα ἔτῳς ἀνασάντας πορεύεσθαι, καὶ ἀνύειν τὸ
 λοιπὸν

citer stadia progressi simus; et sol (*ardor*) multus:
 (circa meridiem enim est) vt hic alicubi sub oleis,
 in euerfa illa columella assidendes, requiescamus;
 ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem.
 SAM.

6. ἀναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγε-
 γραμμένη σήλη, non est facile dictu. Leges
 quidem aut verba alia ἀναγεγραμμένα dici
 possunt, σήλη forte ἐπιγεγραμμένη, i. e. li-
 terata, inscripta, vt adhuc dederunt inter-
 pretes. Quid vero ad assidendum commodi-
 tatis habet, et quidem, vt quatuor homines
 sedeant, σήλη, columella, cippus, altum
 magis opus, quam latum aut longum? et
 quid ad eam partem, qua sedetur, literae?
 Scilicet imposuit antiquo alicui librario si-
 militudo maxima quae intercedit inder T et
 Γ literas: viderat idem literata saxa frequen-
 tia: dedit ergo ἀναγεγραμμένης pro ἀνατέ-
 τραμμένης. Columella, cippus, pila, cum
 stant, scriptis seruandis, et ingerendis in
 praetereuntium oculos, idonea: cum euerfa
 iacent, siue literata sint, siue minus, sessio-
 nem praebent commodam fatigatis. Gesner.

λοιπόν ἐς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. "Ἐτι γὰρ Ἀθήνησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν τοσάτοις στρατιώταις κἀθησθαι περὶ τῆς πολέμου διασκοπέμενος. ΑΤΚ. Ὑπέμνησας· ἐγὼ δὲ γήφειν ὤμην, καὶ σὺ παρὰ τὸ Φανῆσθαι τὴν γνώμην.

ΣΑΜ. Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προσδώσετε τὰ πάτριον Φρόνημα· ἥδη γὰρ ποὺ καὶ οἱ πολέμιοι ἐπιλαμβάνουσιν. ὥς το μὲν σύνθημα ἔσω, Ἐνυάλιος. ὑμεῖς δὲ ἀπειδὰν σημανῆναι ὁ σαλπικτῆς, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ ἑόρτα κηρύσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμῖξαι τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθαι τῶν τοξευ.

SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedes tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Iam tuum est dicere sententiam.

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et memento, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium; iam enim alicubi innadunt hostes. Itaque tessera erit Mars! Vos vero cum classicum cecinerit tubicen, clamore sublato, incussis in clypeos hastis, virgete manus conferere cum hostibus, et intra teli iactum ve-

τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πληγαῖς λαμβάνωμεν, ἀ-
κροβολίζεσθαι αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς
χεῖρας ἤδη συνεληλύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον,
καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐτρέψαντο τὰς κατ' αὐτὰς,
Μήδους ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ἔτι.
Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ
δὲ ἵππος ἅπασα τῶν βαρβαρῶν ἐπὶ τὸ δεξιὸν
ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥς, ὦ Λυκίνε, αὐτός τε ἀνὴρ
ἐγκαθὸς γίγνεται, καὶ τοῖς μετὰ σαυτὴ παρακα-
λέει δέχεσθαι τὴν ἐπέλασιν.

ΑΤΚ. ὦ τῆς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵππεῖς
ἅπαντες, καὶ μόνος ἐπιτήδειος αὐτοῖς ἔδοξα
ἐπελαύνεσθαι· καί μοι δοκῶ, ἢν βιάζωνται, αὐ-
τομολήσιν, προσδραμὼν ἐς τὴν παλαίστραν, ἔτι
πολλο-

nire, vt nec excipiamus ictus iaculandi facultate
illis data: et cum ad manus iam venerimus, si-
nistrum cornu et Timolaus iam in fugam verte-
runt sibi oppositos Medos, sed meum agmen ae-
quo adhuc marte pugnat: sunt enim Persae et
rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum
vniuersus in dextram aciem nostram inuehitur:
itaque, Lycine, et ipse vir fortis esto, et tuis,
vt impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equi-
tes vniuersi: et solus idoneus sum visus, in quem
irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere
curriculo in palaestram, et adhuc pugnantes vos
deler-

πολεμῶντας ὑμᾶς καὶ καταλιπὼν. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῶν καὶ σὺ ἤδη τὸ μέρος· ἐγὼ δὲ ὡς ὄρῳ, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὸν βασιλέα, προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀνεδῦναι πάντως αἰσχρὸν. ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῷ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τρωθῆναι περὶ τῆς ἀρχῆς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ ἐκ εἰς τὰ φανερά τῷ σώματι· ὡς μὴδὲ τὴν ἑλὴν ὕπερον ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὄρῳ ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πληγῇ αὐτόν τε καὶ τὸν ἵππον διέπειρα, τὴν λόγχην ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν ἀποτεμών, καὶ ἀφελὼν τὸ διάδημα, βασιλεὺς ἤδη γέγονα, προσκυνούμενος ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ

deserturus. SAM. Nequaquam. Vinctus enim iam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, iam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Etenim me prouocat, et retrocedere omnino turpe est. LYC. Per Iouem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leue quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut inuectus ego ictu vno ipsum cum equo emissâ hasta traieci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex iam factus sum.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ὑμῶν κατὰ τὸν Ἑλλήνων γ) νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ἐπὶ τὰτοις ἄρα ἐννοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπωνύμους ἑμαυτῷ οἰκιστῷ, ὅσας δὲ καὶ καθαιρεῖσθαι ἐλὼν κατὰ κράτος, αἷ' ἂν ὑβρίσωσί τι ἐς πῆν' ἀρχήν· ἀπάντων δὲ μάλιστα Κυδίαν τὸν πλάσιον μετελεύσομαι, ὃς ὁμορος ἤδη ὢν μοι, ἐξέωσε τῷ ἀγρῷ, ἐπιβαίνων κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τῶν ὄρων.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἤδη, ὦ Σάμιππε, καιρὸς γὰρ σε ἤδη μὲν νενηκηκότα τηλικαύτην μάχην, ἐν Βαβυ-

38. Ac barbari quidem nos adorent: *Graecis autem* Graeco more vnici Praetoris nomine imperabo. Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua iniuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium diuitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Define iam Samippe. Tempus enim est, te iam, qui talem pugnam viceris, Babylonem

7. κατὰ τὸν Ἑλλήνων] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸν Ἑλλ. γ. α. *Gesner.*

Βαβυλωνί εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινύκλια, (ἐκς ἄλλου
 γὰρ, οἶμά, σοι ἡ ἀρχή) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέ-
 ρει εὐχεσθαι ὅπερ αὖ ἐθέλη. ΣΑΜ. Τί δ' ἐν,
 ὦ Λυκίνε, οἶά σοι ἡτῆσθαι δοκῶ; ΛΥΚ. Πα-
 ραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλέων, ἐπιπονώ-
 τερα καὶ βιαιότερα τῶν Ἀδαιμάντε, παρ' ὅσον
 ἐκκῆνος μὲν ἐτρυφα, διτάλαντα χρύσεια ἐκπώ-
 ματα προτείνων τοῖς συμπόταις, σὺ δὲ καὶ ἐτι-
 τρώσκει μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ ἐφρόντι-
 ζας νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐ μόνον γὰρ σοι
 τὰ παρὰ τῶν πολεμίων φοβερά· ἦν, ἀλλὰ καὶ
 ἐπιβλαή μυρία, καὶ φθόνος παρὰ τῶν συνόν-
 των, καὶ μῖσος, καὶ κολακεία, Φίλος δὲ ἔδεις ἀ-
 ληθής, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέος ἅπαντες, ἢ πρὸς τὴν
 ἐλπί-

bylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim
 puto tibi esse imperium) ac Timolaum iam suo
 loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid
 ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? LYC:
 Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora
 et magis violenta votis Adimanti, quatenus ille qui-
 dem luxuriose vivebat, aurea binorum talentor-
 um pocula propinans conuiuus: at tu et vulnera-
 tus es in pugna solitaria, et metuisti, et sollicitus
 noctes dieque fuisti. Neque enim ab hoste tibi
 solo metuendum erat, sed insidiae sexcentae, et
 invidia a familiaribus, et odium, et adulatio:
 amicus autem nemo verus, sed ad metum omnes
 aut

ἐλπίδα εὖνοι δοκῶντες εἶναι. ἀπόλαυσις μὲν γε
 ἔδῃ ὄναρ τῶν ἡδέων, ἀλλὰ δόξα μόνον, καὶ πορ-
 φυρίς χρυσοῦ ποικίλη, καὶ ταηνία λευκὴ περὶ
 τοῦ μετώπου, καὶ δορυφόροι προϊόντες. τὰ δ'
 ἄλλα κάματος ἀφόρητος, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἢ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τῶν παλαμίων ἦκτος
 δεῖ ἢ δικάζειν, ἢ καταπέμπειν τοῖς ὑπηκόοις
 ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφ᾽ ἑσπέρης τι ἔθνος, ἢ
 ἐπελαύνουσι τινες τῶν ἔξω τῆς ἀρχῆς. δεδιέναι
 ἔν δεῖ πάντα, καὶ ὑφορᾶσθαι. καὶ ὅπως ὑπὸ
 πάντων μᾶλλον ἢ ὑπὸ σεαυτῷ εὐδαιμονίζεσθαι.

Καὶ γὰρ ἔν καὶ τόδε πῶς ἐταπεινὸν, ὅτι καὶ
 νοσεῖς τὰ ὅμοια τοῖς ιδώταις, καὶ ὁ πυρετὸς ἐ
 δια-

aut ad spem beneuoli qui esse videantur. Fru-
 ctus rerum suauium ne per somnum quidem, sed
 gloria sola, et distincta auro purpura, et taenia
 circa frontem alba, et praecedentes satellites;
 caeterum labor intolerabilis et multum iniucun-
 ditatis; cum aut opera danda sit his qui ab hosti-
 bus veniunt, aut ius dicendum, aut mittenda ci-
 vibus imperia. Et aut defecit gens aliqua, aut
 externi quidam imperium inuadunt. Metuere
 ergo oportet omnia et suspicari, atque in vniuer-
 sum omnibus potius, quam tibi ipsi, videri bea-
 tum.

40. Etenim illud etiam qui non humile, quod
 aegrotabis non minus quam priusti, nec febris
 te

διαγιγνώσκει σε βασιλέα ὄντα, ἐδὲ ὁ θάνατος
 δέδιδε τῆς δορυφόρου, ἀλλ' ἐπιστὰς ὁπόταν αὐ-
 τῷ δοκῇ, ἄγει οἰμώζοντα, οὐκ αἰδούμενος τὸ
 διάδημα; σὺ δὲ ὁ οὕτως ὑψηλὸς καταπα-
 σὼν, ἀνάσπασος ἐκ τῆ βασιλείης θρόνον τὴν αὐ-
 τὴν ὁδὸν ἄπει, τοῖς πολλοῖς ισότιμος, ἐλαυνό-
 μενος ἐν τῇ ἀγέλῃ τῶν νεκρῶν, χῶμα ὑψηλὸν
 ὑπὲρ γῆς, καὶ σῆλην μακρὰν, ἢ πυραμίδα εὐ-
 γραμμον τὰς γωνίας ἀπολιπὼν, ἐκπρόσπσμα
 καὶ ἀνεπαίσθητα Φιλοτιμήματα· εἰκόνες δὲ
 ἐκείναι, καὶ νεῶς, ἕς ἀνιστᾷσιν αἱ πόλεις θρασυ-
 πεύεσσαι, καὶ τὸ μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλί-
 γον ἀπορρέει, καὶ ἄπεισιν ἀμελόμενα. ἦν δὲ καὶ
 ὅτι μάλιστα ἐπὶ πλείστον παραμένη, τίς ἔτι ἀπό-
 λαυσις

te regem esse internoscit, neque metuit mors sa-
 tellites; sed cum ipsi visum fuerit superueniens,
 plorantem nihil diadema reueritus abducit. Tu
 vero de loco ita excelfo delapsus detractusque de
 throno regio, eandem abis viam, aequatus vul-
 go, abactus cum grege mortuorum, tumulum in
 terra relinquens excelsum, et columnam longam,
 aut accurate descriptam angulis pyramidem, in
 quibus fero homines, cum nihil iam inde ad
 sensum ipsorum perueniat, superbiunt. Statuae
 autem illae et templa, quae excitant colendi cau-
 sa ciuitates, et magnificum illud nomen, paulla-
 tim defluunt omnia, et neglecta abeunt. Si ve-
 ro vel maxime ad longissimum tempus perma-
 neant,

λαγσίς ἀναισθήτω αὐτῶν γενομένῳ; ὁρᾷς οἷα μὲν ζῶν ἔτι ἔξεις πράγματα δεδιώς, καὶ φροντίζων, καὶ κἀμνων, οἷα δὲ καὶ μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἔσαι.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑπερβάλλῃ τέτῃς, ὥσπερ εἰκὸς ἄνδρα συνετὸν, καὶ πρέμνασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπεε γὰρ, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ἐπιληψίμον εὐξομαι, καὶ ὅ, τι ἂν εὐθύνην τίς δυνήσθῃ. χρυσὸν μὲν ἐν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδίμνους νομίσματος, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δεινὰ ὑπὲρ τῆς ἀρχῆς, ἃ εἰκότως διέβαλες, ἐν αἰτήσομαι. ἀβέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ἐπιβέλας ἔχοντα, καὶ πλεον τῷ ἡδέος τὸ ἀναιρῶν ἐν αὐτοῖς ἦν.

Ἐγὼ

neant, quis adhuc fructus ad eum peruenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; et quis post mortem status futurus sit?

41. Sed iam optare tuum est, Timolae, et ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, et vti rebus scientem. TIM. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sim, et quod corrigere aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, et modios nummum, aut regna, et bella et metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, et insidiis exposita multis, et plus, quam suavitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego

Ἐγὼ δὲ βέλομαι τὸν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δῶ-
 ναί πινας δακτυλίσ τειάτεις τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν,
 ὥς εἰ ἐρρώσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἄτρω-
 τον εἶναι, καὶ ἀπαθῆ· ἕτερον δὲ, ὥς μὴ ὀράσθαι
 τὸν περιθέμενον, οἷός ἦν ὁ τῷ Γύγῃ· τὸν δὲ τινα,
 ὡς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρας μυρίας, καὶ ὃ, τι ἂν ἄχθος
 ἅμα μυρίοι κινήσαι μόλις δύναντο, τῷτό με ῥα-
 δίδως μόνον ἀνατίθεσθαι· ἔτι δὲ καὶ πέτεσθαι
 πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀφθέντα· καὶ πρὸς τῷτό μοι εἰ-
 ναι δακτύλιόν τινα, καὶ μὴν καὶ ἐς ὕπνον καί ασπᾶν,
 ὅπως εἴαν ἐθέλω, καὶ ἅπασαν θύραν προσιάν/ι μοι
 ἀνοίγεσθαι, χαλωμένῃ τῇ κλείδῃ, καὶ τῷ μοχλῷ
 ἀφαιρεμένῃ. ταῦτα ἀμφότερα εἰς δακτύλιος δυν-
 νάσθω.

Tδ

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mer-
 curio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant
 huiusmodi: vnum, vt valeat semper corpus et
 salubre fit, et vulneri nulli, aut morbo penetra-
 bile; alterum, cuius auxilio non videatur qui
 induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, vt
 plus decies mille hominum robur habeam, et
 quod onus vix decies mille homines moliri sinul
 queant, hoc vt facile solus transferre possim: in-
 super volare vt possim, multum elatus de terra,
 ad hoc quoque sit mihi anulus. Verum somno
 sopire vt queam quoscunque voluero, et ianua
 mihi vnaquaeque accedenti sua sponte vt aperia-
 tur, laxato claustro, remoto possulo; ad hoc
 vtrumque vnus idemque valeat anulus.

43. Quod

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλος τις ἔσω ἐπὶ πᾶσιν ὁ
 ἡδιστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, περιθέμενον πα-
 σὶ τοῖς ἡραίοις, καὶ γυναῖξί, καὶ δήμοις ὅλοις,
 καὶ μηδένα εἶναι ἀνέραςον, καὶ ὅτω μὴ ποθε-
 νότατος ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σῶμα ὥς πολλὰς γυναῖ-
 κας ἔφερξας τὸν ἔρωτα, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς,
 καὶ τὰ μερῶν ἐπιμεμνηνέμαι μοι, καὶ εὐδαί-
 μονα εἶναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέ-
 ψαιμι αὐτῶν, εἴ δ' ὑπερβῶην, κακῆϊνα ὑπὸ
 λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τὸν Ἰάκιν-
 θον, ἢ Ἴλαν, ἢ Φάωνα τὸν Χίον εἶναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρόνιον ὄν-
 τα, μηδὲ κατὰ μέτρον ζῶντα τῆς ἀνθρωπίνης
 βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέε γιγνώμενον
 δια-

43. Quod vero caput est, sit etiam alius o-
 mnium ille iucundissimus, quo induto amabilis
 sim formosis pueris, et mulieribus, et totis po-
 pulis, vt nemo sit quin me amet, desideret, in
 ore habeat; adeo vt multae mulieres amoris im-
 patientia se suspendant, et prae amore mei infa-
 niant adolescentuli, beatusque videatur, si quem
 illorum modo adipisciam; si vero negligentius
 tractem, hi quoque prae dolore pereant: atque
 in vniuersum supra Hyacinthum, aut Hylan,
 aut Chium Phaonem ego sim.

44. Et omnia haec habeam, non paruae aetatis
 homo, neque ad mensuram vitae humanae vi-
 uens; sed annos mille iuuentutem vnā post al-
 teram

διαβιῶναι, ἀμφὶ τὰ ἑπτακαίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀπα-
 ρυόμενον τὸ γῆρας, ὥσπερ οἱ ὄφεις. εἰ δὲν γὰρ
 δεήσει με ταῦτα ἔχοντα· πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν
 ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύ-
 ρας ἐδυνάμην, καὶ κοιμίζειν τὰς Φύλακας, καὶ
 ἀθέατος εἶναι βίσιόν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ἵπ-
 περβορέοις θέαμα παράδοξον, ἢ κτῆμα τίμιον,
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πιεῖν ἡδέα, εἰ μετασειλάμε-
 νος, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος, ἀπέλαυον ἀπάν-
 των ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ γρυψ, ὑπόπτερον θη-
 ρίον, ἢ φοῖνιξ, ὄρνεον ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς
 ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ τῆτο ἐώρων ἂν, καὶ τὰς πη-
 γὰς δὲ τὰς Νεῖλα μόνος ἂν ἠπιστάμην, καὶ ὅσον
 τῆς γῆς ἀοίκητον, καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῖν
 οἰκῶ-

teram viasim, interiectis septendecim quibusque
 annis exuens senectutem instar serpentum. Haec
 si habeam, nihil mihi defuerit. Mea enim fue-
 rint, quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem ianuas, et custodes sopire, et oculos
 omnium effugere dum intro. Si quod vero
 apud Indos aut Hyperboreos spectaculum nobile,
 aut pretiosa possessio, aut quaecumque in cibo
 vel potu iucunda sunt, ea non adferri demum
 curarem, sed aduolans ipse ad satietatem illis
 fruerer. Et quando Gryps alata belua, aut Phoe-
 nix avis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista viderem: et fontes Nili viderem solus, et
 quantum telluris inhabitabile est; et si qui con-

οὐκ ἔστι, τὸ νότιον τῆς γῆς ἡμιστομον ἔχοντες,
 ἔτι δὲ καὶ ἀσέρον Φύσιν, καὶ σελήνης, καὶ αὐ-
 τῆ ἡλίου, ῥαδίως αὖ ἐγγινω, ἀπαθῆς ὦν τῷ πυ-
 ρί. καὶ τὸ πάντων ἡδισον, αὐθημερόν ἀγγεῖ-
 λαι ἐς Βαβυλῶνα. τίς ἐνίκησαν Ὀλύμπια· καὶ
 ἀρισησάντα, εἰ τύχοιμι ἐν Συρίᾳ, δειπνήσαι
 ἐν Ἰταλίᾳ. εἰ δέ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμύνασθαι
 καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφαιῶς, πέτρῳ ἐμβολόντα
 τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτετρίφθαι τὸ κρανίον. τὰς
 τε αὖ Φίλας εὖ ποιεῖν, ἐπιχέαντα κοιμωμένους
 αὐτοῖς τὸ χρυσίον. καὶ μὴν εἰ τις ὑπερόπτης
 εἴη, ἢ τύραννος πλάσιος ὕβριστης, ἀράμενος αὐ-
 τὸν ὅσον ἐπὶ σταδίᾳ εἴκοσιν, ἀφῆκα φέρεσθαι
 κατὰ τῶν κρημνῶν. τοῖς παιδικοῖς δὲ ὀμιλεῖν
 ἀνωλύ-

verfis ad nos vestigiis australe telluris hemisphae-
 rium habitant. Insuper vero stellarum naturam
 et Lunae, ipsiusque adeo Solis facile cognosce-
 rem, in quem nihil ignis valeat. Quodque o-
 mnium suavisissimum, eodem die nunciare possem
 Babylonem, Olympia quis vicerit; et p̄ransus
 forte in Syria, in Italia coenare. Si quis vero
 inimicus sit, ulcisci eum quoque ex occulto lice-
 ret, impacto in caput illius saxo, quo conteratur
 ipsi cranium; contra benefacere amicis, affuso
 dormientibus auro. Quin si quis contemptor sit,
 aut tyrannus, dives, contumeliosus, sublatum
 ad viginti stadia, demitterem casurum per prae-
 ceptis. Amoribus autem meis frui nemine prohibe-
 bente

ἀκωλύτως ἂν ἔξῃ, εἰσιόντα ὠθέατον, κοιμί-
 σαντα ἅπαντας, ἄνευ ἐκείνων μόνων. οἷον δὲ
 κἀκεῖνο ἦν, τὰς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν ἔξω-βέ-
 λας ὑπεραιωρούμενον, καὶ εἰ δόξειέ μοι προσθέ-
 μενος ἂν τοῖς ἡττημένοις, κοιμίσας τὰς κρατῶν-
 τας, νικῶν παρῆχον τοῖς Φεύγασιν, ἀνατρέψα-
 σιν ἀπὸ τῆς τροπῆς. καὶ τὸ ὅλον, παιδιὰν ἐ-
 ποιέμεν ἂν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον, καὶ πάν-
 τα ἐμὰ ἦν, καὶ θεὸς ἐδόκεν τοῖς ἄλλοις. τῆτο
 ἡ ἄκρα εὐδαιμονία ἐστὶ, μήτε ἀπολέσθαι, μήτα
 ἐπιβλαυθῆναι δυναμένη, καὶ μάλιστα μεθ' ὑ-
 γείας ἐν μακρῷ τῷ βίῳ.

Τί ἂν αἰτιάσαιτο, ὦ Λυκίνε, τῆς εὐχῆς;
 ΑΤΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε, οὐδὲ γὰρ ἀσφα-
 λές

bente liceret: ingressus quippe nemine vidente
 sopire omnes, praeter illos solos. Quale autem
 illud fuerit, inspectare praeliantes ultra iactum
 teli sublatum? Et, si videretur mihi, accedens
 ad victos, sopitis victoribus, victoriam fugienti-
 bus tribuerem de fuga reuēsis. Atque in vni-
 uersum, lusum mihi haberem vitam hominum,
 mea essent omnia, et Deus reliquis videret.
 Haec summa est felicitas, quae perire, quae in-
 fidiis peti nequeat, cum valetudine praesertim in
 vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum hoc
 reprehendes? LYC. Nihil quidquam, Timolae:

λές ἐναντιῶσθαι ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυρίας
 τὴν ἰσχύν. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρήσομαι σε, εἴ
 τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν, ὅσα ὑπερ-
 ἑπτης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔτω παρακεκινήκο-
 τα τὴν γνώμην, ἐπὶ δακτυλίᾳ μικρᾷ ὀχήμενον,
 ὄρη ὅλα κινεῖν ἄκρω τῷ δακτύλῳ δυνάμενον,
 ἐπέραςον πᾶσι, καὶ ταῦτα Φαλακρὸν ὄντα, καὶ
 τὴν ῥίνα σιμόν; ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δή
 ποτε ἔχ᾽ εἷς δακτύλιος ἅπαντα ταῦτα δύναται
 σοι, ἀλλὰ τοσάττε περιημμένος βαδιῇ, τὴν ἀρι-
 στεράν πεφορτισμένος κατὰ δάκτυλον ἓνα; μᾶλ-
 λον δὲ ὑπερπαίει ὁ ἀριθμὸς, καὶ δεήσει καὶ τὴν
 δεξιάν συνεπιλαβεῖν. καί τοι ἐνὸς τῆ ἀναγκαιο-
 τάττε προσδεῖ, ὃς περιθέμενόν σε παύσει μω-
 ραίνον-

neque enim tutum fuerit aduersari volucris viro,
 et supra decies mille alios robusto. Verum illud
 tamen ex te quaeram, Numquid alium vidisti in
 tot, quas superuolasti, gentibus, senem homi-
 nem adeo mente non constantem, qui veheretur
 paruo anulo, totos qui montes extremo mouere
 digito posset, amabilem omnibus, idque caluus
 cum sit et simo naso? Verum hoc quoque mihi
 dicas. Quid tandem est, quod non vnus anulus
 haec tibi potest omnia? Sed tot indutus ambu-
 labis, oneratae sinistrae vnoquoque digito; quin
 excedit numerus, vt dextram subuenire oporteat.
 Quamquam tamen vnus deest maxime necessarius,
 quo

φαίνοντα, τὴν πολλὴν ταύτην κάρυζαν ἀποξύ-
σας. ἢ τᾷτο μὲν καὶ ὁ ἐλλέβορος ἱκανὸς ποιῇ-
σαι, ζωρότερος ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνα, καὶ αὐτὸς
εὗξῃ τί ἤδη ποτὲ, ὡς ἂν μάθωμεν οἷα αἰτή-
σεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνέγκλητα, ὃ συμφοραν-
τῶν τὰς ἄλλας. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐ δόμοι εὐχῆς
ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ
βέλτιστος οὐτοσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλῶνα
μονομαχῶν, καὶ σὺ, ὦ Τιμόλαε, ἀριστῶν μὲν
ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ
ἐπιβάλλουσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιῶντες· ἄλλως τε καὶ ἂν δεξαίμην πλατῆσας
ἐπ'.

quo induto ineptire, deterfa illa multa coryza,
definas. An hoc idem praeftabit potus meracior
hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse quoque
iam tandem aliquando optabis aliquid, vt videa-
mus quam tu irreprehensibilia, et crimine omni
vacantia, petiturus sis, calumniator reliquorum.
LYC. Quin nihil voto mihi opus est. Venimus
enim iam ad portam geminam: et optimus hic
Samippus, dum circa Babylonem depugnat, et
tu, Timolae, dum pransus in Syria, in Italia
coenas, his etiam quae mihi assignata erant sta-
diis, quod gaudeo, abusi estis. Alioqui nolim
ego post breuem fructum irritarum inanumque

ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιόν τινα πλῆτον, ἀνισθῆναι
 μετ' ὀλίγον ψιλήν τήν μάζαν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πείσεσθε μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν
 ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς πλῆτος αἰχηταὶ ἀποπτάμε-
 νοι· αὐτοὶ δὲ καταβάντες ἀπὸ τῶν θησαυρῶν
 τε καὶ διαδημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστου οὐείρατος
 ἀνεγρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῆς οἰκίας εὐρίσκη-
 τε· ὥσπερ οἱ τὰς βασιλεῖς ὑποκρινόμενοι τρα-
 γῶδοι, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆς θεάτρης, λιμώττον-
 τες οἱ πολλοί, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου Ἀγαμέ-
 μνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε ἔν, ὡς τὸ
 εἶκος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ ἐπὶ τῆς οἰ-
 κίας, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Ἰμόλχε, ὅπῃ ταν ἀέχ-
 σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ, τῆς πταρώσεως
 διαλυθείσης, καταπεσόντα ἐκ τῆς ἔραν' χαμαὶ
 βαδί-

diuitiarum moleste ferre paullo post, cum misera
 puls deuoranda est: quale quid vobis paullo post
 eueniet, cum illa vobis felicitas et multae diui-
 tiae auolauerint, vos autem a thesauris illis dia-
 dematisque delapsi, et tanquam e suauissimo so-
 mnio excitati, dissimilia omnia domi inueneritis,
 vt illi qui reges egerant Tragoedi, egressi de
 theatro plerumque esuriunt, idque cum Aga-
 memnones paullo ante aut Creontes fuerint. Do-
 lebitis ergo, vt credibile est, et displicebunt vo-
 bis domestica, tibi praesertim, Timolae, cum
 idem tibi quod Icaro euenturum sit, vt solutis
 alis

βαδίζειν, ἀπολέσαντα τὰς δακτυλίας ἐκείνου
 ἅπαντας ἀπορρύνοντας τῶν δακτύλων. ἐμοὶ δὲ
 καὶ τὸτο ἱκανόν, ἀντὶ πάντων θησαυρῶν, καὶ
 Βαβυλῶνος αὐτῆς, τὸ γελάσαι μάλα ἡδέως ἐφ'
 οἷς ὑμεῖς ἠτήσατε, τοιῷτοις ἔσι, καὶ ταῦτα
 Φιλοσοφίαν ἐπαυῶντες.

alis de caelo delapsus humi incedas, perditis illis
 omnibus, qui de digitis defluerint anulis. Mi-
 hi vero hoc etiam pro thesauris omnibus, ipsaque
 Babylone, satis est, quod suauiter ridere possum,
 quae vos petiistis, cum sint talia! eaque homines,
 qui Philosophiam laudatis.

Ἑταῖρικοὶ Διάλογοι.

I.

Γλυκέραι καὶ Θαΐς.

ΓΛΥΚ. Τὸν στρατιώτην, Θαί, τὸν Ἀκαρνᾶνα,
 ὃς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ
 ταῦτα δὲ ἡγάσθη ἐμοῦ, τὸν εὐπάρουφον λέγω,
 τὸν

Dialogi Meretricii.

Glycera et Thais.

GLYC. Militemne istum, Thais, Acarnanem,
 qui Abrotonum quondam habuit,
 postea autem me amavit, purpuratum illum dico,
 X 4 cum

τὸν ἐν τῇ χλαμύδι, οἶσθα αὐτὸν, ἢ ἐπιλέλη-
 καμ τὸν ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα,
 ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν
 τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τέτο; ἐώκεις γάρ τι περὶ
 αὐτῷ διηγέισθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτὸν ἢ
 παμπόνηρος, Φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν
 ἀπ' ἐμῷ ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν
 ἐκείνος ἔπρῳσσε, Γοργόναν δὲ ἐταῖραν πεποίη-
 ται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ Θαί, καὶ τὰ πρᾶγμα ἔ-
 μετρίως μὲ ἠψατο. ΘΑΙΣ. Πονηρόν μὲν, ὦ
 Γλυκέριον, ἔκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνε-
 σθαι ὑφ' ἡμῶν τῶν ἐταίρων. ἔκ᾽ ἐν χρεὶ ἔτε
 ἀνιᾶσθαι ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ.
 αὐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πρότερον ἐμέμ-
 ψατο,

cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis
 oblita es? THAIS. Quin noui, Glycerium, et
 potauit nobiscum superiore anno, sacris areali-
 bus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid
 de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sce-
 lestissima, quae amica tum videbatur esse, dolo
 subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igi-
 tur tecum non est, sed amicam sibi adsciuit Gor-
 gonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec medio-
 criter illa me res mouit. THAIS. Malum istuc
 quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem:
 sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Qua-
 re nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda
 Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa
 accu-

ψατο, καίτοι Φάλα ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμά-
 ζω, τί καὶ ἐπὶ ἤνεσεν αὐτῆς ὁ σφατιώτης ἔτος,
 ἐκτός εἰ μὴ πανταπᾶσι τυφλὸς ἐστίν, ὃ ἔχων
 ῥακεῖ, τὰς μὲν τρίχας αὐτὴν ἀραιὰς ἔχουσιν,
 καὶ ἐπιπολὺ τῷ μετώπῳ ἀπληγμέναι· τὰ χεῖλη
 δὲ πελιδνὰ, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλος λεπτὸς,
 καὶ ἐπίσημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ ῥίς μα-
 κρά· ἐν μόνον εὐμήκης ἐστὶ, καὶ ὀρθή, καὶ με-
 διαπᾶνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἷοι γὰρ, ὦ
 Θαί, τῷ κάλλει ἡρῆσθαι τὸν Ἀναρναῖνα; ἐν οἷ-
 σθα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσάριον ἢ μήτηρ αὐ-
 τῆς, Θεσσαλίας τινος ὥδ' ἐπίσημην, καὶ τὴν
 σελήνην κατάγχεα; Φασὶ δὲ αὐτὴν καὶ πέτε-
 σθαι τῆς νυκτός· ἐκείνη ἐξέμνηε τὸν ἄφθροπον,
 πιεῖν

accusauit olim; quamuis essetis amicæ. Verum
 illud miror, quod probauerit in illa hic miles,
 nisi plane caecus est: qui non viderit capillos il-
 lam raros habere, et multum a fronte abductos.
 Labia autem liuida ei sunt atque cadauerosa, cer-
 vix tenuis eminentibus in ea venis, et nasus lon-
 gus. Vnum modo habet, quod procerum est, et
 rectum, et illecebrosum quiddam ridet. GLYC.
 Nempe putas, Thais, forma captum Acarnanem?
 Non nosti veneficam esse Chrysarium illius ma-
 trem? Thessalas quasdam incantationes quae sciat,
 ac deducat Lunam? Aiunt vero, illam etiam vo-
 lare noctu. Ista in furorem vertit hominem,

πιεῖν τῶν Φαρμάκων ἐγγέασα, καὶ νῦν τραγῶ-
σιν αὐτόν. ΘΑΙΣ. Καὶ σὺ, ὦ Γλυκερίον, ἀλ-
λον τραγήσεις, τῶτον δὲ χαίρειν ἔα.

temperatis quae biberet venenis. At nunc ipsam
sibi habent vindemiam. THAIS. Nempe tu,
Glycerium, ipsa quoque alium vindemiabis.
Hunc quidem valere iube.

II.

Μυρτίον, Πάμφιλος, καὶ Δωρίς.

ΜΥΡΤ. Γαμῆς, ὦ Πάμφιλε, τὴν Φίλωνος τῆς
ναυκλήρου θυγατέρα, καὶ ἤδη σε
γεγάμηκέναι φασίν. οἱ τοσῶτοι δὲ ὄρκοι, ἔς
ὥστας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀμαρτίᾳ πάντα αἰχέ-
ται, καὶ ἐπιλέλησαι Μυρτίε νῦν, καὶ ταῦτα,
ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα ὀγδοὺν ἤδη. τῶ-
τό

Myrtium, Pamphilus, et Doris.

MYRT. Ducis, Pamphile, Philonis naucleri fi-
liam: et iam duxisse te aiunt: re-
petitum autem toties iusiurandum, et lacrimas,
momento temporis abierunt omnia, et Myrtii
nunc oblitus es, idque eo tempore, cum octa-
vum iam mensem fero vterum. Hoc nempe so-
lum

το γὰρ καὶ μόνον ἐπικύμην τῷ σὲ ἔρωτος, ὅτι
 μετὰ τὴν καὶ αὐτὴν πεπαιγμένης τὴν γαστέρα, καὶ με-
 τὰ μικρὸν παιδοστροφεῖν δεήσει, πρᾶγμα ἐταί-
 ρου βαρύτερον. ἔγὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθέν, καὶ
 μάλα εἰ ἄρρη γενέοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὄνο-
 μάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παραμύθιον τῷ ἔρωτος·
 σοὶ δὲ ὀνειδιεῖ ποτε προσελθὼν ἐκείνος, ὡς ἄπι-
 σος γεγέννησαι περὶ τὴν ἀθλίαν αὐτῷ μητέρα.
 γαμεῖς δ' ἔκαστην παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν
 ἐναγχος ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μετὰ τῆς μητρὸς,
 εὐδὲπω εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν ἐκ ἔτι ὄψομαι Πάμ-
 φιλον. καὶ σὺ δ' ἐν πρότερον ἴδε αὐτὴν, καὶ
 τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμούς· ἴδε, μὴ σε
 ἀνιάτω, εἰ πάνυ γλυκοὺς ἔχει αὐτοὺς, μηδὲ
 ὅτι

lum amoris tui pretium habeo, quod tantum
 mihi ventrem conciliasti, et paullo post alendus
 erit infans, negotium meretrici molestissimum.
 Neque enim quod natum erit exponam, in pri-
 mis si virile fecus erit: sed Pamphilum nomina-
 bo, habitura illum amoris mei solatium: tibi vo-
 ro aliquando ad te accedens obiiciet, quam per-
 fidus in miseram ipsius matrem fueris. Duces
 autem non pulchram tu quidem virginem. Vi-
 di enim illam nuper Thesmophoriis cum matre,
 cum nondum scirem, illius me opera non am-
 plius visuram Pamphilum. Igitur tu quoque
 prius illam contemplare, et faciem, et oculos
 adspice; nec aegre ferto, si plane castos habet,
 neque

ὅτι διάστροφοί εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ἐρῶσι· μᾶλλον δὲ τὸν Φίλωνα ἐώρακας τὸν πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτῷ οἶσθα, ὥς ἐδὲν ἔτι δεήσει τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἐτι σακηνέσης, ὦ Μύρτιον, ἀνέσπομαι, παρθένες καὶ γάμους ναυκληρικὰς διαξιώσης; ἐγὼ δὲ ἢ σιμῆτινα ἢ καλὴν νύμφην οἶδας; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκθίνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὠραίαν ἤδη γάμῳ; ἀλλ' ἐδὲ Φίλος ἐστὶν οὗτος τῷ πατρί; μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαῖς ναυτικῆς. τάλαντον γὰρ, οἶμαι, ὁ Φείλων τῷ πατρί, ἐκ ἧς θελεν ἐκτίναι· ὁ δὲ παρὰ τὰς ναυτοδίκας ἀπήγαγεν αὐτὸν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτὸ, οὐδ' ὅλον,

neque quod strabi sunt, et se inuicem respiciunt. Quin Philonem vidisti, patrem sponsae; faciem illius nosti: itaque nihil opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc te delirantem, mea Myrtium, audiam, virgines mihi et nauticlericas nuptias narrantem? Ego vero firmiter an pulchram sponsam novi? aut Philoni Alopecia, illum enim puto te dicere, filiam esse maturam nuptiis scio? Sed neque amicus est patri. Memini enim nuper illum de nautico negotio litem cum ipso habere. Cum enim talentum, credo, deberet patri, soluere noluit. At ille ad eos, qui nautis ius dicunt, traxit hominem, et aegre soluit; ac
ne

ἄλλον, ὡς ὁ πατήρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμεῖν
 ἐδεδόκτό μοι, τὴν τῷ Δημέει θυγατέρα τὴν τῷ
 πέρυσιν ἐσρατηγηκότος ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς
 μητρὸς ἀνεψιὰν ἔσαν, τὴν Φίλωνος ἐγάμην ἄν;
 σὺ δὲ πόθεν ταῦτα ἤκασας; ἢ συντέθηκας αὐ-
 τῇ, ὦ Μύρτιον, καὶ νῦν τινὰς ζηλοτυπίας σκια-
 μαχέσας; ΜΥΡΤ. Οὐκ ἔν γαμῶς, ὦ Πάμ-
 Φιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνηνας, ὦ Μύρτιον, ἢ κραι-
 παλῶς. καί τοι χθὲς οὐ πᾶν ἐμεθύσθημεν.
 ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύπησέ με. πεμφθεῖ-
 σα γὰρ ὡς ἔρια ὠνήσαιτό μοι ἐπὶ τὴν γαστέρα,
 καὶ εὗξαιτο τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμῆς, Λεσβίαν
 ἔφη ἐντυχῆσαν αὐτῇ. . . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐ-
 τῷ, ὦ Δωρί, λέγε, ἅπερ ἀκήκοας, εἴ γε μὴ
 ἐπλά-

ne sic quidem totam, ut pater dicebat. Si vera
 vxorem ducere mihi decretum esset, relicta nempé
 Demeae filia, eius, qui superiore anno duxit ex-
 ercitus, eaque consobrina mea, Philonis *puellam*
 ducere? Tu vero vnde ista audisti; an ipsa ti-
 bi, Myrtium, finxisti nouas, quibus cum zelo-
 typia tua deinde pugnet, laruas? ΜΥΡΤ. Igi-
 tur vxorem non ducis, Pamphile? ΠΑΜΦ.
 Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri non
 plane fuimus ebrii. ΜΥΡ. Doris me ista in do-
 lorem coniecit. Missa enim, ut lanas mihi eme-
 ret ad ventrem, et votum pro me Lucinae nun-
 cuparet, Lesbiam ait sibi obuiam factam. . .
 Quin tute huic, Doris, quas audiisti dicito,
 nisi

ἐπλάσω αὐτά. ΔΩΡ. Ἀλλ' ἐπιτρεβαίνῃ, ὦ
 δέσποινα, εἴ τι ἐψευσάμην· ἐπεὶ γὰρ κατὰ τὸ
 Πρυτανεῖον ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία
 μοιδιῶσα, καὶ Φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφι-
 λος γαμῆι τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 σοίην, ἤξιε με παρακύψασαν ἐς τὸν ζευγυρὸν
 ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεσκευμένα, καὶ αὐλητρί-
 δας, καὶ θόρυβον, καὶ Ὑμέναιον ᾄδοντάς τινας.
 ΠΑΜΦ. Τί ἔν; παρέκνυψας, ὦ Δωρί; ΔΩΡ.
 Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἅπαντα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ.
 Μανθάνω τὴν ἀπάτην. ἄτε πάντα ἡ Λεσβία,
 Δωρί, πρὸς σέ ἐψεύσατο, καὶ σὺ τὰ ληθῆ ἀπήγ-
 γελκας Μυρτίῳ· πλὴν μάτην γε ἐταράχθητε·
 οὔτε γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθην

nisi ea confinxisti. DOR. At ego dispeream,
 hera, si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obuiam mihi fuit Lesbia, quas
 subridens dicebat, *Amator vester Pampbilus Phi-*
lonis ducit filiam. Si vero non crederem, iube-
 bat me vestrum in angiportum inspicere, ac vi-
 dere fertis exornata omnia, et tibicinas, ac tumult-
 tum, et Hymenseum canentes aliquos. PAMPH.
 Quid ergo? Num inspexisti, Doris? DOR. O-
 mnino, et vidi omnia, ut praedixerat. PAMPH.
 Disco, quid erraueritis. Non omnia apud te,
 Dori, mentita est Lesbia: et tu vera narraisti
 Myrtio. Verum turbatae frustra estis. Neque
 enim apud nos nuptiae. Verum iam recordor
 quod

σθην ἀκούσας τῆς μητρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν· ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ τοῦ γείτονος Ἀρισταίνετου υἱός, γαμῆ ἤδη, καὶ σωφρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταίρα σὺναι; τοιαῦτα παρακούων αὐτῆς, ἐς ὕπνον κατηνέχθην· εἴτα ἔωθεν προῆλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας, ὥς οὐδὲν εἶδον ὧν ἡ Δωρίς ὕπερον εἶδεν· εἰ δὲ ἀπίστεῖς, αὐτὴς ἀπελθοῦσα, ὦ Δωρί, ἀκριβῶς ἰδὲ, μὴ τὸν σενώπὸν, ἀλλὰ τὴν θύραν, ποτέρᾳ ἐσὶν ἡ κατεσεμμένη· εὐρήσεις γάρ τὴν τῶν γειτόνων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσσωσας, ὦ Πάμφιλε· ἀπηγγέλευν γὰρ ἂν, εἴ τι τοιοῦτο ἐγένετο. ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ' οὕτω μακρίην,

quod heri e matre audiui, cum a vobis domum redissem. Dicebat enim, Tuus, Pamphile, aequalis, Charmidas, vicini nostri Aristaineri filius, uxorem iam ducit, et frugi est. Tu vero quam diu es cum meretrice? Haec aure parum attempta cum ex illa audissem, obdormiui: deinde mane domo egressus sum: itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde vidit. Si vero fidem mihi non habes, rursus abi, Dori, et accurate inspicere, non angustum, sed ianuam, vtra coronata sit. Inuenies enim esse vicinorum. MYRT. Seruasti me, Pamphile. Suspenderem enim me, si quid tale fieret. PAMPH. Sed nihil factum est. Neque

μανείην, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίου· καὶ ταῦτα
ἤδη μοι κυάσης παιδίον.

que ita ego insaniam, ut obliuiscar Myrtiū, id-
que ferentis ex me vterum.

III.

Μήτηρ καὶ Φίλινα.

ΜΗΤ. **Ε**μάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν
τῷ ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ'
ἐμὲ Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι
ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σῷ. μεμεθύσθαι γάρ σε, καὶ ἐς
τὸ μέσαν ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῷ διακω-
λύοντος, καὶ μετὰ ταῦτα Φιλήσαι Λαμπρίαν
τὸν ἑταῖρον αὐτῷ, καὶ ἐπεὶ ἐχάλεπηνέ σοι κα-
ταλιποῦσαν αὐτόν, ἀπελθεῖν πρὸς τὸν Λαμ-
πρίαν,

Mater et Philinna.

MAT. **F**urebas ne, Philinna, aut quid tibi erat
heri in conuiuio? Venit enim ad me
Diphilus mane plorans, et quae perpeffus a te
esset, narrauit. Ebriam te fuisse, progressamque
in medium, se licet prohibente, saltasse: ac
deinde osculum dedisse sodali ipsius Lampriae:
cumque grauitè id ferret, se relicto, abiisse ad
Lan-

πρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκκῆνον, ἑαυτὸν δὲ ἀπο-
παύσασθαι, τῶν γιγνομένων. ἀλλ' ἐδὲ τῆς
νυκτός, οἶμα, συνεκάθευδες. καταλιπῶσα δὲ
θαυρόντα, μένη ἐπὶ τοῦ πλησίον σκίμποδος
κατέκειτο ὄδυσσα, καὶ λυπῶσα ἐκκῆνον. ΦΙΛ.
Τὰ γὰρ αὐτὰ ποι, ὦ μήτερ, ἐ διηγῆσατο. οὐ
γὰρ ἂν συνηγόρευες αὐτῷ ὑβριςῇ γε ὄντι, ὃς ἐμῶ
γε ἀφήμενος ἐκωνολογεῖτο Θαίδι τῇ Λαμπρίᾳ
ἐταίρᾳ, μηδὲ πω ἐκείνη παρόντος· ἐπεὶ δὲ χα-
λεπαίνεσαν εἰδὲ με, καὶ διένευσα αὐτῷ οἷα ποιεῖ,
τῶ ὥτ' ὅς τις ἐφαψάμενος, ἀνακλάσας τὸν αὐ-
χένα τῆς Θαίδος ἐφάφησεν ἔτω προσφῶς, ὥς τε
μόλις ἐπέσπασε τὰ χεῖλη. εἶπ' ἐγὼ μὲν ἐδά-
κρυον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ πρὸς τὴν Θαίδα πολ-
λά

Lamprian eumque amplexatam esse: se vero hisce
factis enecari. Verum neque noctu, puto, cum
ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola ia-
cuisti in proximo lectulo, cariens, molestia illum
afficiens. PHIL. Nimirum quae ipse fecerit;
mater, non enarravit. Neque enim causam il-
lius, contumeliosi hominis, ageres: qui me reli-
qua ferinones misceret cum Thaide, amica Lam-
prian, cum ille nondum adesset. Cum vero ae-
gre me terre videret, nota, quid ageret? signi-
ficantem: extrema Thaidis aure prehensa, reflexa-
que ceruice, ita arcte illam osculatus est, vix ut
labia retraheret. Tum plorare ego, at iste ridere,
Lac: Op. T. VII. Y et

λὰ πρὸς τὸ εἶς, ἔλεγε, κατ' ἐμοῦ δηλαδὴ, καὶ
 ἡ Θαΐς ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς ἐμέ· ὡς δὲ
 προσιόντα ἤσθοντο τὸν Λαμπρίαν, καὶ ἐκτρέ-
 σθησάν ποτε Φιλῆντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὁμῶς
 παρ' αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ καὶ τῷτο προ-
 Φασίζοιτο ὕστερον· ἡ Θαΐς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχή-
 σατο πρώτη ἀπογυμνᾶσα ἐπιπολὺ τὰ σφυρὰ,
 ὡς μόνη καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο, ὁ
 Λαμπρίας μὲν εἰσίγα, καὶ εἶπεν ἑδέν· Δίφίλος
 δὲ ὑπερεπῆναι τὸ εὐρυθμον, καὶ τὸ κοχρηγῆ-
 μένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν μεθάραν ὁ πᾶς, καὶ
 τὸ σφυρὸν, ὡς καλόν, καὶ ἄλλα μυρία, καθά-
 περ τὴν Καλάμιδος Σωσάνδραν ἐπαινῶν, ἄλλ-
 ῃ ἔχι Θαΐδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα συλλεγομένην ἡμῖν
 οἶα

et multa in aurem dicere Thaidi, contra me sci-
 licet. Ac subridebat Thais ad me respiciens.
 Cum vero aduenientem sentirent Lamprian, et
 satiatī tandem essent osculia mutuis: ego tamen
 apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet ob-
 tentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nu-
 datis multum talis, quasi pulchros sola habeat;
 cumque defisset, tacente Lampria, et nihil di-
 cente, Diphilus laudare numerosam saltationem
 et accommodatam choro, quamque bene ad citha-
 ram pes congrueret, quam pulcher talus, et sex-
 centa alia, quasi qui Sosandram laudaret Calami-
 dis, non Thaidam, quam tu quoque, qualis sit,
 nosti, cum lauet nobiscum. Thais vero qualia
 statim

οἷα ἐστὶ. Θαῖς δὲ οἷα καὶ ἐσκαίφειν εὐθύς ἐς ἐμέ;
 εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ ἀσχύνεται λεπτά ἐξα-
 σα τὰ σκέλη; ὀρχήσεται καὶ αὐτὴ ἐξανασαῖσα.
 τί ἂν λέγοιμι, ὦ μήτερ; ἀνέστην γάρ, καὶ ὠρ-
 χησαίμην, τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀπασχέσθαι, καὶ
 ἐπαληθεύειν τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαΐδα εἶναι
 τυραννῆν τὰ συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότε-
 ρον μὲν, ὦ θυγάτηρ, εἰ δὲ φροντίζεις γὰρ ἐχθρῇ
 λέγε δ' ὅμως τὰ μετὰ ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν
 ἄλλοι ἐπήνουν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπτιον
 καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὀροφὴν ἀνέβλεπεν,
 ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαυσάμην. ΜΗΤ. Τὸ φι-
 λῆσαι δὲ τὸν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ με-
 ταβάσαι περιπλέεσθαι αὐτῷ; τί σιγᾶς; οὐκ
 ἔτι γὰρ ταῦτα συγγνώμης ἄξια. ΦΙΛ. Ἀντιλυ-
 πῶν

*statim in me iecit? Si quam, inquit, non pueri
 cruram excilicatis, saltatum et ipsa fargat? Quid
 dicerem, mater? Surrexi nimirum et saltavi.
 Quid enim facerem? fertem, et confirmarem il-
 lius dictum, Thaida tyrannidem habere coniugii
 paterer? MAT. Ambitiosus quidem istue, filia:
 nec enim curare oportebat; sed dic tamen quid
 postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus
 Diphilus supinum se abiecerat lacunar respiciens,
 dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem ve-
 rum erat, quod Lamprian osculata es, et trans-
 iens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec iam
 venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod il-*

πειν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτε εἰδὲ συνα-
κάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἡδεις, ἐκείνῃ δακρυόντος;
ἐκ αἰσθάνῃ, ὦ θύγατερ, ὅτι πτωχαὶ ἐσμεν,
εἰδὲ μέμνησαι ὅσα παρ' αὐτῷ ἐλάβομεν, ἢ οἷον
ἰδὲ τὸν πέρυσσι χαίμεναι διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ
τῆτον ἡμῖν ἡ Ἀφροδίτῃ ἐπεμψε; ΦΙΛ. Τί ἔν
ἀνέχωμαι διὰ τοῦτο, ὑβριζομένη ὑπ' αὐτοῦ;
ΜΗΤ. Ὅργιζε μὲν, μὴ ἀνθύβριζε δέ· ἐκ οἴσθα
ὅτι ὑβριζόμενοι παύονται οἱ ἐρώντες, καὶ ἐπιτι-
μῶσιν ἑαυτοῖς; σὺ δὲ πάνυ χαλσπὴ αἰεὶ τῷ ἀν-
δραπῶ γέγονσαι, καὶ δεῖα μὴ κατὰ τὴν παροι-
μίαν, Ἀπορρήξωμεν πάνυ τένεσαι τὸ καλῶδιον.

lum morderet, volebam facere. MAT. Deinde
neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam
tecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse paupe-
res; neque, quantum ab illo acceperimus, me-
ministi, aut quomodo hiemen superiorem acturse
fuēramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL.
Quid ergo, patiarne propter hoc me contumelio-
se ab illo tractari? MAT. Irascere, sed noli con-
tra contumeliosa esse. An ignoras, qui amant,
eos mox desistere a contumelia, ac se ipsos repre-
hendere? Tu vero aspera nimis semper in homi-
nem fuisti. Et vide, ne, quod est in proverbio,
nimium contendendo funem rupimus.

IV.

Μελίττα καὶ Βακχίς.

ΜΕΛ. **Ε**ἴ τινα οἶσθα, Βακχί, γραῦν, οἷα
πολλὰ Θετταλαὶ λέγονται ἐπάδε-
σαι, καὶ ἐρασμίαι ποιεῖσαι, εἰ καὶ πάνυ μισομέ-
νη γυνὴ τυγχάνοι (ἔτῳς ἔναιο) παραλαβοῦσα
ἔκεί μοι. Θοιμάτια γὰρ ὅλα, καὶ τὰ χρυσία
ταυτὶ προεῖμην ἡδέως, εἰ μόνον ἴδοιμι ἐπ' ἐμέ
αὐθις ἀναστρέψαντα Χαρίνον, μισήσαντα Σιμ-
μίχην, ὡς νῦν ἐμέ. ΒΑΚΧ. Τί φῆς; ἔκ ἔτι
σύνεσιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν Σιμμίχην, ὦ Μελίτ-
τα, οἷχεται Χαρίνος, δι' ἣν τοσαύτας ὀργὰς
τῶν γονέων ἐνέσχεται, ἔβληθεις τὴν πλεσίαν
ἐκείνην

Melissa et Bacchis.

MEL. **S**i quam nosti, mea Bacchis, anum, qua-
les esse in Thessalia multae dicuntur,
quae incantent et amabiles praestent, si qua etiam
valde exosa sit mulier; illa assumpta, ita beata sis!
ad me venito. Vestes enim integras et hoc au-
rum lubens abiiciam, modo videam redeuntem
ad me Charinum odio Simmichen, uti nunc me,
habere. BACCH. Quid ais? Non amplius te-
cum est, sed ad Simmichen, mea Melissa, trans-
iit Charinus, propter quam tantas parentum iras
sustinuit, diuitem illam recusans ducere, quin-

ἐκείνην γῆμαι, πέντε προίκος τάλαντα, ὡς ἔλθον, ἐπιφερομένην; μέμνημαι γὰρ ταῦτά σου αἰκίσασα. ΜΕΛ. Ἀπαντα ἐχθῖνα οἴχεται, ὦ Βακχί, καὶ πέμπτην ταύτην ἡμέραν ἔδ' ἐώρακα ὅλως αὐτόν, ἀλλὰ πίνεσι παρὰ τῷ συνεφύβῳ Παμμένει αὐτός τε καὶ Σιμμίχῃ. ΒΑΚΧ. Δεινὰ, ὦ Μελίττα, πέπονθας. ἀλλὰ τί καὶ ὑμᾶς διέσκησεν; ὅμοια γὰρ ἔ' μικρὸν τέτ' εἶναι. ΜΕΛ. Τὸ μὲν ὅλον ἔδ' εἰπεῖν ἔχω. πρῶην δὲ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς (κατεληλύθει γὰρ, οἶμαι, χρέος τι ἀπαιτήσων πέμψαντος τοῦ πατρὸς) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθὼν, ἔτε προσήκατο ὡς ἔθος προσδραμεῖσαν, ἀποσεισάμενος δὲ περιπλακῆναι θέλεσαν, Ἀπιθι, Φησί, πρὸς τὸν
ναύκλη-

que dotis talenta, vti dicebant, adferentem? Ista enim ex te audire memini. M E L. Abierunt ista, Bacchis, omnia: et quintus hic dies est, quod omnino illum non vidi: sed apud sodalem ipsius Pammenen bibunt ipse pariter ac Simmiche. BACCH. Indigna perpeteris, Melissa. Sed quid vos disiunxit? videtur enim non paruum quiddam illud esse. MEL. Totum nec ipsa habeo dicere. Sed nuper reuersus ex Piraeo (descendebat enim missu patris, debiti puto cuiusdam exigendi causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Her-*
mosi-

ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐπὶ τῶν τοίχων
γεγραμμένα ἐν τῇ Κεραμεικῇ ἀνάγνωθι, ὅπως
κατεσηλίτευται ὑμῶν τὰ ὀνόματα. τίνα Ἑρ-
μότιμον, τίνα, ἔφην, ἢ ποίαν σήλην λέγεις;
ὁ δὲ ἄδὲν ἀποκρινάμενος, ἄδὲ δειπνήσας, ἐνά-
σθουδεν ἀποστροφείς. πόσα οἶει ἐπὶ τέτον μοι
μηχανῆσθαι με περιβάλλουσιν, ἐπιστρέφουσιν,
φιλέουσιν ἀπεσερχομένους τὸ μετάφρενον; ὁ δ' ἄδ'
ὀπωσιζὼν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἰ μοι, Φησὶν, ἐπὶ
πλέον ὀχλήσεις, ἄπειμι ἡδὴ, εἰ καὶ μέσαι νύ-
κτες εἰσὶν. ΒΑΚΧ. Ὅμως ἤδεις τὸν Ἑρμότι-
μον. ΜΕΛ. Ἀλλὰ με ἴδοις, ὦ Βακχι, ἀθλιώ-
τερον διάγασαν ἢ νῦν ἔχω, εἰ τίνα ἐγὼ ναύκλη-
ρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν
ἀπελη-

*motimum, aut scripta in parietibus in Ceramico le-
ge, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila pro-
scripta sunt. Quem tu mihi, inquam, Hermoti-
mum, aut quam pilam narras? At ille nihil respon-
dens, nec coenatus, aversus iacuit. Quas tu
me putas admouisse illi machinas? amplexa sum
illum, conuertere ad me studui, dorsum auersi
osculata sum. Ille vero ne qualitercumque qui-
dem emolliri se passus, At si mihi, inquit, diu-
tius molesta fueris, iam statim, media licet nocte,
abeo. BACCH. Tamen possi Hermotimum.
MEL. At miserius me viuentein, quam nunc
habeo, videas, si quem ego nauclerum noui Her-
motimum. Verum ille sub galli cantum surgens
Y 4 mane*

ἐπεληλύθει, τοῦ ἀλεκτρονός· εὐθύς ἄσαντες
 ἀνεγρόμενος· ἐγὼ δὲ ἐμνημόμην ὅτι κατὰ τοῦτο
 τινὸς ἔλεγε καταγεγράφθαι τὸνομα ἐν Κεραμει-
 κῷ· ἐπεμψα ἂν Ἀκίδα κατασκευομένην· ἥ δ'
 ἄλλο μὲν κδὲν εὔρει, τῷτο δὲ μόνον ἐπιγεγραμ-
 μένον ἐσιόντων ἐπὶ τὰ δεξιὰ πρὸς τῷ Διπύλῳ,
 Μελίττα Φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐθις
 ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρος Ἑρμότιμος Φιλεῖ Μελί-
 τταν. ΒΑΚΧ. Ὡ τῶν περιέργων νεανίσκων.
 συνίημι γάρ. λυπῆσαί τις θέλων τὸν Χαρήϊον,
 ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς· ὁ δὲ αὐτίκα
 ἐπίσυσσεν. εἰ δὲ περ ἴδοιμι αὐτὸν, διαλέξομαι.
 Ἀπειρός ἐσι, καὶ πᾶς ἔτι. ΜΕΛ. Πᾶ δ' ἂν
 ἴδαις ἐκείνον, ὃς ἐγκλεισάμενος ἐαυτὸν, σύνεσι τῇ
 Σιμμί-

mane abiit. Ego memineram illum dicere in
 pariete scriptum nomen in Ceramico. Mihi ergo
 visuram Acidem. At illa nihil inuenit aliud,
 praeterquam hoc solum scriptum ad dextram in-
 troeuntium versus portam geminam, *Melissa amat*
Hermotimum, et paullo inferius iterum, *Naucle-*
rus Hermotimus amat Melissam. BACCCH. Male
 sedulos istos adolescentulos! Intellego enim. Ae-
 gre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui
 zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim
 credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar.
 Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Vbi au-
 tem illum tu videas? qui se cum Simmiche in-
 cluse-

Σιμύχῃ; οἱ γυναῖκες δὲ ἐτι παρ' ἐμοῖ ζητᾶσιν αὐ-
τόν. ἀλλ' εἴ τινα εὔρωμι, ὦ Βακχί, γραῦς,
οἷς ἔφην, ἀπασώσοι γὰρ ἂν Φανείσα. ΒΑΚΧ.
Ἔσιν, ὦ Φιλτάτῃ, ὅτι χρησίμη Φαρμακίῃ
Σύρα τὸ γένος, ὡμὴ ἐτι καὶ συμπεπτηγυῖα, ἣ
μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνοντα καμῖνον εἰκὴ
ὥσπερ Χαρίνος, διήλαξεν μετὰ μῆνας ὅλας τέσ-
σερας, ὅτε ἐγὼ μὲν ἤδη ἀπεγνώκειν· ὁ δὲ ὑπὸ
τῶν ἐπώδων ἦεν αὖθις ἐπ' ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ
ἔπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ ἐτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ.
Λαμβάνει μὲν ἔδὲ πολλὴν, ὦ Μελίττα, τὸν μι-
σθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἐπικεῖσθαι
δὲ δεῖ μετὰ τῶν ἁλῶν, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ
θεῖον, καὶ δᾶδον. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβά-
νει,

cluserit? Parentes vero illum apud me adhuc
quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam
inueniam, vti dixi. Illa enim sua me praesentia
seruaret. BACCH. Est, carissima, praestantissi-
ma venefica, Syra geaus, cruda adhuc et com-
pacta, quae mihi Phaniam, cum asperum se et
iple, vt nunc tibi Charinus, temere mihi prae-
beret, reconciliauit post quatuor integros menses,
vbi ille incantationum beneficio ad me iam despe-
ratam rediit. MEL. Quid vero fecit anus, si ad-
huc meministi? BACCH. Caput mercedem non
multam, Melissa, sed drachmam et panem. Et
appositos esse oportet cum salibus etiam septem
obolos et odores sacros, et facem. Haec quoque
Y 5 anus

νει, καὶ κρατῆρα κενεράσθαι δεῖ, καὶ πίνειν ἐκεί-
νην μόνην. δεῖσθαι δὲ τι αὐτῷ τῷ ἀνδρὶ εἶναι
οἶον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τριχῶν,
ἢ τι τῶν τοιούτων. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς κρηπί-
δας αὐτῷ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμάσασα ἐκ πατ-
τάλῃ ὑποθυμῶ τῷ θεῷ, πάττεσσα καὶ τῶν
αἰλῶν ἐπὶ τὸ πῦρ· ἐπιλέγει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνό-
ματα, καὶ τὸ ἐκείνη, καὶ τὸ σόν. εἶτα ἐκ τῷ
κόλπῃ προκομίσασα ῥόμβον, ἐπιτρέφει ἐπα-
ρὴν τινα λέγασα, ἐπιτρέχω τῇ γλώσσῃ, βαρ-
βαρικά καὶ φρικώδη ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε
τότε. καὶ μετ' ἑ πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν
συνεφῆθων ἐπιτμησάντων αὐτῷ, καὶ τῆς Φοι-
βίδος, ἢ συκῆν, πολλὰ αἰτάσης, ἥκε μοι τὸ
πλῆρον

anus sibi aufert. Et poculum temperatum esse
oportet, eamque solam illud ebibere. Oportet
autem ipsius viri praesto esse aliquid, velut vestes,
aut soleas, aut pilos paucos, aut quid ex eo ge-
nere. MEL. Habeo illius soleas. BACCCH.
Has de clauo suspensas suffitu ex odoribus facto
imbuit, de sale etiam aliquid in ignem coniicit,
pronunciens simul nomina vtriusque, et ipsius,
et tuum. Tum prolatum de sinu rhombum in-
torquet, carmen simul volubili lingua dicens,
barbarica horribiliaque nomina. Haec tum fece-
rat, cum non ita multo post Phantias, sodalibus
licet illum reprehendentibus, et multum rogante,
quicum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
ab

πλέον ὑπὸ τῆς ἐπωδῆς ἀγόμενος. ἔτι δὲ καὶ τὸ
 τό με σφόδρα κατὰ τῆς Φοιβίδος τὸ μίσσηθρον
 ἐδιδάξατο, τηρήσασαν τὸ ἔχνος ἐπὶ ἀπολίποι
 ἀμαυρώσασαν ἐπιβῆναι μὲν τῷ ἀρισερῷ, ἐκείνης
 τὸν ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τὸν ἀρισερὸν ἐμ-
 παλιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερά-
 νω εἰμί, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. ΜΕΛ.
 Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει ἤδη τὴν
 Σύραν, σὺ δέ, ὦ Ἀκί, τὸν ἄρτον καὶ τὸ θεῖον,
 καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν ἐπωδὴν εὐτρέπιζε.

ab illo maxime incantamento adductus. Insuper
 vero illud mihi valde odii contra Phœbidem ex-
 citandi remedium commendavit, ut observatum
 illius vestigium, cum primum illud reliquisset,
 ipsa delerem, ita ut sinistro illius meus dexter
 pes, sinister autem contra dextro vestigio insisteret,
 diceremque, *conscendi te, et superior sum!* ac fe-
 ci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari,
 Bacchis. Voca mihi iam Syram. Tu vero, Acis,
 panem et odores, et reliqua omnia ad incantatio-
 nem compara.

V.

Κλωνάριον καὶ Λέαίνα.

ΚΛΩΝ. **Κ**αὶνὰ περὶ σᾶ ἀκρόμεν, ὦ Λέαίνα, τὴν
 Λεσβίαν Μεγίλλαν τὴν πλουσίαν,
 ἐρᾶν σᾶ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὑμᾶς ἐκ οἷο
 ὅ, τί ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τῆτο; ἡρυθρί-
 σας; ἀλλ' εἰπὲ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐσιν. ΛΕΑΙ.
 Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δέ, ἀλλόκο-
 τον γὰρ τί ἐσι. ΚΛΩΝ. Πρὸς τῆς κερυτρώφῃ
 τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βέλεται ἡ γυνή; τί δέ καὶ
 πράττετε ὅταν συνῆτε; ὀρεῖς; ἔ Φιλεῖς με, οὐ
 γὰρ ἂν ἀπεκρύπτεται ταῖα ταῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ
 μὲν, εἰ καὶ τίνα ἄλλην· ἡ γυνὴ δὲ δεινῶ; ἀνδρι-
 κή

Clonarium et Leaena.

CLON. **N**oua de te, Leaena, audimus, Les-
 biam Megillum, diuitem, cui ut vi-
 rum amore incensam, et coire vos, nescio quid
 inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? ve-
 rum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clona-
 rion, sed pudet me: est enim absurdum quid-
 dam. CLON. Per matrem Liberae, quid ne-
 gotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero
 facitis, cum vna estis. Vides? non amas me:
 neque enim talia celares. LEA. Amo equidem,
 si quam aliam. Illa vero mulier vehementer ma-
 scula

κὴ ἐστίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὃ, τι καὶ λέ-
γεις, εἰ μὴ τις ἐταιρίζεται τυγχάνει ἔστα· τοι-
αύτας γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἄν-
δρῶν μὲν ἐκ ἐθελήσας αὐτὰ πάσχειν, γυναῖξί
δὲ αὐτοῖς πλησιαζέσας, ὥσπερ ἄνδρας. ΛΕΑΙ.
Τοιοῦτό τι. ΚΛΩΝ. Οὐκὲν, ὦ Λέαινα, τὸτο
αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲν ἐπέειρα τὸ πρῶ-
τον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέεισθης, καὶ τὰ μετὰ
ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτήσα αὐ-
τῇ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλεῖστα δὲ καὶ
αὐτῇ, καὶ ὁμότοχνος τῇ Μεγίλλῃ, παρελήφα-
σί με κιθαρίζον αὐταῖς· ἔπει δὲ ἐκιδάρισα, καὶ
αἰωρὶ ἦν, καὶ ἔδωκε καθύδουσαν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε
δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μεγίλλα, καὶ μεῖσθαι
γὰρ

scula est. CLON. Nondum quid dicas intelli-
go, nisi forté quaedam masecula amica est. Tales
enim Lesbii esse aiunt mulieres, quae viros qui-
dem pati reculent, ipsae vero mulieribus fruun-
tur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Er-
go, mea Lesena, illud ipsum quoque narra,
quomodo tentauerit primum, quomodo tibi per-
suasum sit, et quae sequuntur. LEA. Conui-
vium instituerat cum Corinthia Demonassa, di-
vite et ipsa, atque eandem artem quam Megilla
exercente: adsumserant autem me, quae cithara
ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, et so-
rum esset, atque tempus eundi cubitum, essent-
que bene potae, Age senu, mea Lesena, inquit
Megil-

γὰρ ἤδη καλόν, ἐνταῦθα κἀθευδε μεθ' ἡμῶν
 μέση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκἀθευδες; τὸ
 μετὰ ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλουν
 μετὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, ἐκ αὐτὰ μόνον
 προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγουσαι τὸ
 στόμα, καὶ περιέβαλλον, καὶ τὰς μαστὰς ἔθλι-
 βον· ἡ Δημόνασσα δὲ καὶ ἔδανκε μετὰ κατὰ
 φιλαΐα· ἐγὼ δὲ ἐκ εἶχον εἰκάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶ-
 γμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπόθερμος ἤδη
 ἦσα, τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τῆς κεφαλῆς,
 ἐπέκειτο δὲ πᾶν ὀρεῖα, καὶ προσφυῆς, καὶ ἐν
 χροῖ ὠφθη αὐτῇ, κατὰ περ οἱ σφόδρα ἀνδρῶ-
 δος τῶν ἀθλητῶν, ἀποκεκαρμένη· καὶ ἐγὼ ἔτα-
 ράχθην ἰδῶσα. ἡ δὲ, ὦ Λεάνα, φησὶν, ἐώ-
 ρακας

Megilla, dormiendi iam tempus est, hic apud nos
 cuba utrarumque media. CLON. Accubuisti er-
 go; deinde quid actum est? LEA. Osculabantur
 me primam ut viri, non ipsa modo applicantes
 labia, sed los etiam aliquantum aperientes: am-
 plekabantur, opprimebant papillas: Demonassa
 autem inter osculandum etiam mordere. Ego
 vero, quid res sibi vellet nupdum, coniicere.
 Tandem Megilla, quae iam incaluisse sciticiam
 de capite comam aufert: impositam autem habe-
 bat valde similem et bene applicitam: atque ap-
 pareret accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores
 athlerae, detonsa; ut ego ipso adpectu perturba-
 rer. At illa, Mea Leana, inquit, *pidistius iam*
 pul-

ρακας ἤδη ἔτω· καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἐχ' ὄρα
 ἔφην, ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ
 παταθῆλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλας γὰρ ἐγὼ λέγο-
 μαί, καὶ γεγάμημα πρόπαλαι ταύτην Δημό-
 νασσαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλεο-
 νάριον, ἐπὶ τῷ, καὶ ἔφην, Οὐκὲν σὺ, ὦ
 Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλελήθεις ἡμᾶς, καθάπερ
 τὸν Ἀχιλλέα Φαί, κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρ-
 θένοις· καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκείνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς
 τὴν Δημόνασσαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκείνο μὲν,
 ἔφη, ὦ Λέαννα, ἐκ ἔχω· δέομαι δὲ εἰδὲ πάντα
 αὐτῇ. ἴδιον δέ τινα τρόπον ἡδὴ παραπολὺ ἐμι-
 λῶντα ὄψει με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτος εἶν
 ἔφην, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται ἀμφοτέρω
 ἔχον·

*pulchrum adeo iuvenem? Ego vero, inquam, non
 video hic iuvenem, Megilla. Noli me, inquit, fa-
 cere feminam. Megillus enim vocor, et olim duxi
 hanc Demonassam, et mea uxor est. Risi ego hoc,
 Clonarium, et, Tu igitur, Megille, inquam,
 quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille
 dicunt, inter virgines delituiſti? et illud habes quo
 viri censentur, et Demonassae facis, quod viri?
 Illud equidem, inquit, Lenena, non habeo: sed
 neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam mo-
 do et multum iucundiore coeuntem me vixebis. Ego,
 Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, qua-
 les muli esse dicuntur, habens utraque? Nampe
 adhuc,*

ἔχοντες; ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ
 πρᾶγμα. ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι.
 ἤκουσα, ἔφηκ' ἐγὼ, τῆς Βοιωτῆος αὐλητρίδος
 Ἰσμενοδώρας, διηγμένης τὰ Ἐφέσια παρ' αὐ-
 τοῖς 1), ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς
 ἀνὴρ· ὃ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι;
 Τίρεσιās τῆνομα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πέ-
 ποιθας; ἔκριν' ὦ Λέανα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγενή-
 σθην.

adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignora-
 bam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic
 ego: Audiui, inquam, Boeotiam tibicinam, Isme-
 nodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret,
 fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse
 eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen
 illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu ve-
 nit? Neutiquam, ait, mea Leana: sed ita nara
 sum.

1. τὰ Ἐφέσια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ'
 αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad
 Boeotos in Βοιωτῆα comprehensos; idque
 ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἐφέσια adiunctum sit
 proxime, neque trahi ad aliud possit: putavi
 nihil esse commodius, dum quid melius
 adferatur, quam legere τὰ Ἐφέσια, et in-
 telligere domestica, patria, memorabilia et
 singularia patriae suae. Ἐφέσιον esse, qui
 eandem nobiscum Vestam colat, eosdem la-
 res, penates, etc. habeat, notum. Gesner.

Θην μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν· ἡ γνώμη δέ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα πάντα, ἀνδρὸς ἐσί μοι. καὶ ἰκανὴ γὰρ σοι, ἔφην, ἐπιθυμία. παρέχε γὰρ, ὦ Λέαινα, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώση εἰδὲν ἐνδέεσθαι με τῶν ἀνδρῶν. ἔχω γάρ τι ἀντὶ τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ παρέχε, ὅψαι γάρ. παρῆσχον, ὦ Κλωνάριον, ἰκετευάσης πολλὰ, καὶ ὄρεμόν τινα μοι δόσης τῶν πολυτελῶν, καὶ ὁθόνας τῶν λεπτῶν. εἶτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἄνδρα περιελάβανον· ἡ δὲ ἐποίησε, καὶ ἐφίλει, καὶ ἡσθμαινε, καὶ ἐδόκει μοι εἰς ὑπερβολὴν ἡδεσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίησε, ὦ Λέαινα; ἢ τίνα τρόπον; τῆτο γὰρ μάλιστα εἰπέ. ΛΕΑΙ. Μὴ ἀνάγκηιν ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γάρ· ὥς μὰ τὴν Οὐρανίαν, ἐκ αὖν εἴποιμι.

sum ut vos reliquae: sed animus, et libido, et reliqua omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est, inquam, libido? Quin tu praebe, inquit, Leuena, si fidem mihi non habes, et, nihil me inferiorem esse viris, intelliges. Habeo enim pro illo virili aliquid: sed praebe: videbis enim. Praebui, Clonarium, multum supplicanti, et monile mihi donanti pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum ego illam uti virum complexa sum: illa fecit, basiauit, anhelauit, atque supra modum delectari mihi visa est. CLON. Quid ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic maxime. LEA. Noli curiosè exquirere: turpicula enim. Quare, ita me Caelestis Venus, non dixerim.

VI.

Κρωβύλη καὶ Κόριννα.

ΚΡΩΒ. **Ω** Κόριννα, ὡς μὲν ἔ πάνυ δεινὸν ἦν
 ὃ ἐνόμιζες, τὸ γυναιῖνα γενέσθαι
 ἐκ παρθένου μεμάρθηκας ἤδη, μετὰ μισρακίᾳ μὲν
 ὥραις γενομένη, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα
 κομισαμένη, ἐξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαί σοι.
 ΚΟΡ. Ναὶ μαννάριον. ἐχέτω δὲ καὶ ψήφες τι-
 νὰς πυραυγεῖς, οἷος ὁ Φιλαίνιδός ἐστιν. ΚΡΩΒ.
 Ἔσαι τοιῦτος· ἄκχε δὲ καὶ τὰλλα παρ' ἐμῶ, ἃ
 σε χρὴ ποιεῖν, καὶ ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀν-
 δράσιν. ἄλλη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποσροφὴ τῆ βίου
 ἐκ ἐστίν, ὧ θυγάτηρ, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἧ
 τέθνη-

Crobyle et Corinna.

CROB. **I**gitur, mea Corinna, quam non valde
 formidandum fuerit, quod putabas,
 mulierem fieri ex virgine, iam didicisti: quae
 cum pulchro adolescentulo fueris, et minam mer-
 cedem primam abstuleris, de qua monile iam
 statim tibi emam. COR. Ita sane mea matercula.
 Habeat vero etiam lapillos aliquot ignei coloris,
 quale est Philaenidis. CROB. Erit tale. Audi
 vero ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, et
 quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim no-
 bis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos
 iam

τέθνηκεν ὁ μακαρίτης σὺ πατήρ, ἐκ οἷσθα ὅπως
 ἀπεξήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖνος ἔζη, πάντα ἦν ἡμῖν
 ἱκανά. ἐχάλεσκε γὰρ, καὶ μέγα ἦν ὄνομα αὐτῷ
 ἐν Πειραιῇ, καὶ πάντων ἐστὶν ἀκῆσαι διομνυμέ-
 των, ἢ μὴν μετὰ Φιλῖνον μηκέτι ἔσεσθαι ἄλλον
 χαλκέα. μετὰ δὲ τὴν τελευταίην τὸ μὲν πρῶτον
 ἀποδομένη τὰς πυράγρας, καὶ τὸν ἄλμονα, καὶ
 σφύραν δύο μνῶν, ἀπὸ τῶν διετράφημεν.
 εἶτα νῦν μὲν ὑφαίνεσθα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γ-
 σα, ἢ ζήμονα κλώθεσθα, ἐποριζόμεν τὰ σιτία
 μόλις, ἔβοσκον δέ σε, ὦ θυγάτηρ, τὴν ἐλπίδα
 περιμένεσθα. ΚΟΡ. Τὴν μάτην λέγεις; ΚΡΩΒ.
 Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογιζόμεν ὡς τηλικαύτη γενομένη,
 θρε-

iam duos annos, ex quo pater tuus, iam felix,
 obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixeri-
 mus? cum autem ille viueret, omnium rerum
 nobis erat copia: aerariam enim officinam exer-
 cebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen:
 estque audire deierantes omnes, non futurum
 post Philium fabrum alium. At post mortem
 illius, primo quidem forcipes et incudem, et
 malleum duabus mensis vendidi, de quibus vixi-
 mus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo
 subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi no-
 bis cibaria. Te autem, filia mea, alui spem ex-
 pectans. COR. De mina dicis? CROB. Non.
 Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc ae-

φρέψεις μὲν ἐμέ, σεαυτὴν δὲ κατακοσμήσεις ῥα-
 δίως, καὶ πλατῆσεις, καὶ ἐσθῆτας ἔξεις ἀλκρ-
 γεῖς, καὶ θεραπεύσας. ΚΟΡ. Πῶς, ἔΦης, μῆ-
 τερ, ἢ τί λέγεις; ΚΡΩΒ. Συνᾶσα μὲν τοῖς νεα-
 νόκοις, καὶ συμπίψασα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθ-
 εῦδῃσα ἐπὶ μισθῷ. ΚΟΡ. Καθάπερ ἡ Δά-
 Φνιδος θυγάτηρ Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ.
 Ἀλλὰ ἐκείνη ἐταῖρά ἐστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷ-
 το δεινόν. καὶ σὺ γάρ πλατῆσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
 πολλὰς ἐρασὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὦ Κόριν-
 να; ἔχ' ὁρᾷς ὅποσας, καὶ ὡς περισπένδασσί εἰσιν
 αἱ ἐταῖραι, καὶ ἅσα χρήματα λαμβάνουσι; τὴν
 Δάφνινδα γὰρ ἐγὼ οἶδα, ὦ Φίλη Ἀδράστεια, ῥα-
 κη, πρὶν αὐτὴν ἀκμάσαι τὴν ὥραν, περιβεβλη-
 μένην,

tatulam peruenisses, me quidem alituram esse, te
 ipsam vero exornaturam facile, et futuram diui-
 tem, et vestimenta habituram purpurea, atque
 ancillas. COR. Quomodo dicebas mater? aut
 quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis vna
 sis, et bibas cum illis, et mercede concumbas.
 COR. Vt Lyra illa, filia Daphnidis? CROB.
 Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB.
 Nihil istoc mali. Nam tu quoque diues eris vt
 ista, et multos amatores habebis. Quid ploras,
 Corinna? Non vides, quot, et quanto in hono-
 re sint meretrices, et quas opes accipiant? Da-
 phnidem enim ego noui, o bona Adrastea! pan-
 nis ante vestitam, quam ad maturam viris aetatem
 perue-

μένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας οἷα πρόεισι, χρυσὸς, καὶ
 ἐσθῆτες εὐανθεῖς, καὶ θεραπείαναι τέσσαρες.
 KOP. Πῶς δὲ ταῦτα ἐκτίσαστο ἡ Λύρα; KPOB.
 Τὸ μὲν πρῶτον κατακοσμεῖσα ἑαυτὴν εὐπρεπῶς,
 καὶ εὐσαλῆς ἔσα, καὶ Φαίδρα πρὸς ἅπαντας, ἐκ
 ἄχρι τῆ καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ εἴω-
 θας, ἀλλὰ μειδιδῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν, εἴτα
 προσομιλεῖσα δεξιῶς, καὶ μήτε φανακίεσσα εἴ-
 τις προσέλθοι ἢ προπέμψειε, μήτε αὐτὴ ἐπι-
 λαμβανομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δέ ποτε καὶ ἀπ-
 ἔλθῃ ἐπὶ δεῖπνον λαβῆσα μίσθωμα, ἔτε μεθύ-
 σκεται (καταγέλασον γάρ, καὶ μισῶσιν οἱ ἄν-
 δρες τὰς τοιαύτας) ἔτε ὑπερμφορεῖται τοῦ
 ὄψου ἀπειροκάλως, ἀλλὰ προσάπτεται μὲν ἄ-
 κροῖς

peruenisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
 aurum, vestis florida, ancillae quatuor. COR.
 Quomodo vero illa sibi Lyra parauit? CROB.
 Primo quidem decenter se ornauit, bene compo-
 sita, et iucunda ad omnes, non eo vsque vt in
 cachinnos facile solueretur, quod tu soles, sed
 suaue quiddam et illecebrosum subridens: deinde
 dextre versata est *cum hominibus*, vt nec illuderet
 plane, si quis adiret ipsam vel deduceret, nec ve-
 rō ipsa viros inuaderet. Si quando autem mer-
 cede conductā eat in conuiuium, nec inebriatur
 (derisui enim illud opportunum, et oderunt viri
 si qua talis sit) neque cibus, tanquam insueta bo-
 narum rerum, se ingurgitat; sed extremis modis

κροῖς τοῖς δακτύλοις, σιωπῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις
 ἐκ ἐπ' ἀμφοτέρων παραβύεται τὰς γνάθους,
 πίνει δὲ ἡρέμα, οὐ χανδὸν ἀλλ' ἀναπαινομένη.
 ΚΟΡ. Κἀν εἰ διψῶσα, ὦ μῆτερ, τύχοι; ΚΡΩΒ.
 Τότε μάλιχα, ὦ Κόριννα, καὶ οὔτε πλέον τοῦ
 δέοντος Φθέγγεται, ἄτε ἀποσικώπτει ἐς τινα
 τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τὸν μισθωσάμενον
 βλέπει· καὶ διὰ τῆτο ἐκείνοι φιλεῖσιν αὐτήν.
 καὶ ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι δέοι, ἀσελγὲς ἔδεν, ἔδὲ
 ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσατο, ἀλλὰ ἐξ ἅπαν-
 τος ἐν τῆτο θηρεῖται, ὡς ὑπαγχείτο, καὶ ἐρα-
 σὴν ποιήσκειν ἐκείνον· ταῦτα γὰρ αὐτὴν ἅπαν-
 τες ἐπαινέσιν. εἰ δὴ καὶ σὺ ταῦτα ἐκμάθοις,
 μακάριον καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα. ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα

παρα-

digitis attingit, ac silentio *sumit* buceas, non in
 vtrunque malam infercit: bibit autem placide,
 non vno haustu, sed interquiescens. CΟR. Et-
 iam si forte sitiat, mater? CROB. Tum vel ma-
 xime, mea Corinna. Neque plus quam opus est
 loquitur, neque in praesentium quemquam dicta
 iacit, sed solum illum qui se conduxit, adspicit.
 Et ob haec illi amant ipsam. Et cum cubitum
 eundum est, nihil illa lascivum, nihil indecens
 egerit, sed vnum illud venatur undique, vt in
 potestatem illum redigat, et suum faciat amato-
 rem. Propter haec enim omnes illam laudant.
 Si ergo tu etiam ista discas, beatæ nos quoque
 erimus; quandoquidem quod ad reliqua, mul-
 tum

παρακαλὺ αὐτῆς. ἄλλο ἔδεν, ὦ Φύλη Ἀδρά-
 ςειά, Φημι, ζῶης μόνον. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι, ὦ
 μήτερ, οἱ μισθόμενοι πάντες τοιᾶταί εἰσιν, οἷος
 ὁ Εὐκρίτος, μεθ' ἧς χθές ἐκάθευδον; ΚΡΩΒ.
 Οὐ πάντες, ἀλλ' ἔνιοι μὲν ἀμείνας, οἱ δὲ καὶ
 ἤδη ἀνδρώδεις, οἱ δὲ καὶ ἔ' πάνυ μορφῆς εὐ-
 φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκαθεύ-
 δειν δεήσει; ΚΡΩΒ. Μάλιστα, ὦ θυγάτερ* ἔ-
 τοι μέντοι καὶ πλείονα διδόασιν· οἱ καλοὶ δὲ αὐ-
 τὸ μόνον καλοὶ θέλωσιν εἶναι. καὶ σοὶ δὲ μελέ-
 τω ἀεὶ τῷ πλείονος, εἰ θέλεις ἐν βραχεὶ λέγειν
 αἰάσας, ἐνδειξάσας σε τῷ δακτύλῳ, ἔχ' ὁρᾷς
 τὴν Κόρινναν τὴν τῆς Κρωβύλης θυγατέρα, ὡς
 ὑπερπλετεῖ, καὶ τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν
 μητέ-

tum tu ista Verum nihil, cara Adrastea!
 dico: viuas solum! COR. Dic mihi, mater, qui
 nos conducunt, omnesne tales sunt, qualis Eu-
 critus, quicum heri cubui? CROB. Non omnes,
 sed alii quidem meliores, alii vero iam viriles;
 alii forma non satis a natura felici. COR. Etiam
 cum his cubare oportebit? CROB. Ac maxime,
 filia; hi quidem plura etiam largiuntur. Formosi
 vero solum illud, formosi volunt esse. Tibi ve-
 ro semper sit cura maioris lucri, si vis breui tem-
 pore mulieres omnes dicere digito te monstrata,
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam? Quam su-
 pra fidem diues est, ut rer beatam matrem praefti-
 rit.*

μητέρα; τί Φῆς; ποιήσεις ταῦτα; ποιήσεις, οἶδα ἐγώ, καὶ προέξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ' ἄπιθι λασομένη, εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μενράκιον ὃ Εὐκρίτος, ὑπισχνεῖτο γάρ.

rit. Quid ais? facies ista? facies, noui ego; et facile principatum tenebis omnium. Nunc verolotum abi, si forte hodie quoque venerit adolescentulus, Eucritus; certe promisit.

VII.

Μήτηρ καὶ Μυσάριον.

ΜΗΤ. Ἄν ἔτι τοιᾶτον ἐραστὴν εὕρωμεν, ὃ Μυσάριον, οἷος ὁ Χαιρέας ἐστὶ, θῦσαι μὲν τῇ Πανδήμῳ δεήσει λευκὴν μηκάδα, τῇ Οὐρανίᾳ δὲ, καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν ἑκατέρω, σεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλατοδότειραν, καὶ ὅλως μακάριον καὶ τρισευδαίμονας ἐσόμεθα. νῦν ὁρᾷς γὰρ

Mater et Musarium.

MAT. Si talem adhuc vnum amatorem inueniamus, Musarium, qualis est Chaereas, immolare oportebit Populæ Veneri albam capellam, Caelesti vero et Hortensi buculam unicuique, et coronare diuitiarum donatricem Iunonem: atque in vniuersam beatæ ac ter felices erimus. Nunc

γῆν παρὰ τῷ νεανίσκῳ ἡλίκα λαμβάνομεν, δὲ ὀβολὸν μὲν ἐδαπώποτέ σοι δέδωκεν, ἔκ ἐσθῆτα, ἔχ' ὑποδήματα, ἔ μῦρον, ἀλλὰ προφάσεις αἰεὶ, καὶ ὑποσχέσεις, καὶ μακρὰ ἐλπίδες, καὶ πολὺ τὸ εἶναι ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν πατέρων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμιμονένας αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμῳ σε γαμετὴν ποιήσεται. ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γάρ, ὦ μήτερ, κατὰ ταῖν θεαῖν, καὶ τῆς Πολιάδος. ΜΗΤ. Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ διὰ τῆτο πρῶν ἔκ ἔχοντι αὐτῷ καταθεῖναι συμβολήν, τὸν δακτύλιον δέδωκας ἀγνοήσης ἐμῆ· ὁ δὲ ἀποδόμενος κατέπιε, καὶ πάλιν τὰ δύο περιδέραια τὰ Ἴωνικά, ἔλκοντα ἐκάτερον δύο Δαρεικὲς, ἃ σοι ὁ Χῖος

Πρα-

Nunc enim vides quantum accipiamus ab hoc iuvene, qui obolum nondum vnum tibi dederit, non vestem, non calceos, non vnguentum; sed apud illum excusationes semper, et promissiones, et longae spes, et multum illud Si pater, et Si dominus paternorum fuero! et, Tua erunt omnia! Tu vero etiam iurasse illum tibi dicis, se legitimam sibi vxorem te ducturum. MVS. Iuravit enim, Mater, per Liberas et Custodem vrbis. MAT. Tu credis nimirum! et propterea nuper symbolam quam daret non habenti anulum imprudente me dedisti? quem ille venditum abliguriit; et rursus duo illa monilia Ionica Daricos vnumquodque duo pendentia, quae tibi Chius

Πραξίας ὁ ναύκληρος ἐκόμισε ποιησάμενος ἐν Ἐ-
 φέσῳ. εἶδετο γὰρ Χαλρεᾶς ἔρανον σὺν ἐφήβοις
 ἀπενεγκεῖν. ὁ θόνας γὰρ καὶ χιτωνίσκης, τί ἂν
 λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαῖον τι ἡμῖν, καὶ μέγα
 ὄφελος συμπέπτωκον ἔτος. ΜΟΥΣ. Ἀλλὰ
 καλὸς, καὶ ἀγένειος, καὶ Φησὶν ἔρᾶν, καὶ δα-
 κρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχητος, υἱὸς ἐστὶ τῷ
 Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς γαμήσειν, καὶ
 μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν παρ' αὐτῷ, ἣν ὁ γέρων
 μόνον καταμύση. ΜΗΤ. Οὐκ ἔν, ὦ Μισάριον,
 εἰάν ὑποδήσασθαι δέῃ, καὶ ὁ σκυτοτόμος αὐτῇ
 τὸ δίδραχμον, ἐρᾷμεν πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον
 μὲν ἔκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῶν ἐλπίδων ὀλίγας παρ'
 ἡμῶν λάβε' καὶ πρὸς τὸν ἀλφίτοπώλην τὰ αὐτά·
 καὶ

ille Praxias nauclerus attulerat, cum fieri ea Ephe-
 si curasset: oportebat enim Chaeream eranum
 conferre cum sodalibus. Vela enim et tunicas
 quid dicam? Sane missus a Mercurio thesaurus,
 et magnum lucrum hic nobis homo oblatum est.
 ΜΟΥΣ. Sed pulcher est, et imberbis, et amare se
 dicit, et lacrimatur, et Dinomaches Lachetisque
 Areopagitae filius est: et se ducturum nos pro-
 mittit, et magnas ab eo spes habemus, modo
 senex moriens conuiueat. ΜΗΤ. Ergo, Musar-
 ium, cum opus erit soleis, et postulat futor
 didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam quidem nou
 habemus, habe tibi vero aliquantum spei a nobis:
 et ad pistorem eadem: et cum mercedem habita-*
 tionis

καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Περύμενον, Φή-
σομεν, ἔς' ἂν Λάχης ὁ Κολυττεύς ἀποθάνῃ·
ἀποδώσομεν γάρ σοι μετὰ τῆς γάμης. ἐκ αἰ-
σχύρῃ μὲν τῶν ἐταρῶν ἐκ ἐλλόβιον, ἐκ ὄρ-
μον, ἐ Ταραντινίδιον ἔχασα; ΜΟΥΣ. Τί ἔν,
ὦ μήτερ, ἐκείνη εὐτυχέστερά μ' ἐστίν, καὶ καλλίως
εἰσὶν; ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτερα, καὶ
ἴσασιν ἐταιρίζειν. ἐδὲ πιτεύσας ῥηματίοις, καὶ
νεανίσκοις ἐπ' ἄκρ' αὖτε χεῖρας τὰς ὄρκας ἔχασα·
σύ δὲ εἰ πεισὴ, καὶ Φίλανδρος, ἐδὲ περσὶν ἄλ-
λον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεαν· καὶ πρῶν ὅτε
ὁ γεωργὸς ὁ Ἀκαρνανεὺς ἔχε δύο μναῖς κομίζων,
ἀγένειος καὶ αὐτὸς (οἶνε δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῷ
πατρὸς πέμψαντος) σύ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύ-
κτισας,

tiones exigemur, *Expecta*, dicemus, dum *Laches*
Colyrtæa (tribu) moriatur: soluemus enim tibi post
nuptias. Nonne te pudet, quæ sola meretricum
nec inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MVS. Quid ergo, Mater, num illæ
feliciores me aut pulchriores sunt? MAT. Non:
sed prudentiores, et norunt artem meretriciam:
neque verbulis credunt et adolescentulis, in ex-
tremis labris iusiurandum habentibus. Tu vero
fidelis es, et viri amans, neque admittis quem-
quam solum præter Chaerean: et nuper ille ex
Acarmania rusticus cum veniret, imberbis et ipse,
minas ferens duas (vini enim pretium patris missu
acceperat) tu illum quidem superbe reiecisti, cu-
bas

κτισας 2), καθεύδεις δὲ μετὰ τῷ Ἀδώνιδος Χαιρέα. ΜΟΤΣ. Τί ἄν; ἐχρῆν Χαιρέαν καταλείψασαν παραδέξασθαι τὸν ἐργάτην ἐκείνον κινάβρας ἀπόζοντα; λεῖός μοι, Φασί, Χαιρέας, καὶ χοιρίσκος Ἀκαρνάνιος. ΜΗΤ. Ἔγω. ἐκείνος ἀγροῖκος, καὶ πονηρὸν ἀποπνεῖ· τί καὶ Ἀντιφῶντα τὸν Μενεκράτας μνῆν ὑπισχνόμενον, εἰ δὲ τῷτον ἐδέξω, ἔ καλὸς ἦν, καὶ ἀσείος ἡλικιώτης Χαιρέα; ΜΟΤΣ. Ἀλλ' ἠπειλήσε Χαιρέας ἀποσφά-

bas autem cum tuo Chaerea Adonide. MVS. Quid ergo? oportebat relicto Chaerea recipere operarium istum, hircum olentem? Laevis mihi Chaereas, et porcellus, quod est in prouerbio, Acarnanius. MAT. Esto. Agrestis iste, et male olet. Cur etiam Antiphontem Menecratis F. qui minam pollicebatur, neque hunc recepisti? non pulcher erat, et vrbanus, aequalis Chaereae? MVS. At minatus erat Chaereas, se interfecturum

2. ἀπεμύκτισας] Nondum, puto, alias obseruatum verbum. Suspiciatur *Iensius* legendum ἀπεμύκθισας· cum μυκθίζω sit apud *Hesych.* μυκτίζω nusquam compareat. Sed quidquid sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι et τῷ ἀπομύττειν, non dubito, et significare *superbe et cum strepitu quodam inflatarum explosarumque narium aliquem reicere.* Gesner.

σφάζειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ' αὐτῷ. ΜΗΤ. Πρόσοι δὲ καὶ ἄλλοι ταῦτα ἀπειλῶσιν; ἐκὼν ἀνέραςας σὺ μενεῖς διὰ τῷτο, καὶ σωφρονήσης, καθάπερ ἔχ' ἐταῖρα, τῆς δὲ Θεσμοφόρου ἱερεῖα τις ἔσται; ἐγὼ τὰλλα, σήμερον Ἀλῶα ἐστί· τί δέ σοι δέδωκεν ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΤΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαννάριον. ΜΗΤ. Μόρος ἔτος ἔ τεχνην εὗρηκεν ἐπὶ τὸν πατέρα, ἐκ οἰκίτην καθήκεν ἐξαπατήσοντα, ἐκ ἀπὸ τῆς μητρὸς ἤτησεν ἀπειλήσας ἀποπλευσεῖσθαι στρατευσόμενος, εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ κάθηται ἡμᾶς ἐπιτρίβων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε παρὰ τῶν διδόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μεσάριον, ὀκτωκαίδεκα ἐτῶν αἰεὶ ἔσσεσθαι; ἢ τὰ αὐτὰ
τα

rum utrumque, si quando me cum illo deprehendisset. MAT. Quot vero alii minantur eadem? Num igitur tu amatorum expertus manebis propterea, et pudica eris, quasi non meretrix esses, sed legiferae Cereris sacerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie: quid vero dedit tibi diei festi causa? MVS. Non habet, quod det, Matercula. MAT. Solus ille non inuenit aliquam ad patrem machinam? non seruum immisit deceptorem? non a matre petiit minatus se militatum enauigaturum, nisi accipiat? Sed desidet, nos atterit, neque dans ipse quidquam, neque accipere ab his, qui offerunt, patiens. Tu vero putas, Musarium, duodeuiginti annorum te semper futuram?

τὰ Φρονήσεν Χαιρέαν, ὅταν πλατῇ μὲν αὐτὸς,
 ἢ δὲ μήτηρ γάμον πολυτάλαντον ἐξεύρη αὐτῷ;
 μνησθήσεται οἷε τότε τῶν δακρύων, ἢ τῶν
 Φιλημάτων, ἢ τῶν ὄρκων, πέντε ἴσως τάλαν-
 τα προικὸς βλέπων; ΜΟΥΣ. Μνησθήσεται
 ἐκεῖνος· δῆγμα δὲ, ὡς εἰδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλ-
 λὰ κατ'αναγκαζόμενος καὶ βιαζόμενος ἡγήσατο.
 ΜΗΤ. Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δέ σε,
 ὦ Μισάριον, τότε.

ram? aut eundem animum fore Chaereae, cum
 diues ipse erit, mater autem multorum illi talen-
 torum nuptias inueniet? Memor erit tum, putas,
 lacrumarum, et basiorum, iurisiurandi, quinque
 forte dotis talenta ubi viderit? MVS. Memor ia-
 ne erit. Argumentum eius rei hoc est, quod
 nondum duxit vxorem, sed vrgentibus, vim
 quasi parantibus, negauit. MAT. Vtinsam non
 mentiat. Sed tum te, Musarium, admonebo.

VIII.

Ἀμπελὶς καὶ Χρυσίς.

ΑΜΠ. **Εἴ** τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεῖ, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρῶπισέ ποτε, ἢ περιέκρινεν, ἢ τὰ ἱμάτια περιέσχισεν, ἔτι ἐραστῆς ἐκείνός ἐστιν; ΧΡΥΣ. Οὐκ ἂν ταῦτα μόνα ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί, δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς θερμοῦ. ἐπεὶ τὰλλα, Φιλήματα, καὶ δάκρυα, καὶ ὄφθοι, καὶ τὰ πολλάκις ἤκειν, ἀρχομένῃ ἐρωτος σημεῖον, καὶ φυομένῃ ἔτι. τὸ δὲ πῦρ ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν. ὥς ἐκί καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ἐραπίζει, καὶ ζηλοτυπεῖ, χρησὰ ἔλπιζε, καὶ εὖχεσθαι αἰεὶ τὰ αὐτὰ ποιεῖν.

Ampelis et Chrysis.

ΑΜΠ. **S**i quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque aliam inflixit unquam, aut comam abscidit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? ΑΜΠ. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula et lacrimae, et iusiurandum frequens, et aduentus creber, incipientis amoris signum et adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, et zelotypus est, bona spera, et semper eadem facere illum, opta. CHRYS.

Εα-

ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί λέγεις αἰεὶ ῥαπίζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί, ἀλλ' ἀνίστασθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἔραῶ γε, τί ἂν ἔτι ἐργίζοιτο, εἰ σὺ τινα ἕτερον ἐραστὴν ἔχοις; ΧΡΥΣ. Ἀλλ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτην ὑπέλαβε τὸν πλεσίον μου ἔραῶν, διότι ἄλλως ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ τῷτο ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλεσίῳ οἰεσθαι σπαδάσθαι σε. ἔτω γὰρ ἀνιάσεται μᾶλλον, καὶ Φιλοτιμήσεται, ὥς μὴ ὑπερβάλοιντο αὐτὸν οἱ ἀντερασταί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτος γε μόνον ἐργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ ἑδὲν. ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσει· ζηλότυποι γὰρ καὶ μάλιστα λυπηθήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅπως ῥαπίσμαι-

τα

Fadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas?
 AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irasceret? CHRYS. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere suspicatus est, amari me a diuite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem inieci. AMP. Etiam hoc iucundum, si a diuitibus coli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, et honorem suum in eo putabit agi, ne rivalis ipsum superent. CHRYS. Verum enim vero hic solum irascitur, et infligit alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Ne-

scio

τα λαμβάνειν βέλει με, ὦ Ἀμπελίδιον. ΑΜΠ.
 Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
 ται, καὶ εἰ πύθοιτο ἀμελεῖσθαι· εἰ δὲ πισεῦ-
 σαι μόνος ἔχειν, ἀπομακραίνεται πως ἢ ἐπιθυ-
 μία. ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτε-
 σιν ἐταιρίσασα· σὺ δὲ ὀκτωκαιδεκαέτης, οἶμαι,
 ἢ ἔλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέλει δέ, καὶ
 διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, ἔ πάνυ πρὸ πολ-
 λῶν ἐτῶν. ἦρα μὲ Δημόφαντος ὁ δανειστής, ὁ
 κατόπιν οἰκῶν τῆς Ποικίλης. ἔτος ἄδὲ πώπο-
 τε πλέον πέντε δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίε δε-
 σπότης εἶναι. ἦρα δέ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν
 τινά ἔρωτα, ἔτε ὑποσένων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 ἁλώρι

scio cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 dium. AMP. Non. Sed vt arbitror magni amo-
 res etiam sic fiunt, si se putet *amator* negligi. Si
 vero solus potiri se credat, marcescit quodam
 modo cupiditas. Haec ad te dico, quae viginti
 totos annos meretriciam vitam colui, tu vero duō-
 deūiginti annos, aut minus etiam vixisti. Si vis,
 narrabo tibi quae quondam mihi ante annos non
 ita multos acciderunt. Amabat me Demophan-
 tus danista, qui post Poecilen habitat. Hic ne-
 que vnquam plus quinque drachmis dederat, et
 herus esse postulabat. Amabat autem, Chrysis,
 amorem quendam in summo tantum innatantem,
 nec ingemiscens, neque lacrimans, neque intem-

ἄνωρὶ παραγιγνόμενος ἐπὶ τὰς θύρας, ἀλλ' αὐτὸ
μόνον συνεκάθευδέν μοι ἐνίοτε, καὶ τῷτο διὰ μα-
κρῆ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ ἀπέκλεισα (Καλ-
λιάδης γὰρ ὁ γραφεὺς ἔνδον ἦν, δέκα δραχμὰς
σπεπομφῶς) τὸ μὲν πρῶτον ἀπῆλθέ μοι λοιδο-
ρησάμενος. ἐπεὶ δὲ πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέρας,
ἐγὼ δὲ ἔ προσέπεμπον, ὁ Καλλιιάδης δὲ ἔνδον ἦν
αὐθις, ὑποθερμαινόμενος ἤδη τότε ὁ Δημόφαν-
τος, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγεται εἰς τὸ πρᾶγμα,
καὶ ἐπιστὰς ποτε, ἀνεωγμένην τηρήσας τὴν θύ-
ραν, ἔκλαεν, ἔτυπτεν, ἠπεῖλει φονεύσειν, πε-
ριεῖρήγνυε τὴν ἐσθῆτα, ἅπαντα ἐποίει, καὶ τέ-
λος τάλαντον δὲς, μόνος εἶχεν ὀκτὼ ὅλβας μῆ-
νας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὥς
ὑπὸ

pesta nocte veniens ad fores; sed solum hoc age-
bat, ut interdum mecum cubaret, idque sat lon-
gis intervallis. Cum vero aduenientem aliquan-
do exclusissem, Calliades enim pictor intus erat,
qui drachmas decem miserat, primo quidem con-
viciatus mihi abiit. Cum vero multis interiectis
diebus non mitterem ego; Calliades autem intus
esset rursus: tum demum incallescens Demophan-
tus et ipse ad eam rem inflammatur: et cum ad-
stans aliquando apertam observasset ianuam, plo-
ravit, pulsavit, interfecturum se minatus est, ve-
stem discidit, fecit omnia: ac tandem talento da-
to, solus me habuit menses octo integros. Vxor
autem ipsius dictare omnibus, me venenis in fu-
rorem

ὑπὸ Φαρμάκων ἐμῆναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα
 ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥς, ὦ Χρυσί, καὶ
 σύ χρῶ ἐπὶ τὸν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ.
 πλᾶσιος δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἣν τι ὁ πατὴρ αὐ-
 τῷ πάθῃ. •

rorem illum egisse: nempe venenum illud zelo-
 typia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, vtere eo-
 dem in Gorgiam veneno; diues enim erit adole-
 scentulus, si quid patri illius acciderit.

IX.

Δορκὰς, Παννυχίς, Φιλόστρατος,
 Πολέμων.

ΔΟΡΚ. **Α**πολώλαμεν, ὦ κεντημένη, ἀπολώ-
 λαμεν, ὁ Πολέμων ἀπὸ τῆς στρα-
 τείας ἀνέστρεψε πλετῶν, ὡς Φασιν· εἴωρακα δὲ
 καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεςεῖδα περιπόρφυρον ἐμπεπορ-
 πημέ-

Dorcas, Pannychis, Philostratus,
 Polemo.

DORC. **P**erimus, hera, perimus! E bello red-
 iit Polemo, diues, vt aiunt. Vidi
 autem illum ipsa quoque: sagum purpura prae-
 textum

πημένον, καὶ ἀκολάθης ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ
 Φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεον ἐπ' αὐτὸν ἀσπασά-
 μενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὸν θεράποντα ἰδῶσα κατ-
 ὅπιν ἐπόμενον, ὃς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ,
 ἡρόμην, καὶ, εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένων,
 ἀσπασαμένη πρότερον αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπράξα-
 τε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἐπανε-
 ληλύθειτε; ΠΑΝ. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθύς, ἀλλ'
 ἐκείνα, "Οτι μὲν ἐσώθητε, πολλὴ χάρις τοῖς
 θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ
 στρατείᾳ· ἡ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί
 πράττοιτε; καὶ ἐνθαεῖητε; εἰ δὲ καὶ τῷτο προσ-
 ἔθηκας, ὡς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνητο Πο-
 λέμωνος, ἅμεινον ἢν παραπολύ. ΔΟΡΚ. Πρεσβί-
 πον

textum fibula confixum habet, et pedissequos si-
 mul multos. Et amici ut viderunt, salutandi
 causa ad ipsum concurrere: interea famulum con-
 spicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre
 abfuerat, interrogavi, et cum salutassem prius,
Dic mibi, inquam, Parmeno, ut egistis nobis,
et vitrum dignum quidpiam bellis habentes reuerſi
estis? ΠΑΝ. Non oportebat hoc statim: sed ista,
Cum salui rediistis, multas gratias agimus Diis,
et hospitali praesertim Ioui, et Minervae bellicae.
Hera autem semper interrogavit, ut ageretis? et
ubi essetis? Si vero illud etiam addidisses, *Lacrima-*
vit etiam, et semper memoriam usurpavit Polemo-
nis, multo fuerat melius. ΔΟΡ. Praedixi initio
 statim

ποῦ εὐθύς ἐν ἀρχῇ ἅπαντα· πρὸς δέ σε ἐκ ἂν
 εἶπον, ἀλλὰ ἃ ἤκαστα, ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ
 πρὸς γε Παρμενῶνα ἔτως ἠρξάμην. ἦ πᾶ, ὦ
 Παρμενῶν, ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέ-
 μνητό ἢ κεκτημένῃ μετὰ δαιρῶν, καὶ μάλιστα
 εἴ τις ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνά-
 ναι ἐλέγοντο, ἐσπάραττε τότε τὰς κόμας, καὶ
 τὰ σέρνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
 γελίαν ἐκάσῃν. ΠΑΝ. Εὖγε, ὦ Δορκάς, ἔτως
 ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' ἐπὶ πολὺ ἠρόμην
 ἐκεῖνα. ὁ δὲ, πάνυ λαμπρῶς, Φησιν, ἀνεσρέ-
 ψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω κακῆϊνος ἐδὲν προειπὼν,
 ὡς ἐμέμνητό μὲ ὁ Πολέμων, ἢ ἐπόθει, ἢ ἠύχε-
 το ζῶσαν καταλαβεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα
 πολλὰ

statim haec omnia: apud te vero nolebam iterum
 dicere, sed ea solum quae audiui. Nempe apud
 Parmenonem sic inceperam. Numquid, Parmeno,
 zinniebat vobis auris? Semper enim cum lacrimis
 vera mea meminerat, et maxime si quis rediisset e
 praelio, ubi caesi multi dicerentur, tum illa comas
 lacerare, et pectus plangere, et ad unumquemque
 nuncium lugere. ΠΑΝ. Euge, Dorcas, ita oportebat.
 ΔΟΡ. Tum deinde non ita multo post ista rogaui.
 At ille, Magnifice omnino, inquit, rediimus. ΠΑΝ. Itane ille quoque sine proe-
 mio, quam meminisset mei Polemo, aut desi-
 derasset, aut viam inuenire optasset? ΔΟΡ.

πολλὰ τοιαῦτα ἔλεγε. τὸ γέν κεφάλαιον ἐξήγαγε, πλῆτον πολὺν, χρυσὸν, ἐσθῆτα, ἀκολάθας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνω ἀπομεμετρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ αὐτὸς Παρμένων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψῆφος ἐνεβέβλητο τῶν τριχρώμων, ἐρυθρά τε ἦν ἐπιπόλῃς. εἶσα δ' ἔν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι διηγέσθαι ὡς τὸν Ἄλυν διέβησαν, καὶ ὡς ἀπέκτειναν Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὡς δίστριψεν ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδα μάχῃ· καὶ ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσγγεῆσα, ὡς περὶ τῶν πάντων σέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ Πολέμων (ἤξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος

• Omnino multa id genus dixit. Verum caput rei hoc mihi renunciavit, diuitias multas, aurum, vestem, pedissequos, ebur; argentum enim nec numero illum aduehere, sed dimensum modio, modios multos. Habebat autem ipse quoque Parmeno anulum paruo in digito maximum, multiangulum, et gemma in eo de tricoloribus illis, suprema quidem facies rubicunda. Passa ergo sum volentem mihi enarrare, vt Halys traiecto Teridatem quendam interfecerint, et vt in praelio contra Pisidas se gesserit Polemo, et haec tibi nunciatura transcucurri, vti de omnibus deliberes. Si enim adueniens Polemo, (omnino equidem dimotis familiaribus veniet;) resciverit,

νος τὰς γνωρίμας) ἀναπυθόμενος, εὖροι τὸν Φι-
 λόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῖν, τί οἶε ποιήσειν αὐ-
 τόν; ΠΑΝ. Ἐξευρίσκειωμεν, ὦ Δορκὰς, ἐκ τῶν
 παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῷτον ἀποπέμψαι
 καλόν, τάλαντον ἑναγχος δεδοκότα, καὶ τάλ-
 λα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπισχναύμενον·
 ἔτε Πδλέμωνα τοῖτον ἐπανήκεντα, χρήσιμον
 μὴ παρδόμεσθαι· προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπός
 ἐστίν, ὃς καὶ πενόμενος ἐτι, πολὺ ἀφόρητος ἦν·
 νῦν δὲ τί ἐκ αὐτοῦ ποιήσειεν; ΔΟΡΚ. Ἀλ-
 λά καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὦ Δορ-
 κας, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ.
 Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς
 γένωμαι; πῶς αὖν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί
 οὐ

verit, et intus apud nos esse Philostratum inue-
 nerit; quid facturum esse existimas? PAN. In-
 veniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Ne-
 que enim dimittere hunc honestum est, qui nu-
 per admodum talentum dederit, mercatorem alio-
 quin et multa pollicitum: neque utile non reci-
 pere redeuntem hunc Polemonem. Insuper ze-
 lotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat
 intolerabilis. Iam vero quid non iste audeat?
 DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas,
 prae consilii inopia et tremore. DOR. Verum etiam
 accedit Philostratus. PAN. Quid me fiet? Quid
 si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus,

οὐ πίνομεν, ὦ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀ-
πολώλεκάς με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρένιος
Φανείς. ΠΟΛ. Οὗτος ἔν τις ἐστὶν ὁ προσίων
ὑμῖν; σιωπᾶς; εὖγε οἶχα, ὦ Παννυχί· ἐγὼ δὲ
πεμπταῖος ἐκ Πυλῶν διέπτην, ἐπειγόμενος ἐπὶ
τοιαύτην γυναικα. καὶ σοι χάριν ἔχω, ἐκ ἔτι
γὰρ ἀρπατθήσομαι ὑπὸ σῶ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς
εἶ, ὦ βέλτισε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμωνι ὁ Στει-
ριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκέραις, χιλιαρχήσας
τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναζήσας πεντακισχιλίαν
ἀσπίδα, ἐραζῆς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀν-
θρώπινα φρονεῖν αὐτήν. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν,
ὦ ξενεργέ, Παννυχίς ἐμή ἐστι, καὶ τάλαντον εἰ-
ληφε,

mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo.
Tu vero salve, Polemo. Tarde aduenis! POL.
Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Eu-
ge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Py-
lis huc aduolaui ad talem festinans mulierem. Ve-
rum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi
habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL.
Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Sti-
riensis, tribu Pandionia, audin? qui primum
mille armatos duxi; iam quinque mille homi-
num agmen ago, amator Pannychidis, cum pu-
tarem illam adhuc humanum sapere. PHIL.
Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea
est Pannychis, et talentum accepit; accipiet au-
tem

ληφε, λήψεται δὲ ἤδη καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ
 φορτία διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολούθει μοι, ὦ
 Παννυχί. τῶτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἐστὶ, καὶ ἀκολούθη-
 σει, ἢν ἐθέλῃ. ΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορκάς; ΔΟΡΚ.
 Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ ἐν οἷον τε παρεῖ-
 ναι Πολέμωνι, καὶ μᾶλλον ἐπιταθήσεται ζηλο-
 τυπῶν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις, εἰσῴμεν. ΠΟΛ.
 Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι τὰ ὕσατον πίεσθε τή-
 μερον, ἢ μάτην ἐγὼ τοσάτοις Φόνοις ἐγγεγυ-
 μνασμένος πάρεμι, τὰς Θρᾷκας, ὦ Παρμένων.
 ΠΑΡ. Ὡπλισμένοι ἦγον, ἐμφράξαντες τὸν σε-
 νωπὸν τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῃ μὲν τὸ ὀπλι-
 τικόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξοί-

tem iam etiam alterum, cum sarcinas disposueri-
 mus. Et iam sequere me, Pannychis: hunc ve-
 ro mille hominibus praeesse apud Odrysas iube.
 DOR. Libera quidem est, et sequetur, si volue-
 rit. PAN. Quid agam, Dorcas? DOR. In-
 trasse melius erit. Irato enim adesse Polemoni
 non conuenit: et magis ipsa zelotypia intendetur.
 PAN. (*ad Philostratum*) Si vis, intremus. POL.
 Sed praedico vobis, vos vltimum hodie potatu-
 ros, aut frustra ego tot caedibus exercitatus ad-
 sum. Heus Parmeno, Thraces adduc. PAR.
 Armati venerunt, phalange obsepsere angipor-
 tum: in fronte grauis armatura, in vtroque cornu
 fundi-

τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς βρε-
 Φυλλίοις ταῦτα, ὦ μισθοφόρε, ἡμῖν λέγεις,
 καὶ μορμολύτταις· σὺ γὰρ ἀλεκτρυόνα πώποτε
 ἀπέκτεινας, ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυμάτιον ἐφρέ-
 ρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα καὶ πᾶτο προσ-
 χαρίσωμαι σοι. ΠΟΛ. Καὶ μὴν εἴσῃ μετ' ὀλί-
 γον, ἐπειδὴν προσκίοντάς ἡμᾶς ἐπὶ δόρυ 3) θεά-
 ση, σίλβοντάς τοις ὅπλοις. ΦΙΛ. Ἦκετε μό-
 νον συσκευασάμενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ Τίβιος ἔτος
 (μόνος γὰρ οὗτος ἔπεταί μοι) βάλλοντες ὑμᾶς
 ἁλίθοις

funditores et sagittarii, reliqui in ultima acie.
 PHIL. Tanquam paruis infantibus ista, mercc-
 narie, dicis? et larua quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaccum an interfecisti vn-
 quam? aut bellum vidisti? castellum forte inse-
 disti, dimidii dux manipuli, vt etiam hoc tibi
 largiar. POL. Quin scies paullo post, vbi acce-
 dentes nos protensis hastis videbis, armis fulgen-
 tibus. PHIL. Venite modo instructi. Ego au-
 tem et Tibys iste (solus enim hic me sequitur)
 lapidi-

3. ἐπὶ δόρυ] Verti, *protensis hastis*, vt hastas
 suas quasi sequantur milites, parati ad prae-
 lium. Non ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod
 est inter imperia militaria, v. g. apud *Arrian*.
 Ταξ. p. 71. sq. vbi ἐπὶ δόρυ in *dextram*! ἐπ'
 ἀσπίδα in *sinistram*! significat. Sed huc
 conuenire non arbitror. *Gesner*.

λίθοις τε, καὶ ὀστέοις, ἔτι διασκεδάσομεν,
ὥς μηδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

lapidibus vos ac testis ita dispergemus, vt neque,
quorsum effugendum sit, reperiatis.

X.

Χελιδόνιον καὶ Δρόση.

ΧΕΛ. Οὐκ ἔτι Φοιτᾷ παρὰ σέ, ὦ Δρόση,
τὸ μειράκιον ὁ Κλενίας; ἔ γὰρ ἐώ-
ρακα, πολὺς ἤδη χρόνος, αὐτὸν παρ' ὑμῖν. ΔΡΟΣ.
Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐ-
τὸν εἶρξε μηκέτι μοι προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔ-
τος; μὴ τι τὸν παιδοτρίβην Διότιμον λέγεις;
ἐπεὶ ἐκείνός γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ· ἀλλ'
ὁ κάκις α φιλοσόφων ἀπολούμενος Ἀρισταίνε-
τος.

Chelidonium et Drofe.

CHEL. Non amplius ad te ventitat, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi. DROS.
Non amplius, mea Chelidonium: Magister enim
interdixit, ne amplius ad me accedat. CHEL.
Quis est iste? Diotimum ne dicis ludi gymnici
magistrum? nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosophorum
Aristae.

τας. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὸν δασύν; τὸν βαθυπώγωνα; ὃς εἶωθε μετὰ τῶν μαιρηκίων περιπατεῖν ἐν τῇ Παικίλῃ; ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν Φημι τὸν ἀλαζόνα, ὃν κἀκίσα ἐπίδοιμι ἀπολάμενον, ἐλκόμενον τῷ πώγωνος ὑπὸ δημίσ. ΧΕΛ. Τί παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὸν Κλεσίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον, ἀλλὰ μηδὲποτε ἀπόκοιτός με γενόμενος, ἀφ' ἧς γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ ὠμίλησέ μοι) τριῶν τέτων ἐξῆς ἡμερῶν, οὐδὲ προσῆλθε τῷ σενοπῶ· ἐπεὶ δὲ ἡνιώμην (ἐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ' αὐτῷ) ἔπεμψα τὴν Νεβρίδα περισκεφομένην αὐτόν, ἣ ἐν ἀγορᾷ διατρίβοντα, ἣ ἐν παικίλῃ· ἣ δὲ περιπατοῦντα
ἔφη

Aristaenetus. CHEL. Tristem illum dicis, hirsutum, barba proluxa, qui cum adolescentibus inambulare solet in Poecile? DROS. Illum dico impostorem, quem utinam videam pessime perire, barba tractum a carnifice. CHEL. Sed quid in mentem illi venit, quod istuc persuasit Cliniae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed qui nondum a me abnoctauerit, a quo tempore usum habere mulieris coepit (primum autem fuit mecum) tribus huiusce deinceps diebus neque accessit ad angiportum. Cum vero aegre ferrem, (nescio vero quid de illo mihi praeſagiebat animus,) nisi Nebridem quae circumspiceret illum in foro versantem, vel in porticu. Illa vero inambulante

ἔφη ἰδῶσα μετὰ τῷ Ἀρισταίνετ, νεύσαι πόρρω,
 ἐκείνον δὲ ἐρυθρίασαντα κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκῆν τὸν ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβιάδιζον ἅμα
 εἰς τὴν πόλιν *)· ἡ δὲ ἄχρι τῷ Δικύλῃ ἀπολαθῆ-
 σασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεσράφη, ἐπανῆκεν,
 εἰδὲν σαφὲς ἀπαγγέλλαι ἔχουσα. πῶς με οἶοι
 διαίγειν τὸ μετὰ ταῦτα, ἐκ ἔχουσιν εἰκάσαι ὅ-
 τι μοι πέπονθεν ὁ μετρακίσκος; ἀλλὰ μὴ ἐλύπη-
 σά τι αὐτόν, ἔλεγον, ἢ τινὲς ἄλλης ἡράσθη, μι-
 σήσας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσεν αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔσρεφον. ἡδὴ δὲ περὶ δαίλην
 ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον τουτὶ
 παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶσα, ὦ Χε-
 λιδόνιον, οἶσθα γὰρ δῆπου γράμματα. ΧΕΛΙ-
 ΔΟΝΙΟΝ, Φέρ',

tem ait se vidisse cum Aristæneto, et innuisse ei
 e longinquo. Ipsum vero cum rubore deiecit
 vultum, nec amplius eo oculum adiecit. Illa
 ad portam usque geminam profecuta, cum nec
 omnino se conuerteret, rediit nihil certi habens,
 quod renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quæ coniectare non possem,
 quid factum esset adolescentulo? Sed, *numquid*
aliqua in re ipsum offendi? dicebam: *an alterius*
amore captus me odit? At pater prohibuit? Multa
 talia versabam in animo. Iam vero sero vespere
 venit Dromo, hanc ab illo epistolam ferens.
 Sume, lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-

* εἴτ' — πόλιν] Hunc locum non vertit Gesn.

Φέρ', ἰδωμεν τὰ γράμματα ἔπ' ἅνυ σαφῇ, ἀλλ' ἐπισευσμένα, δηλῶντα ἐπειξίν τινα τῷ γεγραμμένῳ. λέγει δέ, Πῶς μὲν ἐφίλησά σε, ὦ Δροσῇ, τὸς θεὸς ποιῶμαι μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ τάλαν, ἔδδ' τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ. Καὶ νῦν δὲ ἔ' κατὰ μῖσος, ἀλλὰ κατὰ ἀνάγκην ἀφίσταμαι σε. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀριστανέτω παρέδωκέ με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καλῆϊνος (ἐμάθε γὰρ τὰ κατ' ἡμᾶς ἅπαντα) πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶναι λέγων ἑταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλης καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολλὴ γὰρ ἄμεινον εἶναι τὴν ἀρετὴν προτιμᾶν τῆς ἡδονῆς. ΔΡΟΣ. Μὴ ὤραισιν ἴκοιτο ὁ λῆρος ἐκείνος, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεράκιον. ΧΕΛ. Ὡς

ἀνάγκη

ras. CHEL. Age videamus literas, non valde disertas, sed sibi implicitas, festinationem quandam scribentis indicantes. Dicunt autem, *Quam te amauerim, mea Drose, Deos facio testes*. DROS. Hei, hei, miser ne salutem quidem adscripsit. CHEL. Et nunc non odio, sed necessitate discidium a te facio. Pater enim Aristaneto me commendavit, apud quem philosophiae dem operam. Et ille (comperit enim nostra omnia) multum sane me increpuit, indignum esse dicens, cum meretrice me vivere Architelis et Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. Itaque necesse est illi parere.

Accu-

ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ· παρακολυθεῖ γὰρ ἀκριβῶς παραφυλάσσων, καὶ ὅλως εἰδὲ προσβλέπειν ἄλλω εὐδενὶ ἔξουσιν, ὅτι μὴ ἐκείνω· εἰ δὲ σωφρονοῖμι, καὶ πάντα πεισθεῖν αὐτῷ, ὑπισχνεῖται πάνυ εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρετον καταστήσεσθαι, τοῖς πόνοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτὴν. σὺ δὲ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίε. ΔΡΟΣ· Τί σοι δοκεῖ ἡ ἐπιστολή, ὦ Χελιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίε, ἔχει τινα ὑπόλοιπον ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτως ἔδοξεν ἀπολλύμαί δ' ἔν ὑπὸ τῷ ἔρωτος. ὁ μέντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ προφάσει τῶν μαθημάτων, συν
εἶναι

Accurate enim me sequitur et custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus sim, et per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, et virtutis competentem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.
 ΔΡΟΣ. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium? ΧΕΛ. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum. ΔΡΟΣ. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristaenetum, et disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis
 ado-

εἶναι τοῖς ὠραιότατοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὸν Κλεινίαν ὑποσχέσεις τινὰς ὑπισχνόμενον, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκει μετ' αὐτῷ ἐρωτικές τινας λόγους τῶν παλαιῶν Φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως περὶ τὸ μεираνιὸν ἐστίν· ἡ-
 πείλει δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῷ Κλεινίου κατερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσῆ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τῶν ἐμῶν ἐστίν. κέννισαι γὰρ κακῆϊνος τῆς Νεβρίδος. ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἐστίν καλῶς· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπιγράψαι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ ἐν Κεραμειῷ, ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἶωθε περιπατεῖν, Ἀρισταίνετος διαφθείρει Κλεινίαν, ὥς
 καὶ

adolefcentulis, et priuatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturus sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, et totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est. *Dromo*, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, *Drofe*, cibo corruptum impellere *Dromonem*. DROS. Feci: et praeterea meus est, prurit enim et ille in *Nebridem*. CHEL. Bono animo esto. Bene succedent omnia. Ego vero etiam inscribere cogito in pariete in *Ceramico*, vbi inambulare solet *Architeles*, *Aristaenetus* corrumpit *Cliniam*!

καὶ ἐκ τούτου τι συνδραμεῖν τῇ παρὰ τῷ Δρόμωνος διαβολῇ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' ἂν λάθοις ἐπιγράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυκτός, ὡς Δροσὴ, ἄνδρα καὶ ποδὲν λαβῆσα. ΔΡΟΣ. Εὖγε. συζητήσευε μόνον, ὡς Χελιδόνιον, κατὰ τῷ ἀλαζόνος Ἀριστανέτι.

Cliniam! vt etiam ex hac parte adiuvem Dromonis delationem. DROS. Quomodo-vero satis occulte poteris scribere? CHEL. Noctu, Drose, sumto alicunde carbone. DROS. Euge, iuua modo, Chelidonium, pugnam aduersus impostorem Aristanetum.

IX.

Τρύφαινα καὶ Χαρμίδης.

ΤΡΥΦ. Ἐταῖραν δέ τις παρλαβὼν, πέντε δραχμαῖς τὸ μίσθωμα δᾶς, καθεύδει ἀποστραφεὶς, δακρύων καὶ σένων; ἀλλ' ἔτι πέπωκας ἡδέως, οἶμαί, ἔτι δειπνήσαι μόνος ἡθελήσας,

Tryphaena et Charmides.

TRYPH. **M**eretricem autem aliquis quinque drachmarum mercede conductam ubi habet, auersus deinde iacet lacrimans et ingemiscens? Sed neque bibisti puto iucunde, neque
Luc. Op. T. VII. Bb que

λησας, ἔκλεαες δὲ καὶ παρὰ τὸ δεῖπνον, ἐώρων
 γάρ. καὶ νῦν δὲ ἐ διαλέλοιπας ὀλολύζων, ὥς-
 περ βρέφος. ταῦτα ἔν, ᾧ Χαρμίδη, τίνος ἐνε-
 να ποιῆς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν καὶ τῆτο
 ἀπολαύσω τῆς νυκτὸς ἀγρυπνήσασα μετὰ σοῦ.
 ΧΑΡΜ. Ἔρω με ἀπόλλυσιν, ᾧ Τρύφαινα,
 καὶ ἐκὲτ' ἀντέχω πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ'
 ὅτι μὲν ἐκ ἐμῶν ἐρῶς, δῆλον. ἐ γὰρ ἂν ἔχων
 με ἡμέλεις, καὶ ἀπωθῆ με περιπλέκεσθαι θέ-
 λωσαν, καὶ τέλος διετρίχιζες τὸ μεταξύ ἡμῶν
 τῷ ἱματίῳ, δεδιὼς μὴ ψαύσαιμί σε. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ἐστίν, εἶπέ. τάχα γὰρ ἂν τι καὶ
 συντελέσαιμι πρὸς τὸν ἔρωτα. οἶδα γὰρ ὡς
 χρητὰ τοιαῦτα διακονεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
 μὴν

que coenare solus voluisti. Plorasti autem in coe-
 na etiam, vidi enim: et nunc non desinis pueruli
 instar eiulare. Ista ergo, Charmides, cur facis?
 Noli apud me celare, ut hunc certe fructum vi-
 gilatae tecum noctis capiam. CHARM. Perdit
 me, Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vinum illius possum. TRYPH. Sed me non esse,
 quam ainas, illud quidem satis apparet: nec
 enim, quam habes, negligeres, et amplexari te
 volentem repelleres, et tandem quasi murum in-
 ter nos quendam veste interposita fecisses, metu;
 ne forte te attingam. Quae tamen est illa? dic
 mihi. Forte enim aliquid illum tibi amorem ad-
 iuvero: certe ut ministranda sint talia, nqui.
 CHARM.

μήν οἶσθα καὶ πᾶν ἀκριβῶς αὐτὴν, κοῖκῃν σέ.
 ἔ γάρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ. Εἰπέ τέ-
 νομα, ὦ Χαριμίδη. ΧΑΡΜ. Φιλημάτιον, ὦ
 Τρύφαινα. ΤΡΥΦ. Ὅποτέραν λέγεις; δύο γάρ
 εἰσι· τὴν ἐκ Πειραιῶς, τὴν ἄρτι διακεκορυσμέ-
 νην, ἥς ἐρᾷ Δάμυλλος δ' τῇ νῦν στρατηγούντος
 υἱός; ἢ τὴν ἑτέραν, ἣν Παγίδα ἐπικαλοῦσιν;
 ΧΑΡΜ. Ἐκείνην καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ
 συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δι'
 ἐκείνην ἐκλασες; ΧΑΡΜ. Καὶ μᾶλα. ΤΡΥΦ.
 Πολὺς δὲ χρόνος ἐστὶ σοι ἐρῶντι, ἢ νεοτελὴς τις
 εἶ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοτελὴς, ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ
 σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων, ὅτε πρῶτον εἶδον αὐ-
 τήν.

CHARM. Quin nosti illam, accurate quidem,
 et illa te. Nec enim obscura est meretrix. TRYPH.
 Dic nomen, Charmides. CHARM. Philema-
 tium! mea Tryphaena. TRYPH. Vtram dicis?
 Duae enim sunt: illam ex Piraeo, quae nuper
 demum deuirginata est, quam Damyllus amat,
 eius, qui nunc Praetor est, filius: an illam alte-
 ram, cui Pagidis (*Laquei*) nomen est? CHARM.
 Hanc ipsam. Equidem captus ab illa atque irre-
 titus sum. TRYPH. Propter hanc ergo plora-
 sti? CHARM. Omnino. TRYPH. Multumne
 tempus est ex quo amas, an nuper demum in-
 itiatus es? CHARM. Non nuper initiatus: sed
 menses fere septem sunt a Bacchanalibus inde,

τήν. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ
 πρῶσωπον μόνον, καὶ ὅσα τῷ σώματος Φανερά,
 ἃ εἶδες, Φιληματίᾳ, καὶ ὡς ἐχρῆν γυναῖκα πέν-
 τε καὶ τετταράκοντα ἔτη γεγонуῖαν ἤδη; ΧΑΡΜ.
 Καὶ μὴν ἐπόμενυται δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὴν ἐσό-
 μενον Ἐλαφὴ/βολιῶνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
 δὲ ποτέροις πισεύσειας ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄρεοις,
 ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς; ἐπίσκεψαι γὰρ ἀκρι-
 βῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τὰς κροτάφας αὐτῆς,
 ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρίχας ἔχει· τὰ δὲ ἄλ-
 λα Φενάκη βαθεῖα· περὶ δὲ τὰς κροτάφας ὁπό-
 ταν ἀσθενήσῃ τὸ Φάρμακον, ᾧ βάπτεται,
 ὑπολευκάνεται τὰ πολλὰ· καὶ τοὶ τί τῷτο βιά-
 σαι ποτε καὶ γυμνὴν ἰδεῖν; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ
 πῶπο-

sum primum illam vidi. TRYPH. Verum vi-
 distine totam accurate; an facies sola est, et par-
 tes corporis apertae, quae vidisti in Philematio,
 ut nempe conueniebat mulieri quinque et qua-
 draginta annos iam natae. CHARM. At illa
 deierat duo et viginti se Februario proximo an-
 nos impleturam. TRYPH. Tu vero vtri creden-
 dum putas, illine deieranti an tuis oculis? Ac-
 curate enim aduerte oculos considerandis illius
 temporibus, vbi solum suos ipsius capillos habes,
 reliqua omnis coma prolixa adscititia. Circa
 tempora autem, vbi medicamentum defecit quo
 tingitur, multum cana est. Quamquam quid
 hoc est? Vrge aliquando ut nudam videas?
 CHARM.

πώποτε μοι πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰ-
κότως· ἠπίσατο γὰρ μυσαχθυσόμενόν σε τὰς
αὐτῆς λευκάς· ὅλη δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένος ἐς τὰ
γόνατα παρδάλει ἔοικεν· ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες,
τοιαύτη μὴ συνών; ἦπε τάχα καὶ ἐλύπει σε,
καὶ ὑπερεώρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαννα,
καίτοι τοσαῦτα παρ' ἐμῷ λαμβάνεσθα. καὶ νῦν
ἐπειδὴ χιλίας αἰτέσῃ ἐκ εἶχον διδόναι ῥαδίως,
ᾗτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένῳ τρεφόμενος, Μο-
σχίωνα ἐσδεξαμένη, ἀπέλεισέ με, ἀνθ' ὧν
λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων αὐτήν, σὲ παρείληφα.
ΤΡΥΦ. Μὰ τὴν Ἀφροδίτην ἐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι
προῖπέ τις, ὡς ἐπὶ τέτοις παραλαμβανοίμην
λυπῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον τὴν θο-
ρόν.

CHARM. Nunquam eo usque mihi indulgit.
TRYPH. Merito illa quidem. Sciebat enim
nauseaturum te illius vitilignes. Tota autem a
cervice inde ad genua pardali similis est. Sed tu
lacrimatus es, quod cum hac tibi esse non licuit?
Numquid fortasse etiam male te tractavit, et con-
temtim habuit? CHARM. Ita sane, mea Try-
phaena, licet tantum a me acceperit. Et nunc,
quando mille poscenti non facile unde darem in-
veniēbam, quem parcus pater alat; Moschione
recepto me exclusit; pro quo dolorem ipsi ut re-
geram, te adsumsi! TRYPH. Ita me Venus,
non venissem, si quis mihi praedixisset, ideo me
arcessi, uti aegre alii fieret: idque Philematio

ρόν. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῷτο ἤσεν
 ἀλεκτροῶν. ΧΑΡΜ. Μὴ σύγε ἔτω ταχέως,
 ὦ Τρυφανη. εἰ γὰρ ἀληθῆ ἐσιν ἃ Φῆς περὶ Φι-
 ληματίᾳ, τὴν Φενάκην, καὶ ὅτι βιάπτεται, καὶ
 τὸ τῶν ἀλφῶν, ἔδὲ προσβλέπειν ἂν ἔτι δυναί-
 μην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τὴν μητέρα, εἴ ποτε
 λείψται μετ' αὐτῆς· περὶ γὰρ τῶν ἐτῶν καὶ ὁ
 πάππος διηγῆσεται σοι, εἴγε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ.
 Οὐκᾶν ἐπειδὴ τοιαύτη ἐκείνη, ἀΦηρήσθω μὲν
 ἤδη τὸ διατείχισμα, περιβάλλωμεν δὲ ἀλλή-
 λας, καὶ Φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν· Φι-
 ληματίον δὲ πολλὰ χαίρω.

illi capulari. Sed discedo. Iam enim tertium
 hoc gallus cecinit. CHARM. Ne ita celeriter,
 mea Tryphaena. Si enim vera sunt, quae nar-
 ras de Philematio, de coma adscita, et quod tin-
 gitur, et illud de vitiliginibus: nec adspicere il-
 lam possim amplius. TRYPH. Matrem inter-
 roga, si quando cum illa lauerit: de annis enim
 vel tuus tibi avus narrabit, si adhuc vivit. CHARM.
 Cum igitur illa talis sit: auferatur iam murus,
 complectamur nos inuicem, et amemus, et bona
 fide vna simus: longum vero valeat Philematium!

XII.

Ἰόεσσα, Πυθιάς καὶ Λυσίας.

ΙΟΕΣ. **Θ**ύπτῃ, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; καὶ καλῶς, ὅτι μήτε ἀργύριον πώποτε ἤτησά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἔνδον ἕτερος, εἰπῆσα· μήτε παρελογισάμενον τὸν πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τῆς μητρὸς, ἡνάγκασα ἐμοί τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιῶσιν, ἀλλ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἀμισθον, ἀξύμβολον εἰσεδεξάμην. οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρεπεμψάμην; Ἠθοκλέα τὸν πρυταιεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τὸν ναύκληρον, καὶ τὸν συνέφηβόν σε Μελίσσον, καὶ τοι ἑναγχος ἀποθανόντος αὐτῷ τῷ πατρὸς, καὶ κύριον

Ioessa, Pythias et Lysias.

IOES. **D**elicatus es, Lysia, aduersus me? et iure quidem, quae neque argentum vnquam te poposcerim, neque exclusim venientem dicens, *inuis iam alius!* neque te subegerim, quod faciunt aliae, vt patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores reiecerim, Ethoclem, qui nunc in magistratu est, et Passionem naucleram, et aequalem tuum Melissum, licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum

κύριον αὐτὸν ὄντα τῆς ἐσίας· ἐγὼ δὲ σὲ τὸν
 Φάωνα μόνον εἶχον, ἔτε τινα προσβλέπουσα
 ἕτερον, ἔτα προσιεμένη, ὅτι μὴ σὲ ὦμην γὰρ
 ἢ ἀνόητος, ἀληθῆ εἶναι ἃ ὦμνες, καὶ διὰ τῆς
 τό σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσω-
 Φρόνεν, ἐπιβοωμένης τῆς μητρὸς, καὶ πρὸς τὰς
 Φίλας ἐγκαλέσης· σὺ δὲ ἐπείπερ ἔμαθες ὑπο-
 χεῖριον ἔχων με τετηκῆαν ἐπὶ σοί, ἄρτι μὲν
 Λυκαῖνῃ προσέπαιζες, ἐμὲ ὀρώσης, ὡς λυποίης
 ἐμέ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενος, ἐπήνεις
 Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν· ἐγὼ δ' ἐπὶ τέτοις δα-
 κρύω, καὶ συνίημι ὑβριζομένη. πρῶν δὲ ἐπό-
 τε συνεπίνετε, Θράσων, καὶ σὺ καὶ Δίφιλος,
 παρῆσαν καὶ ἡ αὐλητρίς Κυμβάλιον, καὶ Πυ-
 ραλλίς,

potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phao-
 nem solum habui, nec adspiciens quemquam,
 neque admittens praeter te: putabam enim de-
 mens ego, vera esse quae iurabas, atque ideo
 tibi dedita, velut Penelope frugi eram, incre-
 pante matre, et apud amicas me accusante. Tu
 vero ubi sensisti, me tibi obnoxiam, tibi intabe-
 scere; modo Lycaenae alludebas, me vidente,
 ut aegre mihi faceres; modo apud me iacens lau-
 dabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista
 ploro, et contumelia me affici intelligo. Nuper
 autem cum vna biberetis Thraso, tu, et Dippi-
 lus, aderant quoque Cymbalium tibicina, et Py-
 ralis

ραλλίς, ἐχθρὰ ἔσα ἐμοί. σὺ δὲ τῷτ' εἰδὼς, τὴν
 Κυμβάλιον μὲν ἔμοι πάνυ ἐμέλησεν ὅτι πεντά-
 κισ ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὕβριζες τοιαύτην
 Φιλῶν· Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἔνευες, καὶ πιῶν ἂν
 ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδιδῶς δὲ
 τῷ παιδί πρὸς τὸ ἄς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς
 αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγγέαι· τέλος δὲ τῷ μὴ-
 λα ἀποδακῶν, ὅπότε τὸν Δίφιλον εἶδες ἀσχο-
 λήμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προκύψας πῶς,
 εὐσόχως προσηκόντισας ἐς τὸν κόλπον αὐτῆς,
 ἔδὲ λαθεῖν γε πειρώμενος ἐμέ. ἡ δὲ Φιλήσασα
 μεταξὺ τῶν μαζῶν ὑπὸ τῷ ἀποδέσμῳ παρεβύ-
 σατο. ταῦτα ἔν τίνος ἔνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ
 μέγα

ralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires,
 Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es,
 non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac
 osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties
 innuebas? et cum biberes illi occulte monstrabas
 poculum, tradens autem seruulo, ad aurem illi
 imperabas, nisi Pyrallis postularet, alii ne infun-
 deret. Tandem vero pomum a te demorsum,
 obseruato, Diphilum aliud agere, qui cum
 Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, ac-
 curateque collineans in ipsius sinum coniiciebas,
 ita ut ne studeres quidem meum conspectum effu-
 gere; quod illa osculata intra papillas sub stro-
 phio abscondidit. Haec igitur qua causa facis?

μέγα ἢ μικρὸν ἠδίκησα; ἢ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἕτερον εἶδαν; ἔπρὸς μόνον σε ζῶ; ἔ μέγα, ὦ Λυσία, τῆτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυπῶν, μαμηνὰς ἐπὶ σοί; ἔστι τίς θεὸς ἢ Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὀρεῖ; σὺ δέ ποτε λυπήσῃ, τάχα ἂν ἀκίσσης τί περὶ ἐμᾶ κειμένην με, ἢ τοι βρόχω ἐμαυτὴν ἀποπνίξασαν, ἢ ἐς τὸ Φρέαρ ἐπὶ κεφαλὴν ἐμπεσῶσαν; ἢ ἔνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω θανάτῃ, ὡς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη. πομπεύσεις τότε, ὡς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμενος. τί με ὑποβλέπεις, καὶ πρίη τὰς ὀδόντας; εἰ γάρ τι ἐγκαλεῖς, εἰπέ, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τῆτο ἔδὲ ἀποκαρινάμενος
ἀπέρ-

qua vel parua ego te vel magna iniuria affeci? quem tibi obieci dolorem? Quem adspexi alium? nonne soli tibi viuo? Non magnum est, quod facis, Lysia; miseram mulierculam dolore cum afficis, insano tui amore flagrantem. Est aliqua vltrix Dea, et videt talia. Forte audies de me aliquid, iacere me, vel laqueo gula elisa, aut praecipitem defiliisse in puteum, aut vnam certe inortis viam inuenisse, ne meo tibi conspectu amplius inolesta sim. Triumphabis nempe tum tanquam magno claroque patrato facinore. Quid furtim ad me respicis et dentibus infrendes? si quid enim me accusas, dicito. Pythias haec nobis litein iudicabit. Quid hoc? ne respondens
qui-

ἠπέρχῃ καταλιπὼν με; ὄρεξ', ὦ Πυθιάς, οἷα
 πάσχω ὑπὸ Λυσίας; ΠΤΘ. Ὡ τῆς ἀγριότητος,
 τὸ δὲ μὴ ἐπικλασθῆναι δακρυέσης, λίθος οὐκ
 ἄνθρωπός ἐστι· πλὴν ἄλλ' εἶγε χρὴ τάληθές εἰ-
 πεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειας αὐτὸν ὑπερ-
 αγαπῶσα, καὶ τῷτο ἐμφαίνεσα. ἐχρῆν δὲ μὴ
 πάνυ αὐτὸν ζηλεῖν, ὑπερόπται γὰρ αἰσθανόμε-
 νοι γίγνονται. παύε, ὦ τέλεινα δακρυόουσα,
 καὶ ἦν μοι πείθῃ, ἅπαξ ἢ δις ἀποκλείσον ἐλθόν-
 τα. ὄψει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πάνυ, καὶ
 ἀντιμεμνηνότεα ἀληθῶς. ΙΟΕΣ. Ἀλλὰ μὴδ' εἴ-
 πης, ἅπαγε· ἀποκλείσω Λυσίαν; εἶθε μὴ αὐ-
 τὸς ἀποσαΐῃ φθάσας. ΠΤΘ. Ἀλλ' ἐπανέρ-
 χεται αὖθις. ΙΟΕΣ. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ
 Πυθιάς,

quidem me relicta discedis? Vides, Pythias,
 quomodo tractet me Lysias? PYTH. Hem feri-
 tatem! Ne lacrimis quidem illum fractum esse?
 Lapis, non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corrupti,
 quae nimis illum amoris, idque ipsum ostenderis.
 Oportebat vero non nimis illum studiose colere.
 Superbi enim, eo animaduerso, fiunt. Desine
 plorare, mitehla, et si me audis, semel aut bis
 venientem exclude. Videbis enim illum plane
 accendi, et mutatis vicibus in te furere. IOES.
 Tu vero ne quid *sale* dicas: apage; ego Lysiam
 excludam? vtinam ne ille prior discessionem faciat.
 PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti
 nos

Πυθιάς, ἡμερόαταί σε ἴσως, ἀπόκλεισαν, λεγέ-
 σης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἕνεκεν, ὦ Πυθιάς,
 ἐπανεληλυθα, ἣν ἔδὲ προσβλέψαμι ἔτι τοιαύ-
 την ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καταγιγνώσκῃς
 ἐμᾶ, καὶ λέγῃς ἂν ἄτρυκτος ὁ Λυσίας ἐσίν. ΠΥΘ.
 Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρειν
 ἂν ἐθέλεις, ὦ Πυθιάς, ἰόεσσαν τὴν νῦν δα-
 κρύσχαν, αὐτὸν ἐπιστάντα αὐτῇ ποτὲ μετὰ νεα-
 νία καθευδᾶσθαι, ἐμᾶ ἀποσάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία,
 τὸ μὲν ὅλον ἐταῦρά ἐσι. πότε δ' ἂν κατέλα-
 βες αὐτὰς συγκαθεύδοντας; ΛΥΣ. Ἐκτὴν σχε-
 δὸν ταύτην ἡμέραν, νῆ Δί', ἔκτὴν γε, δευτέρᾳ
 ἰσαμένᾳ τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμῃ ἐσίν. ὁ πατήρ
 εἰδὼς ὡς πάλοι ἐρώων ταυτησί τῆς χρηστῆς,
 ἐνέ-

nos Pythias: audiuit forte, de exclusionē cum
 dicerēs. LYS. Non propter istam redii, Pythias,
 quam nec adspicere amplius, talem *mulierem*,
 digner: sed propter te, ne me condemnes, aut
 dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH.
 Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS.
 Ferre igitur me iubēs, Pythias, istam plorantem
 modo Ioëssam, qui iuxta adstiterim aliquando
 ipsi dormienti cum adolescentulo, me deferenti?
 PYTH. Lysia, ut in summa dicam, meretrix
 est! quando vero illos una cubantes deprehendi-
 sti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, se-
 xtus ipse, secundo mensis die: hodie autem est
 septimus. Pater cum sciret, me olim amore
 bonaē

ἐνέκλεισέ με, παραγγείλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀναί-
γειν· ἐγὼ δὲ, ἔ γάρ ἔφερον μὴ ἔχι συνεῖναι·
αὐτῇ, τὸν Δρόμωνα ἐκέλευσα παρακύνψαντα τῷ
θυρῆκῳ τῆς αὐλῆς, ἣ ταπεινότατον ἦν ἀναδέ-
ξασθαι με ἐπὶ τῶν νώτων· ῥᾶον γὰρ ἔτως ἀνα-
βήσεσθαι ἔμελλον. τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὑπερέ-
βην, ἦκον, τὴν αὐλίον εὖρον ἀποκεκλεισμένην
ἐπιμελῶς· μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. ἔκ ἐκοψα
δ' ἔν, ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα τὴν θύραν, ἥδη δὲ καὶ
ἄλλοτε ἐπεποιήκειν αὐτὸ, παραγαγὼν τὸν σρο-
φέα παρῆλθον ἀψοφητὶ, ἐκάθευδον δὲ πάντες,
εἶτα ἐπαφώμενος τῷ τοίχῳ, ἐφίσημαι τῇ κλί-
νῃ. Ι Ο Ε Σ. Τί ἐρεῖς, ὦ Δάματερ; ἀγωνιῶ
γάρ. Λ Τ Σ. Ἐπειδὴ δὲ ἔχ εἴρων τὸ ἄσθμα ἐν,
τὸ

bonae istius captum, me incluserat, et ne aperi-
ret, ianitori interdixerat. Ego vero, qui ferre
non possem, nisi cum illa essem, Dromonem
iussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum
est, acclinatum adstare, meque recipere tergo,
qua ratione facile transcendere mihi licebat. Quid
multa dicam? Transcendi, veni: ianuam atrii
cum cura clausam reperi: media enim nox erat.
Non pulsaui igitur, sed sublata silentio ianua,
quod alias iam feceram, supra cardinem, intraui
sine strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-
do murum ad lectum adsto. Ι Ο Ε Σ. Quid dices,
Sancta Ceres! vehementer enim laboro! Λ Υ Σ.
Cum autem simplicem spiritum non duci senti-
rem:

τὸ μὲν πρῶτον ὦμην τὴν Λυδὴν αὐτῇ συγκα-
 θεύδειν, τόδ' ἔκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαψά-
 μενος εὖρον ἀγένειόν τινα πάνυ ἀπαλόν, ἐν χρῶ
 κεκαρμένον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷτο
 ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ξίφος ἔχων ἦλθον, ἔκ αὖ ὤκ-
 νησα, εὖ ἴξε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τος ἄξια δοκῶ σοι διηγέισθαι; ΙΟΕΣ. Τῷτό
 σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς αὕτη μοι
 συνεκάθευδε. ΠΤΘ. Μὴ λέγε, ὦ Ἰόεσσα, πρὸς
 αὐτόν. ΙΟΕΣ. Τί μὴ λέγω; Πυθιάς ἦν, Φίλ-
 τατε, μετακληθεῖσα ὑπ' ἐμῶ, ὡς ἄμικ καθεύ-
 δοιμεν. ἐλυπέμην γὰρ σὲ μὴ ἔχασα. ΛΤΣ.
 Πυθιάς, ὁ ἐν χρῶ κεκαρμένος; εἶτα δι' ἑκτῆς
 ἡμέ-

rem: primo putabam equidem, dormire cum
 ista Lyden. At hoc non erat, Pythias. Sed pal-
 pando deprehendi imberbein quendam, mollicu-
 lum, ad eutem detonsum, vnguenta redolentem
 et ipsum. Hoc videns, si quidem cum gladio
 venissem, non cunctatus essem, . . . iam scitis
 . . . Quid ridetis, Pythias? Ridiculane tibi nar-
 rare videor? ΙΟΕΣ. Hoc igitur te, Lysia, male
 habuit? Haec ipsa mecum dormiebat Pythias.
 ΡΥΤΗ. Noli hoc illi, Ioëssa, dicere. ΙΟΕΣ.
 Quidni dicam? Pythias erat, carissime, vocata a
 me, ut una dormiremus. Tristis enim eram,
 quae te non haberem. LYS. Pythias, ille ad
 eutem detonsus? tum deinde intra sex dies tanta
 illi

ἡμέρας ἀνέκοιμῃσε τοσαύτην κόμην; IOES. Ἀπὸ
 τῆς νόσῃ ἐξυρῆσατο, ὦ Λυσία· ὑπέρβρεον γὰρ
 αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ τὴν πηνήκην ἐπέθε-
 το. Δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον ἄτως ὄν, πεί-
 σον αὐτόν. ἰδὲ τὸ μαιράκιον ὁ μοιχὲς, ὃν ἐξη-
 λωτύπεις. ΛΤΣ. Οὐκ ἐχρῆν· ἔν, ὦ Ἰόεσσα,
 καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαψάμενον αὐτόν; IOES.
 Οὐκᾶν σὺ μὲν ἤδη πέπεισαι, βάλαι δὲ ἀντιλυ-
 πῆσω σε καὶ αὐτὴ ὀργίζομένη δικαίως ἐν τῷ μέ-
 ρει; ΛΤΣ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ
 Πυθιάς μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτὴν παρῆναι
 ταῖς σπονδαῖς. IOES. Παρέσαι. οἷα πέπον-
 θα διὰ σέ, ὦ γενναύτατε νεκρίσκων Πυθίαρ.

ΠΤΘ.

illi coma renata est? IOES. Ob morbum radi se
 curavit, mi Lysia: defluebant enim illi comae.
 Iam vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
 de, Pythias, ostende, rem ita se habere: fidem
 fac viro: en tibi adolescentulum, moechum il-
 lum, propter quem eras zelotypus! LYS. Non-
 ne vero oportebat, Ioëssa, idque amantem, qui
suis ipse manibus illum palpasset? IOES. Ergo
 tibi quidem iam satisfactum est. . . Visne autem,
 ut vicissim ego tibi dolorem obiiciam, iuste ipsa
 vicissim tibi irascens. LYS. Minime vero; sed
 bibamus iam, et nobiscum Pythias, aequum
 enim est, illam nostro foederi interesse. IOES.
 Aderit. Quid ego propter te perpeffa sum, ge-
 nerosissime iuuenum, Pythias? PYTH. Verum
 etiam

ΠΤΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός. ὥς
μή μοι χαλέπανε. πλὴν τὸ δεῖνα ὄρα, ὦ Λυ-
σία, μή τινι εἴπῃς τὸ περὶ τῆς κόμης.

etiam idem ego vos conciliaui. Itaque noli mi-
hi irata esse. Verum illud . . . vide, Lysia, ne
cui dicas, illud de coma!

XIII.

Λεόντιχος, Χηνίδα καὶ Ὑμνις.

ΛΕΟΝΤ. **Ε**ν δὲ τῇ πρὸς τὰς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προ-
εξήλασα τῶν ἄλλων ἱππέων ἐπὶ τῷ ἵππῳ τοῦ
λευκοῦ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καί τοι ἄλλοιμοι
ὄντες, ἔτρεσαν εὐθύς ὡς εἰδόν με, καὶ ἔθεις ἐτι-
υπέστη. τότε τοίνυν ἐγὼ, τὴν μὲν λέγχην ἀκον-
τίσας,

Leontichus, Chenidas et Hymnis.

LEONT. **I**n pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos
equites eruperim in equo albo, et quomodo Gal-
lograeci, fortes licet, statim ad meum conspe-
ctum pertimuerint, et nemo amplius restiterit.
Tum igitur ego emissa hasta duceim equitatus il-
lorum

τίσας, διέπειρα τὸν ἵππαρχον αὐτῶν, καὶ τὸν ἵππον, ἐπὶ δὲ τὸ συνεσηκὸς ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γάρ τινες, οἱ ἔμμενον διαλύσαντες μὲν τὴν Φάλαγγα, ἐς πλαίσιον δὲ συναγαγόντες αὐτούς) ἐπὶ τέτρες ἐγὼ σπασάμενος τὴν σπάθην, ἅπαντι τῷ θυμῷ ἐπελάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἑπτὰ τὰς προεσῶτας αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τᾶ ἱσπᾶ· τῷ ξίφει δὲ κατενεγκὼν, διέτεμον τῶν λοχαγῶν ἑνὸς ἐς δύο τὴν κεφαλὴν αὐτῷ κράνει· ὑμεῖς δέ, ὦ Χηνίδα, μετ' ὀλίγον ἐπέστητε ἡδὴ Φευγόντων. ΧΗΝ. Ὅτε γὰρ, ὦ Λεόντιχε, περὶ Παφλαγονίαν ἐμονομάχησας τῷ Σατραπίῃ, ἃ μεγάλα ἐπεδείξω καὶ τότε; ΛΕΟΝΤ. Καλῶς ὑπέμνησας ἐκ ἀγενεῶς ἐδ' ἐκείνης τῆς πράξεως. ὁ γὰρ Σατραπίης μέγιστος ὢν, ὀπλομάχων ἀρι-

506

lorum ipso cum equo traieci. In reliquos autem, qui constiterant adhuc (erant enim quidam qui manerent, soluta quidem phalange, sed contracti in quadratum oblongum) in hos igitur stricto gladio animosè inuadens, ipsa equi impressione septem duces euerto; tum gladio impacto vnus decurionis cum ipso cranio caput dissecai: vos autem, Chenida, paullo post aderatis, illis iam fugientibus. CHEN. Cum autem, Leontiche, apud Paphlagoniam solitaria pugna depugnaret cum Satrapa, nonne magnifica tum quoque opera edidisti? LEONT. Bene admones me actionis et ipsius non ignauae. Satrapa enim, vir maxi-

Luc. Op. T. VII.

Cc

mus,

ρος δοκῶν εἶναι, καταφρονήσας τῷ Ἑλληνικῷ,
 προπηδήσας ἐς τὸ μέσον, προκαλεῖτο εἴ τις
 ἐθέλοι αὐτῷ μονομαχήσαι. οἱ μὲν ἔν ἄλλοι κατ-
 επεπλήγησαν, οἱ λοχαγοὶ καὶ οἱ ταξίαρχοι, καὶ
 ὁ ἡγεμὼν αὐτὸς, καίτοι ἔκ ἀγεννῆς ἀνδρωπο-
 ρῶν. Ἀρίσταιχμος γὰρ ἡγεμὼν ἡγεῖτο Αἰτωλὸς,
 ἀκοντιστῆς ἀρίστος, ἐγὼ δὲ ἐχιλίαρχον ἔτι, τολ-
 μήσας δ' ὅμως, καὶ τὰς ἐταῖρας ἐπιλαμβανο-
 μένους ἀποσεισάμενος, ἐδεδοίκεσαν γὰρ ὑπὲρ ἐμῶν
 ὀρώντες ἀποσιλβόντα μὲν τὸν βάρβαρον ἐπι-
 χρύσοις ταῖς ὅπλοις, μέγαν τε, καὶ φοβερὸν
 ὄντα τὸν λόφον, καὶ κραδαίνοντα τὴν λόγχην.
 ΧΗΝ. Καγὼ ἔδρεια τότε, ὦ Λεόντιχε, καὶ
 οἶσθα ὡς εἰχόμεν σцу δεόμενος, μὴ προκινδυ-
 νεύειν,

mus, qui armatorum videretur esse praestantissi-
 mus, Graeci nominis contemptor, in medium
 progressus prouocabat si quis pugnare secum vel-
 let. Reliqui ergo perturbati, decuriones, et
 ductores ordinum, et ipse adeo imperator, quam-
 quam vir minime ignauus. Aristacchmus enim
 ducebat Imperator Aetolus, iaculator optimus,
 ego tum tribunatu adhuc fungebar: audacia ta-
 men sumpta, dimotis, qui me retinere vellent,
 sodalibus: timebant mihi nimirum, videntes
 fulgentem aureis in armis barbarum, magnum,
 cristaeque et vibrata hasta terribilem . . . CHEN.
 Ego quoque tum, Leontiche, timebam, et nosti,
 quam retinuerim te, rogans, ne periculum pro
 alijs

τεύειν; ἀβίωτα γὰρ ἦν μοι σοῦ ἀποθανόντος.

ΛΕΟΝΤ. Ἀλλ' ἐγὼ τολμήσας, παρῆλθον ἐς τὸ μέσον, ἃ χεῖρεν τῷ Παφλαγόνος ὀπλισμένος, ἀλλὰ πάγχρυσος καὶ αὐτός. ὥς τε βοή εὐδὺς ἐγένετο καὶ παρ' ἡμῶν, καὶ παρὰ τῶν βαρβάρων· ἐγκώρισάν με γὰρ καὶ κείνοι ἰδόντες ἀπὸ τῆς πέλτης μάστιγα, καὶ τῶν Φαλάρων, καὶ τῆς λόφου. εἶπε, ὦ Χηνίδα, τίνι με πάντες τότε εἰκάζον; ΧΗΝ. Τίνι δὲ ἄλλῳ, ἢ Ἀχιλλεῖ, ἢ Δία, τῷ Θέτιδος καὶ Πηλεΐως; ἔτως ἔπρεπε μὲν σοι ἢ κόρυς, ἢ Φοινικίς δὲ ἐπ' ἡνδεῖ, καὶ ἡ πέλτη ἐμάρεμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ συνέσημεν, ὁ βαρβάρος πρότερος τιτρώσκει με, ὁ δὲ

γόν

aliis subires: neque enim, te mortuo, viuendum mihi putabam. LEONT. Sed ego audacia sumpta in medium progredior, non deterius Paphlagonē armatus, sed totus ipse etiam aureus. Itaque clamor statim elatus a nostris pariter atque a barbaris. Nam hi quoque ad primum me conspectum nouerant a pelta maxime et phaleris, et crista. Dic, Chenida, cui me omnes tum assimilabant? CHEN. Cui vero alij, quam Achilli, per Iouem, Thetidis illi atque Pelei filio? adeo decebat te galea, adeo floridum colorem spargebat paludamentum, adeo pelta splendebat. LEONT. Cum vero congressi essemus, leuiter primo vulnerat me barbarus, aliquantum hasta

γον ἔσον ἐπιψάσας τῷ δόρατι, μικρὸν ὑπὲρ τὸ
 γόνυ· ἐγὼ δὲ διελάσας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσῃ,
 παίω διαμπαῆς εἰς τὸ σέρνον, εἴτ' ἐπιδραμὼν
 ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ ὄ-
 πλα ἔχων ἐκυνῆλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν
 ἐπὶ τῆς σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λελαμέ-
 νος τῷ Φόνῳ. TMN. Ἀπαγε, ὦ Λεόντιχε,
 μιὰρὰ ταῦτα καὶ Φόβερά περὶ στυγερῆς διηγῇ, καὶ
 ἔκ ἂν ἔτι σε ἔδὲ προσβλέψῃς τις, ἔτω χαί-
 ροντα τῷ λύτρῳ, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγ-
 κοιμηθοίῃ. ἔγωγε ἔν' ἄπειμι. LEONT. Δι-
 πλάσιον ἀπόλαβε τὸ μίσθωμα. TMN. Οὐκ ἂν
 ὑπομείναιμι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. LEONT.
 Μὴ δέδιδι, ὦ Τμνί. ἐν Παφλαγόσιν ἐκεῖνα
 πέπρακται, νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. TMN. Ἀλλ'
 ἐνα-

perstringens paullum supra genu. Ego vero cly-
 peo illius sarissa mea perfosso, mediam pectoris
 compagem traieci, tum accurrens facile caput
 gladio amputaui: sic cum armis viri redeo, caput
 simul sarissa fixum gerens, caede illius madidus.
 HYMN. Apage, Leontiche, foeda istaec et ter-
 ribilia de te narras, nec te vlla amplius adspicere
 sustineat, adeo gaudentem cruore, nedum vt
 bibat vna aut cubet: equidem hinc discedo.
 LEONT. Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
 Non sustineo ego iacere cum homicida. LEONT.
 Noli, mea Hymnis, metuere. Inter Paphlago-
 nes ista acta sunt: iam quidem pacem ago. HYMN.

At

ἐναγῆς ἄνθρωπος εἶ, καὶ τὸ αἷμα κατέσας σκ
 ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τῷ βαρβάρῳ, ἣν ἔΦερες ἐπὶ
 τῇ σαρίσῃ, εἴτ' ἐγὼ τοιῷτον ἄνδρα περιβαλῶ,
 καὶ Φιλήσω; μὴ, ὦ Χάριτες, γένοιτο. οὐδέ τις
 γὰρ ἔτος ἀμείνων τῷ δημῷ. ΛΕΟΝΤ. Καί
 μὴν εἴ με εἶδες ἐν τοῖς ὅπλοις, οὐ οἶδα, ἡράσθης,
 ἄν. ΤΜΝ. Ἀκέσσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυ-
 τιῶ, καὶ Φρίττω, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν,
 καὶ τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
 τῷ ἀθλίῳ λοχαγῷ, ἐς δύο τὴν κεφαλὴν διηρη-
 μένῃ· τί οἶσι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰδεα-
 σάμην, καὶ κειμένους τὰς νεκρὰς; ἐκθανεῖν γάρ
 μοι δοκῶ, ἐδ' ἄλεκτρούνα πάποτε φονευόμε-
 νον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεννῆς, ὦ Τμνί,
 καὶ

At impiatus tamen homo es, stillauitque in te
 sanguis de capite barbari, quod ferebas in sarissa.
 Deinde talem ego hominem complectar, et oscu-
 ler? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim hic homo
 carnifice melior. ΛΕΟΝΤ. Quin si in armis me
 videres, bene noui me amares. ΗΥΜΝ. Cum
 audierim modo, Leontiche, nauseo, et horreo,
 et umbras mihi videre videor ac spectra interfe-
 ctorum, et miseri praesertim decurionis, cui in
 duas partes caput a te dissectum est: quid putas,
 ipsum opus et sanguinem si viderem, et iacentes
 mortuos: moritura enim mihi videor, quae ne-
 que gallinaceum gallum necari viderim. ΛΕΟΝΤ.
 Adeo ignaua, Hymnis, et pusilli es animi? Ego

καὶ μικρόψυχος εἶ; ἐγὼ δὲ ὥμην ἡσθήσεσθαι σε
 ἀκῆσαν. ΤΜΝ. Ἀλλὰ τέρπεταις διηγήμασι
 τέτοις, εἴ τινας Λημνιαδας ἢ Δαναίδας εὗροις·
 ἐγὼ δ' ἀποτρέχω παρὰ τὴν μητέρα, ἕως ἔτι
 ἡμέρα ἐστίν, ἔπε καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἐρ-
 ῶσο, χιλιάρχων ἄρισε, καὶ Φονεῦ, ὁπόσων ἀν
 ἐθέλῃς. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Τμνί, μένον.
 ἀπέληλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γάρ, ὦ Λεόντιχε, ἀ-
 Φελῇ παιδείῃ κατεφόβησας, ἐπισείων λό-
 Φες, καὶ ἀπιθάνης ἀρισείας διεξιὼν· ἐγὼ δὲ
 ἑώρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο, ἔτι σου τὰ
 κατὰ τὸν λοχαγὸν ἐκείνα διηγεμένε, καὶ συνέ-
 γειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφριξεν, ἐπεὶ καὶ
 διακόψαι τὴν κεφαλὴν ἔφης. ΛΕΟΝΤ. Ὁμῶν
 ἐρασμιώ-

autem auditu te delectatum iri sperabam. HYMN. At tu oblecta illis tuis narrationibus, si quas Lemniadas inueneris aut Danaidas. Ego autem ad matrem decurro, dum adhuc dies est. Sequere tu quoque, Gramme. Tu vero vale tribunorum fortissime, et interfector, quotcumque hominum volueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane. . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leontiche, puellam simplicem perterruisti, quatienda crista, et incredibilibus facinoribus enarrandis. Ego vero statim videbam quomodo expallescere, te adhuc illa de decurione narrante, et vultum mutaret, et perhorresceret, cum diffidisse te caput diceres. LEONT. Putabam me amabiliorem illi visum

ἐρασιμώτερος αὐτῇ Φανεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ σύ μὲ
 προσαπολώλεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον
 ὑποβαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδεο γάρ· συνεπιψεύ-
 δεσθαί σοι, ἐρῶντα τὴν αἰτίαν τῆς ἀλαζονείας;
 σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. ἔγω γάρ
 ἐπέτεμες, τῷ κακοδαίμονος Παφλαγόνος τὴν κε-
 φαλήν, τί καὶ κατέπηξας αὐτὴν ἐπὶ τῆς σα-
 ρέσσης, ὥς σε καταρρεῖν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ.
 Τῷτο μιᾶρον, ὡς ἀληθῶς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ
 γε ἄλλα ἔκάνως συνεπέπλεξο. ἅπιδι δ' αὖν,
 καὶ πείσον αὐτὴν συγκυθρευδήσασαν. ΧΗΝ.
 Λέγω αὖν ὡς ἐψεύσω ἅπαντα, γενναῖος αὐτῇ
 δόξαι βεβλόμενος; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν, ὦ Χη-
 νίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν ἔκ' ἄλλως εὐφύοιτο. ἐλθ
 τοίνυν

visum iri. At tu iussu me, Chenida, perdis-
 disti, subicienda mihi illa pugna solitaria. CHEN.
 Nonne igitur oportebat tua adiuuare mendacia
 cum tuae illius gloriatiōis causam viderem? Tu
 vero ita terribile illud fecisti. Esto enim. Absci-
 deris caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te deflueret?
 LEONT. Hoc te vera foedum. Chenida, nam
 reliqua non male erant conficta. Abi ergo, et
 illi persuade, mecum ut cubet. CHEN. Dicam
 ergo, te mentitum esse omnia, cum fortis ipsi
 velles videri? LEONT. Turpe hoc, Chenida.
 CHEN. Verum aliter non venerit. Elige ergo
 C c 4 alter-

τοίνυν θάτερον, ἢ μισῆσθαι αἰρετοὺς εἶναι δο-
κῶν, ἢ καθάρειν μετὰ Ὑμνίδος, ἐψεῦσθαι ὁ-
μολογῶν. ΛΕΟΝΤ. Χαλεπὰ μὲν ἄμφω
αἰσῆμαι δ' ὅμως τὴν Ὑμνίδα. ἀπιδι εἴν, καὶ
λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐψεῦσθαι μὲν, μὴ πάντα δέ.

alterutrum, ut aut odio illi sis cum viri fortis
opinione, aut cum Hymnide cubes, mentitum
te fassus. LEONT. Ambo quidem difficilia.
Praeopto tamen Hymnidem. Abi ergo, et me
mentitum esse, Chenida, dicito, non tamen
omnia.

XIV.

Δωρίων καὶ Μυρτάλη.

ΔΩΡ. Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν ὅτε
πένης ἐγενόμην διὰ σέ; ὅτε δέ σοι
τὰ τοιαῦτα ἐκόμιζον, ἐρώμενος, ἀνὴρ, δεσπό-
της, πάντ' ἤνέγῳ. ἐπεὶ δ' ἐγὼ μὲν αὖτος ἤδη
ἀκρι-

Dorio et Myrtale.

DOR. Nunc me excludis, Myrtale, nunc post-
quam pauper per te factus sum? Cum
vero tot tibi res adferrem amatus, vir, domi-
nus, omnia ego fui. Postquam vero ego iam
plane

ἀκριβῶς, σὺ δὲ τὸν Βιθυνὸν ἔμπορον εὐρηκας
 ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲν ἐγὼ, καὶ πρὸ τῶν θυ-
 ρῶν ἔσθῃα δακρύων, ὃ δὲ τῶν νυκτῶν φιλεῖται,
 καὶ μόνος ἄνδρον ἐστὶ, καὶ παννυχίζεται, καὶ κρεῖν
 Φῆς ἀπ' αὐτῷ. ΜΤΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνί-
 γει, Δωρίων, καὶ μάλιστ' ὅποτεν ἀέτης ὡς πολυ-
 λὰ ἔδωκας, καὶ πένης γεγένησάμ' ἐμέ. λόγι-
 σάμ' γὰρ ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
 σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογισώμεθα
 ὑποδήματα ἐν Σικυῶνος τὸ πρῶτον δύο δρα-
 χμῶν· τίθει δύο δραχμᾶς. ΜΤΡΤ. Ἀλλ'
 ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ. Καὶ ὅποτε ἦκον
 ἐκ Συρίας, ἀλάβασρον μύρε ἐκ Φοινίκης, δύο
 καὶ τοῦτο δραχμῶν, νῆ τὸν Ποσειδῶ. ΜΤΡΤ.
 Ἐγὼ

plane exhaustus; tu vero amatorem Bithynum il-
 lum mercatorem inuenisti, ego excludor, et ad
 fores sto lacrimans; ille vero noctibus amatur;
 et solus intus est, et peruigilia agit, et ex illo
 ferre te dicis vterum. ΜΥΡΤ. Ista me, Dorio;
 enecant, et maxime cum multa te dedisse dicis;
 et pauperem propter me factum esse. Computa
 enim ab initio inde omnia, quaecumque mihi
 attulisti. ΔΩΡ. Recte, Myrtale, computemus.
 Calceos e Sicyone primum duarum drachmarum.
 Pone drachmas duas. ΜΥΡΤ. Sed cubuisti apud
 me noctes duas. ΔΩΡ. Et cum venirem ex Sy-
 ria, vnguenti alabastrum e Phoenice, duarum
 et hunc, ita me Neptunus, drachmarum, ΜΥΡΤ.

Ἐγὼ δέ σοι ἐκπλέοντι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο χιτῶ-
 νιον, τὸ μέχρι τῶν μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέττων,
 Ἐπίερον τῷ πρωρῆως φιλαδομένου αὐτὸ παρ'
 ἡμῖν, ὅποτε ἐκάρθουδε παρ' ἐμοί. . . ΔΩΡ.
 Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνῶρίσας ὁ Ἐπίερος πρῶτον ἐν
 Σάμῳ μετὰ πολλῆς γοῆ, ᾧ θεοί, τῆς μάχης.
 κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σαπέρδας πέντε, καὶ
 πέσκαας τέσσαρας ὅποτε κατεπλεύσαμεν ἐκ Βοσ-
 πόρου, ἐκόμιστά σοι. . τι ἔν; καὶ ἄρτας ὀκτὼ
 ναυτικὰς ἐν γυργάθῳ ξηρὰς, καὶ ἰσχυάδων βίκου
 ἐκ Καρίας, καὶ ὑπερον ἐκ Πατάρων σανδάλια ἐπί-
 χρυσα, ᾧ ἀχάρισε. καὶ τυρὸν ποτε μέμνημαι
 τὴν μέγαν ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἰσως
 δραχμῶν, ᾧ Δωριῶν, ταῦτα πάντα. ΔΩΡ. ὦ
 Μυρ-

At ego tibi nauiganti paruum illud amiculum ad
 femora modo pertinens, ut dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus proreta,
 cum mecum cubuisset. DOR. Abstulit illud
 agnitum Epiurus nuper in Samo, post multam,
 o Dii, rixam. Cepas autem ex Cypro et saper-
 das quinque, et percas quatuor, cum e Bosporo
 appelleremus, tibi attuli. Quid ergo? et panes
 octo nauticos, in reticulo fittas, et ficuum or-
 cam e Caria, et nuper e Pataris inaurata sandalia,
 ingrata mulier. Casei tandem recordor magni e
 Gythio. MYRT. Quinque forte drachmarum
 ista, Dorio, omnia. DOR. Quantum nempe,
 Myr-

Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπος ἐδυνάμην, μισθὸν ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἤδη τοίχῃ ἀρχὼ τῆδεξιᾷ, καὶ σὺ ἡμῶν ὑπερορᾷς; πρῶτην δὲ ὀπότε Ἀφροδίσια ἦν, ἐχὶ δραχμὴν ἔδθηκα πρὸς τοῦν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὲ ἔνεκεν ἀργυρεῶν, καὶ πάλιν τῇ μητρὶ εἰς ὑποδήματα δύο δραχμάς, καὶ Λυδῇ τέτῃ πολλαῖς εἰς τὴν χεῖρα νῦν μὲν δύο, νῦν δὲ τέσσαρας ὀβολούς; ταῦτα πάντα συντεθέντα, ἕστια ναύτης ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα, καὶ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ἐγὰρ εἶχον πλείω καμίζην, ἐγὰρ ἂν ἔρεττον, εἶγε πλατῶν ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἐδὲ κεφαλίδι μιᾶν σκαρόδι ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅτινά σοι παρὰ τῷ Βιθυνῷ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤ.

Myrtale, vir nauta potui, mercede conductus nauigana. Nunc enim deum lateri remigum dextro praefectus sum: et tu nos contemnis? Namper vero Aphroditidis, nonne drachmam posui tua causa ad pedes Veneris argenteam? et iterum matri tuae ad calceos drachmas duas: et huic Lydae saepe in manum nunc duo, nunc autem tres obolos. Haec omnia in summam collecta substantia nautae erat. MYRT. Cepae et saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec nauigare, si diues essem. Matri vero neque caput allii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quacnam tibi a Bithyno munera venerint. MYRT. Hanc pri-

ΜΥΡΤ. Τετὶ πρῶτον ὁρᾷς τὸ χιτῶνιον; ἐκεί-
 νος ἐπρίατο, καὶ τὸν ὄρμεν τὸν παχύτερον.
 ΔΩΡ. Ἐκεῖνος; ἤδεν γάρ σε πάλαι ἔχασαν.
 ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ὃν ἤδεις, πολὺ λεπτότερος ἦν,
 καὶ σμαράγδος αὖ ἐῤχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί,
 καὶ δάπτιδα· καὶ πρῶτη δύο μναῖς· καὶ τὸ ἐνοί-
 κιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔ σάνδαλα Πατα-
 ρικά, καὶ τυρὸν Γυθιακόν, καὶ ΦληνάΦας. ΔΩΡ.
 Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἔ λέγεις, οἷον ὄντι συγκαθυσθεῖς
 αὐτῷ; ἔτη μὲν ὑπὲρ τὰ πάντηκοντα πάντως
 ἀναφаланτίας, καὶ τὴν χροῖαν οἷος κάραβας·
 ἔδὲ τὰς ὀδόντας αὐτῷ ὁρᾷς; αἱ μὲν γὰρ χάριτες,
 ὧ Διοσκῶρω, πολλαί, καὶ μάλιστα ὁπότεν ἔδην
 καὶ ἀβροῦς εἶναι θέλη, ὅνος αὐτολυρίζων Φασίν.
 ἀλλὰ

primum vides tunicam? Ille emit, et monile hoc
 crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse,
 noui. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo
 erat tenuius, et Smaragdos non habuit: tum emit
 in aures hasce, et tapetem: et super minas duas,
 et domus mercedem soluit pro nobis; non sanda-
 lia de Pataris, et caseum Gythiacum, et id genus
 nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum
 homine cubes? uxorem duxit: supra quinquaginta
 omnino natus est, recalcitra, et colore
 instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam
 gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim
 cum canit et bellus esse vult, asinus ad lyram
 aiunt.

ἀλλὰ ὄναιο αὐτῷ, ἀξία γε ἔστα, καὶ γένοιτο
 ὑμῖν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινὰ τῶν
 κατ' ἐμὲ, ἢ τὴν γείτονα ἡμῶν τὴν αὐλητρίδα,
 ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄφρας, καὶ
 διμναῖα μισθώματα, ἔ πάντες ἔχομεν. ΜΥΡΤ.
 ὦ μακαρία ἐκοίμη, ἢ τις ἐραστὴν σε, ὦ Δωρίων,
 ἔξει. κρόμμυα γὰρ αὐτῇ οἶσεις ἐκ Κύπρου, καὶ
 τυρόν, ὅταν ἐκ Γυθίας καταπλέης.

aiunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: et
 nascatur vobis puer patri similis. Ego vero et
 ipse inueniam Delphidem, aut Cymbalium quan-
 dam, mei ordinis *mulierculam*, aut vicinam no-
 stram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes
 vero, et monilia, et binarum minarum merce-
 des, non omnes habemus. ΜΥΡΤ. Beatam il-
 lam, quae amatorem te habebit, Dorio. Cepas
 enim illi adferes ex Cypro, et caseum; cum re-
 dibis e Gythio.

XV.

Κοχλὶς καὶ Παρθενίς.

ΚΟΧΛ. **Τ**ὶ δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν
κατεχγότας τοὺς αὐλοὺς Φέρεις;

ΠΑΡΘ. Ὁ σρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ
Κροκάλῃς ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσασαν εὐρῶν
παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὑπὸ τῷ ἀντεραςῷ αὐτοῦ
Γόργου μεμισοθωμένην, καὶ τὲς τε αὐλὰς μου
συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μεταξὺ δειπνέν-
των ἀνέτρεψε, καὶ τὸν κρατῆρα ἐξέχευεν ἐπεισκάι-
σας· καὶ τὸν μὲν ἀγροῖον ἐκείνου τὸν Γόργον
ἀπὸ τῆ συμποσίᾳ κατασπάσας τῶν τριχῶν,
ἔπαιον περισάντες αὐτὸς τε ὁ σρατιώτης (Δει-
νόμαχος, οἶμαι, καλεῖται) καὶ ὁ συσρατιώτης
αὐτῷ.

Cochlis et Parthenis.

COCHL. **Q**uid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibias? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pulsavit
me, quum deprehendisset tibiis canentem apud
Crocalen, conductam a rivali ipsius Gorgo, et
tibias mihi fregit, et mensam inter coenandum
euertit, et craterem irruens effundit. Et rusti-
cum illum Gorgon de conuiuio detractum crini-
bus, pulsarunt circumstantes tum ipse miles, Di-
nomachus puto vocatur, tum illius commilito,
vt

αὐτῆ. ὥς ἐκ οἶδα εἰ βιώσεται ὁ ἄνθρωπος,
 ὦ Κοχλί, αἷμά τε γάρ ἐρρύη πολὺ ἀπὸ τῶν ρι-
 νῶν, καὶ τὸ πρόσωπον ὅλον ἐξώδημεν αὐτῆ, καὶ
 πελιδνὸν ἐσιν. ΚΟΧΛ. Ἐμῶν ὁ ἄνθρωπος,
 ὃ μέθῃ τίς ἦν καὶ παροιμία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ.
 Ζηλοτυπία τίς, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος;
 ἢ Κροκάλη δέ, οἶμαι, δύο τάλαντα αὐτήσασα,
 εἰ βέλεται μόνος ἔχειν αὐτήν· ἐπεὶ μὴ ἐδίδω ὁ
 Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲν ἀπέκλεισεν ἦκοντα,
 προσαρξάσασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγε-
 το· τὸν Γόργον δὲ Οἰνοῦσα τινὰ γεωργὸν εὐπορον
 ἐκ πολλῶν ἐρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσι-
 μένη, ἔπινε μετ' αὐτῆ, καὶ παρέλαβεν αὐλή-
 σουσιν παρ' αὐτοῖς. ἤδη δὲ προχωρῶντος τῆ
 πύττα,

ut nesciam vivere ne homo possit, mea Cochlis.
 Nam copiosus de naribus profluxit sanguis et fa-
 cies illius tota intumuit et liuida est. COCHL.
 Furit ne homo, an ebrietas erat et vinolenta insa-
 nia? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis,
 et amor immoderatus. Crocale autem duo, pu-
 to, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam
 vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit ve-
 nientem, impacta, uti dicebatur, illi ianua. Gor-
 gum vero, Oenoënsē quendam rusticum diui-
 tem, suum olim amatorem, et bonum virum,
 admisit, quī cum biberet, me quoque ad canen-
 dum adhibita. Iam vero procesterat compotatio;
 ego

πότε, ἐγὼ μὲν ὑπέρεκὸν τι τῶν Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἤδη ἀνίστατο ὀρχησέμενος· ἡ Κροκάλη δὲ ἐκρόται, καὶ πάντα ἦν ἡδέα· ἐν τῷ σπῶ δὲ κτύπος ἠκούετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὸς ἤρᾳσσετο, καὶ μετὰ μικρὸν ἐπεισέπαυσαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι· μάλιστα καρτεροί· καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς· εὐθύς ἔν· ἀνετέτραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ἔφην, ἐπαίετο, καὶ ἐπαείετο χαμαὶ κείμενος. ἡ Κροκάλη δὲ, ἐκ οἷδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῆσα παρὰ τὴν γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥαπίσας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρου, Φησί, κατεχότας μοι τὰς αὐλὰς προσέψας. καὶ νῦν ἀποτρέχω φράσσασα ταῦτα τῷ δεσπότῃ· ἀπέρχεται δὲ καὶ ὁ γεωργὸς ὁψόν-

ego Lydium quoddam sonabam; saltandi causa iam surgere parabat, plaudente Crocale, rusticus; laeta erant omnia: cum tibi subito exauditur tumultus et clamor, et aulae porta effringitur. Et paullo post irruunt octo iuvenes sane robusti, et inter illos iste Megarensis. Statim ergo eueria omnia, Gorgos ipse, uti dixi, pulsatus, et humi iacens conculcatus est. Crocale, nescio quomodo, fuga se ad vicinam Thespiadem subduxerat. Me vero colaphis caesam Dinomachus iubet in malam rem abire, et cum dicto impingit mihi fractas tibias: et nunc aufugio, nunciatura haec meo hero. Abit vero etiam rusticus, urbanos quos-

ὁψόμενός τινας Φίλους τῶν ἀσικῶν, οἱ παραδιδά-
σχουσι τοῖς πρυτανεῦσι τὸν Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
Ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαῦσαι τῶν στρατιωτικῶν τέτων
ἐρώτων, πληγὰς καὶ δίκας· τὰ δὲ ἄλλα ἡγεμό-
νες εἶναι καὶ χιλιάρχου λέγοντες, ἣν τι δῆνα
δέξῃ, Περίμενον, Φασί, τὴν σύνταξιν, ἔς' ἂν
ἀπολαύω τῆς μισθοφορᾶς, καὶ ποιήσω πάντα.
ἐπιτριβεῖεν δ' ἔν' ἀλαζόνες ὄντες· ἔγωγ' ἔν' εὖ
ποιῶ, μὴ προσιεμένη αὐτὰς τὸ παράπαν· ἀ-
λιεύς τις ἐμοὶ γένοιτο, ἢ ναύτης, ἢ γεωργὸς
ισότιμος, κολακεύειν εἰδὼς μικρὰ, καὶ κομίζων
πολλὰ· οἱ δὲ τὰς λόφας ἐπισεύοντες ἔτοι, καὶ
μάχας διηγόμενοι, ψόφοι, ὦ Παρθενί.

quosdam amicos visurus, qui tradant Megarensē
magistratibus. COCHL. Isti fructus amorum
istorum militarium, plagae et lites. Caeterum
duces se ac tribunos cum dicant, si quid dandum
sit, *Expecta*, aiunt, *collectionem tributi militaris*,
dum stipendium percipiam, et *faciam omnia*. Male
pereant igitur superbi impostores. Recte sane
ego istos omnino non admitto. Piscator mihi
aliquis obtingat, aut nauta, aut rusticus, aequus
homo, parum adulandi gnarus, et multum ad-
ferens. At isti qui suas cristas quatiunt, et enar-
rant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

Περὶ τῆς Περεγρίνου τελευτῆς.

Λουκιανὸς Κρονίῳ εὐπράττειν.

Ο Κακοδαίμων Περεγρίνος, ἡ (ὡς αὐτὸς ἔχαι-
 ρέν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς, αὐτὸ δὴ
 ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ Πρωτέως ἑπαθεν· ἅπαν-
 τα γὰρ δόξης ἕνεκα γενόμενος, καὶ μυρίας τρο-
 πὰς τραπέμενος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῦρ
 ἐγένετο· τσάτω ἄρα τῷ ἔρωτι τῆς δόξης εἶχε-
 το. καὶ νῦν ἐκείνος ἀπηνδράκωτά σοι ὁ βέλ-
 τιςτος κατὰ τὸν Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲν
 καὶν διαλαθεῖν ἐπειράθη ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὰς
 κρατῆρας· ὁ δὲ γεννάδας ἔτος τὴν πολυανδρω-
 ποτάτην τῶν Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τηρήσας,
 πυρεῖν

De Morte Peregrini.

Lucianus Cronio Salutem.

- **I**nfelix ille Peregrinus, aut, vt ipse nominare
 se gaudebat, Proteus, ipsum illud Homericū
 Protei factum subiit; gloriae enim causa cum
 fuisset omnia, et in mille se formas vertisset, de-
 nique etiam in ignem abiit: tanto nempe gloriae
 amore tenebatur. Iamque in carbones tibi vir
 optimus versus est Empedoclis exemplo, nisi
 quod ille effugere hominum oculos voluit, cum
 in crateras ipse se iniiceret; at hic generosus ho-
 mo, obseruata celebritatum Graecarum frequen-
 tissima,

πυρὰν ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπήδησεν, ἐπὶ τοσά-
των μαρτύρων, καὶ λόγῃς τινὰς ὑπὲρ τᾶτα εἰ-
πωὶν πρὸς τὰς Ἑλλήνας, οὐ πρὸ πολλῶν ἡμερῶν
τῷ τολμῆματος.

Πολλὰ τοίνυν δοκῶ μοι ὄραν σε γελῶντα ἐπὶ
τῇ κορύρῃ τῷ γέροντος· μᾶλλον δὲ καὶ ἀκούω
βοῶντος, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὡς τῆς ἀβελτη-
ρίας, ὡς τῆς δοξοκοπίας, ὡς τῶν ἄλλων ἃ λέγειν
εἰώθαμεν περὶ αὐτῶν. σὺ μὲν ἔν πόρρῳ ταῦ-
τα, καὶ μακρῷ ἀσφαλέςερον. ἐγὼ δὲ παρὰ
τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἔτι πρότερον ἐν πολλῷ πλή-
θει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίῳν μὲν ἀχθο-
μένων, ὅσοι ἐθαύμαζον τὴν ἀπόνοιαν τῷ γέρον-
τος. ἦσαν δέ τινες, οἳ καὶ αὐτοὶ ἐγγέλων ἐπ'
αὐτῷ,

tissima, rogo exstructo maximo, tot testibus in-
filiit, cum rationem consilii sui non multis ante
ipsum factum diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum riden-
tem obefas viri senis nares: vel potius audire cla-
mantem, vah ineptias! vah aerumnosam gloriae
cupiditatem! vah reliqua, quae dicere de talibus
solemus. Ac tu quidem e longinquo ista et mul-
to securius: at ego apud ipsum ignem, et prius
adhuc in magna audientium multitudine ista di-
xi, grauiter ferentibus quibusdam, quotquot
amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui

αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγα δεῖν, ὑπὸ τῶν Κυνικῶν ἐγώ
 σοι διεσπᾶσθαι, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῶν
 κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεψιὸς αὐτῆς ὁ Πενθεὺς ὑπὸ τῶν
 Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῆς δράματος διασκευῆς, τοιαύδε
 ἦν· τὸν μὲν ποιητὴν οἶσθα οἷός γε ἦν, καὶ ἡλί-
 κα ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸν βίον, ὑπὲρ τὸν Σο-
 Φοκλέα, καὶ τὸν Αἰσχύλον. ἐγὼ δ' ἐπεὶ τά-
 χιστα εἰς τὴν Ἥλιν ἀΦικόμεν, διὰ τῆς γυμνα-
 σίας αὐτῶν ἐπήκον ἅμα Κυνικῶν τινος, μεγάλη
 καὶ τραχείᾳ τῇ Φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ
 ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν ἐπιβοωμένε, καὶ ἅπασιν
 ἀπαξοπλῶς λοιδορεμένε, εἴτα κατέληξεν αὐ-
 τῷ ἡ βοή εἰς τὸν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἷός τε ὦ,
 πειρά-

et ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin
 discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus
 Actaeon, aut ipsius Pentheus confobrinus a Mae-
 nadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit.
 Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quas-
 que tota vita dederit Tragoedias, supra Sopho-
 clem et Aeschylum. Ego vero cum primum ve-
 ni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium
 illorum Cynicum quendam, magna atque aspera
 voce, consueta illa, et istam de triuio virtutem
 inclamantem, maledicentemque simpliciter omni-
 bus. Tum exibat illi clamor in Proteum: et quan-

πειράσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ἀπομνημονεῦσαι,
ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις
αὐτοῖς παραστὰς βοῶσι.

Πρωτέα γάρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέ-
γειν, ὦ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ ποταμοί, καὶ θάλατ-
τα, καὶ πατρῶς Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὸν ἐν Συ-
ρίᾳ δεθέντα, τὸν τῇ πατρίδι ἀνέντα πεντα-
κισχίλια τάλαντα, τὸν ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων πό-
λεως ἐκβληθέντα, τὸν τῷ Ἠλίᾳ ἐπισημότερον,
τὸν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ
δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίᾳ
διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενοδοξίαν τινὲς τοῦτο
ἀναφέρουσιν. ἔ γάρ Ἡρακλῆς ἔτως; ἔ γάρ Ἀ-
σκλη-

quantum potero, studebo ipsa tibi illa, vti pro-
lata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum,
qui saepe clamantibus adstiteris.

4. *Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae
dicere quisquam audeat? o terra, et sol, et flumina,
et mare, et familiaris Hercules! Proteum illum
vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae
quingies mille talenta? illum Romanorum urbe eie-
ctum, sole illum insigniorem, illum qui cum ipso
certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere
se de vita decreuit; ad vanam gloriam nonnulli hoc
referunt. Nonne enim sic Hercules? Non enim*

σκληπιὸς καὶ Διόνυσος κεραυνῶ; ἔ γάρ τε τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς εἰς τὰς κρατῆρας;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τᾷτο γὰρ ἁ κεκραγὼς ἐκείνος ἐκαλεῖτο) ἡρόμην τινὰ τῶν παρυσίων, τί βέλεται τὸ περὶ τῆς πυρᾶς, ἢ τί Ἑρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς πρὸς τὸν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν, ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπιάσι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνος ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν ἐπειρᾷτο λέγειν· ἐβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥς ἐ ἀμήχανον ἦν ἄλλε ἀνέειν. ἐπήκουον, ἔν τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῆντος αὐτῶ, καὶ θαυμασῆς τινος ὑπερβολὰς διεξιόντος κατὰ τῆς Πρωτέως· τὸν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὸν διδάσκαλον αὐτῶ Ἀντισθένη, ἐδὲ παραβάλλειν ἡξίεα αὐτῶ, ἄλλ'

Asculapius ac Bacchus fulmine? Non enim ultima aetate in crateras Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes, hoc enim clamoroso illi nomen erat, interrogo adstantium aliquem, *Quid vellet sibi illud de igne, aut quid ad Proteum Hercules atque Empedocles?* Ille, *Non ita multo post, inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis. Quomodo, inquam, aut, qua de causa?* Tum ille respondere parabat; clamabat autem Cynicus, ut alium exaudire non posses. Audiui igitur profundentem reliqua, et admirabilis quosdam dicendi excessus de Proteo proferentem. Nam Sinopensem illum, aut illius magistrum Antisthenem, ne comparare quidem illi dignabatur,

ἀλλ' ἔδδ' τὸν Σωκράτη αὐτόν· ἐκάλει δὲ τὸν Δία ἐπὶ τὴν ἄμιλλαν. εἴτα μέντοι ἔδοξεν αὐτῷ ἴσας πῶς Φυλάσσει αὐτὰς, καὶ ἔτω κατέπαυσε τὸν λόγον·

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίος ἄριστα δημιουργήματα ἐθέσασατο, τὸν Δία τὸν Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται, τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ Φύσις· ἀλλὰ νῦν ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἀγαλματῷτο οἰχήσεται, ὀχήμενον ἐπὶ τῷ πυρὸς, ὀρφανὸς ἡμᾶς καταλιπόν. ταῦτα ζὺν πολλῷ ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως, καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος μὴ πάνυ ἔλκειν, καὶ τέλος ἀπῆγον αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυνικῶν τινες, παραμυθήμενοι.

Μετὰ

tur, sed nec ipsum Socratem: Iouem potius ad certamen illud prouocabat. Deinde tamen visum illi est aequo aliquatenus fastigio vtrumque feruare, atque ita orationem finiit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera praestantissima spectauit orbis, Olympium Iouem et Proteum. Fictores et artifices alterius Phidias, alterius vero natura. At nunc de hominibus ad Deos hoc simulacrum abibit, inuectum igni, nobis relictis orphanis. Ista multo cum sudore ubi pronunciaasset, plorauit ridicule, et crines sibi vellit, aliquantum tamen parcens, ne nimis traheret. Tandem gaudientem adhuc Cynicum quidam velut consolantes abducunt.

Μετὰ δὲ τῷτον ἄλλος εὐθύς ἀναβαίνει, οὐ περιμένοντας διαλυθῆναι τὸ πλῆθος, ἀλλὰ ἐπ' αἰθομένοις 1) τοῖς προτέροις ἱερείοις ἐπέχει τῶν σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ πολὺ ἐγέλα, καὶ δῆλος ἦν νεόθεν αὐτὸ δρῶν· εἴτα ἤρξατο ὧδέ πως· ἐπεὶ ὁ κατάρτατος Θεαγένης τέλος τῶν μιαιρωτάτων αὐτῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτε δάκρυα ἐποίησατο, ἐγὼ κατὰ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δημοκρίτε γέλωτος ἄρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέλα ἐπιπολὺ, ὥς καὶ ἡμῶν τὰς πολλὰς ἐπὶ τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἴτα

7. Post hunc vero alius statim escendit, dilabi multitudinem non passus, sed ardentibus adhuc prioribus extis infundens libamina. Ac primo quidem multum risit, quod ex imis illum praecordiis facere, appareret. Tum ita fere exorsus est: *Quandoquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas; ego e contrario a Democriti risu incipiam, et denuo risit tantum, ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.*

8. Dein

1. ἐπ' αἰθομένοις] Non damnauerim repetitionem Praepositionis, ἐπ' αἰθομένοις ἐπέχει. sed sine fraude etiam fuerit, quod interpretatus sum, ac si legeretur mutatione tenuissima ἔτι αἰθομένοις. *Gesner.*

Εἶτα ἐπιστρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γὰρ ἄλλο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκόντας μὲν οὕτω γελοίων ῥήσεων, ὀρώντας δὲ ἄνδρας γέροντας δοξαρίᾳ καταπτύσσει ἕνεκα, μονονεχὶ κυβισῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὥς δὲ εἰδείητε οἷόν τι τὸ ἀγαλμαῖς ἐστὶ τὸ καυθισόμενον, ἀκῶσά τέ με, ἐξαρχῆς παρὰΦυλάξαντος τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ τὸν βίον ἐπιτηρήσαντος· ἕνια δὲ παρὰ τῶν πολιτῶν αὐτῆ ἐπυνθανόμεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβῶς εἰδέναι αὐτόν.

Τὸ γὰρ τῆς Φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δημι-
ῦργημα, ὃ τῆ Πολυκλείτε κανὼν, ἐπεὶ εἰς ἄν-
δρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοιχεύων ἄλλας,
μάλα πολλὰς πληγὰς ἔλαβε, καὶ τέλος κατὰ
τῆ

8. Dein se conuertens, *Aut quid enim aliud, inquit, viri, faciendum est, ubi audimus dictiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuenda cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Vt autem sciatis, quale simulacrum sit iam comburendum, me audire, qui diligenter obseruavi illius animum, et vitam exploravi: quaedam vero de ciuibus istius exquirendo cognoui, eisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus simulacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem peruenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem salu de regulis effu-

τῷ τέγχε ἀλούμενος διέφυγε, ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμένος· εἶτα μεираκίαν τι ὠραῖον διαφθείρας, τρισχιλίων ἐξωνήσατο παρὰ τῶν γονέων τῷ παιδός, πενήτων ὄντων, μὴ ἐπὶ τοῦ ἀεμοςὴν ἀπαχθῆναι τῆς Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἔασεν μοι δοκῶ· πηλὸς γὰρ ἔτι ἀπλαστος ἦν, καὶ ἑδέπω ἐντελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημιέργητο. ὁ δὲ τὸν πατέρα ἔδρασε, καὶ πάνυ ἀκῆσαι ἄξιον, καίτοι πάντες ἴδε, καὶ ἀκηκόατε ὡς ἀπέπνιξε τὸν γέροντα, καὶ ἀνασχόμενος αὐτὸν ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπειδὴ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο, φυγὴν ἑαυτοῦ καταδικάσας ἐπλανᾷτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀμείβων.

"Οτε-

git, obtratum raphano podicem auferens. Deinde adolescentulum formosum eum corrupisset, tribus millibus redemit se a parentibus pueri pauperculis, ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

IO. Haec, et quae sunt in hoc genere, places omittere: argilla enim adhuc erat informis, nondum inde perfectum nobis simulacrum effectum fuerat. Quae autem patri fecerit, audire omnino operae pretium est. Quamquam nostis omnes et audistis, ut senem suffocauerit, non passus illum ultra sexaginta annos iam senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus, exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permurans.

II. Quo

Ὅτε περ καὶ τὴν θαυμαστὴν σοφίαν τῶν Χριστιανῶν ἐξέμαθε, περὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συγγενόμενος. καὶ τί γάρ; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτοὺς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ ξυναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τῶν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεδάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ ξυνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἠγᾶντο, καὶ νομοθέτῃ ἐχρῶντο, καὶ προσάτην ἐπέγραφον. τὸν μὲν γὰρ ἐκείνων ἐτι σέβασιν ἀνθρώπων, τὸν ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπισθέντα, ὅτι καινὴν ταύτην τελετὴν εἰσήγαγεν εἰς τὸν βίον.

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τῷ ὄρει Πρωτεὺς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅπερ καὶ αὐτὸ

II. *Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidicit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum et scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, et chori illorum praeful, et concionator, et solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, et vivebantur legislatore, et suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum adhuc venerantur hominem, illum cruci in Palaestina, ob introducta in vitam haec mysteria, affixum.*

12. *Tum quidem deprehensus eo in crimine Proreus in vincula coniectus est: quae ipsa res non parvam*

αὐτὸ δ' ἰμικρόν αὐτῷ ἀξίωμα περιεποίησε πρὸς τὸν ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξοκοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἔπει δ' ἂν ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιῶμενοι τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνεον, ἐξαρπάσαι πειρώμενοι αὐτόν. εἴτ' ἔπει τῆτο ἦν ἀδύνατον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα δ' παρέρως ἀλλὰ ξὺν σπεδῇ ἐγίγνετο· καὶ ἔωθεν μὲν εὐθύς ἦν ὄρῳ παρὰ τῷ δεσμωτηρίῳ περιμένοντα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παιδία ὀρφανά· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάθειδον ἔνδον μετ' αὐτοῦ, διαφθείροντες τοὺς δεσμοφύλακας· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περεγρίνος (ἔτι γὰρ τοῦτο ἐκαλεῖτο)

viam illi futurare vitae dignitatem conciliauit, et praestigiarum gloriaeque studium, quae iam ante amabat. Cum igitur in vinculis esset, communem eam calamitatem rati Christiani, nihil intentatum relinquunt, ut illum eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat, ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mane quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam et orphanos. Qui vero honoratiores illorum, ii etiam corruptis carceris custodibus intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, et sacri illorum libri recitabantur, et praeclarus ille Peregrinus (hoc enim ad
buc

λεῖτο) καινὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

Καὶ μὴν καὶ τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων ἐστίν, ὧν ἦκόν τινες τῶν Χριστιανῶν σελλόντων ἀπὸ τοῦ κοινῆ, βοηθήσοντες, καὶ ξυναγορεύοντες, καὶ παραμυθησόμενοι τὸν ἄνδρα. ἀμήχανον δέ τι τὸ τάχος ἐπιδείκνυνται, ἐπειδὴν τι τοιαῦτον γένηται, δημόσιον. ἐν βραχεῖ γάρ, ἀφειδῶσι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περσεγρίνῳ πολλὰ τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτῶν ἐπὶ προφάσει τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον ἔμικρὰν ταύτην ἐποίησατο. πεπείκασι γὰρ αὐτὰς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλῃν ἀθάνατοι ἔσσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸν αἰὲ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καταφρονῶσι τῆ θανάτου.

huc tum nomine censebatur) nouus ab illis dicebatur Socrates.

13. *Quin etiam ex Asiaticis quibusdam urbibus, Christianorum missu publico, venire quidam, adiutori virum, et aduocati eius futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breuiter dicam, nulli rei parant. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venire vinculorum causa pecuniae, eumque reditum habuit sibi non mediocrem. Persuaserunt enim sibi miseri in vniuersum quidem se futuros esse immortales, et perpetuo tempore victuros: unde etiam contempnunt mortem vulgo, suaeque se sponse occi-*

νάτῃ, καὶ ἐκόντες αὐτὰς ἐπιδιδόασιν οἱ πολλοί. ἔπειτα δὲ ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτὰς, ὡς ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἀπαξ παραβάντες, θεὸς μὲν τὰς Ἑλληνικὰς ἀπαρνήσονται, τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμένον ἐκείνον σοφιστὴν αὐτῶν προσκυνῶσι, καὶ κατὰ τὰς ἐκείναι νόμους βιώσι. καταφρονῶσιν οὖν ἀπάντων ἐξίσης, καὶ κοινὰ ἡγῶνται, ἄνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα παραδεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρέλθῃ τις εἰς αὐτὰς γόης, καὶ τεχνίτης ἄνθρωπος, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλέσιος ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχανών.

Πλὴν ἄλλ' ὁ Περεγρίνος ἀφείθη ὑπὸ τῷ τότε τῆς Συρίας ἀρχοντος, ἀνδρὸς φιλοσοφίας χαί-

occidendos praeberet. Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse inuicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegauerint, adorauerint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus uiuant. Quare omnia reliqua aequae contemnunt, et arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, et callidus homo, et uti rebus qui sciat, ilicet breui statim tempore diues factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam ama-

χαίροντες, ὅς συνεῖς τὴν ἀπόνοιαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δέξαιτ' ἂν ἀποθανεῖν, ὡς δόξαν ἐπὶ τῷ ἀπολίποι, ἀΦῆκεν αὐτὸν, ἔδδ' τῆς κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς τὴν οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ περὶ τῷ πατρὶτι Φόντι ἔτι Φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατεινόμενας τὴν κατηγορίαν. διήσπαστο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων παρὰ τὴν ἀποδημίαν αὐτῷ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἄγροί ὅσον. εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα· ἦν γὰρ ἡ πᾶσα ἔσῃα τριάκοντά πε ταλάντων ἄξία, ἣν ὁ γέρων κατέλιπεν, ἔχ' ὥσπερ ὁ παγγέλοιος Θεαγένης ἔλεγε, πεντακισχιλίων. τοσάδε γὰρ ἔδδ' ἡ πᾶσα τῶν Παριανῶν πόλις, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας

amaret, quique intellecta istius amentia, cumque mortem optatum, vii famam eo nomine relinqueret, hominem, ne dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reuersus deprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, et multos accusationem incitantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinquies mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec uniuersa Parianorum urbs, si vicinas sibi quin-
que

σας παραλαβῆσα, πρᾶθει ἄν, αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ παρασκευῇ.

Ἀλλ' ἔτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλημα θερμὸν ἦν, καὶ ἐώκει ἔκ εἰς μακρὰν ἐπαναστήσεσθαι τις αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὁ δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρησὸν, ὡς ἔφασαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πενθῆντες, ἄτως ἀσεβῶς ἀπολωλότα. ὁ δὲ σοφὸς ἄνθρωπος Πρωτεὺς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε οἷόν τι ἐξεῦρε, καὶ ὅπως τὸν κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν (ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα πιναρὸν ἡμπείχετο, καὶ πῆραν παρήρητο, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς ἔσκεύαζο.) τοιοῦτος οὖν ἐπιφανεῖς αὐτοῖς, ἀφ' εἶναι

que alias assumat, forte vendatur, ipsis cum hominibus, et pecudibus, et apparatu reliquo.

15. *Verum tamen accusatio illa et crimen adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non ita multo post aliquis contra illum consurgeret. Et maxime ipse indigne ferebat populus, bonum senem, ut dicebant, qui viderant, impie adeo periisse lugentes. At sapiens iste Proteus ad haec omnia videte quid inuenerit, et qua ratione effugerit periculum. Progressus nempe in Parianorum concionem (iam autem comam aluerat, et pallium induerat sordidum, et suspenderat peram, et in manu fustis erat, et tragicum omnino habitum sumserat.) Sic ergo in conspectum*

εἶναι εἶπεν τὴν πόσιν, ἣν ὁ μακαρίτης πατὴρ αὐ-
τῷ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῷτο ὡς
ἤκουσεν ὁ δῆμος, πένητες ἄνθρωποι, καὶ πρὸς
διανομὰς κεχρηνότες, ἀνέκραγον εὐθύς ἕνα Φι-
λόσοφον, ἕνα Φιλόπατριν, ἕνα Διογένην καὶ
Κράτητος ζηλωτὴν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο.
καὶ εἴ τις ἐπιχειρήσειε μεμνησθαι τῆς Φόνου,
λίθοις εὐθύς ἐβόλλετο.

Ἐξήκει ἔν τὸ δεύτερον πλανησόμενος, ἱκανὰ
ἐφόδια τὰς Χριστιανὰς ἔχων, ὑφ' ὧν δορυφο-
ρέμενος, ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. καὶ χρόνον
μὲν τινα ἔτιως ἐβόσκετο. εἴτα παρανομήσας τι
καὶ ἐς ἐκείνας (ὡφθη γάρ τι, ὡς οἶμαι, ἐσθίωσιν
τῶν ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσιεμένων
αὐτῶν

*speculum illorum prodiens, permitttere se ait, ut uni-
versa patris sui felicitis memoriae substantia sit pu-
blica. Hoc ut populus audiuit, homines pauperes et
inbiantes largitionibus, statim exclamant, Vnum
Sapientiae, vnum patriae amatorem! vnum Dio-
genis et Cratetis aemulum! Inimicis autem os iam
obturatum erat, et si quis caedis iniicere mentionem
conareretur, lapidibus statim petebatur.*

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem
egressus est, satis luculenti viatici instar habens
Christianos, quorum satellitio instructus copiis omni-
bus abundabat. Atque aliquamdiu ita alebatur.
Deinde migratis etiam illorum legibus, visus enim,
puto, fuerat prohibito illis cibo usi; cum non am-
Luc. Op. T. VII. Ee plus

αὐτῶν ἀπορέμενος, ἐκ παλινωδίας ὥσπερ δεῖν
ἀπαιτεῖν παρὰ τῆς πόλεως τὰ κτήματα, καὶ
γραμματεῖον ἐπιδεῖς, ἤξει ταῦτα κομίσασθαι;
κελεύσαντος βασιλέως. εἴτα τῆς πόλεως ἀντι-
πρεσβευσταμένης, ἔδδεν ἐπράχθῃ, ἀλλ' ἐμμένειν
ἐκελεύσθη, οἷς ἅπαξ διέγνω, μηδενὸς καταναγκά-
σαντος.

Τρίτη ἐπὶ τούτοις ἀποδημία εἰς Αἴγυπτον
παρὰ τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵναπερ τὴν θαυμα-
σὴν ἀσκήσιν διήσκητο, ξυρόμενος μὲν τῆς κε-
φαλῆς τὸ ἥμισυ, χριόμενος δὲ πηλῷ τὸ πρόσ-
ωπον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν περιεσώτων δήμῳ
ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ τῷ
το καλέμενον ἐπιδεικνύμενος. εἴτα παίων, καὶ
παίό-

*plius cum admitterent, ad indigentiam redactus ae-
quum censebat, retractata donatione, a ciuitate re-
petere bona sua: datoque libello recipere illa Impe-
ratoris iussu postulabat. Deinde, missis contra ipsum
a ciuitate Legatis, frustra fuit, iussusque in his,
quae nemine cogente constituisset, manere.*

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum
peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam
exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis par-
te, oblita luto facie, in multo circumstantium po-
pulo, fricando pudendo, illud quod indifferens ab
istis vocatur, in se ostenderet; deinde vel pulsaret
ipse,

παιόμενος νάρθηκι εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα 2) θαυματοποιῶν.

Ἐκείθεν δὲ ἔτῳ παρεσκευασμένος, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε, καὶ ἀποβαὶς τῆς νεῆς, εὐθύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰδώς· ὥς ἀσφαλὺς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γάρ, ὡς εἰκὸς, ὀλίγον ἔμελε τῶν βλασφημιῶν, καὶ ἐκ ἧς φιλοσοφίαν ὑποδύμενον τινὰ κολάζειν ἐπὶ ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην τινὰ τὸ λοιδορεῖσθαι πεποιημένον. τῷ δὲ καὶ ἀπὸ τῶν τῆς δόξης ἡ-
ξάνε-

ipse, vel pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque vebementiora etiam spectacula ederet.

18. Hinc autem sic instructus navigavit in Italiam, et egressus naui maledicere statim coepit omnibus, Imperatori maxime, quem mitissimum sciret mansuetissimumque: quo maiori confidentia ausus est. Parum enim ille, ut par erat, curabat maledicta, neque dignum se censebat, hominem philosophiae larvam indutum propter verba punire, eum praesertim, qui sibi artem ipsum illud maledicere fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit. Apud

Ee 2

impe-

2. νεανικώτερα] Dedi vebementiora. Haec saepe verbi vis est, illustrata a Geuartio ad Statii Sylu. I, 4, 51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Io. Andr. Bosio Diss. ad 2. Tim. II, 22. f. νεωτέρως ἐπιθυμίας. Gesner.

ζάνετο· παρὰ γοῦν τοῖς ἰδιώταις καὶ περίβλεπτος ἦν ἐπὶ τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὴ ὁ τὴν πόλιν ἐπιτετραμμένος ἀνὴρ σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐτὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι, εἰπὼν μὴ δεῖσθαι τὴν πόλιν τοιᾶντα Φιλοσόφου. πλὴν ἀλλὰ καὶ τῷτο κλεινὸν αὐτῷ, καὶ διὰ σώματος ἦν ἅπασιν, ὁ Φιλόσοφος διὰ τὴν παρρησίαν, καὶ τὴν ἄγαν ἐλευθερίαν ἐξελαθεῖς. καὶ προσήλαυνε κατὰ τῷτο τῷ Μεσωνίῳ, καὶ Δίῳνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περιστάσει τοιαύτῃ ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἥλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τῆς Ἑλλήνας ἐπειθεν ἀντάρασθαι ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα
 παρ-

imperitos enim propter ipsam hanc amentiam erat conspicuus, donec Praefectus urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in re gerentem eiecit, praefectus, non indigere urbem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam et nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, et Dionem, et Epictetum, et si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, iam Elisibus maledicebat: iam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: iam virum doctrina
 pari

ἡ παιδεία καὶ ἀξιώματι πρᾶχοντα, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τὴν Ἑλλάδα, καὶ ὕδατος ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαι ἀπολυμένους τὰς πανηγυρισὰς, κακῶς ἡγόρευεν ὡς καταθλύναντα τὰς Ἑλλήνας, δέον τὰς θεατὰς τῶν Ὀλυμπίων διακαρτερεῖν διψῶντας, καὶ νῆ Δία γε καὶ ἀποθνήσκειν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἷ τέως διὰ τὸ ξηρὸν τῆ χωρίας, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον· καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τῆ αὐτῆς ὕδατος. ὡς δὲ μικρῶς κατέλευσαν αὐτὸν, ἐπιδραμόντες ἅπαντες, τότε μὲν ἐπὶ τὸν Δία καταφυγὼν ὁ γενναῖος, εὔρε τὸ μὴ ἀποθανεῖν.

Ἐ;

pariter et dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut equam perduceret Olympiam, et prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessabat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret fixim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Iupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in magna multitudine frequentes erant. Et haec dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum vero parum abessent, quin lapidibus illum, concursu omnium facto, obruerent: tum ad Iouem confugiens vir foris, mortem euitavit.

Ἐς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινὰ διὰ τεττάρων ἐτῶν συνθεὶς τῶν διὰ μέσου, ἐξήνεγκε πρὸς τοὺς Ἕλληνας ἑπαινον ὑπὲρ τοῦ τὸ ὕδωρ ἐπαγαγόντος, καὶ ἀπολογίαν ὑπὲρ τῆς τότε Φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελοῦμενος ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέθ' ὁμοίως περίβλεπτος ὢν, ἔωλα γὰρ ἦν ἅπαντα, καὶ οὐδὲν ἔτι καινουργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξει τοὺς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιήσει, οὐπὲρ ἐξαρχῆς δριμύν τινα ἔρωτα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τελευτᾶν τοῦτο τόλμημα ἐβουλεύσατο περὶ τῆς πυρᾶς, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τοὺς Ἕλληνας εὐθύς ἀπ' Ὀλυμπίων τῶν ἔμπροσθεν, ὡς ἐς τέπιόν καύσων ἑαυτόν.

Καὶ

20. Olympiade proxima, orationem quatuor interiectis annis a se compositam ad Graecos attulit, laudem eius qui aquam perduxit, et fugae superioris excusationem. Sed cum iam negligere ab omnibus, nec amplius ita conspicuus esset; obsoleta quippe erant omnia, nec novum quidquam poterat proferre, quo percelleret audientes, atque admirandum se conspiciendumque praebere, cuius rei ab initio inde vebementer cupidus fuerat: ultimum hoc de rogo facinus meditari coepit: sparsitque famam inter Graecos a superioribus statim Olympiis, se futuro tempore se crematurum.

21. Et

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὡς Φα-
 σι, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων, καὶ
 δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπισχνάμενος. ἐχρῆν
 δέ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περιμένειν τὸν θάνατον,
 καὶ μὴ δραπτεῦσθαι ἐκ τῆ βίᾳ. εἰ δὲ καὶ πάν-
 τως διέγνωσθ' αἱ ἀπαλλάττεσθαι, μὴ πυρὶ, μη-
 δὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέτοις χρῆσθαι,
 ἀλλ' ἑτέρον τινα θανάτου τρόπον, μυρίων ὄντων,
 ἐλόμενον ἀπελθεῖν. εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡρά-
 κλειόν τι ἀσπάζεται, τί δήποτε ἔχι κατὰ σι-
 γὴν ἐλόμενος ὄρος εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν
 ἐνέπρησε μόνος, ἔνα τινα εἶον Θεαγένῃ τέτον,
 Φιλοκτήτην παραλαβών; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τῆς
 πανηγύρεως πληθύνουσης, μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς
 ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, ἐκ ἀνάξιον ὦν, μὰ τὸν Ἡρακλέα,
 εἶγε

21. Et nunc eadem portenta agit, fodienda,
 ut aiunt, fossa, comportandis lignis, et mirifica
 quadam fortitudine pollicenda. Oportebat autem,
 arbitror, primum quidem expectare mortem, non
 aufugere de vita: Sin vero omnino mori illi decre-
 tum sit, non igne uti, neque tragico illo apparatu,
 sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto,
 discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quid-
 dam amat, quid tandem non silentio eligens siluo-
 sum montem, in illa se cremat solus, uno quodam
 Philoctete, verbi causa hoc Theagene, assumpto? At
 ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in
 scena se affabit, non indignus Mebercule! siquidem
 Ec 4 patri-

εἶγε χρὴ καὶ τὰς πατραλοίας, καὶ τὰς ἀθέας,
 δίκας δίδοναι τῶν τολμημάτων· καὶ κατὰ τῆ-
 το πᾶν ὅψε δρᾶν αὐτὸ εἰκεν, ὃν ἐχρῆν πάλαι
 εἰς τὸν τῆ Φαλαρίδος ταῦρον ἐμπεσόντα τὴν
 ἀξίαν ἀποτετικέναι, ἀλλὰ μὴ ἅπαξ χανόντα
 πρὸς τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ
 αὐτὸ καὶ τότε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδὼς
 ὀξύτερος ἄλλος θανάτε τρόπος τῆ δια πυρός·
 ἀνοιξάμ γὰρ δεῖ μόνον τὸ σῶμα, καὶ αὐτάκα τεθ-
 νάναι.

Τὸ μέντοι θεάμα ἐπινουῖται, οἶμαι, ὡς σε-
 μνὸν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καίόμενος ἀνθρώπος, ἐν-
 θα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνήσκον-
 τας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάλαι θέλων
 τις

patricidas atque atheos poenas dare facinorum fas est, et hoc quidem respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclūsum digna dedisse supplicia, non semel hausta ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, et statim mori.

22. *Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed noscitis, puto, etiam olim aliquem, qui*

τις ἔνδοξος γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλλον τρόπον
ἐκ εἶχεν ἐπιτυχεῖν τῆς, ἐνέπρησε τῆς ἘΦε-
σίας Ἀρτέμιδος τὸν νεών. τοιῶτόν τι καὶ αὐτὸς
ἐπινόει, τοσῶτος ἔρως τῆς δόξης ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησὶν, ὅτι ὑπὲρ τῶν ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὰς θανάτῃ κατα-
Φρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ δὲ
ἡδέως αὖ ἐροίμην ἐκ ἐκείνων, ἀλλ' ὑμᾶς, εἰ καὶ
τὰς κακὰς βάλαισθε αὖ μαθητὰς αὐτῆς γε-
νέσθαι τῆς καρτερίας ταύτης, καὶ καταΦρονεῖν
θανάτῃ, καὶ καύσεως, καὶ τῶν τοιῶτων δε-
μάτων. ἀλλ' ἐκ αὖ εὖ οἶδ' ὅτι βουληθεῖητε.
πῶς ἂν ὁ Πρωτεὺς τῶτο διακρίνει, καὶ τὰς μὲν
χρηστὰς ὠφελήσῃ, τὰς δὲ πονηρὰς οὐ Φιλοκιν-
δυνωτέρως καὶ τολμηροτέρως ἀποΦανεῖ;

Καί-

*qui nobilis cuperet fieri, cum aliam eius rei conse-
quendae rationem non haberet, Ephesiae Dianae ae-
dem incendisse. Tale quid et iste excogitat: tantus
illi famae amor insedit.*

23. *Quamquam dicit, se hominum gratia hoc
facere, ut mortem contemnere illos doceat, et terri-
bilia sustinere. Ego vero lubens interrogauerim non
illum, sed vos, Num maleficos etiam velitis imi-
tatores illius fortitudinis fieri, et mortis contem-
nendae, et viuicomburii, et terrorum similium?
Verum non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos iuuet, malos
non amantiores periculorum et audaciores faciat?*

Ec 5

24. *Quam-*

Καίτοι δυνατόν ἔσω ἐς τῆτο μόνος ἀπαντήσε-
 σθαι τὰς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὀψομένους τὸ πρᾶ-
 γμα· ὑμᾶς δ' ἔν αὖθις ἐρήσομαι, δεξασθ' ἂν
 ὑμῶν τὰς παῖδας ζηλωτὰς τῆ τοιαύτης γενέσθαι;
 ἔκ ἂν εἴποιτε. καὶ τί τῆτο ἡρόμην, ὅπως μὴδ'
 αὐτῶν τις τῶν μαθητῶν αὐτῆ ζηλώσειεν ἂν;
 τὸν ἔν Θεαγένη τῆτο μάλιστα αἰτιάσασαιτο ἄν τις,
 ὅτι τᾶλλα ζηλῶν τάνδρὸς, ἔχ' ἔπεται τῷ δι-
 δασκάλῳ, καὶ συνοδεύει παρὰ τὸν Ἡρακλέα, ὡς
 Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμενος ἐν βραχεὶ πανευ-
 δαίμων γενέσθαι, συμπεσὼν ἐπὶ κεφαλῇς ἐς τὸ
 πῦρ. οὐ γάρ ἐν πήρᾳ, καὶ βάκτρῳ, καὶ τρί-
 βωνι ὁ ζῆλος, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἀσφαλῇ καὶ
 ῥάδιᾳ, καὶ παντὸς ἂν εἴη· τὸ τέλος δέ, καὶ
 τὸ

24. *Quamquam ponamus fieri posse, hoc ut soli
 veniant, qui cum publica utilitate rem visuri sint.
 At ego vos rursus interrogabo, Velitisne vestros
 liberos imitatores huiusmodi actionis fieri? Non
 sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque
 discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit?
 Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod cae-
 tera viri imitatus, non sequitur hac parte magi-
 strum, et ad Herculem, ut ait, abeunti se adiungit
 comitem, cum possit brevi tempore beatus undique
 fieri, modo praeceptis in ignem se deiiciat. Neque
 enim in pera et baculo; et pallia acmulatio inest;
 secuta ista, facilia, et uniuscuiusque fuerint. At
 finem*

τὸ κεφάλαιον χρηζήλῃν, καὶ πυρὰν συνθέντα κορμῶν συκίνων, ὡς ἐνι μάλισα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ οὐ μόνον Ἡρακλῆς, καὶ Ἀσκληπιῶ, ἀλλὰ καὶ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, οὓς ὁρᾷν ἔστιν ἐκ καταδίκης αὐτὸ πάσχοντας. ὥστε ἄμεινον τὸ διὰ τοῦ καπνοῦ· ἴδιον γὰρ καὶ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὲν Ἡρακλῆς, εἴπερ ἄρα καὶ ἐτόλμησέ τι τοιῶτον, ὑπὸ νόσου αὐτὸ ἔδρασεν, ὑπὸ τοῦ Κενταυρίου αἵματος, ὡς Φησὶν ἡ τραγωδία, κατεσθιόμενος. οὗτος δὲ, τίγος αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τὴν καρτερίαν ἐπιδείξῃται, καθάπερ αἱ Βραχμᾶνες. ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡξίει Θεαγένους

εἰκάζ-

finem et caput aemulari oportet, et rogo e fusculeis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praeberet. Nam ignis ipse non Herculis modo est et Aesculapii, sed sacrilegorum etiam et homicidarum, quos videre licet iudicio damnatos istuc pari. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale quiddam ausus est, a morbo impulsus fecit, cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia, exederetur. At hic cuius rei causa in ignem se coniicit? Per Iovem! ut patientiam suam ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparandum Theagenes iudicavit, quasi

non

εἰκάζειν, ὥσπερ ἔκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τι-
 νας μωροὺς καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὅμως δ'
 οὖν καὶ ἐκείνους μιμείσθω. ἐκεῖνοι γὰρ ἔκ ἐμ-
 πηδῶσιν εἰς τὸ πῦρ, ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλε-
 ξάνδρου κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον,
 Φησιν, ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλησίον παρα-
 ράλλοντες ἀκίνητοι, ἀνέχονται παροπτώμενοι,
 εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ σχῆμα, καίονται, οὐδ'
 ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τῆς κατακλίσεως. ἕ-
 τος δὲ τί μέγα, εἰ ἐμπεσὼν τεθνήσκειται συν-
 αρπασθεὶς ὑπὸ τῆς πυρός; οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ
 ἀναπηδήσεσθαι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ
 ὅπερ Φασὶ, μηχανήσεται βαθεῖαν γενέσθαι καὶ
 ἐν βόθρῳ τὴν πυράν.

Εἰσί

*non possent in India etiam esse stulti quidam et in-
 anis gloriae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
 muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut One-
 sicritus narrat Alexandri gubernator, qui ardentem
 vidit Calanum, sed rogo exstructo prope adstantes
 immoti ustulari se patiuntur: tum conscenso rogo,
 servato eodem habitu cremantur, ne paulum qui-
 dem immutantes de suo decubitu. Iste vero, quid
 magnum, si iniectus statim moriatur, ubi correptus
 ab igne fuerit? Nec illud non licet sperare, futu-
 rum, ut resiliat vel semiustulatus, nisi illud machi-
 netur, quod facere illum aiunt, ut profundus fiat
 atque in fossa rogos.*

26. Sunt

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασὶν αὐτὸν, καὶ τινα ὀνειράτα διηγείσθαι, ὡς τοῦ Διὸς ἐκ ἐὼντος μιάινειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ θαρρύνειται ἔτι γε ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ διομοσαίμην ἂν, ἥ κήν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Περσεφρῆνος κακῶς ἀποθάνοι. εἰ μὴν ἔδε ῥάδιον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύνας παρορμῶσι, καὶ συνωθῶσιν εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκκαίεσι τὴν γνώμην, ἐκ ἐὼντες ἀποδειλιάν' ὧν εἰ δύο συγκατασπάσας ἐμπέσοι εἰς τὴν πυρᾶν, τῷτο μόνον χάριεν ἐργάσαιτο.

Ἦκουον δὲ ὡς οὐδὲ Πρωτεύς ἐστι καλεῖσθαι ἀξιοῖ, ἀλλὰ Φοίνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι καὶ

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare velle sententiam, et somnia enarrare quaedam, quasi non sinat Iupiter locum sacrum pollui. Sed bono potest esse animo ad hoc quidem quod attinet. Ego enim sacramentum dare paratus sum, Deorum indignaturum esse neminem, si mala morte Peregrinus moriatur. Quin nec facile est illi retractare. Nam qui cum illo sunt canes, incitant hominem, et una in ignem contrudunt, et animum illius subinde incendunt, nec metu resiliere illum patiuntur. Quorum si duobus secum detractis in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fecerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari velle amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi adscivisse,

καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ἔρνεον ἐπιβαίνειν πυρᾶς λέγεται, πορρωτάτῳ γήρως προβεβηκώς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμάς τινας διεξέεισι παλαιὰς δὴ, ὡς χρεῶν εἶναι δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δῆλός ἐστι βωμῶν ἤδη ἐπιθυμῶν, καὶ χρυσᾶς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.

Καὶ, μὰ Δία, εἰδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις εὐρεθήσεσθαι τινὰς τὰς καὶ τεταρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτὴν Φήσοντας, καὶ νύκτωρ ἐντετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάρχτοι δὲ ἔτοι μαθηταὶ αὐτῆς καὶ χρηστήριον, οἶμα, καὶ ἄδυτον ἐπὶ τῇ πυρᾷ μηχανήσονται. διότι καὶ Πρωτεύς ἐκείνος ὁ Διὸς,

viffe, quod etiam Phoenix, Indica avis, ingredi rogi dicatur, ubi ad extremam senectutem prouecta est. Verum etiam rumores spargit, et oracula quaedam verusta refert, in fati esse, ut noctis custos genius ipse euadat: ac manifestum est, altaria illum concupiscere, et futurum sperare, uti stet aureus.

28. Neque vero, per Iouem, abhorret in magna dementium multitudine inuentum iri, qui quartana se per ipsum liberatos dicant, et noctu sibi occurriffe noctis illum custodem genium. Execrabiles autem isti illius discipuli, etiam oraculum, puto, et adytum in rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro-

Διός, ὁ προπάτωρ τῷ ὀνόματος, μαντικός ἦν.
μαρτύρομαι δέ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχ-
θῆσθαι, μασίγων, ἢ καυτηρίων, ἢ τινος
τοιαύτης τερατουργίας, ἢ καὶ, νῆ Δία, τελε-
τὴν τινὰ ἐπ' αὐτῷ γήσεσθαι νυκτέριον, καὶ δα-
δαχίαν ἐπὶ τῇ πυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἑναγχος, ὥς μοι τις τῶν ἐταί-
ρων ἀπήγγειλε, καὶ Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι
περὶ τούτων. καὶ τὰ ἑπὶ γὰρ ἀπεμνημόνευεν

Ἄλλ' ὅποταν Πρωτεύς Κυνικῶν ὄχ' ἄριστος
ἀπάντων,

Ζηνὸς ἐριγδᾶπε τέμενος κατὰ πῦρ ἀνακαύ-
σας,

Ἐς

*Proteus ille Iouis filius primus huius nominis auctor
vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius
constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut
prodigiosarum id genus actionum: vel, per Iouem,
mysteria quaedam institutum iri nocturna, et facum
gestationem circa rogam.*

29. Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi
aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce ali-
quid praedixisse. Nempe versus recitavit illos:

Ast vbi iam Proteus, Cynicorum maximus
vnus,

Ad Iouis altitoni succensis ignibus aedem

In

Ἐς Φλόγα πηδήσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ-
λυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀρούρης καρπὸν
ἔδρασι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρωα μέγιστον,
Σύνθρονον Ἡφαίσῳ καὶ Ἡρακλῆϊ ἀνακτι.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι Φη-
σίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδος αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τέ-
των ἔρῳ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ οὕτω σφόδρα εὖ
ἐπειπὼν,

Ἄλλ' ὁπότεν Κυνικὸς πολυώνυμος ἐς Φλό-
γα πολλήν

Πηδήσῃ δόξης ὑπ' ἐριννυῖ θυμὸν ὀρίνδεις,
Δὴ

In flammam infiliens, altum conscendet O-
lympum;

Tunc vna, quotquot vascuntur munere
terrae,

Noctiuagum iubeo venerari Heroa, Poten-
tem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, se-
dentem.

30. Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes.
At ego Bacidis illi de hisce rebus oraculum dicam.
Ait autem Bacis ita praeclare adiiciens caeteris:

Ast vbi iam vario Cynicus cum nomine flam-
mam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc

Δὴ τότε τοὺς ἄλλους κυναλώπενας, οἳ οἱ
ἔπονταν,

Μιμῆσθαι χρὴ πότμον ἀποιομένοιο λύ-
κοιο.

Ὅς δέ κε δειλὸς ἔων, Φεύγει μένος Ἡφαί-
στοιο,

Λάεσσι βαλέειν τέτον τάχα πάντας Ἀ-
χαιῆς,

Ὡς μὴ ψυχρὸς ἔων, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαζάμενος πῆρην, μάλα πολλὰ δα-
νείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε τά-
λαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα Φαυλότερος χρησιμο-
λόγος ὁ Βάκις τῆς Σιβύλλης εἶναι; ὥς τε ὥς αὖ τοῖς
θαυ-

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imitata
magistrum,

Fata lupi, edico, iam discedentis obibunt.
Sed quicumque metu Vulcani fugerit aestus,
Iactis confestim hunc Iaxis petat omnis Achi-
vus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,
Patris condita habens pulchris ter quinque
talenta.

*Quid vobis videtur, auditores? Numquid deterior
Sibylla vates esse Bacis? Itaque auctor sim admira-
Luc. Op. T. VII. Ff bili-*

θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς τῷ Πρωτέως, περισκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὰς ἐξαερῶσουσι· τῷτο γὰρ τὴν καῦσιν καλοῦσι.

Ταῦτ' εἰπόντος, ἀνεβόησαν οἱ περιεσῶτες ὅπαντες, "Ἦδη καλέσθωσαν, ἄξιοι τῷ πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὸν Θεαγένη· ἄλλ' ὥς ἤκασε τῆς βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβάς, ἐκεκράγει, καὶ μυρία κακὰ διεξήει περὶ τῷ καταβεβηκότος· οὐ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτιστος ἐκείνος ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφείς αὐτὸν διαρρήγνυμαι, ἀπῆειν ὀψόμενος τῷς ἀθλητάς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλανοδίκαί ἐλέγοντο εἶναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν "Ηλιδι.

Ἐπεὶ

bilibus illis Protei sodalibus, ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in aëra se dissolvant, isto enim verbo combustionem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui circumstabant omnes, *Iam comburantur digni igne!* Atque hic quidem cum visu descendit. *Sed non fugerunt Nestora voces, Theagenem puto: verum audito clamore venit statim, escendensque clamavit; et sexcenta mala protulit contra eum, qui descenderat; nec enim novi, quomodo vir ille optimus vocatus sit. Ego vero relinquens hominem dirumpentem se abii visurus athletas. Iam enim esse dicebantur in Plethrio iudices certaminum.* Haec tibi Elide.

32. Ipsam

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα, με-
 ρὸς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῶν κατηγορέντων Πρω-
 τέως, ἢ ἐπαινάντων τὴν προαίρεσιν αὐτῶν, ὥς
 καὶ εἰς χεῖρας αὐτῶν ἤλθον οἱ πολλοί, ἄχρι δὲ
 παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεύς μυρίῳ τῷ πλήθει
 παραπαμπόμενος, κατόπιν τῶν κηρύκων 3)
 ἀγῶνος, λόγους τινὰς διεξῆλθε περὶ αὐτοῦ,
 τὸν

32. Ipsam vero Olympiam cum venissemus,
 plenum erat posticum templi vel accusantium
 Protea, vel propositum illius laudantium: adeo
 ut etiam ad manus multi illorum venirent, donec
 ipse progressus innumerabili comitante multitudine
 Proteus, post praeconum agonem verba fecit
 Ff 2 de

3. κατόπιν τῶν κηρύκων] Οπισθόδομον
 Iouis Olympii fuisse auditorium, vel ex *He-
 rodoti* Lucianei principio itemque *Fugit.* c.
 7. satis apparet. Nec, ergo dubium, prae-
 conum ibi etiam certamina potuisse institui.
 Ἀγῶν etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν
 θεατῶν apud antiquos Lexicographos. Por-
 ro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus
 posse referri, tralaticium est. Itaque *post
 agonem praeconum* significat, vel, postquam
 certarunt praecones, vel, post s. pone eum
 locum, ubi certare solent. Vtrum hic ve-
 rius, difficile dictu est, et parum ad senten-
 tiam refert. *Gesner.*

τὸν βίον τε ὡς ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ἃς ἐκινδύνευσε διηγόμενος, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας ἔνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν οὖν εἰρημένα πολλὰ ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκησα ὑπὸ πλήθους τῶν περιεσώτων. εἶτα Φοβηθεὶς μὴ συντριβεῖν ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τῶτο πάσχοντας ἐώραν, ἀπῆλθον, μακρὰ χαίρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸν ἐπιτάφιον ἐαυτῷ πρὸ τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν τότε τοσῶτον ἐπήκησα· ἔφη γὰρ βέλεσθαι χρυσῷ βίῳ χρυσὴν κορώνην ἐπιθεῖναι· χρῆναι γὰρ τὸν Ἡρακλείως βεβιωκότα, Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀμαρτυρεῖν τῷ αἰθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βέλομαι ἰὺς ἀνθρώπου, δείξας αὐτοῖς
δν

de se, quam vitam vixerit, pericula quae subierit enarrans, et quas philosophiae causa sustinuerit molestias. Multa quidem fuere, quae dixit: ego vero, prae circumstantium multitudine, pauca audiui. Deinde ne tanta in turba eliderer metuens, quod accidere videbam pluribus, abii, longum valere iusso affectante mortem Sophista, ipso sibi ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret, *Velle se auream vitae aureae coronidem imponere: oportere enim, qui Herculeo more vixerit, eum iuri quoque more Herculeo, et remisceri actheri. Ac prodesset, inquit, volo hominibus, ostendendo illis, quem*

δὴν χρὴ τρόπον θανάτε καταφρονεῖν. πάντας ἔν-
 δεῖ μοι τὰς ἀνθρώπων φιλοκλήτας γενέσθαι·
 οἱ μὲν οὖν ἀνοητότεροι τῶν ἀνθρώπων, ἐδά-
 κρυον, καὶ ἐβόων, Σώζε τοῖς Ἕλλησιν· οἱ δὲ
 ἀνδρωδέες ἐκεκράγισαν, Τέλει τὰ δεδογμέ-
 να· ὕφ' ὧν ὁ πρεσβύτερος ἔμετρίως ἐθορυβή-
 θη, ἐλπίζων πάντας ἔξεσθαι αὐτῷ, καὶ μὴ προή-
 σσθαι τῷ πυρὶ, ἀλλὰ ἄκοντα δὴ καθέξειν ἐν
 τῷ βίῳ. τὸ δὲ τελεῖν τὰ δεδογμένα, πάνυ ἀ-
 δέσκητον αὐτῷ προσπεσόν, ὥχριαν ἔτι μᾶλλον
 ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τὴν χροιάν ἔχον-
 τι, καὶ, νῆ Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥς ἐκτέπαι-
 σε τὸν λόγον.

Ἐγὼ

*quem ad modum mortem oporteat condemnare. Ita-
 que Philoctetas mihi fieri omnes homines, aequum
 est. Qui ergo stupidiore erant hominum lacri-
 mari et clamare; Serva te Graecis! Qui autem
 fortiores, ii clamarunt; decreta perage! a quibus
 non mediocriter perturbatus est senex, qui spe-
 rasset futurum, vti omnes retinerent se, neque
 igni permetterent, sed inuitam in vita manere
 cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem
 illi accideret, vt decreta perficienda essent, ea res
 magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam
 cadaueroso iam ante colore esset) et tremere et-
 iam, medius fidius! Itaque orationem finiit.*

Ἐγὼ δὲ εἰνάζεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων· οὐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἄξιον ἦν, ἔττω δυσέρωτα τῆς δόξης ἀνθρώπον ὑπὲρ ἅπαντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τῆς δόξης, ἀποβλέπων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμαζόντων, καὶ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἐπὶ τὸν σταυρὸν ἀπαγομένοις, ἢ ὑπὸ τοῦ δημίου ἐχομένοις, πολλῶ πλείους ἔπονται.

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλος εἶχε, κάλλι-
στα Ὀλυμπίων γεγόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τετρά-
κισ ἤδη ὄρων. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἦν εὐπορεῖσθαι ὀχή-
ματος ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπό-
μην.

34. Ego vero quam riferim, puto, conicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita inuenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, et ingurgitabat se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater iam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, inuitus ibi reli-

μην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβλαβόμενος, νύκτα τὸ τελευ-
 ταῖον προειρήμει ἐπιδείξασθαι τὴν καὺσιν· καί
 με τῶν ἑταίρων τινὸς παρλαβόντος πᾶρι μέ-
 σας νύκτας, ἑξαναζάς, ἀπήειν εὐθὺ τῆς Ἀρ-
 πίνης, ἔνθα ἦ ἡ πυρά. σάδιαι πάντες ἔτοι εἰ-
 κοσιν ἀπὸ τῆς Ὀλυμπίας κατὰ τὸν ἵπποδρομον
 ἀπιδόντων πρὸς ἑω· καὶ ἐπεὶ τάχις αὐφινόμε-
 θα, καταλαμβάνομεν πυρὰν νενησμένην ἐν βά-
 θει, ὅσον ἑς ὄργυιαν τὸ βάθος. δῆδες ἦσαν
 τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυσο τῶν Φρυγάνων,
 οἷς ἀναφθείη τάχις.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ κα-
 κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔργον) πρὸ-
 εἰσιν

relictus sum. At iste subinde differens, tandem
 praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi
 editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis ad-
 sumfisset, surgens circa mediam noctem recta
 Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec
 sunt viginti Olympia iuxta Hippodromum orien-
 tem versus euntibus. Cum primum eo venisse-
 mus, rogum deprehendimus in fossa ad passus
 unius profunditatem structum. Faces multae ad-
 erant et sarmenta ubique interposita ignem celer-
 rime uti conciperet.

36. Exoriente luna, oportebat enim hanc quo-
 que videre pulcherrimum facinus, praecedit iste
 Ff 4 quo-

εἰσιν ἐκεῖνος ἐσκευασμένος ἐς τὸν αἰεὶ τρόπον,
 καὶ ζὺν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν κυνῶν. καὶ μάλισ-
 ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δᾶδα ἔχων, ἔ Φαῦ-
 λος δευτεραγωνιστής. ἐδαδοφόρει δὲ καὶ ὁ Πρω-
 τεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλος ἀλλαχόθεν ἀ-
 νῆψαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ
 Φρυγάνων· ὁ δὲ, καὶ μοι πάνυ ἤδη πρόσσεχε
 τὸν νῆν, ἀποστέμενος τὴν πῆραν, καὶ τὸ τριβῶ-
 νιον, καὶ τὸ Ἡράκλειον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔση ἐν
 ὀθόνην ῥυτίωσιν ἀκριβῶς. εἶτα ἤτει λιβανωτὸν
 ὡς ἐπιβάλοι ἐπὶ τὸ πῦρ· καὶ ἀναδέντος τινός,
 ἐπέβαλέ τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο-
 βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τοῦτο πρὸς τὴν τετραγῶ-
 δίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες 4) μητρῷοι
 καὶ

quotidiano more indutus, et cum illo Cynicorum
 principes, praesertim generosus ille Patrensis, fa-
 cem gestans, non malus secundarum partium
 certator. Facem gestabat vero etiam Proteus.
 Accedentes autem alter ab altera parte ignem in-
 cenderunt maximum, quippe a facibus ac sar-
 mentis. Iste vero, et iam mihi diligenter atten-
 de, deposita pera, pallio, et Herculeia illa claua,
 adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit,
 quod in ignem iniiceret, datumque ab aliquo,
 iniecit, dixitque conuersus ad meridiem (nam
 hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies)

Mater-

4: Δαίμονες] Deme Tragicam magnificentiam,
 et

καὶ πατρώοι δέξασθ' με εὐμενείς. ταῦτα εἰπὼν,
ἐπήδησεν εἰς τὸ πῦρ, ἔ μὴν ἑωρᾶτό γε, ἀλλὰ
περισχέσθη ὑπὸ τῆς φλογὸς, πολλῆς ἡμένης.

Αὖθις ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, τὴν
κταστροφὴν τῆς δράματος. ἐγὼ δὲ τὰς μητρώας
μὲν δαίμονας ἐπιβοῶμενον, μὰ τὸν Δί', ἔσφό-
δρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τὰς πατρώας ἐπεκα-
λέσατο, ἀνκμνησθεῖς τῶν περὶ τοῦ φθόνου εἰ-
ρημένων, ἔδὲ κατέχειν ἡδυνάμην τὸν γέλωτα.

οἱ

*Materni paternique Daemones, volentes propitii me
recipite! Haec vbi dixisset, in ignem insiliit. Ve-
rum non videbatur, circumfusus a multa, quae
furgebat, flamma.*

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie,
fabulae conuersionem. Equidem maternos dae-
monas inuocantem non valde, ita me Iupiter,
reprehendi: sed cum paternos etiam aduocaret,
recordatus eorum, quae de caede illius dicta sunt,
neque risum tenere tum poteram. Cynici au-

Ff 5

tem

et erunt, quos inuocant, Daemones, ipsi
Manes animae felices maiorum. *Hierocles*
ad A. C. 3. p. 38. *Needb.* τὰς ἀνθρωπίνας
ψυχὰς ἀληθεία καὶ ἀρετῇ κοσμηθεῖσας Δαί-
μονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπισήμονας.
Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun-
tur. *Gesner.*

αἱ Κυνικοὶ δὲ περιζάντες τὴν πυρὰν, καὶ ἐδάκρυον
 μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνεδείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ
 πῦρ ὀρῶντες, ἄχρι δὲ ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς 5)
 Ἀπώμεν, Φημί, ὦ μάταιοι. εἰ γὰρ ἡδὺ τὸ
 θάμνα ὠπτημένον γέροντα ὀρᾶν, κνίσσης ἀνα-
 πιμπλαμένους πονηρᾶς. ἢ περιμένετε ἐς' ἂν γρα-
 φεύς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάσῃ ὑμᾶς, οἷος τοὺς
 ἐν τῷ.

tem rogum circumstantes non illi quidem flebant,
 sed silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea res
 pene enecaret, *Abeavus* dicerem, *vani homines!*
Neque enim incundum spectaculum, senem affari
videre, et malo nidore opplari. An expectatis dum
pictor aliquis superueniens depingat vos, uti sodales
in

5. ἀποπνιγεῖς ἐπ' αὐτοῖς] Malim hic dixisse
 Lucianum causam aliquam Physicam sui dis-
 cessus. Ridere se horum hominum stulti-
 tiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spi-
 ritu dicat, se ab illis s. propter illos ἀποπνι-
 γῆναι, prae indignitate paene suffocatum.
 Itaque opto in libro aliquo bono inueniri
 ὑπ' αὐχμῆς vel ἀτμῆς, ut dicat, cum mo-
 lestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus,
 discessionem se parasse. Interpretationem
 dedi, quae utrique sensui sic satis convenire
 videtur: nam ea res potest esse affectata illa
 Cynicorum tristitia, potest esse fumus et ni-
 dor vstulati Protei. *Γεσμε.*

ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ εταίρους τῷ Σωκράτει παραγράφουσιν; ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἡγανάκτου, καὶ ἐλοιδοροῦντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ἐπὶ τὰς βικτηρίας ἤξαν. εἶτα ἐπειδὴ ἠπεύλησα ξυναρπάσας τινὰς ἐμβάλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὡς ἂν ἐποιντο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανιών, ποιμίλως, ἐταῖρε, πρὸς ἑμαυτὸν ἐνενόουν τὸ Φιλέδοξον οἶόν τί ἐστιν ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος οὗτος ὁ ἔρως ἄφυκτος, καὶ τοῖς πάνυ θαυμαστοῖς εἶναι δοκοῦσιν, οὐχ ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τᾶλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπονενοημένως βεβιωκῶτι, καὶ οὐκ ἀναξίως τοῦ πυρός.

Εἶτα

in carcere appingunt Socrati? Illi ergo indignari et male mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad baculos. Deinde cum interminatus essem, me quosdam illorum correptos in ignem esse detrusurum, magistrum uti sequerentur, quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae, vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, et ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum

Εἶτα ἐνετύγχανον πολλαῖς ἀπικῆσιν, ὡς θεά-
 σαιτο καὶ αὐτοί. ὦντο γὰρ ἔτι καταλήψε-
 σθαι ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προ-
 τεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον
 ἀσπασάμενός (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τὰς Βραχμᾶ-
 νας Φασί πρᾶν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πυρᾶς. ἀπ-
 ἔσρεφον δ' αὖν τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, λέγων ἡ-
 δὴ τετελέσθαι τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τοῦτ' αὐ-
 τὸ περισπούδασον ἦν, καὶ αὐτόν ἰδεῖν τὸν τό-
 πον, καὶ τι λείψανον καταλαμβάνειν τοῦ πυ-
 ρός. ἔνθα δὴ, ὧ ἑταῖρε, μυρία πράγματα εἶ-
 χον, ἅπασι διηγούμενος καὶ ἀνακρίνυσσι, καὶ
 ἀκριβῶς ἐκπυνθανομένοις. εἰ μὲν οὖν ἴδοιμι τί-
 να χαρίεντα, ψιλὰ ἂν, ὥσπερ σοί, τὰ πρα-
 χθέν-

39. Tum incidi in multos ad spectaculum ab-
 euntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vi-
 vum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quo-
 que pridie eius diei divulgatum fuerat, illum ita
 ut exorientem solem salutaret, quod scilicet
 Brachmanas facere dictitant, rogi consenscu-
 rum esse. Multos igitur illorum auerti, cum
 iam perfectum esse opus, dicerem, quibus qui-
 dem non id ipsum curae esset, etiam locum in-
 spicere, et aliquid de igni reliquum secum au-
 ferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia
 habui, dum omnibus enarro interrogantibus, et
 accurate singula exquirentibus. Si quem igitur
 viderem politum doctrina hominem, nuda illi
 acta,

χρῆντα διηγούμενην. πρὸς δὲ τοὺς θλάκας, καὶ
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεχηνότας, ἐτραγώδουν τὴν
 παρ' ἑμαυτοῦ, ὡς ἐπειδὴ ἀνήφθη μὲν ἡ πυρὰ,
 ἐνέβαλε δὲ φέρων ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς, σεισμῶ
 πρότερον μεγάλῃ γενομένου, σὺν μυκηθμῶ τῆς
 γῆς, γύψ ἀναπτάμενος ἐκ μέσης τῆς φλογός,
 οἷχοιτο ἐς τὸν ἔρανόν, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ
 φωνῇ λέγων, "Ἐλίπεν γὰρ, βαίνω δ' ἐς "Ολυμ-
 πον. ἐκεῖνοι μὲν ἂν ἐτεθήπεσαν, καὶ προσεκύ-
 χουν, ὑποφρίττοντες, καὶ ἀνέκρινόν με λέγον-
 τες, πότερον πρὸς ἔω, ἢ πρὸς δυσμᾶς ἐνεχθεῖν
 ὁ γύψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστην τινὶ
 πολὺν ἀνδρὶ, καὶ, νῆ' τὸν Δί', ἀξιοπίστω τὸ πρόσ-
 ωπον

*acta, velut tibi modo; enarrabam. Apud stipi-
 tes vero, et inhiantes narrationi, tragicæ quid-
 dam grauitatis de meo adiciebam, vt hoc, Cum
 accensus esset rogi, et iam iniecisset se Proteus,
 motu telluris magno cum mugitu ante facto, euo-
 lantem media de flamma vulturem, cælum ver-
 sus abiisse, humana magna voce clamantem;
 Reliqui terram, abeo in Olympum! Hi ergo obstu-
 pescentes cum horrore quodam adorare, et ex me
 quaerere, Virum versus orientem an ad occiden-
 tem volasset vultur? Quibus ego, quidquid in buc-
 cam veniret, respondi.*

40. Tum in concionem delatus adstiti cano
 quidam viro, et fide digno, medius fidius, si
 vultum

ωπον ἐπὶ τῷ πώγωνι, καὶ τῇ λοιπῇ σέμνότη-
τι, τάτε ἄλλα διηγούμενῳ περὶ τοῦ Πρωτέως,
καὶ ὡς μετὰ τὸ καυθῆναι, θεάσσοιτο αὐτὸν ἐν
λευκῇ ἐσθῆτι μικρὸν ἔμπροσθεν, καὶ νῦν ἀπο-
λίποι περιπατᾶντα Φαιδρὸν ἐν τῇ ἐπταφώνῳ
σοᾷ, κοτίνῳ τε ἐξεμμένον· εἴτ' ἐπὶ πᾶσι προσ-
έθηκε τὸν γύπα, διομνύμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἐω-
ρακέναι ἀναπτάμενον ἐκ τῆς πυρᾶς. ὃν ἐγὼ
μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πέτεσθαι, καταγε-
λῶν τὰ τῶν ἀνοήτων καὶ βλαπτικῶν τὸν τρόπον.

Ἐννοεῖ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γενήσε-
σθαι, ποίας μὲν ἂ μελίττας ἐπισήσσεσθαι ἐπὶ
τὸν τόπον, τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπαγαγέσθαι,
τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσεσθαι, καθάπερ
ἐπὶ

vultum spectares cum barba et gravitate reliqua,
cum et reliqua narraret de Proteo, et vt vidisset
ipsum paullo ante, post combustionem, in veste
candida, et modo inambulanti laetum atque
hilarem in septem vocum porticu reliquisset, co-
ronatum olea. Deinde post omnia etiam vultu-
rem illum adiecit, iuratus, ipsum se vidisse de
rogo evolantem, quem ego paullo ante dimise-
ram, vt ridiculos faceret amentes homines et mo-
ribus stupidos.

41. Caeterum cogita, quae in illo postea futu-
ra esse credibile sit: quas non apes in illo loco
conuenturas? quas non congregaturas se cicadas?
quas non cornices inuolaturas, vt in sepulcrum
Hesio-

ἐπὶ τὸν Ἡσιόδου τᾶφον· καὶ τὰ τοιαῦτα; εἰ-
κόνες μὲν γὰρ παρὰ τε Ἠλείων αὐτῶν, παρὰ
τε τῶν ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεσαλκέναι
ἔλεγον, αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομέ-
νας. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πό-
λεσιν ἐπισολὰς διαπέμψαι αὐτὸν, διαθήκας τι-
νὰς, καὶ παρανέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινες ἐπὶ
τέτῳ πρεσβευτὰς τῶν ἐταίρων ἐχειροτόνησεν,
νεκραγγέλαις καὶ νερετροδρόμοις προσαγορεύσας.

Τῷτο τέλος τῷ κακοδαίμονος Πρωτέως ἐγένε-
το, ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περιλαβεῖν, πρὸς
ἐλήθειαν μὲν εὐδελώποτε ἀποβλέψαντος, ἐπὶ
δόξῃ δέ; καὶ τῷ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἅ-
παντα εἰπόντος αἰεὶ, καὶ πράξαντος, ὡς καὶ εἰς πῦρ
ἀλέ-

Hesiodi: et id genus alia? Statuas quidem cum
apud ipsos Elienses, tum apud Graecos reliquos,
quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas
statuas ei noui. Aiunt vero, nobilibus oppidis
fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptio-
nibus, et adhortationibus, atque legibus. Etiam
sodalium nonnullos eius rei causa legatos consti-
tuerat, quos mortis nuncios et inferorum cursores
appellabat.

32. Hic finis fait infelicis Protei, viri, qui,
vt breui sermone complectar, ad verum quidem
respexerat nunquam, gloriae autem et laudis po-
pularis causa dixerat semper feceratque omnia,
adeo vt in ignem etiam insiliret, cum neque frui

ἀλέσθαι, ὅτε μὴδ' ἀπολαύειν τῶν ἐπαίνων ἔμελλεν, ἀναίσθητος αὐτῶν γενόμενος.

Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ἐπιπολὺ γελαῖν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλα οἴσθα εὐθύς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγμέγου, ὡς ἀπὸ Τρωάδος συμπλεύσαιμι αὐτῷ, καὶ τὴν τε ἄλλην τὴν ἐν τῷ πλῶ τρυφῇ, καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὠρεῖον, ὃ ἔπεισε κυνίζειν, ὡς ἔχοι καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην· καὶ ὡς ἐπιτραχθεῖη μὲν τῆς νυκτός, ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνόφῃ καταβάντος, καὶ κῦμα παμμέγεθες ἐγείραντος ἐνώκε μετὰ τῶν γυναικῶν ὁ θαυμαστός, καὶ θανάτῃ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἄλλὰ

iam posset laudibus, quippe quarum sensus peruenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum vnum adhuc tibi narrauero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso nauigauerim, et cum reliquum hominis in illa nauigatione luxum, tum formosum illum adolescentulum, quem ad caninam illam vitam traduxerat, ut haberet nimirum ipse quoque aliquem Alcibiadem, et ut perturbatus fuerit, noctu, medio in Aegeo, descendente turbine et fluctum excitante maximum, ploraueritque cum mulierculis vir admirabilis, et qui superior mortis metu esse videretur.

44. Ve-

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευτῆς, πρὸ ἐννέα
 ὀχθδὸν περ ἡμερῶν, πλεῖον, οἶμαί, τῷ ἱκανοῦ
 ἐμφαγῶν, ἡμεσέ τε τῆς νυκτὸς, καὶ ἐάλω πυ-
 ρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δὲ μοι Ἀλέξαν-
 δρος ὁ ἰατρὸς διηγήσατο, μετακληθεὶς ὡς ἐπι-
 σκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔν καταλαβεῖν αὐτὸν
 χαμᾷ κυλιόμενον, καὶ τὸν φλογμὸν ἐφέρον-
 τα, καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα πάνυ ἐρωτινῶς, ἐαυ-
 τὸν δὲ μὴ δῆναι. καίτοι εἰπεῖν ἔφη, πρὸς αὐ-
 τὸν, ὡς εἰ πάντως θανάτῳ δέοιτο, ἤκειν αὐτὸν
 ἐπὶ τὰς θύρας αὐτόματον. ὥς καλῶς ἔχει
 ἔπεσθαι, μηδὲν τοῦ πυρὸς δεόμενον· τόνδ' αὖ
 Φάναί· Ἀλλ' ἔχ' ὁμοίως ἐνδοξος ὁ τρόπος γέ-
 νοιτ' ἂν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦ-

44. Verum paullo ante mortem, nonem circi-
 ter diebus ante, cum plus quam oportebat, pu-
 to, ingurgitasset, et vomuit noctu, et febris cor-
 repta est satis vehementi. Haec vero Alexander
 mihi medicus narrauit, qui vocatus erat, ut il-
 lum inuiferet. Aiebat ergo se inuenisse hominem
 humi se volutantem, impatientemque aestus, et
 amatoriis velut blanditiis petentem frigidam: se
 autem non dedisse: verum illud dixisse, Si omni-
 no morte opus haberet, ipsam sponte iam venire ad
 ianuam, itaque bene facere, si illam sequeretur,
 nec ignem expeteret. Istum contra dixisse: At non
 aequè gloriosum futurum mortis genus, quod omni-
 bus commune esset.

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δὲ ἔδ' αὐτὸς
 πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν ἐγκεχρισμένον,
 οἷς ἀποδακρύνσειε τῷ δριμυτὶ Φαρμάκῳ. ὁρᾷς; ἔ
 πάνυ τὰς ἀμβλυωπῆντας ὁ Αἰανὸς παραδέχε-
 σαι; ὅμοιον οἷς εἴ τις ἐπὶ σαυρὸν ἀναβήσεσθαι
 μέλλων, τὸ ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσπταισμα θε-
 ραπεύει. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα
 εἶδε; κατ' ἀξίαν γελάσαι ἂν ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
 τοι πόθεν εἶχεν ἐκένος τοσῶτον γέλωτα; τὸ
 δ' οὖν, ὦ Φιλότης, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ μάλι-
 στα ὁπόταν τῶν ἄλλων ἀκούσης θαυμαζόντων
 αὐτόν.

45. Haec Alexander. Ego vero, et ipse non
 multis ante mortem diebus inunctum vidi; ut la-
 crimis motis oculos purgaret acerbis medica-
 mento. Vides? Non sane recipit, qui hebetes ocu-
 los habent, Aeacus. Simile hoc est, ut si quis
 in crucem mox agendus digiti offensionem curet.
 Quid tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista,
 Democritus? Risisset ne, prout dignum est, vi-
 rum? Quamquam vnde tantum illi risus suppe-
 tiisset? Tu ergo, amice, ride ipse quoque, et
 maxime cum alios admixari istum audieris!

A llocutio, siue Bacchus	1
Allocutio, siue Hercules Gallicus	14
De Electro, seu Cynis	23
Muscae Encomium	30
Aduersus Indoctum, et libros multos e mentem	44
De non temere credendo calumniae	87
Pseudologista, siue de Apophrade	125
De Domo	173
Macrobi	209
Patriae Encomium	234
De Dipsadibus	245
Dissertatio cum Hesiodo	255
Nauigium, seu vota	266

Dialogi . Meretricii.

Glycera et Thais	327
Myrtium, Pamphilus et Doris	330
Mater et Philinna	336
Melissa et Bacchis	341
Clonarium et Leaena	348
Cro-	

Crobyle et Corinna	354
Mater et Musarium	360
Ampelis et Chrysis	367
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon	371
Chelidonium et Drofe	379
Tryphaena et Charmides	385
Ioessa, Pythias et Lyfias	391
Leontichus, Chenidas et Hymnis	400
Dorio et Myrtale	408
Cochlis et Parthenia	414
De morte Peregrini	418

732

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA

1935 10 -